

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

AŞK KAZASI



ARTEMIS

Herkes bir gün aşkı tadacaktır. Ya sırayla ya kazayla!

ISABEL
WOLFF

AŞK KAZASI

KUTUP AYILARININ SOLAK OLDUĞUNU, TAVUKLARIN POP MÜZİĞİ ROCK MÜZİĞE TERCİH ETTİĞİNİ, BİR İNEKLE GÜZEL GÜZEL KONUŞURSANIZ DAHA ÇOK SÜT VERECEĞİNİ, KEDİLERİN TISLARKEN YILANLARI TAKLİT ETTİĞİNİ, KARINCALARIN BİR TÜR TARIM İŞİ YAPTIĞINI VE KARGALARIN ŞEMPANZELER KADAR ZEKİ OLDUĞUNU BİLİYOR MUSUNUZ? PEKİ YA AŞKIN HER ŞEYİ AFFETMEDİĞİNİ?

Miranda Sweet bir hayvan davranış bilimcisi olarak, şaşkın Dalmaçyalıların, içine kapanık iguanaların dilinden anlasa da hayatındaki erkekler konusunda bu kadar yanılmamasına anlam veremiyor. Ona göre hayvanlar, insanlardan çok daha nazik ve güvenilir. Zaten o da artık insanlardan ümidi kesip kendi kliniğini açarak asabi hayvanlar ve onların minnettar sahipleriyle çalışmaya başlıyor.

Ama tüm erkek cinsini sonsuza dek hayatından uzak tutabilir mi? Miranda'nın en yakın arkadaşı, uslanmaz romantik, üstüne üstlük düğün organizatörü Daisy elbette ona katılmıyor. Çekici bir fotoğrafçı aniden hayatına girince Miranda bile kendinden şüphe etmeye başlıyor. Ama tam savunmasını biraz olsun azaltmışken bu kez de geçmişi peşini bırakmıyor. Şimdi sıra, her zaman görüldüğü kadar tatlı olmayan Miranda'nın geçmişindeki günahlarla yüzleşmesine geldi. Çünkü kimse görüldüğü kadar masum değildir.

"Wolff'un öyle hafif bir dokunuşu ve hoş bir üslubu var ki hikâye su gibi akıp gidiyor." –Marie Claire

"Bu roman çok başarılı çünkü esprili, zarif ve gerçekçi." –Closer



Artemis Severler
artemiskitap
artemiskitaplan



Birinci Bölüm

"Artık kendi başına idare edebilir misin Miranda? Miranda?"

Daldığım hayallerden yavaşça uyandım.

"Efendim?"

"Artık kendi başına idare edebilir misin. dedim," diye tekrarladı inşaat ustası Clive. Artık kendi başına idare edebilir miydim? Soruyu şöyle bir düşündüm. İdare edebileceğimden hiç emin değildim. Yerde duran, üstüne boya sıçramış çarşafarı toplarken, "Beş gibi Barnes'da olmam gerekli," diye açıklamaya girişti. "Yani, senin için de uygunsa..." Kafamdaki sıkıntılı düşünceleri bastırıp odaklanmaya çalıştım.

"Ah, tabii ya. Gitmek istiyorsun." Aynı zamanda yeni evim de olan yeni çalışma alanıma göz gezdirdim. Clive, altı tane eski tip, küçük, iki katlı St Michael Mews evini birer harabeden, üst katında yaşam alanı olan pık tş yerlerine dönüştürmüştü. Emlak acentesi, evi yenilemem karşılığında makul-en azından Primrose Hill standartlarına göre makul- bir kira anlaşması önermişti.

"Sağ ol, Clive," dedim. "Mükemmel oldu burası."

Clive dikkatli bir bakışla dudaklarını büzdü, sonra buruşuk mendilini ensesine bastırdı. "Eh, ben de bayağı memnunum sonuçtan. Elektrik tesisatını da kontrol ettim," diye ekledi ben çantama uzanırken. "Çatı katına da baktım; sağlam görünüyor. Başka bir şey gerekli mi?"

Çekli yazarken, birikimimden son kalanları da böylece bitirmiş olduğumu fark ettim ve iyice çöktüm. "Yok, herhâlde. Her şey gayet... güzel görünüyor."

Yumurta kabuğu rengine boyanan duvarlara ve pırıl pırıl parlayan süpürgeliklere şöyle bir baktıktan sonra gömme ışıkları açıp kapadım; jaluzileri kaldırıp indirdim ve yeni masanın çekmecelerini çekip ittim. Ahşap döşemelerin birleşme yerlerini inceledim ve pencerelerdeki emniyet mandallarının çalışıp çalışmadığını kontrol ettim.

"Kitap rafların yeterli mi?" diye sordu boya fırçalarını toplarken. Başımı salladım. "Eh, madem sen de memnunsun, o zaman ben kaçtım."

Nihai yapdıkları listeme göt attım. "Aslında bir şey daha vardı. Tabela." Özel olarak yaptırdığımı seramik levhayı alıp Clive'a uzattım. "Rica etsem asar mısın?"

"Tabii." Yaz ortasının parlak güneşi karşısında ellerimizi gözlerimize siper ederek kapıya çıktık. "Yeni işine tabelasız başlayamazsın, değil mi?" dedi Clive cana yakın bir sesle.

Sağ kulağının arkasındaki kalemi alıp duvarda hızla birkaç yeri işaretledikten sonra maskapla duvarı delmeye başladı. Parke taşlı zolağa pembe renkli tuğla rozları döküldü.

Levhanın çivilerini takarken, "Yeterince müşteri var mı?" diye sordu.

Karıma bir ağız gıdık.

"Pek değil."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

"Merak etme," dedi beni avutmak için. "Bulursun. İşte, tabela da tamam." deyip bir adım geri çekildi ve hoşnut gözlerle duvarı seyre daldık. Tabelada, psikiyatrist kanepesine uzanmış bir köpek resminin üstünde "Mükemmel Evciller"; altında ise-küçük harflerle, "Veteriner Hekim Miranda Sweet. Hayvan Davranış Bilimcisi" yazıyordu.

Clive, kamyonetinin arka kapısını açtı. "Sana danışabilecek birkaç kişi ranıyorum," dedi alellerini içeri koyarken. "Mesela komşularım. Labrador köpekleri var. Çok tatlı bir köpek ama deli gibi havlıyor." Başını iki yana salladı. "Ama ne havlamak. Hiç susmuyor."

"Zavallılık, Muhtemelen çok uzun süre yalnız bırakıldığından sahiplerine geri dönmeleri için sesleniyordur."

Ön kapıyı açarken, "Ne yaptığını bilmiyorum." dedi omuzlarını silkererek. "Beni de çimi de kudurttı. Her neyse, bir sorun olursa telefon edersin. Miranda. Onun dışında," direksiyonun arkasına kuruldu ve motoru çalıştırırken, "bol şans dilerim." diye ekledi sabırsızca. "Kendine iyi bak."

"Sağ ol, Clive." Gülümsedim. "Denerim."

Clive, Mews evlerinin sonundan sağa, Regents Park Caddesi'ne döndü; iki kere kornaya basıp neçeli bir şekilde veda ederek gözden kayboldu. Saatime baktım. Dörde on vardı. Yakında Daisy ile Herman gelirdi. Daisy yaklaşık bir aydır Herman'a bakıyordu. Şimdi düşünüyorum da, o *hadis* olduğundan beri Daisy'nin bana çok yardımını dokunmuştu. O olmasaydı ne yapardım bilmiem.

Pencerelerdeki boya izlerini silerken Herman'ın tekrar benimle olmayı nasıl karşılayacağını merak ettim. Seyrek ziyaretlerim dışında onu hiç görememiştim, o yüzden muhtemelen soğuk ve mesafeli olacaktı. Onu ihmal etmişim gibi

hissettiğini açıkça belli edecekti —ki etmiştim de. Ama hiçbir şeyle başa çıkacak durumda değildim. Şok geçiriyordum. Hiç beklemediğim bir anda her şey tepetaklak olmuştu. Sadece ilişkimin bitmesi değil, bitiş şekli: Alexander'ı bu kadar yanlış tanıdığımı fark etmek de beni bitirmişti. Hayvan davranış bilimcisi olarak insanları da iyi okuyabilmeniz gerekir ama Alexander'la ilgili bir şeyleri feci şekilde gözden kaçırmıştım.

Turnağımla camdaki lekeleri kazırken Mews'daki diğer iş yerlerine göz gezdirdim. Sokağın en ucunda kafatası ve kuyruk sokumu kemikleri için bir terapi merkezi ve on iki numarada ise şu aromaterapist vardı. Hemen iki yan binada bir osteopat ve on numarada da hipnoterapist tabelası görünüyordu. Tam karşımdaki kayropraktik uzmanı ile dokuz numaradaki Çin Herbalisti'ni de ekleyince, âdeta bir alternatif terapi vahası olan St Michael's Mews benîmki gibi bir iş kolu için mükemmel bir yerdi.

Burayı nisanın sonlarında keşfettim. Alexander'ın TV yönetmeni olan arkadaşı Mark ile akşam yemeğine davetliydik. Mark'ın yönetmenliğini üstlendiği *Land Ahoy!* isimli müsrifçe kotarılmış bir dönem dizisinin —*Hornblower*'a çok benziyordu— çekimlerinin tamamlanmasını kutlayacaklık. Alexander bu dizide ilk başrolünü oynamıştı. Yakında televizyonda yayınlanacağını düşünmek canımı sıkıyordu. Acaba izlemeye dayanabilir miydim? Hayır, düşüncesi bile midemi bulandırmaya yetti. Neyse, Mark, Primrose Hill'deki Odette's restoranında yer ayırtmıştı. Alexander ile restorana yemek saatinden çok erken vardığımız için yürüyüşe çıkmıştık. El ele tepeyi urmanırken *Land Ahoy!*'un kariyerini nasıl değiştireceğini, inerken de benim işimi konuşmuştuk. Yeni muayenehanemi nerede açabileceğim hakkında karşılıklı kafa yorarken St Michael's

Mews'a sarmıştık. Sokağın dingin havası ve Londra'nın birçok sokağı gibi gösterişli ve zengin görünmemesi beni kalbimden vurmuştu. Bohem ve azıcık da bakımsız duruyordu sokak. Sonra, altı numaranın camında *kiralık* ilanını görmüştüm. Âdeta bir işaret gibiydi.

Camı kırık pencereden tozlu evin içine bakarken, "Burası mükemmel," demiştim. "Sen ne dersin?"

"Yeri güzelmiş."

"Sokağın sonuna doğru bir pet shop var. Buradaki çoğu insan evcil hayvan sahibi. Primrose Hill de sadece birkaç metre ötede. Burası yeni muayenehanem için mükemmel bir yer," diye tekrarlamıştım neşeyle.

"O zaman yeni yerinin adını da Mükemmel Evciller koy-malısn."

"Tamam, öyle yaparım."

Böyle bir düşüş karşısında havalara uçar ve emlak acentesi-nin numarasını not alırken, yakında burasının aynı zamanda evim de olacağını hayal dahi etmemiştim. Alexander'ın yanına daha yeni taşınmıştım ve gayet muduydum. Hatta öyle mur-luyduk ki nişanlanmıştık. Bir süreliğine onun Archway'deki dairesinde kalmayı daha sonra ise beraberce başka bir ev al-mayı planlıyorduk. Ama bir ay kadar önce, o *hadise* yaşandı ve bir gecede her şey tepetaklak oldu işte.

İçeri girdim, yeni boyanmış duvarlardan gelen narinci-yeye benzer kokuyu içime çektim ve eşyalarımı boşaltmaya devam ettim. Fazla eşya getirmemiştim. Daha önce hiç ken-di evim olmadığı için mobilyam yoktu. Sadece kuyafetlerim, birkaç mutfak malzemesi ve kitaplarım vardı. Kuruların birinden, Darwin'in *İnsan ve Hayvanlarda Duyguların İfadesi* ni; bir klasik olan, Lorenz'in *İşte İnsan: Saldırganlığın*

Dokası Üzerine'sini; Justin Lyle'in Hayvan Psikolojisi Üzerine Okumaları'nı ve Anne McBride'in Tanıyanı Neden...? kitabını çıkardım. Hayvan davranışları üzerine topladığım onuzdan fazla kitabın hepsini ve tüm veterinerlik okul kitaplarını boşalttım. Kitapları raflara dizerken, bir kez daha, artık veteriner olmadığımı için ne kadar mutlu olduğumu düşündüm. Sekiz yaşından beri hep bir veteriner olmak istemiş, başka bir mesleği aklımdan bile geçirmemişim. Bristol'da veteriner hekimlik üzerine eğitim görmüş, onun üstüne beş yıl da veteriner olarak çalışmışım. Ancak kısa bir süre sonra gözüm açılmaya başlamıştı. Ne zaman başladığını tam olarak bilmiyorum ama rutubet gibi içime işleyen bir sakıntıyla, çocukluk rüyamı yaşamamın, hayal ettiğim kadar tatmin edici olmadığını anlamıştım. Sorun uzun çalışma saatleri değil -dayanabilecek kadar gençim- hiç bitmeyen duygusal gerilimdi.

Hasta bir hayvanı iyileştirmek elbette harika bir şeydi. Mesela gözyaşları içindeki ailesi tarafından getirilen kötü durumdaki bir kediyi iyileştirebilmek. Ama çoğunlukla sonuçlar iyi olmuyordu. İnsanlar benden mucizeler yaratmamı bekliyorlar, gece yarılarında histerikçe telefona sarılıyorlardı. Uyuyamıyordum. İnsanların -özellikle de zengin olanların- masraflardan şikâyet etmeleri çok kötüydü. Ama en kötüsü, bir hayvanı uyutmak zorunda kaldığım zamanlardı. Kalbim kaldırmıyordu. Ölümcü hastalığı olan yaşlılarda o kadar kötü olmuyordum; eğitimim beni buna hazırlamıştı. Ama insanlar benden genç, sağlıklı hayvanları uyutmamı istediklerinde, işte o zaman dayanamıyordum. Herman'ı da böyle almıştım.

East Ham'de vekil hekimlik yaptığım bir gün, kırk yaşlarında, sol bacağından çıkıp gittiği görünen bir kadın, yanın-

da Dachshund cinsi bir köpek -kısa tüylü, sıyahla karışık taba renkli bir erkek- çıkagelmışti. Köpek kaygılı görünüyordu ama Dachshund'ların doğal hâlleri böyledir. Sanki biraz önce borsa çökmüş gibi bir ifadeleri vardı. Ancak bu Dachshund, sanki dünyanın sonu gelmiş gibi bakıyordu - ki onun için gelmişti de. Çünkü köpeği kaldırıp masanın üstüne koyduğumda ve ne sorunu olduğunu sorduğumda, sahibi, köpeğin, çocuğunu ısırıldığını, bu yüzden uyutulmasını istediğini söylemişti. Kadına şok içinde bakakaldığımı ve tam olarak neler yaşandığını sorduğumu hatırlıyorum. Kadın, beş yaşındaki kızının köpek ile uslu uslu oynarken, köpeğin birden kızının elini ısırıldığını anlamıştı. Kızına dikiş aulup atılmadığını sorduğumda, atılmadığını itiraf etmiş, ancak bu *küçük vahşi iblisin*, kızının elini kanattığını söylemişti.

"Daha önce böyle bir şey yapmış mıydı?" diye sormuştum. trajik bir hava saçan köpeğe bakarak.

"Hayır," demişti kadın. "ilk kez oldu."

"Ve köpeği öldürtmek istiyorsunuz?"

"Evet. Yoksa tekrar ısrabilir, değil mi? Üstelik bir dahaki sefere daha kötü olabilir. Yani, evde manyak bir köpek barındıracak hâlimiz yok herhâlde?" dedi burnunu çekerek. "Hele de etrafta çocuklar varken. Hem benim çocuğumu değil de başkasının çocuğunu ısırıydu, bu sefer bir de mahkemeye düşerdim."

"Endişenizi anlıyorum ancak siz neler olduğunu gördünüz mü?"

"Şey, hayır. Yani, hepsini değil. Leab'mın çığlık atığını duydum. Sonra koğuşak mutfığa geldi. Hüngür hüngür ağlayarak köpeğin onu ısırıldığını söyledi. Aniden saldırıvermiş."

dedi. Kuş pençesine benzeyen parmaklarını şıklatarak, hararetli bir sesle, "Par diye" dedi. "Soyu bozuk herhâlde bunun. Ben zaten köpek hiç istememiştim. Ama kocam bir arkadaşının arkadaşından buluvermiş. Bir de dört yüz sterlin bayılmış buna," diye mırıldandı acılı bir sesle. "Hâlbuki Dachshund'lar çocuklarla iyi geçinir diye yemîn etmişlerdi."

"Eh, genellikle iyi geçinirler. İyi huyludurlar."

"Bakın, işimi şansa bırakmayacağım, o kadar. Çocuğumu ısıtıp yalayı öyle sıyıramaz," dedi kızgın bir sesle.

"Ama bir sürü barınak var. Bence böylesi hiç adil değil..."

"Kim ister ki namussuz bir Dachshund'u? Kararımı verdim ben," dedi çantasını açıp. "Siz bana fiyatını söyleyin." Yapmak istemediğimi için gıdıp başhekimine danışacağımı ki köpeğin kısık bir sesle ağladığını ve kafasını salladığını fark ettim. Kulaklarını kaldırıp içlerine baktım. Sol kulağına oyuncak bir örgü şişinin kırık ucu saplanmıştı.

"Tanırım," dedim nefes alırken. Köpeği sıkıca tutup nazikçe şişi çıkardım. Ucunu kadına gösterip "Kızınızı ısırma sebebi buymuştı," dedim.

Kadın sessiz kalıp gözlerini etimdeki şeye dikti. "Ya? Şey... Kızınızı köpekle oynadığını söylemiştim zaten. Sadece oynuyordu. Daha beş yaşında."

"Ama köpeğin canının ne kadar yandığını tahmin edebilirsiniz."

"Yine de kızımı ısıtmamalıydı, öyle değil mi?"

Çenem gevşer gibi oldu. "Başka ne yapabiliirdi ki? Avukatu aracılığıyla ihtarname mi gönderecekti? Evcil Hayvan Polisleri'ni mi arayacaktı? Altı üstü bir köpek bu. Köpekler ne yaparsa onu yapmış."

"Evet, ama..."

"Aması maması yok! Köpekler böyle davranır. Çok kızdırır, büyük olasılıkla ısırırlar. Birisi kulağınıza şiş saplarsa siz ne yapardınız? Eminim karşılık verirdiniz!"

"Uyutulmasını istiyorum," diye ısrar etti mücevherli parmağını bana doğru sallayarak. "Köpek benim ve uyutulmasını istiyorum."

"Hayır," dedim kararlı bir ifadeyle. "Uyumayacağım. Köpeğinizi öldürmeyi reddediyorum," diye ekledim kibarla. Bu dediğime çok bozuldu ve o taktirde başka veterinerlere gideceğini söyledi. Ama ondan bir adım öndeydim. "Şansını başka yerde denemesinin" hiç gerekli olmadığını, çünkü köpeği seve seve ondan alacağını söyledim. Kadın tereddütte kaldı. Sonra düşmanlıkla uyanç karışımı -nadir görülen bir karışım- bir bakışla beni süzüp muayenehaneden ayrıldı. Köpeğin ismini bile söylememişti. Ben de ona Herman adını takım. Alman Herman. Tüm bunlar dört sene önce yaşanmıştı.

En üzücü kısmı da, kadın gittikten sonra Herman'ın teselli edilemeyen kederli sırtlanmalarıydı. Ona korkunç gerçekleri anlatabilseydim belki de bu kadar üzülmeydi.

"Gözyaşlarına yazık," dedim ona, "Seni hak etmiyordu. Benimle çok daha iyi olacaksın." Bir hafta geçmeden Herman da benim gibi düşünmeye başlamıştı. Ona baktığım için minnettar görünüyordu ve ayrılmaz bir ikili olmuştuk. Ancak, Herman'ı vaktinden evvel gerçekleştirecek bir sonda kurtarmak, beni, kariyerimi değiştirmek konusunda ciddi ciddi düşünmeye sevk etmişti. Çoğunlukla *problem*in hayvanda olmadığını zaten biliyordum. Problem insanlardaydı ve bu konu üzerinde çalışmanın epey ilgi çekici olabileceğini fark etmiştim. Bir hafta sonra davranış bilimci olarak ikinci lisansımı tamamlamış bir veterinerin verdiği derse katılmış ve yapmak

istediğim şeyin bu olduğuna karar vermiştim. Yine, her daim istediğim gibi hayvanlarla çalışacaktım ama durmak bilmeyen stresten ve baskıdan kurtulacaktım.

O zamanlar aşırı bir borcum harcum yoktu. O yüzden tüm tasarrufumu harcıyıp okula geri dönmüştüm. Hayvan davranışları üstüne yüksek lisans yapmak için bir seneliğine Edinburgh'a -Herman'la beraber- gitmiş ve büyüleyici bir yıl geçirmiştim. Müfredatımızın büyük kısmını evcil hayvanlar oluşturmalarına rağmen, sadece onlar üstünde eğitim görmemiştik. Bir sürü farklı tür üstünde çalışma şansımız olmuştu. Primatların davranışları, çiftlik hayvanları, kuşlar ve geyikler hakkında bir sürü şey öğrenmiştik. Deniz canlıları ve hayvanat bahçesindeki hayvanlar hakkında bile dersler vardı. Öğrendiklerimizi asla unutmayacağım. Mesela, kutup ayılarının her zaman solak olduklarını ve tavukların pop müziği rock müziğe tercih ettiklerini; bir inekle güzel güzel konuşsanız daha çok süt vereceğini ve kedilerin tısladıklarında yılanları taklit ettiklerini, karuncaların bir tür tarama yaptıklarını ve kangaların jetpanzeler kadar zeki olduklarını.

Okul bitince Londra'ya geri döndüm ve bir zamanlar yanında çalıştığım bir veterinerin Highgate'teki muayenehanesinde, haftada üç gün davranış kliniği işletmeye başladım. Haberin nasıl yayıldığını görünce gözlerime inanamadım. Kısa bir süre içinde kapımda işlevini görmeyen Dobermanlar ve stresli Siyam kedileri birikmeye başladı. İyi sonuçlar alıyordum. Ev ziyaretlerine de başladım ve insanların ücret ödemediği soru sorabilecekleri bir internet sitesi açtım. Sonraysia, yaklaşık bir yıl önce büyük bir parlama yaşadım.

Televizyonun atapırmacısının biri beni arayıp *Hayvanları Çözenler* isimli bir programda uzman olarak yer almak ister

miydim diye sordu. Ekranda bir deneme yapıldı ve işi kap-
tım. Genç, bilgili bir kadın arıyorlardı ve buldukları kişinin
telejenik olmasını istiyorlardı –ki öyle olduğum söylenir. Göz
kamaştırıcı bir güzelliğimi falan yok. Bir kere çok kısayım, çok
nadir makyaj yaparım ve saç saçlarımı hep erkek gibi kestiririm.
Sanırım beğenmelerinin sebebi, kendimden emin oluşumdu:
neden bahsettiğimi biliyordum. Her programda bana
ayrılan iki bölüm vardı. Bu bölümlerde problemin temelini
inceliyor ve on gün sonra tavsiyelerimin ne yarayıp yaramadığına
bakıyordum. Enteresan vakalarla karşılaşıyordum. Gök
gürültüsünden korkan bir köpekle, televizyon açıldığında çılgına
dönen bir kedi vardı mesela. Sonra, huzursuz bir iguana
-romantik problemler yaşıyordu- ve inatla kendini yakalay-
mayan bir midilli vardı.

Program şaşırtıcı bir şekilde epey ses getirmişti. Birisi, *Mail*
gazetesinde hakkımda bir makale yazmış ve benden "Bayan
Dolittle" olarak bahsetmişti –ki bu düpedüz saçmalaktı. Ben
hayvanlarla konuşmuyordum; yalnızca, onlar gibi düşünüyordum.
The Times gazetesinde de benzer bir yazı yayımlanmıştı.
Gündemde olmak daha çok müşterinin gelmesini sağladı ve
artık kendime ait bir yere ihtiyaç duymaya başladım. St Michael's
Mews'u böyle bulmuştum işte.

Parke taşlı yolda bir arabanın gıcırta bir sesle park ettiğini
duydum. Araba tiz bir bipleme sesi çıkararak kilidlendi ve
sonra kapıya vuruldu.

"Mi-ran-daaa! Ben geldim." Zinciri çekip kapıyı açtım.

"Vay, vay, vay!" Daisy'nin kocaman, kahverengi gözleri heyecandan ıpıl ıpıl okdu. "Harika bir yer burası!"

Daisy'yi on beş senedir tanıyorum. Bristol'da beraber yaşadık ve onun en sevdiğim yanı hep böyle neşeli olmasıdır.

"Harika görünüyor!" diye tekrarladı içeri girdiğinde. Herman'ı sol omzunda bebek gibi taşıyordu. "Çok ferah, değil mi? Ve çok havadar. Ustan şahane iş çıkarmış."

"Evet, öyle."

"Mews da müthiş."

"Öyle."

"Çok da dost canlısı bir yere benziyor."

"Öyle görünüyor. Aromaterapist ile osteopat gelip kendilerini tanıttılar bile. Diğerleri de geçerken gülümseyip duruyorlar."

"Hep böyle bir yerde yaşamak istemişimdir. Şanslı kız seni. Burada kendini güvende hissedersin," dedi koyu renk saçının bir tutamını kulağının arkasına atarak. Başımı salladım. "Tabeladaki Herman mı?"

"Tabii ki."

"Seni görmek için yanıp tutuşuyordu. Değil mi. Herman? Annene merhaba desene, tatlıskom." Herman bana uğursuz bir bakış attı.

"Merhaba, Herman," dedim Daisy köpeği kucığıma verirken. "Özledin mi beni?" Gözlerinin üstündeki taba renkli yerleri oynatınca kaşlarını çatmış gibi göründü. Sonra şikâyetçi bir sesle içini geçirdi. "Bana küsmüş." dedim ona sarılırken. "Hepsi düzeninin bozulmasından. Yakında barışırsız. Seni ihmal ettiğim için özür dilerim, Herman," dedim sessizce. "Ama işte..." Sesim çatladı. "Zor bir dönemden geçiyordum."

"İyi misin?" diye sordu Daisy yumuşak bir sesle. Başımı evet dercesine salladım ama Herman'ın tılkıye benzeyen küçük suratı gözlerimin önünde bulanıklaşmaya başlamıştı bile. Kendisini bir sandalyeye bırakırken, Daisy'nin, "Özülme, Miranda," dediğini duydum. Çantasının fermuarını açtı.

"Özülmemelisin, çünkü korkunç şeyler yaşamış olsan da, büyük bir şok atarmış olsan da her şeyin düzeleceğinden eminim. Değil mi, Herman?" dedi canlı bir sesle ve elime bir mendil sıkıyordu. Mendili gözlerime basturdum. Bir iki kez derin nefes alınca yaşadığım paniğin yatıştığını hissettim. Herman'ın yüzünde o her zamanki müzmin endişeli ifade vardı. Onu görünce birden gülümseyiverdim.

"Teşekkürler, Daisy." Burnumu sildim. "Herman'a bakışın için de teşekkür ederim." Köpeği yere bıraktım, o da etrafı koklamaya başladı.

"Ah, hiç dert çıkarmadı bana. İşe de genellikle beraber gittik." Daisy, Bloomsbury'deki bir parti ve düğün organizasyon şirketi olan "Parti Yardımcısı"nda çalışıyordu. "Müşteriler ona bayıldı. İşim olduğunda da bakması için anneme götürdüm. O da çok mutlu oldu. Bir de, şeye çok üzüldü. Çok üzülkü işte."

"Ona söylemedin, değil mi?"

"Hayır, anlatmadım tabii."

"İyi. Ne dedin peki?"

"Sadece, Alexander ile ayrıldığınızı, ramirat süresken burada kamp kurduğumu ve... zor bir dönem yaşadığımı söyledim."

"İyi, peki. Bilen tek kişi sensin," diye ekledim sessizce. Çantasını yere bıraktı.

"Merak etme, benden sır çıkmaz. Ama annene bile söylemedin mi?" diye sordu otururken. Başımı iki yana salladım. Ona hiç anlatmadığım bir sürü şey -bir sürü büyük şey- vardı. Çok utandığım için her şeyi içime atmışım. "Ama neden?" diye sordu Daisy şaşkınlıkla.

"Şey, çünkü evlilik konusundan pek hoşnat olmadığından ne diyeceğini biliyordum. Ona nişanı attığımı söyledim.

Babamla görüşmek zorunda kalmayacağı için rahatlamış gibi göründü."

"Neden nişanı attığınızı bilmek istemedi mi?"

"Aslına bakarsan istemedi. Ama biliyorsun, hep meşguldür zaten. Bakması gereken üç tane genç kız var. Oğlanları saymıyorum hile."

Daisy başını salladı. "Tabii ya... Oğlanlar."

"Neyse, ne kadar az insan bilirse o kadar iyi."

"Ama sen yanlış bir şey yapmış değilsin ki."

"Hayır, ama..."

"Ama ne?"

Güneş ışığının duvarda yarattığı baklava şeklindeki yansımasına baktım. "Olanlar yüzünden... utanıyorum. Böyle bir hataya düştüğümü bilmek beni utandırıyor."

"Ama bilemezdin ki, Alexander'ın öyle olduğunu bilemezdin," dedi hassasiyet göstererek. "Fazlasıyla... kusursuz görünüyordu." Çaresizce omuzlarını silkeli.

"Evet," dedim sessizce. "Öyle görünüyordu."

"Hiç ses seda çıkmadı mı ondan?" diye sordu harkasını çıkarırken.

"Hayır," dedim acı dolu bir sesle. "İkimiz de bittiğini biliyoruz, ne anlamı var ki?"

"Seni suçlamıyorum," dedi. "İnsan çoğu şeyin üstesinden gelebilir," dedi dikkatle. "Ama senin böyle bir şeyin üstesinden nasıl geldiğini anlayamıyorum. Neyse, bugün yaz dönümü," diye devam etti kararlı bir sesle, "yani bir dönüm noktası. Ve, senin için de bir dönüm noktası. Hayatında yeni, yoğun ve mutlu bir döneme girmek üzeresin, Miranda. Her şeyin çok güzel olacağından eminim. Şimdi beni bir gezdiren diyorum."

Ayağa kalktım. "Pek uzun sürmeyecek. Herman'ın da benim de ufak tefek olmamız iyi oldu." Boyum bir metre altı beş buçuk santim (bu boyda buçukların bile önemi oluyor) ve yapım da ince. İnsanlar benim için genellikle *minyon* derler. Daisy ise bir metre yirmi beş iki santim boyunda ve epey kıvrımlı hatları var. Bristol'dayken ikimize Laurel ile Hardy derlerdi.

Daisy, açık renkli kayın ağacından yer döşemeleri ve evet, bej rengi bir psikiyatrist kanepesi olan danışma odasına hayran kaldı. Sonra arka taraftaki mutfığa geçtik.

Pencereden dışarıdaki minicik avluya bakarken, "Çok sevimli bir bahçe," dedi. "İçini saksılarla doldurunca harika olacaktır." Sonra dar merdivenlerden yukarı kata çıktık. Dachshund'ların sırt problemleri olduğu için Herman'ı kucagımda taşıdım. "Yatağın üstündeki tavan penceresini çok beğendim," dedi. "Ne kadar romantik. Düşünsene burada uzanmış yıldızlara bakıyorsun."

"Pek romantik havamda değilim," dedim duygusuzca.

"Şimdi olmayabilirsin ama ileride olacaksın. Elbet bir gün." Kolumu sıktı. "Adatacaksın. Miranda. Daha onuz iki yaşındasın."

"Elli iki yaşındaymışım gibi geliyor bana. Hep stresten." Daisy'ye söyleyemesem de tek stres kaynağım Alexander değildi. Dedğim gibi her şeyi içime atıyordum.

"Çok şükür evlilik planlarınızı fazla iletmememiştiniz," dedi nefes verirken. Gardırobun içine göz attı. Haklıydı. Nişanımız çok yeni olduğundan henüz etrafa duyurmamıştık. Tek yaptığımız yüzüğü seçmek olmuştu. Daisy odanın içindeki minik banyoya baktı.

"Ustan harika iş çıkarmış sahiden. İnsanın inşaatçılar hakkında tüm ön yargılarını yıkmaya yeter de artar bile."

"Biliyorum. Hem hesaplı hem de vakıtlıydı. Sırf yardım etmek için ekstradan bir sürü iş yaptı. Yatağını, masamı, hatıra bilgisayarımı bile kundu. Benim için üzüldüğü belliydi."

"Neler okuduğunu biliyor muydu?" Daisy'nin sesi gittikçe kısıldı.

"Şey, yorum yapmayacak kadar düşünceli biriydi ama sanırım anlamıştı."

"Peki, nasıl... hissediyorsun?" dedi yatağa otururken.

Sekintıyla içimi çektim. "Eskisine kıyasla çok daha iyiyim."

Uyku ilacı kutumu havaya kaldırdı. "Hâlâ alıyor musun bunlardan?" Başımı salladım. "Almamaya çalış. Biraz da yemek ye. Çok zayıfsın."

"Hımmmm." Şu anda kırk dört kiloyum ama elli kilo olmam lazım. İşin tuhafı, Alexander'ı ilk çıkan yanlarımdan biri de ölçülerimdi. Kendisi bir seksen beş boyunda ve iri yapılıydı. Benim küçük bir oğlan çocuğu gibi olmama bayılıyordu. kendisini erkek gibi hissetmesini sağlıyormuşum. Boyumun ancak çenesine gelmesine de bayılıyordu. Beni çekip kollarının arasına gömmeyi çok severdi. Sanki kocaman bir kayanın altında barınıyor gibi hissederdim kendimi.

Aşağı inerken Daisy'nin, "İnanılır gibi değil," diye mırıldandığını duydum. "Tam bir hayal kırıklığı," diye ekledi kızgın bir sesle. Omuzlarımı silktim. Erkekler beni hep hayal kırıklığına uğratmıştı. "Her neyse. Yanında yumurta, ekmek ve domates getirdim. Zorla yemek yedireceğim sana."

Kolların birini açıp bir kâseyle çatal buldu. Acaba Alexander ne yapıyordu? Düşünmeden edemiyordum. İlişkimiz bitti diye onu özlemeyecek değildim. Eminim o da beni özliyordu. Her şey bir yana, çok iyi iki arkadaş olmuştuk. Çok rahat, çabası bir uyumumuz vardı.

Onunla bir seneyi aşkın bir süre önce, buradan çok uzak olmayan Regent's Park'taki açık hava tiyatrosunda tanışmıştık. Daisy ve erkek arkadaşı Nigel ile çok sevdiğim *Fırtına* oyununu izlemeye glemıştık. Arada bir denk düşen o büyüllü yaz gecelerinden biriydi. Berrak gökyüzünde ay hilalden ince bir dilim hâlinde asılı duruyordu. Gün bararken sahnenin kenarındaki lambalar pırl pırl bir ılık saçmaya başlamıştı. Alexander, *Ferdinand* rolüyle sahnede ilk belirdiğinde kalabalıkta bir heyecan dalgası yaratmıştı. Çok şey görünüyordu: güzel galiba. Yüzü çok güzeldi. Parmaklarının üstünde gezdirmek isteyeceğiniz etli ve kıvrımlı dudakları, çıkık elmacek kemikleri, koyu renk saçları ve mavi gözleri vardı.

Miranda rolünü oynayan aktresin, onun *ilahi bir varlık* olduğunu söylediğini hatırlıyorum. O da aktrise, sanki nâdide bir sanat eseriymiş gibi, *Hayran olunası Miranda! Hatta, hayran olunasının da ötesinde*, demişti. Oyunu yıllardır seyretmememe rağmen bir sürü dize hâlâ aklımda. Ariel'in *Tam Beş Kulaş Dipte* şarkısını insanın kafasına kazıyacak şekilde söyleyiş, Miranda'nın esrik bir hâlde, *Her şey cesur yeni dünya*, diye seslenişli ve son olarak Prospero'nun günahlarından arındığı o muhteşem an. Habis ruhlu kardeşinden ant içtiği gibi öç almak yerine onu affetmeyi seçmişti. Çünkü affetmek yürek isterdi.

Bağışlamak öç almaktan daha erdemli bir davranıştır, demişti kısa ve öz. Bunu duyunca ensemdeki tüyler diken diken olmuştu. Sonra aasını kırmış, bir adım öne çıkmış ve iki elini iki yana açarak kendisi de af dilemişti.

Kendi kabadahalarının bağışlanmasını umduğunuz gibi

Hay görün siz de, uşşerin beni.

Hepimiz büyülenmiş gibiydik. Alkış kopana kadar on saniye boyunca bir sessizlik olmuştu. Sonra, perde en az üç kez daha tekrar açılıp alkışlar nihayet dinince Daisy gidip oyunun yönetmeni olan arkadaşını John'u tebrik etmek istediğini söylemişti. Böylece sahne kapısına doğru girmiştik. Daisy ve Nigel, John ile sohbet ederken ben de yakınlarında, cimdiki programa sıkı sıkı yapışmış, çekingence dikilirken birden kendimi "Ferdinand" ile konuşurken bulmuştum. Ya da, daha net olmak gerekirse, o benimle konuşmaya başlamıştı. Açıkçası neden rahatsız olduğunu anlayamamıştım. Zira bu kadar kısa olunca, insanların bırakın benimle ilgilenmelerini, gözlerine çarpacağımı bile sanmıyordum. Neyse, ona performansını çok beğendiğimi söylemiştim –ki gerçekten de beğenmiştim.

"Teşekkür ederim," derken öyle bir edası vardı ki yüzüm yanmaya başlamıştı. "Sizden şahane bir Ariel olurdu. Tam bir peri gibisiniz."

"Ya?" Yine kızarmıştım. "Mubteşem bir oyun, öyle değil mi?" diye mırıldanmıştım şaşkınlığımı gizlemeye çalışarak.

"Peki, sizce oyun ne hakkındaydı?" Cebinden bir paket Gitanes çıkarıp bana da uzatmış ben de başımı sallayarak reddetmişim. Oyun ne hakkında mıydı? Hem niye benim fikrimin bir önemi olsundu ki? Tamamen afallamıştım.

"Şey," diye vöze başlamıştım, o, sigarasını paketin kenarına vururken, "Kefaret ve uzlaşma hakkında, öyle değil mi? Başplanma arzusu hakkında. Hepimizin içinde var olan, günahlarımızdan arınacağımızla dair olan umut hakkında." Ben dinlerken başını yavaşça salladı.

Sonra bir de hakmıştım ki hep birlikte bir şeyler içmeye gidiyoruz. Parkın içinde gezinirken burnuma dolan sigaranın

o enfes kokusunu hatırlıyorum. Epey kalabalık olmamıza rağmen, barda kendimi Alexander ile yan yana otururken bulmuştum. Bir süre daha oyun hakkında konuşmuştuk. Bana, Shakespeare'in Miranda ismini *Fırtına* oyunu için özellikle icaz ettiğini söylemişti. Hiç bilmiyordum bunu. Anlamını biliyordum -Latince hayran olmak anlamındaki *mirare* kelimesinden doğmuş, hayran olunması anlamına geliyor- ama Alexander'ın dedikleri benim için yeniydi. Alexander ile biralarıma yudumlarırken, grubun kalması ile bir alakamız kalmamıştı. Bana kısık, ailemle ilgili bir sürü sormuş ve kendisiyle ilgili de az çok bir şeyler anlatmıştı. Anne ve babasının doktor olduğunu, yarı emeklil gibi çalışıklarını, büyükbabasının da benim gibi bir veteriner olduğunu. Bir buçuk saat sonra bardan çıkarken sanki günlerdir konuşuyormuşuz gibi hissetmiştim. Alexander beni metroya bıraktığında -o zamanlar Stockwell'de oturuyordum- kartvizitimi almıştı.

Eve dönerken, "Hayatta aramaz," demiştim içimden. "Çıkar aklından. Adam sadece arkadaşça davranıyordu." Ama aramıştı. İki gün sonra aradı ve beni Joe Allen'da akşam yemeğine davet etti. Yemektен sonra ilişkimize romantik bir şekilde aldı başını yürüdü.

Evet, Alexander elbette beni fiziksel olarak edilemişti ve gönderdiği ilgi ruhumu oksüyordu ama için gerçekçi ondan uzaklıktan hoşlanıyordum. Onunla olmak çok kolaydı. Çok zeki bir adamdı ve daha da önemlisi, beni güldürüyordu. Onun beş yaşındaydı. Oxford'da tarih okumuş ve uyarro okulunda bir sene yüksek lisans yapmıştı. Stratford Tiyatrosu'nda figüran rolleriyle oyunculuğa adım atıktan sonra on yıl boyunca tiyatro çalışmalarıyla beraber televizyonda yan rollerde yer almıştı.

"Çok hasarlı olamadım," demişti tevazu göstererek. "Dönem arkadaşlarımla aynı. Mesela James Purefoy harika iş çıkardı. Paul Rhys da öyle. Çalışmayı hiç bırakmadılar. Bense şöhretin kıyılarında kürek çekip duruyorum."

"Eminim sen de büyük işler başaracaksın."

Omuzlarını silkiyordu. "Belki de. Kim bilir?"

"Birazcık sana lazım sana, o kadar."

"Doğru dedin. Hiç evlendin mi, Miranda?" diye sormuştu aniden. Ensemde aşağı soğuk terler hoşalmıştı.

"Eee... Hayır. Henüz değil. Yani, asla. Yani, hiç evlenmedim." Gülümsemişti. "Ya sen?"

Başını iki yana sallayarak son ilişkisinin üç ay önce bittiğini ama eski sevgiliyle aralarının hâlâ iyi olduğunu söylemişti. Kalbim güm güm atarak ilişkisinin neden bittiğini sorduğunda yürümediğini söylemekle yetinmişti.

Randevumuzun sonunda, adeta stratosferde geziniyordum. Sevinçten havalara uçmuşum. Birlikte Strand'den metroya doğru yürürken üstümde öyle saçma bir mutluluk vardı ki hiç tanımadığım insanlara gülümseyip duruyordum. Ayrılırken, beni tekrar arayacağını söyledi –ve aradı da.

Zaman geçtikçe, onunla birlikte olmaya tek kelimeyle hayıldığımı fark ettim. Cana yakınlığını, eğlence anlayışını çok seviyordum. Hoş sohbet olması da çok hoşuma gidiyordu; böylece gergin sessizlikler olmuyordu –her zaman söyleyecek bir şeyleri vardı. Egoist veya oyuncu gibi de değildi. Hoş, tuhaf yanları da yok değildi. Biraz tez canlı olabiliyordu. İçgüdülerine göre davranırdı; damdan düşer gibi şaşırtıcı bir şey söyleyebilir ya da yapabilirdi. Mesela bana henü sevdiğini ilk kez söylediğinde marketteki süt ürünleri reyonundaydık. Elimi yorgunca uzattığım sıra-

da. "Seni seviyorum. Miranda. Biliyor muydun?" dediğini duymuştum.

"Gerçekten mi?" Ağzım açık sıratına bakakalmıştım.

Güllümsemişti. "Evet, gerçekten." Elbette ki sevinçten eteklerim zil çalmıştı ama birine onu sevdiğini söylemek için çok ruhaf bir yerdi doğrusu. "Muhtemelsin. Tam isminin kadınısın." Sonra da, çok uzun süre geçmeden nişanlanmıştık. Yüzüğün içine, *Hayran Olunan Miranda!* yazdurmıştı. Ama yüzük artık bende değil.

"Peki, müşteriler ne âlemde?" diye sorduğunu duydum Daisy'nin. Kâsenin içine iki yumurta kıldı. "Yarın açılışın var. Randevu alan oldu mu?"

"Sadece iki kişi."

"Neden o kadar az?"

"Yeni bir yer açtığım haberini yayacak vaktim olmadı. Muayenehanenin iş yapması biraz zaman alacak."

"Anlıyorum."

"Sabahtan, depresyona girmiş bir İrlanda seteri gelecek. Bir de şu Lily Jago denen kadın aradı..."

"Ha, evet," diye araya girdi Daisy gölelerini kocaman açarak. "*Mo'z* dergisinin editörü. Naomi Campbell'a benziyor ve çoğunlukla da onun gibi davranıyor. Bir arkadaşım bir süre onunla çalışmıştı. Kızcağzın kendini toplamaya altı ayını aldı."

"Hab, o işte. Neyse, kadın bana histerik bir e-posta göndermiş. Dediklerine göre Shih-tzu cinsi köpeği *sindiririzi* gırtlıyormuş. Salı günü öğleden sonra onu görmeye gideceğim. Onun dışında ajandam bomboş."

"Hayvan psikyatristinin insan psikyatristi gibi olmaması çok yazık," dedi Daisy yumurtaları çırparken. Başını sal-

ladım. Keşke öyle olsaydı. İnsanlar psikiyatristlerine yıllarca olmasa bile aylarca düzenli gidiyorlardı. Ama hayvanlarda durum böyle değildi. Her hafta gelip koltukta uzanmıyor, ben bilinçaltılarını ve egolarını değerlendirir ve anneleri hakkında sorular sorarken, boş boş tavana bakmıyorlardı. Tek yaptığım onları gözlemek, problemi teşhis etmek ve düzeltmek için tavsiyelerde bulunmak –ki bu da onları genellikle sadece bir kere görmem demek oluyordu.

“Ücretini belirledin mi?” diye sordu Daisy ve neağı yaktı.

“Burada bir buçuk saatlik danışma başına yüz sterlin. Eğer ayaklarına gidersem; ulaşım zamanını da telafi etmek adına yüz otuz. E-posta yoluyla, karşılık beklemeden tavsiye vermeye devam edeceğim. Sonuçta bir iyi niyet göstergesi. Hem çok vaktimi de almaz. Bir de yavru köpek partileri düzenleyeceğim,” diye ekledim, “Tüm bunların yetmesi lazım ama bir sürü yeni danışan gerekli ki burayı açığına döğsin. Zaten neredeyse bir ay geç açıyorum.”

“Eh, zamana ihtiyacın vardı... iyileşmek için,” dedi Daisy. Haklıydı. “*Hayvanları Çözenler*’in yeni sezonu başlayınca işleri iyice toparlarsın herhâlde. değil mi?”

“Şansımı yaver giderse. Ama yeni sezona daha üç hafta var.”

“Ashna bakarsan ben sana yeni bir müşteri buldum gibi,” dedi Daisy süt kutusunu açarken. “Geçen gün bir hayır işi sırasında tanıştık. Caroline... Soyadı neydi? Hah, hatırladım. Mulholland. Weimaraner cinsi köpeğinden yakınıyordu. Tam bir moron gibi davrandığını söyledi. Yeni telefon numaramı bilmediğim için sana internet sitenden ulaşmasını tavsiye ettim.”

“Sağ ol. Umarım ulaşır. Peki sentin iş cephesinde haberler nasıl?” diye sordum tabakları kutudan çıkarırken.

Ses tavasını çıkarıp "Çok hummalı gldiyor, sorma," dedi neşçyle. "Çarşamba günü Hammersmith'te Abba temalı bir bekarlığa veda partisi var. Cumartesi günü bir doğum günü partisinde Kazak danaçılar çıkarıp Sihirya Suaresi düzenleyeceğiz. Önümüzdeki ay Thames Ditton'da yapılacak Timbuktu Yolu festivali için çaresizce akrobat arıyorum. Bir de düğünler var tabii!" dedi inleyerek. "Toplam altı düğün aldık. Üçünün organizasyonu bana düştü. Eylül ayında Holland Park'ta yapılacak bir düğün için doğada tam çözünen konfeti bulmam gerekli!" diye sürdürdü sözlerini. "İnternette bir şeyler buldum. Beş ayrı renkte, kurutulmuş hezaren çiçeği yapraklarından yapmışlar. Acayip güzel bir şey. Davetiyelerin hepsine bir kase konfeti eklemem gerekiyor. İki yüz davetیه var! Çok hoş, değil mi?" diye mırıldandı dertli dertli. "İki yüz davetli... Holland Park... Kurutulmuş çiçek yaprakları..."

"Evet," dedim sessizce. "çok hoşmuş."

"Özür dilerim, Miranda," dedi kendini mptayarak. "Paravatsızlık ettim."

"Sorun değil."

"Aslına bakarsan kendimi düşünüyordum."

"Biliyorum. Bir şey söyledi mi sana?" Başını iki yana salladı. "Hiç değinmedi mi?"

"Hayır," dedi acı dolu bir sesle, "yanından bile geçmedi."

"Eh, sen nice teklif etmiyorsun?"

Yumurtayı çıkarmayı bırakı Kahverengi gözlerini hayretle kocaman açıp "Çünkü hiç romantik değil de nedan," diye cevap verdi.

"Sana teklif edilmemesi de öyle."

"Evet," dedi sinirlenerek. "Biliyorum." Biber değişimini eline alıp birkaç kere hafifçe döndürdü.

Masaya otururken. "Hiç aranızda konusu geçmiyor mu?" diye sordum,

"İlişkinin istikrarını bozmak istemiyorum."

"Anlıyorum."

"Sanırım, umduğum yanıt alamamaktan da korkuyorum. İlişkimizin böyle güzel, sorunsuz kalmasını tercih ederim. Ama beni kesinlikle seviyor," dedi iyimserce. "Ona, *beni seviyorsun. Nigel değil mi*, diye soruyorum. o da, *evet, Daisey elbette*, diyor her seferinde."

"İspatlayıversin o zaman. Onca zaman geçti."

"Hımm, annem de aynen böyle diyor. Yani, Alexander hiç oyalanmamıştı, değil mi?"

İçimi çektim. "Yok, gayet hızlıydı."

Aynı zamanda, başka evlilik rektiflerine kıyasla, alışılmadık. Ama dediğim gibi, Alexander dürtülerine göre hareket eden biriydi. Dokuz aydır beraberlik ve mutluyduk; yanına taşınmışım ve aramız çok iyiydi. Bir cumartesi sabahı ikimiz de banyodaydık. Lavabo başında dişlerimizi fırçalıyor, aynadan birbirimize gülücükler atıyorduk. Bana bakmaya devam ederek bir anda durmuş ve, "Arda, nimle lenir misin?" demişti.

"Efendim?"

Diş fırçasını ağızdan çıkarttı, bardaktan biraz su yudumladı sonra lavabonun içine kibarca tükürdü. "Dedim ki: Miranda, bana eşim olmanın paha biçilemez onurunu bahşeder misin? Hemen şu dakikada karar verdim. Seninle evlenmek istiyorum."

Hayretle yüzüne bakakalmıştım. "Neden?"

"Şey, çünkü burada birlikte dâhilmiş, dişlerimizi fırçalarken, birdenbire seninle ne kadar mutlu olduğumu fark et-

üm. Sanırım bu yüzden. Kusura bakmazsan dizimin üstüne çökemeyeceğim. Kıkırdak problemimi biliyorsun," diye ekledi sakın bir şekilde. "Evet der misin. Miranda? Hi?" İçten olduğunu anlayınca üstümden bir duygu dalgası akı geçti. "Benimle evlenir misin?" dedi tekrar. Havuz mavisi gözlerini gözlerime dikmişti.

"Şey... Emin misin?" diye kekeledim. "Yani..."

"Asla bu kadar emin olmamışım," dedi sesizce.

"O zaman evet," dedün şaşkınlıkla. "Evlenirim." Sonra da tüm o duygu yoğunluğundan olsa gerek. "Teşekkür ederim," deyip göz yaşlarına boğulmuşum.

Kollarını omuzlarıma doladı. "Hayır, ben teşekkür ederim. Ağlama, Miranda. Seni seviyorum ve hep seveceğim." Gözyaşlarını sildim, birbirimize nane aromalı bir öpücük verdik ve bu kadardı işte.

Ne kadar afalladığımı söylerken ikinizlilik yapmıyorum. Zira nişanlanacağımı hakikaten beklemiyordum. Belki de annemle babamın çok uzun zaman önce boşanmasından -ve sonrasında pek medeni bir ilişki sürdürememelerinden- dolayı hiç öyle hayallerim yoktu. Mutlu bir beraberliğim olduğunu, aşkı bulacak kadar şanlı olduğumu bilmek bile yettiyordu bana. Ama Daisy farklı -çok daha gelenekseldir- kılıseyi de ister, kremalı pastayı da. Tüm törene sahip olmak ister.

"Kendim bir sürü düğün organizasyonu yaparken Nigel'in hâlâ teklif etmiş olmaması gururumu kırıyor," dedi hüzünle. Çatalı havada asılı kaldı. "Bence benimle evlenecek," dedi. Sıklıkla derdi bunu. "Şimdilik zorlamaya değmeyeceğini düşünüyorum."

Gerçek şu ki, Daisy'nin zorlamaktan ödü kopuyor. Şunu biliyorum çünkü Nigel ile beş buçuk senedir beraberler ve

biz üç senedir aynı muhabbetleri yapıyoruz. "Üstünde baskı kurmamalıyım," dedi büyük bir ciddiyetle. "Bütün kitaplarda böyle diyor."

"Kitaplar mesafeni korumayı da söylüyor. Sürekli yanında olma. Bırak da biraz özlesin seni. Gizemli ol. Gerekirse şehri dışına çık. Hatta ülke dışına."

"Ah, çok tehlikeli sulara girdin."

"Nedenmiş o?"

"Çünkü," dedi yapmacık bir otoriterlikle, "durup dururken kendimi çekip araya mesafe koyunam, onu gerçekten sevmediğimi düşünür. Felaket bir şey olur bu, değil mi?"

"Bilemedim. Kendini biraz güvensiz hissetmesi aklını başına toplamasını sağlayabilirdi."

"Hayır, her şey vakti zamanı gelince olacak," dedi hafiften gergin bir dinginlikle.

"Hummum. Eh, hayat senin hayatın."

Yine de, Daisy'nin Nigel'a kendisiyle evlenmeye niyeti-
nin olup olmadığını sormamasını epey tuhaf buluyorum.
Zira başka konularda inanılmaz derecede cesur bir insandır.
Mesela boş günlerinde bungee-jumping yapar, yelken kanatla
uçar, kayalara tırmanıp halatla kayar. Birkaç hafta önce de ilk
solo hava dalgasını yaptı.

"Artık tarihi belirleyelim diye tuttuduğumda kaçına tek-
meyi basarız rezalet olur," dedi ağırbaşlı bir edayla. "Ne ya-
parım ya sonra? Hayatımın altı yılını Nigel'a adadım. Kulğu
yavan gelebilir ama karşılığını görmeyi bekliyorum. O yüzden
bu nihai -ve çok hassas- aşamada azıcık sabredemediğim için
bu çuval inciri mahvetmek istemiyorum." Başını sallayarak
onayladım. Gerçi, dediğini gibi, bu argümanları daha önce
çok sefer duymıştım. "Çocuklarını olsun istemiyorum," diye

devam etti Daisy sakince, "Otuz üç yaşına geldim. Nigel ile ayrılırsak..." hafifçe omzunu silkeli, başka biriyle aynı aşamaya gelmem en az iki üç yılını alır. Eh, o zamana kadar da," karışımı tavaya döktü, "yumurtalık cephesinde işler kesatlayabilir. Ayrıca onu evlenmek için tuzağa falan da düşüremem," diye ekledi. "Erkekler böyle şeylere çok içlerler. Benimle evlenmeyi istemesini istiyorum."

"Seninle evlenmeyi neden istemesin ki?" dedim öfkelenererek.

"Temkinli bir tip işte." Çok doğru. Nigel çok temkinli biri; her işte tembel hayvan gibi ilerler. Bu hayvanlar öyle yavaşlar ki -bir futbol sahasını geçmeleri koca bir günlerini alır- kürkleri resmen yosun tutar. Her neyse, konu romantizm olunca, maalesef Nigel da böyle işte. İşleri ağırdan alma özelliği, hobisine de yansımış: adam, bildiğin bonsai yetiştiriyor. Bir keresinde yetiştirdiği Japon akçaağacı sayesinde Chelsea'de madalya kazandı. Yirmi yıldır buduyormuş ağacı. Dürüst olmak gerekirse Daisy ile ikisinin ne ortak noktası var, bir türlü çözemedim ama Daisy, Nigel'a delicesine aşıkmuş gibi görünüyor. Bir yandan da, Daisy'nin Tooting'de minicik bir dairesi var. Nigel'ın ise Fulham'da büyük, mustakil bir evi. Bir keresinde, içkiyi fazla kaçırdığı bir gün, *güvende olma* hissinin kendisine kısmen de olsa çekici geldiğini itiraf etmişti. Gerçi hafta sonlarını kendini uçaklardan atmakla geçiren bir kadının neden kendini *güvende* hissetme ihtiyacı duyduğu henü aşıyor. Ama diğer yandan da, babası, daha o dokuz yaşındayken trajik bir kaza sonucu öldüğünden, itikarlı ve emin birini arıyordu hep.

Nigel kesinlikle böyle biri işte. Kendisi hukuk müşaviri ve Bloomfields avukatlık şirketinin de ortağı. Büyük bir Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

deha örneği olmayabilir ama işinin ehli ve çok sıkı çalışır. Daisy'den çok hoşlandığından da eminim ama işleri acele-ye getirmek için bir neden göremiyor. Sanırım. Otuz dokuz yaşında ve hiç evlenmemiş. Ne diye şimdi evleneyim diye atlasın ki? Daisy'den daha yanına cıvıltmasını bile istemedi. Daisy birkaç kez şaka arasında lafını etti ama o pek hevesli durmadı. Bana öyle geliyor ki. Nigel, Daisy'nin evini dağıtmasını istemiyor. Daisy epey dağınıktır ve biraz gürültücü de olabilir. Gerçi sevimsiz değildir gürültüsü. Öyle bağırıp çağırdığı yoktur ya da dik kafalı değildir. Sadece çok güler; acayip sevimli, kıkır kıkır gülüşleriyle meşhurdur ve sürekli söyleyecek bir şeyleri vardır. Nigel ise akşamlarını evde bon-sai ağaçlarıyla beraber, sessizce yemek yiyerek ve briç oynayarak geçirmeyi tercih eder. Sakın beni yanlış anlamayın. Nigel'i severim, keyifli ve cömert biridir ama aynı zamanda bencildir de. Daisy ile ilişkilerinde hep kendi şartları geçerli. Ama madem Daisy bu adamı istiyor o zaman bana bu kadarı da yeter.

"Bence Nigel ile aramız gayet iyi olacak," dedi pek de ikna edici olmayan bir sesle. Omletimi yemeye devam ettim.

"Umarım. Ama bir noktada onu mecbur etmen gerekecekmiş gibi geliyor bana, Daisy." *Gerekirse kafasını halıya sürmek yoluyla.*

"Hımmmm," dedi gergin bir ifadeyle. "Haklısın, galiba."

Daisy gittikten sonra Herman armut minderin üstünde kıvrılıp uyudu, ben de aklımı tekrar işlere verdim. Yaşadığımı stresten ve aksaklıklardan dolayı odaklanmakta zorluk çekmiştim ama şimdi tekrar profesyonel moda geçmek için kendimi zorluyordum. Bilgisayarı açtım ve e-postalarımı okudum. Bir tanesi, California, Palm Springs'de yaşayan ve orada

bir golf merkezinin idaresini üstlenen babamdan gelmişti. Nasıl olduğumu sormak için yazmıştı. Sonra internet siteme girdim. Mukemmelceviller.com, Göze çarpmak sayıda tavsiye isteyen e-posta birikmişti.

İlki, *Poodle köpeğim postacımdan ödünü koparıyor*, diyordu. Bizi son 'tavunma' çabalarından sonra (mektupların üstünde resmen kan vardı) mektuplarımızı posta ofisine gidip teslim almamız gerektiği söylendi. Yardımcı olabilir misiniz?

Sonraki, *Sanırım kedim şizofren*, diyordu. *Kucağımda oturmuş, mırılayarak başını uksatırken bir anda ırmaya başlıyor. Neden acaba?*

Dişi Spaniel köpeğimin çişini yaparken neden bacağına kaldırdığını açıklayabilir misiniz, diye soruyordu üçüncüsü. Sürekli zıplayan ve kuyruklarını kovalayan köpekler hakkında gelen sıradan şikâyetler, bir de sahibinin ayaklarına saklayan bir tavşan vardı. Eşcinsel bir kobay, uyurgeter bir gazel tazısı ve çşini yemiş bir hamster vardı. Herşine cevap yazdım ama biraz okuma da yapmam gerekir. Okuma yaparken yeni bir e-posta beliriverdi ekranda. Daisy'nin bahsettiği kadından, Caroline Mulholland'dan geliyordu.

"Sevgili Miranda, geçen gün, bir bağış toplama etkinliğinde arkadaşınız Daisy ile tanıştık. Ona son zamanlarda feci canımı sıkan Weimaraner köpeğimden bahsetmiş bulundum. İki tane daha, ebatça küçük köpeğimiz var ve onlara zorbalık yapıp duruyor. Nasıl engel olacağımızı bilemiyoruz. Acaba beni arayabilir misiniz? Evde gelip görmeniz için bir randevu ayarlamak isterim."

Telefon numarası Londra'nın dışına aitti. Numarayı tuşladım. Kadın telefonu açtı, konuştuk. St Albans'ın yakınında oturduğunu söyledi ve ertesi gün için sözledik.

Bir yandan da şu depresyondaki İrlanda seteri ile uğraşmam gerekiyordu. Ertesi sabah danışma odasını toparladım, dışarı çıkıp köşeye kadar yürüdüm -kaytopraklık uzmanı Russel'in kibarca nasıl yerleştiğine dair sorduğu soruları cevaplamak için durdum- ve bisküvi ile çiçek aldım. Eve dönünce Herman'ı mutfaga kapattım -müşterilerin yanına almam onu- sonra on buçuk gibi Fiona ve Miles Green geldi. Benim yaşlarımda, çekici, iyi giyimli ve Notting Hill Gate'teki adreslerine bakılırsa epey varlıklılardı. Onlara kahve hazırladım ve masamın arkasına geçtim. İkisi kanepede yan yana oturup beklerken ben de epey neşesiz görünen köpeği incelemeye koyuldum. Fiona, bisküvisinden küçük küçük ısırtıklar alırken, "İkimiz de çok meşgulüz," diye açıklamaya girişti. "ama Sinead bizim neşe ve övünç kaynağımız." Sinead, başını ön patilerine yaslamış, halının üstünde yanyordu. "Psikolojik destek almasının çok önemli olduğunu düşündük."

Bir yandan not alırken, "Çok keyifsiz görünüyorsunuz," dedim. "İrlanda seterleri normalde inanılmaz derecede canlı olurlar. Peki, bu durgun tavırlar ne zaman başladı?"

"Üç ay kadar önce," diye yanıtladı Bayan Green.

"Hayır, o kadar uzun olmadı," diye düzeltti Bay Green kibarca. "Aslına bakılırsa altı hafta kadar oldu."

"Hayır, daha fazla!" diye patladı kadın. "Üç ay oldu. Böyle bir şeyi fark etmez miyim sanıyorsun? Kendi köpeğimi?" Çakırmadan not defterime, *çocuk yerine geçen köpek ve evlilikte gerilim* yazdım.

"Bizim köpeğimiz o," dedi adam. Sinead kafasını kaldırdı ve endişeyle sahiplerine baktı.

"Bir şey yok, bebeğim," dedi Fiona uzanıp köpeğin kafasını okşayarak. "Annenle baban küsmedi."

"Kaç yaşında?" diye sordum. "İki mi?"

"Birazcık daha küçüklük. Bir buçuk senedir bizimle beraber."

"Belirli bir travma geçirdi mi? Mesela, başka bir köpekle kavgaya tutuştu mu? Ya da araba altında kalmaktan son anda kurtulmak gibi bir şey mi yaşadı?"

"Hayır, hiç öyle şeyler olmadı," dedi Fiona. "Erden çalıştığım için bütün gün onunla beraberim. Tek bildiğim sürekli böyle hüznünlü olması ve sepetinden dışarı çıkamaması. Kalbim paramparça oluyor," diye ekledi. Sesi birden titremeye başladı.

"Bay ve Bayan Green, kişisel meselelerinize girmek istemem ama köpeğinizin tepki verebileceği, aile dinamiklerinizi etkileyecek stresli anlar yaşıyor musunuz?" Cevabı açığı altında. Bir sorun olduğu gün gibi ortadaydı.

"Şey, yooo, yok aslında..." diye yanıtladı Fiona. Kollarını savunmacı bir tavırla göğsünde kavuşturdu.

Kocasının gözlerini devirdiğini gördüm. "Hadi ama, Fi." dedi bitkin bir sesle. "Bal gibi de yaşıyoruz ve bence gayet de bu konuyla alakalı. Baştan beri diyorum sana." Bakışlarını bana çevirdi. "Bakın..."

"Bu konuyu tartışmak istemiyorum," diye çekindi Fiona.

"Ama önemli olabilir," diye karpı çıktı Miles.

"İyi de, özel bir konu."

"Sorun değil, Bayan Green," diye araya girdim. "Bana istemediğiniz hiçbir şeyi anlatmak zorunda değilsiniz. Ama size temin ederim ki ettiğim gizlilik yeminini dılayısıyla, anlatacağınız her şey benimle beraber mezara kadar gidecektir."

"Teki, o zaman," dedi içini çekerek. Çantasını açıp içinden bir mendil çıkardı; kocası da yüreklendirmek için karısının kolunu sıktı.

Kısık bir sesle, "Dört yıldır çocuk yapmaya uğraşıyoruz," dedi. "Sinead'i alma sebebimiz de bu. Bizi stresten kurtarsın diye. Bu sene rûp bebek denedik ama ilk iki seferde sonuç alamadık."

"Ne kadar mutlu bir ilişkiniz olursa olsun, böyle bir olay gerginliğe yol açar," dedim. İkisi de başlarını salladı. "Ve köpekler ortamdaki değişimlere karşı aşırı derecede duyarlıdır. Anladığımı kadarıyla Sinead de henüz durumu kavramış. Köpeğinizi duygusal stresten korumak için yapmanız gereken, hassas tartışmalarınızı o odada yokken yapmanız."

"Ama sadece depresyonda değil ki," dedi Fiona. "Oltağın dışı hareketlerde bulunmaya başladı. Mesela bir şeyler alıyor."

"Gerçekten mi?"

"Evet. Epey de ruhaf şeyler. Mesela, kirli sepetinden Miles'in gömleklerini alıyor."

"Kocanız evde yokken gömlekleri ona rahatlatıcı geliyordu."

"Ama eski yumurta kurularını da alıyor. Geçen gün, bahçeden dört tane plastik çiçek saksısını almış yatağına taşımış. Bir de onları bir düzenleyiş var, öyle nazik ki. Sanki çok seviyormuş gibi davranıyordu hepsine. Çok garipti. Ne düşüneceğimizi bilemedik."

Ah.

Kalkıp Sinead'in yanına gittim. Nazikçe yan yatırdım ve altındaki yumuşak rüyleri kaldırdım. Karnı hafifçe şişmiş ve pembeleşmişti.

"Başka bir köpekle bir araya geldi mi hiç bu yalovlarda?"

"Hayır."

"Emin misiniz?"

"Evet, kesinlikle eminim. En son kızışığında onu içeride tuttuk."

"O zaman yalancı gebelik yapıyor. Durgunluğunun sebebi de bu. Hiç çiftleşmemiş dişiler böyle mutsuz olabiliyorlar. Böyle ilgisiz durur ve yataklarından çıkmazlar. Yataklarını düzenle düzenlemelerinin sebebi aslında bir yuva hazırlıyor olmaları. Sonra yuvalarına koyup annelik yapabilecekleri eşyalar ararlar. Sakıılar ve yumurta kutuları da o yüzden. Hatta gebelik belirtileri bile gösterirler. Tıpkı Sinead gibi. Memelerine bakın."

Fiona'nın ağzı açık kaldı.

"Yüce Tanrım."

"Kısa rüylü olsaydı siz de şimdiye kadar fark ederdiniz. Ama uzun rüyeleri üstünü kapamış. Durum budur. Yalancı gebelik. Veterinerlik yaparken böyle vakalarla karşılaştım."

"Anlıyorum."

"Yani, psikolojik problemleri var ya da depresyona girdi, diye endişelenmenize gerek yok. Sadece, anne olmak istiyor."

Bayan Green göğüslerini kırpıyordu. "Belki de duygularımı paylaştığı için yapıyordur bunu."

"Aslına bakarsanız, Sinead'i kısırlaştıracağız," dedi Miles.

"Bir öneride bulunabilir miyim?" İkisi de başlarını salladılar. "Kısırlaştırmayın. En azından şimdilik. Aslında oeden bırakıyorsunuz, yavrusun?"

"Doğrusu... çok iyi bir fikir bu," dedi Miles aheste aheste. Sonra aniden gülümsedi. "Hiç aklımıza gelmemiştir."

"Hiç gelmemiştir sahiden," diyerek eşine laııldı Fiona. Köpeğin başını okşadı. "Kendi derdimize düşmüştük tabii."

"Hem, dişi köpeklerin en azından bir kez yavru olması iyidir," diye belirttiim. "Aksi takdirde," omuzlarımı silkdim, "biraz üzülebiliyorlar."

"Ya, evet," dedi Fiona. "Anlıyorum. Yavru köpeklerimiz olabilir. Çok güzel olur, değil mi, sevgilim?" Miles başını salladı.

ladı. "Belki bebeğimiz olmayacak ama sevimli yavru köpeklerimiz olabilir."

"Eh," dedim. "Yerinizde olsam ben de böyle yapardım."

"Çok iyi bir tavsiye oldu," dedi Fiona ayağa kalkarken. "Çok duygulandım." Yaşlı gözlerle gülümsedi. "Teşekkür ederim."

"Rica ederim." Açıkçası ben de epey hislenmiştim.

İkinci Bölüm

Yarım saat geçtikten sonra, Caroline Mulholland'ın evine gitmek üzere hazırlanırken, içimden, *belki de Sinead, Fiona'nın yaşadığı hüsranı sezinlemişti*, diye düşündüm. Belki de Fiona için kendisi bebek doğurmaya çalışıyordu, kim bilir. Demek istediğim, köpekler bizi sevdikleri için bizi taklit ederler. Biz ne yaparsak onu yapmak isterler. Biz oturunca otururlar, biz parkı söyleyince ulurlar. Arabadan indiğimiz anda içeri atırlar. Biz mutsuz olunca, belki de onlar da mutsuz oluyordur. Davranış bilinci olmanın olayı da buydu. Hayvanı çözmeden önce, sahiplerinin hayatlarına dair fikir edinmen gerekiyordu. Aynada kendime baktım, göz altlarımdaki kaparcıyı tazeledim -artık daha az ihtiyacı oluyordu- sonra saçlarımı tarayıp çıktım. Osteopat Joy bana neçeyle el sallarken, Mews için dostane bir yer diyen Daisy'ye hak vermeden edemedim. Caroline Mulholland, St Albans'ın sekiz kilometre kadar dışında Little Gately denen bir kasabada oturuyordu. Trafik çok kötü değilse, yaklaşık bir saate varırdım herhalde.

Arabamı Archway'den yukarı sürerken, Alexander'ın sokagından da geçtim. Kalbim güm güm atmaya başladı. ağ-

zım kurudu. Tam bir mazozist gibi davranarak Harberton Caddesi'nden aşağı doğru haklıtım. Hadiseden beri ilk kez geçiyordum buradan. İçini bir sıkıntı bastı. Neyse ki, Finchley ve Barnet'teki araba kuyruklarını atlattıktan sonra yemyeşil kırların yanında seyretmeye başladım. Camı indirdim; kolza çiçeklerinin çarpıcı sarısı ve yeşil mısır tarlalarının karşısında gevşedim. Daisy haklıydı. Bir dönüm noktası yaşıyordum. Hayatımda yeni bir dönem başlıyordu ve elimden gelenin en iyisini yapmaya kararlıyım. On beş dakika sonra St Albans'a vardım ve kısa bir süre sonra da kasabanın isminin yazılı olduğu yol levhası görüldü. At kestanesi ağaçları ve pembe çiçekleri solmuş ladinlerin olduğu yeşilliklerden geçtim. Hemen kilisenin arkasında büyük kapılar gördüm. Sütunlardan birinin üstüne "Little Gately Malikanesi" yazısı kazılıydı. İçeri doğru sürdüm.

Ev tam beklediğim gibi çıktı; âdeta Country Life dergisinden fırlamış gibiydi. Georgia mimarisinin bir örneği olan ev beyaza boyanmıştı ve dönemeçli bir araba yolu, evin güllerle dolu heybetli ön kapısına kadar ilerliyordu. Arabamın lastikleri çakıllı yolda gıcırdayınca gırtlaktan gelen bir havlama duydum. Gri bir şey önümde belirdi. Weimaraner tasmaını sürükleyerek gelmişti. Sonra, köpeğin peşi sıra bir kadın koştu. Belli ki panik içindiydi.

"Trigger! Seni gidi yaramaz! Buraya gel! Merhaba, ben Caroline," dedi nefes nefese. Arabadan çıktığım anda köpek üstüme atladı. "Geldiğiniz için minnettarım."

Normalde yeni birileriyle tanıştımda biraz çekingen davranırım ama Caroline'a hemen kanım kaynadı. Otuzlu yaşlarında, koyu sarı saçlıydı. Saçlarını arkadan arkuyruğu yapmıştı ve gösterişli olmayan bir çekiciliği vardı.

"Çok minnettarım, sahiden," dedi ıkrar. Basamakları çıkarken gül kokusunu içine çekti. "Ne yapacağımı bilmez hâldeyim... Trigger'a tapıyoruz ama ele avuca sığmıyor. Özellikle de Westie köpeklerime -Tavish ve Juck- korkunç davranıyor."

Küçük köpeklere baktım. Kadının ayakları dibinde, siyah beyaz mermer döşeli zeminde seğırtiyorlar, bir yandan da büyük köpeğe endişeli bakışlar atıyorlardı. "İlk önce onları almıştınız, değil mi?"

"Evet, evlenmeden önce almıştım onları. Ama sonra kocam, şöyle adamakıllı, erkeğe uygun..." kıkırdadı, "bir köpek isteyince ben de ona doğum gününde Trigger'ı aldım. Bazen hata ettiğimi düşünüyorum."

"Kuşkusuz, çok güzel bir köpek," dedim kadının peşinden geniş kabul salonuna giderken. "Görüntüleri ne kadar kendilerine has. Öyle değil mi?" Köpeğin tüylerine, açık kurşuni rengine ve sanki bu dünyaya ait değilmiş gibi görünen kehribar gözlerine baktım.

"Evet," dedi kadın benimle bemsikiz. "Müthiş yaratıklar."

"Ama aynı zamanda çok inatçılar ve sıkı bir denetim gerektiriyorlar."

Caroline güldü. "Hah, işte orasını elimize yüzüme buluşturdık." Kendini koltuklardan birine bıraktı, Trigger da kucasına tırmanmaya çalıştı. "Kes şunu, yaramaz köpek! Aşağı in! Aşağı iner misin?" Sonra Westie'lerden biri kadına atladı ve Trigger da haşince köpeği yakalamaya çalıştı. Kadın derhâl köpeğin poposuna bir şaplak attı. "Kes şunu dedim, körü çocuk! İşte, gördünüz mü?" dedi içini çekerek. "Abartmamışım, değil mi? Umutsuz vaka resmen. Neyse, önce birer fincan çay içelim."

Kadın, mermer zeminde kayarak peşinden koşturan üç köpekle birlikte gözden kaybolunca ben de odada etrafa bakındım. Müthiş bir odaydı. Altı metre yüksekteki tavanlar kartonpiyerlerle süslenmişti. Köşede küçük, kuyruklu bir piyano; iki adet Knole tasarımı kanepeler, etrafa saçılmış birkaç tane maun sehpa; ve mermer çerçeveli devasa bir şömine vardı. Duvarlarda, ıslıl ıslıl parlayan yağlıboya tablolar asılıydı ve şöminenin üstünde, içlerinde Caroline'ın düğündeki bir fotoğrafının da olduğu bir sürü gümüş çerçeve vardı. Resme baktım, sonra gözlerimi kaçırdım ve çiçeklerle dolu bahçeyi seyre daldım. Yüksek sesle ören bir saksagan, süzülerek bahçenin ortasına kondu. Kendi kendime, sessizce, "Bir tanesi hüzün demek'." dedim, sonra tekrar fotoğrafa baktım.

Caroline Mulholland'ın kocasının bir şeyi tuhaf derecede tanıdık geliyordu ama ne olduğunu mümkün değil. Çıkaramadım. Fotoğraftaki hâlinde, otuzlu yaşlarının ortasıyla sonlarının arasında görünüyordu. Saçları seyretilmiş ve çoktan beyazlamıştı. Ama kesinlikle yakışıklıydı. İkisi çok hoş bir çift olmuşlardı. Acaba ne iş yapıyordu adam? Kesin, başarılı bir bankacı ya da sanayiciydi. Belki de onu haberlerde falan görmüştüm. Evet... *Dejavu hissinin sebebi bu olmalı.* diye düşündüm. Gazetede, televizyonda falan görmüşrüm onu. Caroline elinde bir tepsiyle çıkageldi ve Triggers'i hareket hâlinde görebilmemiz için dışarıda oturmayı teklif etti. Ancak ben problemi çoktan teşhis etmiştim. Trigger aşırı nazlı bir alfa erkeği idi. Sürüde bir numara olmanın en doğal hakkı olduğunu düşünüyordu. Konumunun düşürülmesi gerekiyordu.

Terasta oturup Trigger'ı diğer iki köpekle tederken, "Diğerlerine hükmetme ihtiyacı duyuyor," diye açıklamaya giriştim.

Caroline çayını bıraktı. "Öyle mi?"

"Evet. Kulağa zalimce gelebilir ama tahından indirilmesi gerekli."

"Sahiden mi?" dedi. "Peki nasıl olacak bu?"

"Onu daha az dikkate alacaksınız. Kronik bir gösteriş buldalası. Sizin dikkatinizi çektiği zaman sevinçten uçuyor. Siz ona bağırıldıkça da daha çok hoşuna gidiyor. Çünkü ona odaklandığınızı biliyor. Aslında onun *körü* davranışını, tepki göstererek ödüllendirmiş oluyorsunuz."

"Öyle mi?"

"Evet, onu farkında olmadan şımartıyorsunuz."

"Humm, anlıyorum."

"Ona her bağırıldığınızda onu övdüğünüzü düşünüyor, bu yüzden de durumu körüye gidiyor."

"Anlıyorum," dedi tekrar düşünceli bir edayla.

"Hayvanlara insan biçimleri vermeyi sevmem," diye sürdüm sözlerimi. "Yine de şöyle ifade edeyim. Eğer Trigger insan olsaydı, kırmızı bir BMW kullanacaktı. Muhtemelen sizin ona doğum gününde aldığınız araba olurdu bu. Arabaya insanların üstüne sürüp pencereden kuzlara laf atacaktı, sonra da bir partiye gidip deliler gibi sarhoş olacaktı."

"Korkunçmuş," dedi ciddi bir ifadeyle. "Şu aptal soruyekiller gibi yani."

"Aynen."

"Rezil ederdi bizi," dedi o da ayak uydurarak. "Ailemizin adına leke sürerdi," diye ekledi usulca. "Kavga çıkartıp dururdu."

"Mzaalesef öyle. Okuldan atılırdı, hiçbir işte tutunamazdı ve -paniğe kapılmanızı istenmem ama- uyuşturucuya da başlayabilirdi."

"Gerçekten mi?" Kadın hakikaten sarsılmıştı. "Eh," dedi bir amaç edinmiş gibi. Trigger neşeyle koşturup avazı çıktığı kadar havlıyordu. "Yılanın başını küçükken ezmek lazım."

"Ezeceğiz de. Trigger'ı şu anda *redan*i etme şansım yok," diye belirttim. "Ama onun olumsuz davranışlarını istemeden nasıl yüreklendirdiğinizi size gösterebilirim. Sonrasını kendiniz çözebilirsiniz zaten. Fakat kendinizi bu işe adanmışsınız."

Ciddi bir bakış attı. "Tamam. Bana ne yapmam gerektiğini söyleyin yeter."

Trigger için en iyi cezanın bağırarak değil aldırmamak olduğunu anlattım.

"Köpekler buna dayanamaz," diye devam ettim. "Sahiplerinin ilgisinden mahrum bırakılmak onlar için dünya üzerindeki en büyük ceza. Yapmanız gereken aynen bu işte. Eğer çok yaramazlık yaparsa -diyelim diğer köpeklerden birini ısırdı- o zaman işte biraz ayrı tutmanız gerekir. Kendisi içrideyken diğer ikisini serbest görmek, ağzının payını verecektir."

"Anladım." Trigger aniden Westie'lerden birinin üstünde atlayıp yere yapıştırdı.

"Seni *canavar*!" Caroline aceleyle koşturdu ve köpeği tasmaından yakaladı.

"Hayır, sesinizi çıkarmayın," dedim. "Bir yere bağlayıp bırakın."

"Bağlayayım mı?"

"Bijiyorun. Kulaga zalime gelinir ama değil."

Caroline bir süreliğine ortadan kayboldu. Sonra elinde Trigger'ın rasmaşının zinciriyle çıkageldi. Köpeği ana kapının dikmesinin olduğu gölgeliğe bağladı ve yanına da bir kap su bıraktı.

"Şimdi biz diğer köpeklerle gururken, onu da orada bırakacağız. Bu duruma karlanamayacak."

Beş dakika sonra pözdüğümünde, Trigger tir tir titiyordu. "Vücut dilinin nasıl değiştiğine bakın," dedim. "Onu neden bağladığınızı anlayamadı. Ona göre çok aşağılayıcı bir durumdu bu. Şu anda çok üzgün ve durgun. Bakın, resmen ayaklarınıza kapanyor." Gerçekten de öyleydi. Caroline'ın ayaklarının üstüne oturmuş, yalvaran gözlerle sahibine bakarken kısık sesle inliyordu.

"Vay canına," dedi Caroline nefes verirken. "Ne demek istediğinizi şimdi anladım."

"Bu tavrının gelişmesini istiyorsanız o zaman kendimi daha az güvende hissettirmelisiniz. Çünkü, bu köpek bildiğiniz zorba," dedim, "ve diğer tüm zorbalar gibi tam bir korkak. Yani, işi sağlam tutarsanız ona haddini bildirirsiniz. Sürünün başındaki köpek olma arzusunun elinden alınması gerekli," diye vurguladım.

Başını salladı. "Tüm bunları hiç fark edememiştim. Zira hiç zor bir köpeğim olmamıştı."

"Peki, size mantıklı geldi mi?"

"Evet," şaşırmış görünüyordu. "Çok mantıklı."

"Yapmanız gereken, hükümdarlığını azaltma programı yürütmek —evin hem içinde hem de dışında."

Eve geri dönerken, Caroline'a köpeklerin sürü hayvanları olduğumu, hiyerarşi içindeki yerlerini bilmeleri gerektiğini, aksi takdirde mutsuz olduklarını ve kafalarının karıştığını

nı hatırlattım. "Küçük bir çocuk gibiler," diye devam ettim. "Çocuklar, keskin sınırlar çizildiğinde daha mutlu olurlar. Trigger'a yapmanız gereken de bu. Yani, kanepeye çıkmasına izin vermemelisiniz ya da yatağa çıkmasına. Aksi takdirde kendini sizinle aynı seviyede görür. Kapılardan sizden önce geçmesine izin vermeyin. Onu beslemeden önce sizin yemeğiniz bitene kadar beklesin. Hatta, önce diğer köpekleri besleyin."

"Gerçekten mi?"

"Evet. Konumunun, sandığı kadar yüksek olmadığını gösterin ona."

"Peki, öğrenmesi ne kadar sürer?"

"Eh, çok zeki bir köpek. O yüzden birkaç haftada öğrenir. Ama dini vazifenizmiş gibi yapacaksınız bu işi," dedim kabul salonuna döndüğümüzde. "Onu sevdiğinizi biliyorum ama nasıl uslu olacağını öğretmek aslında onun için en iyisi. Diğer köpeklerle karşı saldırganlık ederse, birkaç dakikalığına bağlayın. Gün geçtikçe aradaki bağlantıyı kuracak ve sonunda duracaktır."

"Şu anda çok daha iyi hissediyorum." Caroline not alırken derin bir nefes aldı. "Her şeyi çok güzel açıkladınız. Artık, ödeme yapmalıyım."

Çantasını aramaya gidince ben de tekrar düğün fotoğrafına baktım. Kocasını televizyonda falan görmemiştim, onunla tanışmıştım. Ever, kestnlikle. Hiç kuşku yoktu. Ama nerede? Birden telefon çalmaya başladı. Caroline'ın ahizeyi kaldırdığını duydum.

"Ah, tam bir hayal kırıklığı," dediğini duydum. Koridor öyle büyüktü ki, sesi yankılanıyordu. "Neyse, sakma kafana, gayet iyi anlıyorum. Bu kadar kısa zamanda başka kimi hu-

lurum bilmem ama hâl böyleyken başka çaremiz yok. Haber verdiğin için teşekkürler," diye bitirdi sözlerini kederli bir sesle. Ayak seslerini duydum, sonra düşünceli bir ifadeyle kapıda belirdi.

"Büyük bir aksilik oldu," dedi. "Cumartesi günü PDSA* yararmı kasabada bir şölen düzenliyoruz. Arada bir de köpek şovu -en şık elbise yarışması da dâhil- olacak. Trinity ve Susannah da jüri üyeliği yapacaklardı ama demin Trinity aradı. O gün çekimleri varmış, katılamayacakmış. Çok can sıkıcı oldu bu." Çek defterini çıkarıp yazmaya başladı. "Yerine başkasını bulmak çok zor olacak. Zaten çok meşgulüm, bir de..." Kalemimi aniden durdurdu ve bana baktı. "Siz jüri üyeliği yapmazdınız berhâlde, yapar mıydınız?"

"Ben mi?"

"Evet."

"Ama ben meşhur değilim ki."

"Daisy bana televizyona çıktığınızı söylemişti. Hem hayvan davranış bilimcisi olarak muazzam bir orofore sahibisiniz. Artı, dürüst olmak gerekirse," yüzünü astı, "yanlış anlamayın ama şu anda çaresiz durumdayım. Kabul eder misiniz?" dedi yalvararak.

"Şey..."

"O kadar çok işim var ki başkanını arayıp bulacak vaktim yok. Zaten sizin şahane iş çıkaracağınızdan eminim, Miranda. Hem çok güzel bir amaç uğruna." Dedikçe doğruydum. "Evet derseniz havalara uçacağım," diye eldedi.

Neden olmasın ki, diye düşündüm.

"Ne yapmam gerekiyor?"

* People's Dispensary For Sick Animals'ın kısaltması. Hasta hayvanlar için halk dispensari. Ç.N.

"Dört kategoriden üçünün jürisinde olacaksınız. En Oynak Kuyruk, Sahibine En çok Benzeyen Köpek, En Şık Elbise ve son olarak Köpek Karaoke'si yarışmalarımız var." Çeki uzattı.

"Köpek Karaoke'si mi?"

"Evet, çok gürültü koparan bir yarışma. Gerçek anlamıyla," dedi yüzünü manalı bir şekilde ekşiterek.

Gülümседim. "Peki madem. Neden olmasın. Dachshund köpeğimi de getirebilir miyim yanımda?"

"Elbette. Ah, çok teşekkür ederim!" Kocaman gülümседikten sonra sol elini göğsüne görürdü. "Nasıl rahatladım. İki buçukta başlayacak. Büyük bir kalabalık bekliyoruz. Yarım saat kadar öncesinden gelerseniz süper olur."

"Tamamdadır." Ayaga kalktım. "Eh, artık gideyim ben." Tam çantamı elime almıştım ki dışarıdan gelen çakılları ezen lastik sesleri duydum.

"Hah, kocam da geldi. Erken dönerim, demişti. Gelin de sizi tanıştırayım."

Biz basamaklardan inerken benim külistür Astra'mın yanına lacivert renkli bir Jaguar park etti ve arabadan Caroline'in kocası indi. Trigger ve diğer köpekler heyecanla havlayarak adama doğru koşurdular. Adam eğilip köpekleri okşadı, bir yandan da bize doğru yürümeye başladı. O sırada adamın neden bu kadar tanıdık görüldüğü anladım ve sanki uçurumdan yuvarlanıyormuşum gibi hissettim.

"Merhaba, hayatım," dedi Caroline'a, yan gözle bana bakarken.

"James, bu Miranda Sweet."

Bu sefer direkt yüzüme baktı. Kibar bir merak ifadesinden başka bir şey okunmayan yüzünde hâliinden hoşnut, eszaten giz bir maske vardı. Ancak yeşil gözlerinde gördüğüm pırıltı,

yanlıya hiç mahal bırakmayacak bir tanıma ifadesiydi. O anda on altı yıl geriye gittim.

Caroline'in sıcak bir sesle, "Miranda, Trigger üstünde mucizeler yarattı," dediğini duydum. "Canım, hemen kızarmayın." Güldü. "Doğru söylüyorum." Yüzüm alev alevdi; ama tevazudan dolayı değil. "Miranda sağ olsun, artık Trigger'ın bu kötü davranışlarını nasıl durduracağımı biliyorum."

"Öyle mi?" dedi. "Şey, bu... harika."

"Anlaşılan, bizimkinin hâkimiyet kurma problemi varmış," dedi kıkırdayarak.

"Bak sen."

"Konumunun düşürülmesi gerekiymiş."

"Anlıyorum."

"Kendini daha az güvende hissettirmeliymişiz."

"Öyle miymiş?"

"Artık sürünün bir numarası olmak yok."

"Hı ha."

"Şey, yetişmem gereken bir randevum daha var," diye yalan söyledim. Kalbim öyle yüksek sesle atıyordu ki, duyacaklar diye korktum. "Yola koyulsam iyi olur."

"Geldiğiniz için çok teşekkürler," dedi Caroline, ben çantamda beceriksizce anahtarlarımı ararken. "Cumartesi görüşeceğiz o zaman." Kartım buruldu. "Miranda bizim için köpek servisinde jüri üyeliği yapacak. James, *Başın Ne Giymeyelim?* programının sunucuları Trinny ve Susannah katılamayacağını bildirdikleri için onların yerine geçecek. Ne kadar kibar, değil mi?" Şu işi kabul ettiğime bin pişman olmuştum.

"Ya... Evet," dedi gülümseyerek. "Harika olmuş."

Arabama binerken, Caroline, "İki gibi görüşürüz, o zaman," dedi sevinçle.

Elini salladı, ben de cılız bir karşılık verdim. Sonra, kalbimde bir sızıyla yoluma devam ettim.

Direksiyona yapışan ellerim, kış mevsimindeki yapraklar gibi titriyordu. *Jimmy*. *Jimmy Smith*. James Mulholland değil. İsmi değişirmiş. Görünüşüne gelince, tam bir dönüşüm geçirmiş. Düşün fotoğrafında tanımadım şaşmamak gerekir. Sokakta görsem tanımadım. Yirmi bir yaşındaki o kıvrık, sarı saçlı ve kirlili sakallı adam gitmiş; yerine sinek kaydı traşlı, beyazlamış saçları dökülen biri gelmişti. Biraz kilo alıp toplamış; yırtık kot pantolonlarının ve sweatshirt'lerinin yerini Savile Row takım elbiseler ve çizgili gömlekler almıştı. Sadece sesi aynı kalmıştı. O yumuşak, iç açıcı ses ve açık granit rengi gözler.

Dış kapılardan çıkarken kalbim hâlâ öyle düzensiz atıyordu ki, kendimi sersem gibi hissettim. Aklıma Daisy'nin söyledikleri geldi. "Hayatında *yeni* bir döneme girmek üzeresin, Miranda. Her şeyin çok güzel olacağından eminim." Nasıl olacaktı bu peki? Geçmişim tarafından tuzağa düşürülmüşken, nasıl olacaktı bu? Hatıralar zihnime akın ederken yaşadığım derin utanç duygusundan dolayı, yanından geçtiğim kurların renginin farkında bile değildim.

Ömrümün yarısı kadar önceydi ama aklıma mih gibi takınmıştı. Yıllar geçtikçe daha az düşünsem bile, o bahar sabahının tüm ayrıntılarını bir fotoğraf netliğinde hatırlıyordum. Ne yapabileceğim bir şey ne de anlatabileceğim kimsem vardı. Ben de olanları kendime saklayıp hayatıma devam etmeye çalışmışım. Derslerimin çok yoğun olması, acıyı bloke etmemde faydalı olmuştu. Yine de, yıllardır aklımın bir köşesinde yer etmişti. İlin tuhafı, Jimmy son zamanlarda, neredeyse

zakuntlu bir şekilde aklıma düşmüştü ve şimdi de olmadık bir yerde karşıma çıkmıştı. Üstelik refahın ve saygınlığın somut bir örneği olarak. Küçük, acı bir kahkaha attım. Kuzey Londra'nın gri evlerinin arasından geçerken ne iş yaptığını merak ettim. Hileli hurdaklı işler olduğuna kanaat getirdim. Aksi hâlde nasıl bu kadar zengin olabilirdi ki? Karısını düşündüm ve merak ettim. Acaba bir zamanlar yaptığı... İkimizin yaptığı o korkunç şeyi karısına itiraf etmiş miydi?

Mewa'a geri döndüğümde Herman beni gördüğüne sevinmiş gibiydi. Tazılarinkine benzeyen kuyruğunu sallamasından ve gözlerinin endişeli bakmamasından anlıyabiliyordum bunu. Küçük, sivri suratı, boş virese takmış gibi görünüyordu. Onu yürüyüşe çıkardım. Dışarıda yürür ve diğer köpek sahipleriyle her zaman olduğu gibi karşılıklı ütifatlar paylaşıırken -"Aaa, bakın sosis köpek!", "Ay, ne tatlı şey", "Almanca anlıyor mu?"- ne yapacağıma karar verdim. Caroline'i arıyacak ve ona üzgün olduğumu ancak şölene karılamayacağımı söyleyecektim. Kadını hayal kırıklığına uğratmak hiç boşuma gıımiyordu; ondan hoşlanmıştım. Ama oraya gidebilmemim imkânı yoktu. Ön kapıyı açtım. Aklıma gelen üç bahaneden -annem hastalandı/köpeğim hastalandı/arabam bozuldu- hangisini kullansam diye düşünürken tekerleklerin ışıltısını yanıp söndüğünü gördüm. "Oynat" tuşuna bastım.

"Üç. Yeni. Mesajınız. Var," dedi mekanik bir kadın sesi. "İlk mesaj. Bugün. Saat on altı kırk beş."

"Merhaba, tatlım!" Arayan annemdi. "Sesini duymak için aramıştım. Geri arama çünkü oğlanlar başımda. Ben tekrar ararım seni." Çıt diye kapanma sesi geldi, sonra makine vırrr sesi çıkararak ileri sardı. "Merhaba, Miranda!" Kalbim sıkıştı. "Carollne ben. Köpek şovunda bize yardım edeceğin için tek-

raz teşekkür etmek istedim. Hayatımı kurtardın. Ama bir şey daha söylemek istiyorum sana. İki arkadaşına jüride senin de olacağını söyledim, ikisi de *Hayvanları Çözenler* programından tanıyorlarmış seni. Yani, bu kadar alçakgönüllü olmana gerek yok. Sen de meşhur sayılırsın. Neyse, hepimiz cumartesi günü seni burada görmeyi sabırsızlıkla bekliyoruz. Şimdilik hoşça kal!" Çıl. *Kahretsin*.

"Merhaba, Bayan Sweet," dedi bir erkek sesi. "Ben Dedektif Çavuş Cooper." Dedektif mi? Bir anda, muazzam bir paniğe kapıldım, bütün damarlarıma adrenalin pompalandı, sonra adamın kim olduğunu hatırlayıp sakinleştim. "Size şu bahsettiğim formları göndereceğimizi söylemek için aradım. Gecikme için özür dilerim. Hafta sonuna kadar elinize geçer." Ah, tamam şu formlar. Tamamen aklımdan çıkmış.

"Bu kadarı da fazla," diye mırıldandım Herman'a. Arka kapıyı açtım ve akşam güneşinin mutfağa dolmasını izledim. "Yeterince sıkıntım yokmuş gibi." Oturdum ve kendimi sakinleştirmek için derin nefesler aldım. Kahurgalarımın sancısından başka bir işe yaramadı. Sonra bilgisayarımın başına gittim ve sabırsızca internete bağlanmayı bekledim. Google açılınca, "James Mulholland" yazıp arattım. Ekranda bir yığın, alakalı madde belirdi.

"James Mulholland'ın sitesine hoş geldiniz," diye okudum. "James Mulholland, Mayıs 1997'den beri Billington milletvekilidir..." Yüce Tanrım! Milletvekili olmuş. Yıldırım çarpmışa döndüm. Sayfanın tepesini okudum: "Bağlantılar | Billington İçin Verdiğim Mücadele | Billington Emek Parrisi | Haberler | James Mulholland 1965'te doğmuş ve Peterborough'daki Walton Meslek Okulu'nda eğitim görmüştür."

Okurken kalbim güm güm atıyordu. Gülümseyen bir fotoğrafını gördüm. "James Mulholland hakkında son haberleri öğrenmek için tıklayın." Tıkız tıkladım.

"James Mulholland 1997'den beri Billington millervekilidir. 1997-2001 yılları arasında, Parlamento'da Eğitim ve İstihdam Komitesi ile Sosyal Güvenlik Komitesi'nde yer almıştır. Şu anda Eğitimden Sorumlu Devlet Bakanı Yardımcısı (Ömür Boyu Öğrenim) görevini ifa etmektedir."

Vay canına, bakan yardımcısı olmuş! Gözlemlerimle sayfayı altına kadar taradım. "James, politikaya atılmadan önce, yerel bir radyo yapımculuğu ve muhabirlik yapmıştı..." Demek, önceki işi buydu. "Peterborough'daki Walton Meslek Okulu'nu bitirdikten sonra Sussex Üniversitesi'nde Biyokimya alanında lisans eğitimini tamamlamıştı. James, normal hayatında, Hertfordshire kırsalında yürüyüş yapmaktan ve evinde eşi Caroline ve üç köpeğiyle vakit geçirmekten hoşlanmaktadı." "

Peki, o muhteşem er nereden gelmişti? Sonuçta, eskiden gazetecilik yapmıştı; bankerlik değil. Millervekili maaşları da o kadar dolgun olmaz. Diğer sayfalara göz attım - çoğunluğu kampanya saçmalıklarıyla doluydu- sonra *Guardian Unlimited* sitesine tıkladım. Birtisi, adını belirtmeden, kısa bir biyografi hazırlamış ve başlığına da *Sahibinin Sesi* yazmıştı. Pek onurlandırıcı bir yazı olmasa gerek.

"Bir sigorta acentesinin oğlu... Gençlik yıllarını baktığında, ilerideki rütuşuna dair bir ipucu görülüyor... Peterborough'daki Walton Meslek Okulu... Sussex Üniversitesi... 1987'de Radyo York'a katıldı... 1983'te Jack Straw ile röportaj yaptı... Çok etkilenen Straw tarafından, kendisinin parlamento araştırmacısı olması teklif edildi... Kısa sürede yükseldi... Otuz yedi yaşında ve yükselmeye devam etti-

yor... Yakışıklı, cazibeli, iletişim becerileri yüksek... Aşırı soldan merkez sağa olan yolculuğu... 1995'te Alan Milburn'un basın sözcülüğünü yaptıktan sonra Lancashire'daki Billington millervekilliğine seçildi. 2000'de Horbury'lerin serverinin varisi Saygıdeğer Caroline Horbury ile evlendi..." *A-ha*. "Sık sık kasabadaki geniş arazilerinde eğlenceler düzenliyor.. Billington'da gösterişli bir müstakil ev. Westminster'da şık bir apartman dairesi... Kansuom parasını kendi amaçları uğruna kullanıyor."

Little Gately Malikânesi'ni de açıklardı bu. Adam para kazanmadı; parayla evletmişti. Çok manuklardı. Aşırı soldan merkez sağa yolculuk hikâyesine de uyuyordu. Bildiğim Jimmy'yi hatırladım yine ve bugün karşılaştığım güç ve zenginlik timsali kibar beyefendiyle onu bağdaştırmaya çalıştım. Onu ne kadar karizmatik ve ironik bir şekilde prensip sahibi bulduğumu hatırladım. Beni ona çeken de buydu. İnançlarına tutkuyla sarılmıştı. *Ne kadar da yarılmışım*, diye düşündüm acıyla. Kerizlikte üzüme yok. Ben on altı yaşındaydım, o ise benden beş yaş büyüktü ve ben naiplik etmişim. Acaba, yaptığı o korkunç şey vicdanını azıcık da olsa sızlatıyor mu, merak ediyordum. Soruşturmadan kaçmayı başardığının hep bilincindeydim. Çünkü tutuklanmış olsaydı, benim de adımı verirdi. O berbat mart sabahında, onun daireesinde dikilmiş, yorgunluktan -bütün yolu koşmuştum- ve şoktan dolayı kesik nefesler alırken dediklerini hatırladım.

"Şimdi... öğrendim," demiştim nefes nefese. "Şimdi öğrendim." Öskeden suratım çarpılmıştı. "Otobüs durağında birileri konuşuyordu. Nasıl yapabildin?" diye ciyaklarken boğazım acımişti. "Nasıl yapabildin? Seni... Seni... ikiyezdin." Gözyaşlarına boğulmuştum.

Kollarını kavuşturmuş, sonra da dönüp pencereden aşağıdaki sokağı seyre koyulmuştu. Çenesindeki bir kasın gerilip esnediğini gördüm. "Yerinde olsam sessiz kalırdım," demişti.

Soğukkanlılığı karşısında hayrete düşmüştüm. "Sessiz mi kalayım?" Ağlamaktan gözlerim acımişti. "Hayır, sessiz kalan kalmayacağım! Herkese yaptıklarını anlatacağım!"

Dönüp yüzüme bakmıştı. "Hayır, Miranda. Kendi yaptıklarını. Sonuçta hepsi senin suçundu, değil mi?" demişti kısık sesle.

"Hayır. Hiç de bile. Çünkü benim haberim bile yoktu."

Miskince gülümsedi. "Polis böyle bir ayrıntıyla ilgilenmez bile. Zaten, numaraları almışlardı, değil mi? Birkaç ay önce kasaba yaptığın o ziyaretlerden sonra. Bir de şu kürk mağazasında yaşadığın küçük macera var. Sana inanmazlar." Midem bulanmaya başlamıştı. "Her hâlükârda," diye devam etmişti yumuşak bir sesle, "eğer isimimi ötersen, senin de başından bcci bildiğini söylerim. Beraber yaptığımız şeylerim. Yani, sana tavsiyem, ikimizin de iyiliği için o güzel ağzını kapalı tutman. Tabii, Holloway'c' gitmek istemiyorsan."

Sanki buz dolu bir küvece batıyor gibi hissettiğim o anda, dehşet verici bir netlikte, hakkı olduğunu görmüştüm. O yüzden, yazıklar olsun ki -on altı yıl boyunca- sessiz kaldım ve onu da bir daha görmedim. Ta ki bugüne kadar.

Yanımda minik bir silindir minder gibi uzanan Herman ile birlikte bir saat kadar yataklı öylece yatarak tavan penceresinden mavimsi akşam göğüsünün önce pembeye, sonra da leylak rengine dönmesini izledim. Gökyüzü çivir mavimsi renge kavuştuğunda kafamda bir plan oluşmaya başladı. Cumartesi günü Lirle Gately'ye gidecek ve Jimmy ile tek başıma ko-

Londra'da genç ve yetişkin kadın suçluların otulduğu bir hapishane. C N

nuşmak için fırsat kollayacaktım. Onunla sessizce yüzleşecek; beni tanıdığını itiraf ettirecek; ve korkunç bir şey yaptığını -en sonunda- kabul ettirecektim. Ve yapukları için özür diletirecektim. Çünkü o genç hâlimde bana büyük acılar çektirmişti. *Kim bilir, başka ne fiziksel acılara yol açmıştır,* diye düşündüm içim sızlayarak. Araştırıp öğrenecek cesareti hiç bulamamıştım kendimde. Böylece Alexander yavaşça düşüncelerimden silinirken uykuya daldım ve rüyamda bir yangın gördüm.

Üçüncü Bölüm

Ertesi günkü randevum, Lily Jago ve Shih-tzu cinsi köpeği Jennifer Aniston ileydi. E-postayı tekrar okudum. "Bir süredir işe yanıtında getirmeme izin verilmiyor... Bariz bir şekilde sinir krizi geçiriyor... Evi kasıp kavuruyor... Başa çıkamıyorum... Yardım edin!!!" Okuduğum kadarıyla düpedüz bir aylık kaygısı vakamı yaşıyordum. Randevum saat dört buçukta idi. Son yirmi dört saattir beni felç eden olumsuz düşünceleri bir kenara itip kendimi çalışmaya zorladım. Sabah oturup çevredeki veterinerlere gönderilecek bir broşür hazırladım. Ayrıca *Camden New Journal* gazetesini arayıp hakkımda kısa bir makale yayımlamakla ilgililenirler mi diye sordum. Müşterileri muayenahaneme çekecek her şeye razıydım. Green'lere göndermek üzere, İrlanda seterleri ile ilgili rakip raporumu yazdıktan sonra *Hayvanları Çözenler* programından Claire aradı. Çekim programını belirlemek ve *TV Life* dergisinde yeni sezonumuzla ilgili güzel bir yazı çıktığını söylemek için aramıştı. Hemen markere gidip dergiyi aldım. Programın sunucusu Kate Laurie'nin, yanında bir Shetland midilli ile fotoğrafı vardı. Benim de küçük bir resmimi basmışlardı.

Başlıkta, *Hayvanlarımızı seviyoruz. Peki onları deli ediyor muyuz?* diye soruyordu. Hayvanları Çözenler'in yeni sezonunda, *Kate Laurie*, hayvan psikiyatristimiz *Miranda Sweet*'in de yardımıyla işte bu soruya yanıt arıyor.

Programa beş yıldız verilmiş ve *mutlaka izlenmeli* diye not düşülmüştü. Memnun oldum ve bir o kadar da rahatladım. Derginin sayfalarını boş boş çevirirken Alexander'ın yüzünü görüverdim. Sekizinci sayfada, yıldızı parlayanlar köşesinde yer alıyordu. On sekizinci yüzyıl bahriyeli üniformasıyla çekilen fotoğrafta öyle yakışıklı çıkmıştı ki insanın nefesi kesiliyordu.

Alexander Darke, macera dolu bir dram dizisi olan Land Ahoy! ile ekranlarınızda, diye bildiriyordu başlıkta. Bir cam kırığı geldi, kalbime saplandı.

Alexander Darke, eski usul cazibenin ve nezaketin insanı ayartan bir karışımına sahip, diye başlıyordu haber. *Röportaj vermeye alışkın olmadıysanız, sorulan sorulara kibarca kendi sorularıyla karşılık veriyor. Ancak, kendisinin büyük bir tevazu ile belirttiği üzere, on iki yıl boyunca havanda su dövdükten sonra, artık medya ıskılarına alıması gerekecek. Land Ahoy! onu bir yıldız yapacak.*

Haberi yapan kişinin Alexander'ı beğendiği çok belliydi. Kadın, Alexander'ın Byron kahramanlarına ya da Richard Chamberlain'in atletik yapılı gençliğine benzeyen tipine met-hiyeler düzüyordu. Kalbime keskin bir cam daha saplandı. *Bu müthiş sürpriz at' cesur fakat duygusuz denizci rolünde çok etkileyici görünüyor. Eh, şu sürpriz at kısmı kesinlikle doğrudu.*

* Yazar burada, jüriye katanınca belirtiyoruz, sürpriz at ismine gelen *Dart Horse* deyişini, karamazın soyadı olan Darke ile kullanarak kelime oyunu yapıyor. Ç. N

Land Ahoy! dizisinin kadın bayrol oyuncusu ile, kısa süre önce büyük başarı gösteren Reality Cheque isimli romantik komedi filminde oynayan 25 yaşındaki Tilly Bishop.

Midem bulanmaya başladı.

Saat üç olmuştu bile. Herman'ın mamasını sayu-
nu ayarlayıp metroya doğru yürümeye koyuldum. Önce
Embankment'a giden bir trene, sonra da Sloane Meydanı'na
gidene bindim ve indikten sonra King's Caddesi'nden aşağı
doğru kaptırdım. Daisy beni Lily Jago hakkında uyarmış,
"Kadın tam bir drama kraliçesi." demişti. Lily'nin fanatik
bir hayvansever olduğunu biliyordum. Zira, yakın zamanda
Koreli bir kızı, köpeklerin yendiği bir ülkeden gelmesi se-
bebiyle işe almadı ve bu yüzden başı belaya girmişti. Lily
mahkemeye çıkarılmış, *Moi!* dergisinin yayımcılarına ceza
kesilmiş ve olay rûm basına sızmıştı. Kadının iğini kaybet-
memesinin tek sebebi, derginin satışlarını geçen sene yüzde
elli altı oranında artırmış olmasıydı.

Glebe Place'deki dairesinin ön kapısını açarken, "Tanrı'ya
şükür, geldin," dedi nefes vererek. Saçında kuş tüyleri vardı.
"Burası cehennem yeri gibi." İçeri girdim ve yerde, koridor-
dan salona kadar giden kuş tüylerini gördüm. "Küçük cana-
varın yapuğunu bir bak!" Shih-tzu. kanepenin üstünde, içi bo-
yalanmış iki minderin yanında oturuyor; pörlek gözlerinden
kurgunluk ve üzüntü okunuyordu.

"On dakika önce geldim ve bu... bu harabeyle karşılaş-
tım!" dedi Lily azalararak. Burası aslında harabe falan değildi.
Köpeklerin duvar kâğıtlarını parçaladıkları evler görmüştüm.
"Küçük Vandal! Ne yapacağımı bilmiyorum!"

Lily'yi sakinleştirdim ve problemlerin ne zaman başladığını
sordum.

"Bir ay önce. *Moi'* dergisi el değiştirdi," diye açıklamaya girişti. Titrleyen elleriyle ince uzun bir puro yaktı. "Derginin yeni sahibi, hayvanlarımızı yanımızda getirmemize izin vermiyor. Japon balığına bile izin yok," dedi sınırlanarak. Başını geriye attı ve zarif burnundan iki ayrı mavi duman süzüldü. "Yani artık Jennifer'ı evde bırakmaktan başka çarem yok. Ama evde durmaya hiç alışık değil. İki senedir hep benimle işe gelmişti. Hatta bir süreliğine kendi köşesini bile düzenledi."

"Öyle mi?"

"Evet, köpek güzelliği ile ilgili bir köşesi vardı. Her neyse, ofis hayatını özlediği aşikâr. Sanırım bu yüzden böyle canavarlaştı."

"Tek sebebin o olduğunu sanmıyorum."

"Bence, benden hıncını çıkarmaya çalışıyor," dedi. Purosundan bir nefes daha çekerken gözleri kısıldı. "Onu evde tek başına bıraktığım için."

İçimi çektim. Maalesef bu yaralıya sık rastlanırdı. "Bayan Jago," diye söze girdim ihtiyatlı bir şekilde.

Elini zarıfça bana doğru salladı. "Lily de lütfen."

"Lily," diyerek tekrar söze giriştim. "Sizi temin ederim ki köpekler *intikam* gibi soyut bir bağlamı zihinlerinde oluşturabilecek yetide değıllerdır. Sizin ki klasik bir ayrılık kaygısı bozukluğu. Ofisi özlemiyor ya da öç almaya falan çalışmıyor. Sadece, yalnız kalmaktan dolayı korkunç strese giriyor."

"Şey, öğlenleri köpek gezdirici geliyor. Sırf işini göndürüp bırakmıyor ama. Bir süre dolaştırıyor."

"Hımmmm, anlıyorum. Ama onun dışında, ne kadar, aralıksız üç dört saat mi yalnız kalıyor?" Lily suçluluk duygusuyla başını salladı. "Epey uzun bir zaman ediyor."

"Başka şansım yok ki!"

Ayağa kalktım. Lily, kalkışımı görünce paniğe kapıldı. "Gitmiyorsun, değil mi?"

"Hayır, gitmiyorum. Evden ayrılırkenki rutininizi göstermenizi istiyorum. Sanki şimdi sabahmış da işe gidiyormuşsunuz gibi davranın."

"Rol mü yapayım, yani?"

"Evet, tüm yaptıklarınızı gösterin. Mantonuzu giyin, çantanızı alın, Jennifer'a veda edin, kapıyı kilitleyin. Lütfen, mümkün mertebe gerçekçi olsun ve ben burada yokmuşum gibi yapın."

Şüpheli bir bakış attı. "Pe-ki."

Lily'nin peşinden, ıslıl ıslıl çelikler ve siyah granitlerle dolu mutfağına gittim. Lily, Jennifer'ın mama kasesine -porcelene benziyordu- köpek bisküvisi koydu. Sonra, Jennifer peşinden krem rengi halı kaplı koridor boyunca peşinden homurdanarak koştururken çantasını ve ceketini aldı. Endişeye kapılan Jennifer'ın vücudu kaskatı kesildi.

"Ta-mam. tat-lım," dedi Lily şarkı söyler gibi. "Annenin işe gitme vakti geldi." Jennifer sızlanmaya başladı. "Hayır, şekerparem, ağlama. Annen işe gitsin ki sana bir sürü riciler alsın. Hani şu istediğin Gucci tasma vardı, haurladın mı? Theo Fennel gümüş kase vardı bir de. Hadl ben şimdi gideceğim..." Jennifer, Lily'nin ayaklarının dibinde sızlanıyor, kesik kesik nefesler alıyordu. "Sonra hemen döneceğim."

Lily ile ben kapıdan dışarı geri geri çıkarken Jennifer avaz avaz ulumaya başladı. Lily kapıyı kilitledi, eğildi ve kapının üstündeki posta aralığından içeri seslendi. "Hoşça kal, carımın içi. Hoşça kal aklım." Sonra doğruldu. Suratu boş bir çerez poşeti gibi buruş buruş olmuştu bir anda. "Ay hiç da-

yanamıyorum." Tekrar kapıyı açtı, Jennifer'i kucığına aldı ve köpeğin yassı yüzünü öpücüklere boğdu. "Uslu bir kız ol, Jennifer. Anneni üzme, tanıyam mı?"

Sonra Jennifer'i yere bıraktı ve tekrar çıktı. İçeriden öfkeli bir uğultu koptu.

"Yani her sabahınız böyle mi geçiyor?"

"Evet."

"Şimdi de eve nasıl geldiğinizi gösterir misiniz?"

"Peki." Lily kapıyı açtı ve iki kolu havada içeri daldı.

"Tatlım, ben geldim! Annesi gelmiş kızımını!" Jennifer, kafası karışmış belli olsa da, kendinden geçmişçesine hırıltılar çıkardı. Lily, eğilip köpeği kucığına alırken, "Beni özledin mi, hayatım?" dedi cıvı cıvı bir sesle. "Özledin mi beni? Ay, ben de seni çok özledim. Minik bebeğimi çok seviyorum ben. Onu bırakıp gitmeyi hiç sevmiyorum. Sever miyim hiç? Yok, yok, yok, hiç sevmiyorum."

Köpeği yere bıraktı.

"İşte böyle," dedi.

"Hımm."

Oturma odasına dönünce nerede hata yaptığını anlatmaya koyuldu. Lily evden giderken ve eve dönerken öyle bir olay yaratıyordu ki Jennifer'i da çılgın bir havaya sokuyordu. "Biraz daha sakın olmalısınız," dedim ona tavsiye olarak. "Bu kadar üstüne düşmeyin. Sabahları kapıdan çıkıktan sonra tekrar giretek ayrılığı uzatıyor, olduğundan daha travmatik bir hâle sokuyorsunuz. Lily'nin korkunç tepkisinin sebebi bu." Ona, evden gidiş rutinlerini değiştirmesini, köpeği beklenmedik başka zamanlarda da tek başına bırakmasını öğütledim. "Ona hiç söylemeden çıkıverin evden," dedim.

"Hiç söylemeden mi?" diye sordu kuşkulu bir ifadeyle.

"Evet, sonra da bir şey olmamış gibi geri dönün. Bu se-
yede gidip gelmelerinize alışacak ve paniğe kapılmayacaktır;
böylece yıkıcı bir tutum da sergilemeyecektir. Akşamları eve
döndüğünüzde ona tabii ki sıcak davranın ama hezeyana ka-
pılmadan. Sonuçta altı üstü işten dönüyorsunuz, dünya seya-
hatinden değil. Olayı çok abarttığınız için köpekte aşırı dere-
cede stres yaratmış oluyorsunuz."

"Ya?" dedi Lily yavaşça. "Doğru."

Üstündeki davetiyeler yüzünden bembeyaz görünen şömi-
ne rafına göz attım.

"Geceleri yalnız bırakıyor musunuz onu? Partilere falan
gittiğinizde, mesela."

"Hayır, hep yanımda götürürüm."

"Demek öyle." Bir davetiye alıp uzattı. Fransa
Büyükelçiliği'ndeki bir resepsiyon içindi. Sol üst köşede,
"Bayan Lily Jago ve Bayan Jennifer Aniston" yazıyordu.

"Jennifer muazzam derecede popüler." dedi Lily gururla.
"Her yere beraber gideriz. Onu. The Ivy'ye bile alıyorlar. O
kadarını Geri Halliwell'in Shih-tzu'su bile beceremedi."

"Yani, şimdiye kadar gece veya gündüz gerçek anlamda hiç
yalnız kalmadı?"

"Hayır, hiç kalmadı."

"O takdirde," dedi, "sıra başka bir önerim olacak.
Tavsiyelerime uyduğunuz takdirde, Jennifer'ın otek başına
kalmaya gitgide daha çok alışmasını sağlayabilirsiniz. Ancak
köpeğinizin aşırı bağımlılık problemini -aslında bu ikinizde
de var- göz önüne alınca, alışması uzun bir zaman alacaktır.
Kanımca, ona arkadaşlık etmesi için yavru bir köpek almanız
daha iyi bir çözümdür."

Lily delirmişim gibi suratıma baktı. "Yavru bir köpek mi?" dedi. "Yani başka bir *köpek* daha mı?" Başımı salladım. "Bir *Jennifer* daha." Başımı tekrar salladım. Kadının yüzünde bir anda güller açtı. "Ne *parlak* bir fikir. Ne dersin, tatlım?" dedi küpeğini kucagina alırken. Jennifer'ın yerlere kadar uzanan sarı tüylerindeki elması saç tokasını düzeltti. "Beraber oynamak için sevimli bir yavru köpek ister misin?" diye sordu homurtulu bir sesle. "Küçük bir arkadaş? İstersen ha? Evet diyor!" diye bilgilendirdi beni sevinçle. "Annen sana bulacak bir arkadaş. Süper bir fikir oldu bu," dedi. "Şahane. Hiç aklıma gelmemişti. Sen bir dâhisin, Miranda. Hatta öyle bir dâhisin ki, seni *Mol* dergisine çıkaracağım."

"Ya?"

"Çıkaracağım," dedi. "Seninle röportaj yapması için iyi bir muhabirim. Indla Carr'ı göndereceğim. Kartın var mıydı bende? Hah, varmış! Bir de fotoğrafçı gönderip şöyle güzel fotoğraflarını çektireceğim. Ne desek adına? Çılgın Hav-Hav? Yok, olmadı. Bayan Davranış? İşte bull! Bayan Davranış. Ne dersin buna?"

Lily'nin altında benimle röportaj falan yapmayacağını, sadece beyecandan öyle dediğini biliyordum. Ancak ofisime geri döndüğümde *Camden New Journal*'dan "Evet, sizinle röportaj yapmak isteriz," diyen bir mesaj beni bekliyordu. Bu duruma çok memnun olmuşum. Yerel çevrede tanınmak işime gelirdi.

Ertesi sabah, röportaj için gelen Tim, çantasından defterini çıkarırken, ona makalenin ne uzunlukta olacağını sordum. Tim, on sekizinde gösteriyordu ama büyük ihtimalle yirmi beşindeydi.

"Yaklaşık bin kelime. o da bir sayfa eder. Eğlenceli bir yazı olmasını planlıyorum. Konuya, musyenchancenizin açılmasıyla girmeyi düşünüyorum -Primrose Hill'e hayvan psikiyatristi geldi- araya *Hayvanları Çözenler* programını da sıkıştırdım."

"Yavru köpek partilerimden de bahseder misiniz?"

Kahkaha attı. "Olur da, o ne? Köpeğim yok da benim."

"Köpekler için anaokulu gibi bir şey," diye açıkladım. "Küçük köpeklerin sosyalleşmeleri çok önemli. Böylece yetişkin hayatlarında davranış bozuklukları yaşamıyorlar."

Kalemünün kapağını çıkarırken, "İyiymiş," dedi. "Yavru köpek... partileri," diye mınıldandı defterine not alırken. Düz bir ifadeyle, "Sadece davetliler mi gelebiliyor?" diye sordu.

"Sayılır," dedim. "Anne babalarının kavı emmesi gerekiyor."

"Davetiyelerde LCV isteniyor yani. Peki herkes kendi kişisini mi getiriyor?"

"Hayır," dedim gülümseyerek.

"Kıyafet şartı var mı?"

"Serbest ama tasnalar takılı olacak."

"Yer ve zaman?"

"Her çarşamba akşamı, saat yedide, buradız. K.B. Azanti yedi kilo."

"Köpek başına mı demek o?"

"Doğru. Dokuz kadar sürüyor. Gelecek haftaya başlıyoruz partilere ve hâlâ birkaç kişilik yerim var." Kâh el yazısıyla kâh düzyazıyla dediklerimi not alan eli kâğıdın üstünden uçar gibi hareket etti. "Biraz... kişilik... yer. Harika." Sonra kişisel geçmişimle ilgili sorular sordu. Ben de ona kuaca, Brighton'daki çocukluğumu, Bristol'da geçen beş yılımı ve neden veterinerliği bıraktığımı anlattım.

"Ancak, tek sebebi stres değildi. Veterinerlik, hayvanın sadece küçük bir kısmını iyileştirmek demek. İlaç verir, ameliyat eder ya da kırık kemikleri alçıya alırsınız. Fakat davranış bilimi olunca hayvanın üstünde bir bütün olarak çalışıyorsunuz. Bu da epey ilgimi çekti; çünkü hayvanların zihinlerinin derinliklerini kavramaya yelteniyorsunuz."

"Peki, Jung'cu musunuz, Freud'cu mu?"

Güldüm. "Hiçbiri."

"Cidden," dedi, "hayvanların gerçekten de psikiyatristlere ihtiyaçları var mı? Yoksa bu sadece aşırı hoşgörölü sahipler arasındaki yeni bir heves mi? Yani, mesela İran kedine aromaterapi yaptırma ya da köpeğinin kafesini feng-shui'ye uyumlu hâle getirmek gibi."

"Doğru diyorsunuz, hayvanlar için davranış bilimi yap-
yeni bir saha," diye yanıtladım. "Ancak geçici bir şey değil
bu; kalıcı. Hayvanlar iç dünyaları hakkında daha çok bilgi
sahibi olmamız onların da dengeli olmasını sağlayacaktır.
Mıddı oldukları için yaramazlık etmeyecek ya da uygunsuz
davranışlarda bulunmayacaklardır. Hayvanın mıddı olma-
sını sağlayacak olan da anlaşılmalardır." Sonra ona Herman'ı
nasıl aldığının hikâyesini anlattım. "Barışta genç köpek
ölümlerinin ana sebebinin kazalar veya hastalıklar olma-
dığını biliyor muydunuz?" diye devam ettim. "Ana sebep,
davranış problemleri yüzünden uyutulmaları. Bu durumu
çok üzücü buluyorum. Zira, insanlar hayvanlarının davran-
ışlarının arkasındaki nedenleri bilselerdi, sorunların birço-
ğu önlenebilirdi."

"En çok ne tür sorunlarla karşılaşıyorsunuz?"

"Saldırganlık, ayrılık kaygısı, korkular ve fobiler, takıntılı
davranışlar, ilgi arsızlığı..."

"Peki ya hayvanlarda?"

Kahkaha attım. "Aslında tam yerine parmak bastınız. Çünkü, çoğunlukla davranışını değiştirmesi gereken hayvan değil insan oluyor. Gerçi insanlar bunu duymaktan hiç hoşlanmıyorlar."

"Peki, hep bir hayvanları çözen miydiniz?" dedi gülümseyerek.

Omuzlarımı silktim. "Şey, evet. Sanırım öyleydim."

"Neden?"

"Neden mi? Şey, bilmem ki. Yani, birçok insan hayvanları sever ve ilginç bulur. Ben de onlardan biriyim. herhâlde." Tim'in cep telefonu çalmaya başladı, açmak için dışarı çıktı. O sırada, tüm gerçeğin bu olmadığını fark ettim. Sanırım, hayvanlarla ilgilenmemin asıl sebebi aklımı annemle babamın kavgalarından başka bir şeye vermektir. O kadar çok kavgaya ediyorduk ki stresten uzaklaşabilmek için kendime bir hayvan koleksiyonu kurmuşum. Sokaktan bulduğum üç renkli kedim Misty. Ping ve Pong adlarında iki tavşan ve Pandora adında bir kobayım oldu. Sonra bir hamsterım ve iki tane de Hint gerbilim vardı. Gerbiller sürekli ürüyorlar ve dehiset verici bir şekilde kendi yavrularını viyorlardı. Komşunun kurtbağrı birküteriyle beslediğim otuz adet sopa çekirgeniyle beraber, hayata döndürdüğüm sayısız yavru kuş olmuştu. Bir keresinde saydığuma göre, evimizde, insanlarınkilerle beraber toplamda 207 bacak vardı.

Annemle babam rakınlı olduğumu düşünmelerine rağmen bana müdahale etmediler. Bazen her ikisi de ayrı ayrı konuşup beni kendinden yana çekmeye çalışırdı. Babam hüzünlü bir sesle, başını iki yana sallayarak, "Annen..." diye lafa girer; annem ise, "Baban..." diye cümleye başlar,

burnundan soluyarak devam ederdi. Fakat ben bilmek istemiyordum. Geceleri gözlerim açık, vücudum kaskatı kesilmiş şekilde yatar, aşağıdan gelen bağırışlarını dinlerdim. Şikâyetleri her zaman aynı konu hakkındaydı. Babamın büyük bir tutkuyla bağlı olduğu, annemin ise nefret ettiği bir spor dalı olan golf. Babam, evlendikten çok kısa bir süre sonra golfe başlamış ve üç yıl içinde son derece iyi bir oyuncu olmuştu. Profesyonel olması için teşvik edenler bile vardı ancak annem bu fikri duymak dahi istemiyordu. Babamın muhasebeci olarak kalması gerektiğini söylüyordu. Fakat babam bir türlü ikna olmuyordu. Sonunda ayrıldılar. Boşanmalarının üstünden daha bir sene geçmeden annem bir peyzaj mimarıyla evlendi ve çok kısa süre içinde üç çocuk sahibi oldu.

Sanırım, işleri ciddiye almam da o günlere denk düşer. Çünkü hayatım istikrarsız gidiyordu. Başka çocuklar gibi esrar içmiyordum ya da hap kullanmıyordum; kaşımı deldirtip saçımı boyamıyordum. Bunların yerine, kafamı hayvan meselelerine takmıştım. Neredeyse veganlık derecesinde vejeteryen oldum -annem bu işe çıldırdı- sonra da bulduğum bütün hayvan hakları derneklerine katıldım. Canlı hayvan nakliyesi protestolarına ve avcılık karşıtı gösterilere gitmek için derslerimi ekim. Jimmy ile tanışmam da böyle oldu. Dondurucu bir aralık ayın cumartesi gününde av yapılan alanın kenarındaki çitlerin yanında dikiliyordum. Bir şeyler fırlatmaktan hoşlanmıyordum; zira, hem hoş bir şey değildi hem de arılara zarar verebilirdim. O yüzden, elimde, üstümde, "Avlanmak Derhâl Yasaklanmalı" yazan bir poster tutmakla yetindim. O sırada yakışıklı bir adam çıkageldi. Kıvrıkcak sarı saçları ve açık renkli sakalı ile aynı Melek Cehrali'ye benziyor-

du. Kısık sesle tezahürat yapmaya başladı: "Sivil haklara, kan bulaştırma! Sivil haklara, kan bulaştırma!" Ses yükselmeye başladı ve sonra ona katılmamız için eliyle işaret etti. Biz de katıldık.

"Sivil haklara, kan bulaştırma! Sivil haklara, kan bulaştırma!" Artık bize doğru kollarını sallıyordu. Adeta Beethoven'ın dokuzuncu senfonisini yönetiyor gibiydi.

"SİVİL HAKLARA KAN BULAŞTIRMA! SİVİL HAKLARA KAN BULAŞTIRMA!"

() zamanlar on altı yaşındaydım, Jimmy is yirmi bir yaşındaydı. Büyüsüne kapılmam için beş dakika yetmişti.

Tim geri döndü ve telefonunu par diye kapadı.

"Kusura bakma, editörüm aradı da. Nerede kalmıştık? Hah, tamam..." Notlarına göz attı. "Evli misin, belki mi?" diye sordu.

"Ben... bekârım." Alexander'ın ismini anmaması için dus ettim ama nereden bilecekti ki zaten?

"Peki, sormamda sakınca yoksa, kaç yaşındasın?"

"Sakıncası yok tabii. Onuz iki yaşındayım."

"Ve son olarak, herkese sorduğum kötnik bir soru. En gizli, en karanlık sırrın nedir?"

"En gizli, en karanlık sırrım mı?"

"Evet. Hemen şolca girme öyle. Ciddiyete gerek yok."

"Ah." Bir an için tüm dengemi yitirmeme neden oldu. "Şey..." Ona gerçeği söylesem dehşete düşerdi. "Benim... Barry Manilow'a karşı birazcok zaafım var." demeyi bapardım sonunda.

"Barry... Manilow," diye mırıldandı yazarken. "Süper oldu." Sonra, yeterince malzeme topladığını, bir de fotoğraf çektikten sonra artık gidebileceğini söyledi.

Sırı çantasından fotoğraf makinesini çıkarırken, "Ne zaman yayınlanır?" diye sordum.

"Yarın."

"Ne çabuk!"

"Son dakikada bir reklam geri çekildiği için doldurmanız gereken bir sayfa çıktı. O yüzden bu yazıyı ikiye kadar yetiştirmeliyim. Bugün tüm fotoğrafçılar meşgul olduğundan hızlıca dijital bir pozunu çekeceğim. Şöyle kapının orada, kucagında köpeğinle, tabelayı da arkana alıp durabilir misin?" Dışarı çıktık. Herman'ı kucagıma aldım ve Tim'e hafifçe gözlerimi kısarak gülümsedim.

Birden makineyi indirdi. "Umarım söylememe bozulmasın ama sol gözünün altında hafif bir morluk var."

"Öyle mi?" Kaskarı kesildim. "Ha, evet."

"Kusura bakma, resimde çıkmasını istemezsin diye düşündüm."

"Ha, yok. Yok, istemem elbet. Sıcaktan makyajım akmış olmalı," dedim. İçeri girip küçük el aynama baktım. Haklıydı. Suratımda sanki keçeli kalem akmış gibi, anırlarında leylak rengine dönen sarımsı bir bere vardı. Dikkatsizlik etmiştim. Herhâlde fark etmeden kapatıcıyı elimde ovalamıştım. Kapatıcı kremi sürüp üstüne biraz da pudra gezdirdim.

"Evet," dedi takdle eder gibi. "Şimdi kapanmış. Kaza falan mı geçirdin?"

Kalbim sıkıştı. "Hayır... Saçma sapan bir şey işte. Lamba direğine çarpımtı. Karanlıkta. Yürürken hiç önlerime bakmıyor bu lambalar, değil mi?"

Kahkaha attı. "Peki, o zaman, kal öyle. Gülümsel *Camden New Journal* için son röportajımdı bu," dedi kamerasını kaldırıken. "Yeni ufuklara yelken açıyorum."

"Öyle mi? Nereye gidiyorsun?"

"*The Independent on Sunday* gazetesine."

"Çok güzel. Hangi bölümde olacaksın?"

"Gündem. Şimdilik bir başlangıç, asıl yazmak istediğim alan politika."

"Tebrik ederim. Umarım güzel gider."

"Kim bilir, belki yollarımız gene kesişir. İyi bir dedikodu duyarsan aramaktan çekinme."

"Sağ ol," dedim. "Aranım."

Sabah, gazetesinde röportaj yayımlandıktan iki saat sonra Tim'e müteşekkirdir olmak için bir sürü nedenim olmuştu. Hem tutarlı hem de nüktedan bir yazı yazmakla kalmadığı gibi, sayesinde köpek partileri için altı kişi aramış ve üç yeni randevu -bir çinçila, bir muhabbet kuşu, bir de osteopat Joy'un Bengal kedisi için- almıştım. Böylece haftamı geri kalanını epey meşgul geçirdim. Daisy'yi birkaç kere atadım ama müşterilerden başını kaşıyacak vakti yoktu. Cuma günü geri aradı.

"Kusura bakma, dönememedim sana bir rütlü. Çılgın bir hafta geçirdim. Eee, anlat bakalım, nasıl gidiyor?"

"Aslında, ben de epey meşguldüm. İşler toparlanmaya başladı."

Camden New Journal'da çıkan makaleyi anlattım.

"Çok güzel. Lily Jago'yu nasıl buldun?"

Hatırlayınca kıkırdadım. "Dediğin gibi, tam bir drama kraliçesi."

"Peki ya Caroline Mulholland? Aradı mı seni?"

"Evet, aradı. Evine de gittim. Hoş bir kadın."

"Anladığım kadarıyla kadın acayip zengin. Bir de şu yakınlıkla millîyetkâli ile evlenmiş."

"E-vet," dedim. "Ayaküstü bir tanıştık. Hatta yarın da oraya gidiyorum. Köpek şovlatında jüri üyeliği yapacağım."

"Sahi mi? Nereden çıktı bu?"

Hikâyeyi anlattım.

"Trinny ve Susannah'dan çok daha iyi yaparsın sen," dedi burnunu çekerek. "Kim bilir nasıl kaba davranırlardı orada. *O Border Collie ne giydiğini sanıyor öyle?*" dedi Trinny'yi taklit ederek. *"Temizlikçiye benzemiş. Peki ya o yaşlı İngiliz çoban köpeği pembe taytın içinde sence de biraz safsirik durmamış mı, Susannah? Aynen öyle, Trinny. Kurt kucayınca köpekler mas-kara olarmış. Şıradakinin poposu da eteğine uşmamış, taşmış ayol. Eminim sen çok daha nazik davranırsın,"* dedi Daisy kurdalayarak.

"En azından deneyeceğim ama daha önce hiç böyle bir şey yapmadım."

"Yeni müşteri bile bulabilirsin orada," dedi, "Sırf bunun için bile gitmeye değer."

"Zaten gitmemin esas nedeni o," diye yalan söyledim. "Tabii, bir de iyi bir amaç uğruna olması. Eee, hafta sonu neler yapıyorsun bakalım?"

"Yarın beni çok keyifli bir gün bekliyor. Sabahtan Tyrolean Traversi yapmaya gidiyorum."

"Ne yapmaya, ne yapmaya?"

"Tyrolean Traversi yapmaya. Dağcıların yarıkları geçmek için kullandığı bir metot. Ama biz küçük bir grup olarak. Kent'teki eski bir taş ocağının tepesinde yapacağız."

"Ne kadar tepesinde?"

"Yalnızca onux metre civarı."

"Delisin sen."

"Değilim."

"Tam bir çılgınsın, Daisy. Hep diyordum bunu."

"Ama çok eğlenceli olacak gibi duruyor. Yarıktan aşağı halatları bir makara yardımıyla sarkıtıyor, sonra da koşarak kenardan atlıyorsun."

"Ne yapıyorsun?"

"Ama koşumuna bağlı olan halat seni tutuyor ve yete çakılmak yerine, kukla gibi aşağı yukarı zıplıyorum. Şabane olacak."

"Düşüncesi bile midemi bulandırdı."

"Östelik kaya inişinden daha zevkli. Çünkü boşluğa düşmenin o güzel hissiyatını sonuna kadar yaşıyorsun."

"Offf."

"Sonra, cumartesi gecesi Nigel beni dışarı çıkaracakmış. Fakat," -dramatik bir şekilde durakladı- "nereye olduğunu söylemiyor. Çok özel bir gece olarak, diyor. Çok özelmış," diye tekrarlardı neşeyle. "Aynen böyle söyledi."

"Hımmmm. Sence bir anlamı olabilir mi?"

"Şey, evet. Olabilir diye düşünüyorum. Neyse, sana şölen-de iyi eğlenceler dilerim," dedi şen şakrak bir sesle.

"Elimden geleni yaparım," diye yanıtladım.

Ertesi sabah, gece çok zor uyuduğum için berbat bir vaziyette kalktım. Çok tuhaf bir rüya gördüm. Rüyamda bir tiyatrodaydım -hangisi bilmiyorum ama epey büyük bir yer-di- ve perdeler yeni açılmıştı. Oz Büyücüsü'ndeki Dorothy rolünü oynuyor gibi bir hâlim vardı. Herman, Totm; Daisy, iyi cadı Glinda; annem ise Em Hala olmuştu. Alexander da oyunda rol almıştı. O da Aslan'dı.

"Offf! Amma tantana çıkardın. Koca bir korkaktır sen."

"Haklısın. Korkaktım ben. Hiç cesaretim yok. Kendi kendim-den bile korkuyorum."

Sonra, Nigel, Tenekre Adam olarak ortaya çıktı.

"Sence Büyücü ona da yardım edemez mi?"

"Etmemesi için bir neden göremiyorum. Neden sen de bizimle gelmiyorsun? Tenke Adam'a bir kalp, Korkuluk'a da bir heyin vermesi için Oz Büyücüsü'nü görmeye gidiyoruz. Eminim sana da cesaret verebilir."

Böylece hep birlikte Büyücü'yü görmeye gittik. Büyücü'nün babam olduğunu görmek beni hayrete düşürdü. Sonra birden Aslan'ı artık Alexander'ın değil Jimmy'nin oynadığını fark ettim. Kafam karıştı. Rüyamda, Alexander'ın nereye kaybolduğunu ve yerini Jimmy'ye kapırdığı için bozulup bozulmadığını (çünkü Aslan çok iyi bir roldü) merak eder, bir yandan da seyircilerin değişikliği fark etmemesi için dua ederken uyanıverdim. Aklımı Jimmy'den alamıyordum. Şölenle onuyla konuşacağımı düşünmek midemin burulmasına neden oluyordu. Dikkatimi dağıtmak için sabahı e-postalarımı cevaplayarak geçirdim. İnsanların sordukları şeyler karşısında sürekli hayrete düşüyorum.

İlki, "Kedim sürekli kendini yalıyor. Acaba obsesif kompulsif mi?" diyor. Hayır, değil. Kedilerin olayı budur.

"Tarantulanın daha sana yakın olması için ne yapabiliriz?" Maalesef, tarantulaların normal tavrı bu değildir, bir şey yapamazsınız.

"Gri papağını bana defol git, diyor. Gerçekten bunu mı kast ediyor?" Hayır.

İnsanlar bana, hayvanlarının yaptıkları komik şeyleri anlatmaktan çok keyif alıyor.

"Efeğim tersten anırtıyor. İli-a diye."

"Atım ona kadar sayabiliyor."

"İnan kedim piyano çalabiliyor -tuşların üstüne çıkıp aşağı yukarı gezinerek."

"Mina Kuşum, Heartbreak Hotel parkını söyleyebiliyor."

Ekrana bakarken bir e-posta daha geldi. Bu seferki babamdandı. Her zamanki gibi, Palm Springs'de bavanın nasıl olduğundan (bir harika), golf oynarken gördüğü ünlülerden (bir sürü) ve duyduğu Hollywood dedikodularından (tam bir skandal) bahsediyordu. Sona geldiğimde nefesim kesildi. Sana söylemek istediğim bir şey daha var: Birkaç gün önce, seni çok şaşırtacağına şüpheli duymadığım bir kararım vardı. İngiltere'ye dönüyorum. Doğu Sussex'te -Doğu Sussex mi?- epey sağlam bir iş teklifi aldım. Yepyeni bir golf kulübünü işletmem isteniyor. Artık jamusunun da bilmem, kulüp Alfriston'a çok yakın. Alfriston, ha? Annem küplere binecek. Anneme bu trajik haberi mümkün mertebe en nazik şekilde sen iletirsen, çok sevinirim Miranda'cığım.

Hemen cevap yolladım. "Denerim!"

Saat bir buçukta, aklımı hâlâ babamın verdiği haberde. Herman'a tasmaşını takrum ve Little Gatchy'ye doğru yola koyulduk. Bu sefer, yolu bildiğim için yolculuk daha kolay geçti. Saat ikiyi biraz geçte, midem düğüm düğüm bir hâlde oraya ulaştım. Giriş kapıları, havada süzülen çiçeklere benzeyen balonlarla bezenmişti. Kocaman bir flamanın üstünde *Yaz Şölenine Hoş Geldiniz* yazıyordu. Ortalıkta Jimmy'nin Jaguar'ından iz yoktu. Herhâlde beni görmekten çekinmişti.

Arabamı bir ağacın altına park ederken, masaların kurulmakta olduğu bahçede hummalı bir koşturmaca olduğunu gördüm. Herman ile güneş ıplıklarını vurduğu çimenciliklerin üstüne kurulmuş kitap, ev yapımı kek ve hatıralık çaya tezgâhlarının yanında geçtik. Kasabalıların yapıtları el işlerinin ve oyuncakların oldukları bir tezgâhla beraber, üstünde İÇİCEKLER yazan çizgili bir tente de vardı. Hemen

yanında bir bando, aletlerini akort ediyordu. Yüz boyama, dokuz kuka oyunu, tombala oyunlarının yanında birisi de yavaş bisiklet yarışı düzenliyordu. Ağaçların arasına flamlar gerilmişti. Ortama, sevinçli bir festival havası hâkimdi. Caroline'ın, peşinde Trigger ve ilk Westie ile beraber evden çıktığını gördüm.

"Selam, Miranda. Seni görmek ne güzel," dedi gülümseyerek. "Ne tatlı bir Dachshund bu böyle?" dedi hayranlıkla bakan gözlerle. "Hayır, Trigger! Sakın yapma bir daha! Kaba çocuk seni," Gözlerini devirdi. "Bu yabaniyi bağlı tutmam gerekli bugün."

"Gelişme var mı bari?" diye sordum. Trigger çiçek tarhlarının arasına dalmış ağzıyla arıları kapmaya çalışıyordu.

"Eh, çalışıyoruz işte. Ama riske girmek istemiyorum," dedi. "Umarım insanlar memnun kalır. James biraz gecikecek. Billington'da haftalık kabine toplantısı var, oradan gelecek. Kendisi politikacıdır."

"Öyle mi?" dedim.

"Yirmi dakıka içinde gelmiş olmalı. Umarım gecikmez. Neyse, köpek şovu şurada olacak," dedi tenis kortunun oradaki geçici meydanı işaret ederek. "Şov saat üçten sonra başlayacak. Gidip çay falan alsana kendine," diye öneride bulundu candan bir tavırla. "Ben de gidip kapıda duracak birilerini bulayım. En azından hava bozmadı," dedi gökyüzüne baktarken. "Ne kadar güzel, değil mi?" dedi ve gitti.

"Ya," dedim. "Öyle."

İnsanlar alanı doldurmaya başladı. Çoğunun yanında çocukları ve köpekleri de vardı. Bando, "Daisy, Daisy..." diye bir şarkı tutturmuş çalışıyor, o sırada ben de tezgâhtaki kitapların arkasını okuyordum. Derken Jimmy'nin sesini duydum.

"Little Gately Şöleni'ne hoş geldiniz!" Arkamı döndüm ve bir saman balyasının tepesinde, üstünde mavi polo yaka tişörtü ve keten pantolonuyla elindeki megafonu sınıksız sarmış olan Jimmy'yi gördüm. "Eşim Caroline ve ben harika vakit geçireceğinizi umuyoruz. Çok iyi bir amaç uğrunda toplandık. Hasta Hayvanlar için Halk Dispanseri'ne yardım toplamak istiyoruz. O yüzden lütfen bol bol para harcayın!"

Kalabalığın sergilediği dikkatli ve minnettar tavır, sanki görev bilincinden doğuyor gibiydi. Siyah midillisinin üstündeki ürkek bakışlı kıza, öfkeden çarpılmış yüzüyle "Yazıklar olsun!" diye bağırırken olduğu zamana göre epey farklı görünüyordu. Şimdiyse, kalabalığın içinde daireler çizerek dolaşıyor, insanlarla tanışıyor ya da selamlaşıyor, çocukların kafasını okşuyor ve birileriyle tokalaşıyordu. Yavaş bisiklet yarışına katıldı ve Sally teyze oyununda, spottmen bir tavırla suranna uslak süngerler fırlatılmasına razı oldu.

"Hadi millet!" diye bağırdı. "Bir daha nerede bir politikaçıya sünger fırlatma şansını yakalayacaksınız?"

Tam havasındaydı. İyi niyetli bir toprak sahibi gibi yerli halkını eğlendiriyordu ve bir kez bile benden yana bakmadı. Ne yaptığının farkındaydım, elbette. Geçmişte aramızda ne yaşanmış olursa olsun, varlığının onun üstünde hiçbir etkisi olmadığını bilmemi sağlıyordu. Yanına henüz gitmemeye karar verdim; bekleyecektim. Bando, *Scarborough Fair*'in açılış notalarına giriş yaparken, kilise çanlarının, saatin üçü çeyrek geçtiğini haber vererek çaldığını duydum.

Caroline megafondan, "Ve şimdi de," diyerek anonsa başladı. "bu öğlenin aralıklı etkinliği olan köpek yovunu, çimenciliğin sonundaki küçük meydana başlatıyoruz. Hayvanları Çözenler programından, hayvan davranış bilimcisi Miranda

Sweet'i jüri üyesi olarak aramızda görmekten dolayı kıvanç duyuyoruz. İzlemek isteyenler için *En Oynak Kuyruk* kategorisi beş dakika içinde başlıyor."

Herman ile ringe doğru yürürken, "Sunumun çok güzeldi. Teşekkürler," dedim.

"Asıl ben teşekkür ederim," dedi. "Herkes bizi duysun diye kablosuz mikrofonlar kullanacağız."

Bu kategoride on kadar köpek yarışıyordu. Sahiplerinin ellerinde, üstlerinde rakamlar olan kartlar vardı. Yarışmacı köpekler meydana yürütülürken, izleyiciler de katlanan sandalyelerde ve saman balyalarında oturarak seyrettiler. Arka planda bandonun, "Mad Dogs and Englishmen" şarkısını çaldıkları duyuluyordu. Caroline iki mikrofonu da üzerlerine vurarak kontrol etti ve sonra konuştu.

"Önemli olan oynaklığın kalitesi, değil mi. Miranda?" diye sordu alaycı bir ciddiyetle. Yanından bir kelebek uçup gitti.

"Ever," dedim. "Aynen öyle. Mesela şu İngiliz seccadenin kuyruğu ne kadar da sevimli. O kuyrukla yerleri bile cilalayabilirsin. Oradaki Retriever da kuyruğunu çok kuvvetli sallıyor."

"Ever, esintisi buraya kadar geldi."

"Enteresan bir şekilde, kuyruğu olmayan Bokser ve Corgi cinsi iki köpeğimiz var yarışmada ve ikisi de arkalarını sallıyorlar. Kuyruğu kesik cinslere karşı ayrımcılık yapmak haksız olur ama, değil mi?"

"Kesinlikle. Bu arada Saint Bernard'ın da ağır ama çok bilinçli bir kuyruk sallayışı var," dedi Caroline. "Yalnız şu Pug'ın kuyruğunu pek salladığını söyleyemeyeceğim."

"Eh, Pug cinsi köpeklerin kuyrukları, sırtlarına doğru kıvrıldığı için pek sallanmaz. Ancak hayvan elinden geleni yapıyormuş gibi görünüyor."

"Bence de. Hemen şuradaki Norfolk teriyeri kuyruğunu epey hevesli sallıyor. Şu Collie melezinin kuyruğu ise sallarken kasılıyor. Belki de biraz gergindir." dedi gülümseyerek. Köpeğin sahibinin kahkaha attığını gördüm.

"Pekâlâ," dedim mikrofondan. "Ringin etrafında bir kez daha döner misiniz?"

Bir dakika kadar sonra, Caroline, "Kararını verdin mi?" diye sordu.

Defterime not alıp mikrofona kaldırdım. "Verdim. Tersten başlayacak olursak, bu kategorinin kazananları. Üçüncü sırada, beş numarayla yarışan bokser; ikinci sırada, altı numara ile yarışan İngiliz seteri; ve birinci sırada, dokuz numara ile yarışan ve kuyruğu vücudundan âdeta bağımsız sallanan Norfolk teriyeri."

Kazananlara rozetlerini takarken herkes alkışladı. Gözümün ucuyla, bir köşeden Jimmy'nin, kollarını göğsünde kavuşturmuş öylece dikilip izlediğini görebiliyordum.

"Sırada ikinci kategorimiz var," diye anonsa başladı Caroline. "En sevilenlerden biri bu. Sahibine En Çok Benzeyen Köpek. Bu kategorinin yarışmacıları ringe girebilirler mi lütfen?"

Bazı köpekler ve sahipleri, bithişlerine şaşırıcı derecede benziyorlardı. Mesela گردانی kat kat sarkmış bir adamın yanında Bloodhound av köpeği vardı. Uzun boylu, aristokrat görünümlü bir kadının yanında bir Rus tazısı ve kıvrık kıvrık beyaz saçları olan yaşlı bir kadının yanında ise bir Poodle vardı. Kimisi de çareyi taklitte aramıştı. Mesela genç bir çocuk, gözünün çevresini, Jack Russel köpeğinininkine benzetmek için siyaha boyamış, küçük bir kız ise saçını, Yorkshir teriyeri ile aynı şekilde taramış. Kimileri ise ince bir esp-

ri anlayışına sahipti. Mesela Afgan tazulı kel adamı; incecik bir Whipper'i olan şişman kadın; yanında koca bir Bulldog ile salınan küçük, zayıf adam; ve kendisi benim ebatlarımda olmasına rağmen dev gibi bir Danu'sı olan kadın gibi. Yarışmacılar geçit yapa-dursun ben de kendimi, *eğer ölçülen, köpekle sahibinin mizaçlarının benzerliği olsaydı Jimmy ile Trigger birinciliği kimseye bırakmazdı*, diye düşünürken buldum. Jimmy, şu anda, ringin tam karşısında duruyordu. Bana baktığını sezebiliyordum. Aniden gözlerini üzerimde yakaladım. Bakışlarını kaçırdı ve hemen solundaki adamla muhabbete koyuldu. Beni görmezden gelmeye kararlıydı ama ona izin vermeyecektim. Kazananları anons ettim -Rus tazulı olan aristokrat kadın birinci oldu- ve sonra En Şık Elbise kategorisine geçtik.

"Her zaman, en sevilen kategorilerden biri olmuştuz bu," dedi Caroline. "Alanımız çok geniş. Yarışmacılar köpeklerini göndirebilirler mi kütlen?" Fransız bir soğan satıcısı gibi gi-yinmiş bir Bichon Frise gördüm. Deminki bokser bu sefer altında Amerikan bayraklı bir şortla yarışmaya katılmıştı. Bir Rotweiler melek kılığındaydı. Kafasında haresi bile vardı. Yine bir Puli'nin başına da Rastaferyan beresi takılmıştı. İki tane Pekinez rüfûleriyle, bir tane Corgi başında örtüsüyle. Shetland çoban köpeği ise köpeğin hapsirip durmasına neden olan pembe rüflü sularla dolatırıldı. Kırmızı Başlıklı Kız kılığında bir İrlanda kurt köpeği ve melek kanatları takmış bembeyaz bir Newfoundland vardı. Ve son olarak uzun silindirik şeklindeki parlak bir Noel hediyesi paketi gibi glydirilmiş, paketin buruşuk ucundan burnu zar zor görünen bir Dachshund vardı. Başımı çevirip Jimmy'nin durduğu yere baktım ama gitmişti.

"Kazananları ilan etmeye hazır mısın?" diye vordu Caroline.

"Hazırım. Üçüncülüğü, on yedi numara ile yarışan asil görünümülü Corgi ile on iki numarayla yarışan ve hediye paketi Dachshund paylaşıyor. İkinci sırada sekiz numara ile tam bir Fransız'a benzeyen Bichon Frise var. En Şık Elbise kategorisinin birincisi ise Melek Rotweiler." Salon alkışlarla inledi. Anlaşılan herkes aynı seçimi yapmıştı.

"Ve nihayet," dedi Caroline. "sırada karaoke yarışması Köpek Star var. Bu yarışmada sonuçları siz belirleyeceksiniz. Miranda Sweet'e şimdiye kadarki harika kararları için çok teşekkür ediyoruz." Görevim sonlandığı için masadan kalktım. Hazır köpek şovu sürerken Jimmy'yi bulmak için tek şansım buydu. "Elimizde güzel bir şarkı listesi var," diye devam etti Caroline. "Üç yetenekli yarışmacımızdan ilki olan Dalmaçyalı Desmond'ı sahneye alabilir miyiz?" Desmond ve sahibi sahneye çıkınca Caroline mikrofonu uzatı, sonra ses sisteminin düğmesine bastı. Tanıdık bir şarkı duyuldu.

"Ebony and ivory..."

Köpek başını geriye attı.

"Uuuuv-uv-uvvvv-uuuu..."

"Live together in perfect harmony."

"Uuuuu-uvvvv-uv-uv-uv."

"Slide by side on my piano keyboard.. Oh, Lord..."

"Uv-uv-uuuuuvvvv."

"Why don't we?"

"Uuvvvvvvvvvvvvvv."

Katıbahtığın arasından ilerlerken, birisinin, "Çok güzel söyledi," dediğini duydum.

"Evet, aynı tonda söyledi resmen."

"Gerçi kolay bir seçim olmuş."

"Ama diksiyonu çok netti."

"Ya, evet, neredeyse kelimeleri bile anlayacaktık."

Şarkı bir iki dakika daha devam ettikten sonra Caroline müziği kısarak kapattı. Desmond sahneden inerken epey alkışlandı. Sonra sahneye hediye paketi Dachshund çıktı.

Ben iplerin oraya ilerleyip gözlerimle kalabalığı tararken, Caroline, "Şimdi de, hatırlayacağınız üzere geçen senenin de kazananı olan Pretzel var. Pretzel bu sene epey zorlayıcı bir klasik seçmiş: *Sihirli Flüt* operasından *Gece Krallığının Arması*."

"Çok cesur bir seçim," dedi yakınlarımda birisi. "Feci zor bir arya bu."

"Umalım da sesi yetsin."

"Hımmın," dedi arkadaşı hemfikir olarak. "Ve nefesi rabii."

"Ay, evet."

Orkestra kreşendoya girerken köpek de ağzını açtı.

"Hav hav hav hav hav hav hav haaaav! Hav hav hav hav hav hav hav haaaav! Hav hav hav hav hav hav hav haaaav! Hav hav hav hav hav hav hav haaaav!"

"Fena değil," dedi duayen hanım takdir ederek.

"Pestlere çok iyi çıktı."

"Kabul edelim ki gerçek anlamda bir koloratür değil."

"Eh, öyle denemez."

"Bana sorarsan Maria Callas gibi biraz."

"Bence daha çok Lesley Garrett'i andırıyor."

"Hav hav hav hav hav hav hav haaaav!"

Pretzel'in performansına seyirci bayıldı. Sonra son yarışmacı olan bir çoban köpeği "Danny Boy" şarkısının melodisini söylemeye başladı.

"Hav hav hav haaaaav..."

"Gerçekten çok makbule geçti." Gözünün ucuyla da olsa beni fark ettiğini bilerek bir süre orada durdum. Anlamlı bir şekilde sırtını dönük tutuyordu. Sonra, içecek tezgâhının oradaki bir grup insana doğru döndü. Araya girmem çok zordu.

"Evet," diyordu. "Çok güzel bir gün oldu, değil mi? Hayır, burada düzenlemekten çok memnunuz." Havıralık eşya tezgâhının orada oyalanıyormuş gibi yaptım. "Şansımıza hava da çok güzeldi, evet. Çocuklarınız kaç yaşındalar? Pek de şirinler. Dört ve iki mi? En güzel zamanları. Ne tatlı." Jimmy, eve doğru kendinden emin adımlarla ilerler, birkaç metrede bir birileriyle konuşmak için dururken ben de gizlice peşinden gittim. Kalbim hızla atıyordu. Onunla yüzleşmek iyiydi, güzeldi de, ne diyecektim ki ona? Hangi kelimeler, yaptığı o korkunç şeyin karşısındaki hislerimi doğru ifade edebilirdi? Terasın cam kapısına vardığında, altı metre gerisindeydim. Kulaklarım uğulduyor kendimi takipçi bir sapık gibi hissediyordum. Evine girecek ve onunla konuşacaktım. Oni altı yıldan sonra ilk defa adını söyleyecektim.

"Bayan Sweet? Affedersiniz, Bayan Sweet?" Yanında Jack Russell cinsi bir köpek olan yaşlıca bir adam gülümseyerek beni durdurdu. Eve doğru baktım. Jimmy gitmişti.

"Televizyon programınızı ne kadar çok sevdiğimi söylemek istemişim de."

"Ah, çok teşekkür ederim," dedim.

"Bütün bölümleri izledim. Yeni sezonu sabırsızlıkla bekliyorum."

"Ne güzel." Gülümseyip gitmek üzere arkamı döndüm.

"Aslında size bir şey danışacaktım." Yüreğim sıkıştı.

"Köpeğim Skip hakkında."

"Eee, tabii. Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Bahçeyi kazıp duruyor. Artık eşim de ben de pileden çıktık."

"Bakın, ne diyeceğim," dedim çantamdan beceriksizce kartvizitlerimden birini çıkartırken, "bana bir e-posta atın ben de cevaplayayım."

"Şey, aslında anlatması uzun sürmez. Sizi şölen bitmeden önce yakalamak istemişim. Şimdi, biz Skip'i altı ay önce aldık. Hatta Battersea'den aldık. Onu gördüğümüz anda büyü-süne kapıldık..."

Yüzümde kibarca takındığım ilgilenmiş ifadesiyle orada öylece dikildim. Adam Skip'in, küçük sebze tarlalarında ve gül bahçelerinde yaptığı hafriyatı detaylıca anlatmaya koyuldu. "Yani, tabii ki onu çok seviyoruz ama öyle bir zarar ziyan veriyor ki."

"Onun için bir kazı alanı yapmanız gerekir," dedim hafifçe huzursuzlanarak. "Teriyerler doğuştan kazıcıdır, yetiştirilme amaçları budur. Dolayısıyla durmasını beklemeyin. Ama bu doğal içgüdülecini, bahçenizi talan etmeden tarmak etmesini sağlayabilirsiniz. Size tavsiyem, onun için bir alan hazırlamanız. Kum havuzu gibi. İçini toprakla doldurun ve bırakın gönlü olana kadar kazsın. Orayı kazmasını teşvik etmek için havuzun içine sevdiği birkaç oyuncakını saklayabilirsiniz," dedim, yardımcı olabilmek için.

"Çok teşekkürler. İyi bir tavsiye oldu gerçekten. Havuz demek ki," diye tekrarladı başını iki yana sallayarak. "Hiç aklıma gelmemişti."

"Evet," dedim başını sallayarak. "Havuz."

Soluna baktım. Herkes yavaş yavaş gidiyordu. Şölen ne-redeyce bitmek üzereydi; insanlar eşyalarını topluyorlardı. Çabuk olmalıydım.

"Tabii ya, çok teşekkür ederim," dedi adam tekrardan.

"Rica ederim, memnun oldum," dedim. Tam uzaklaşmak üzereydim ki Caroline'ın, yanında Trigger ile bana doğru gülümseyerek ve el sallayarak geldiğini gördüm. Lanet olsun! Jimmy'yi şimdi arayamazdım.

"Şahane bir şov oldu," dedi. "Galiba, dört bin sterlinin üzerinde para topladık. Çok iyi jüri üyeliği yaptın, teşekkürler. Bu da takdirimizin bir ifadesi," diyerek bir şişe şampanya uzattı. "Epey iyi bir şampanya aslında. 1987'den kalma. Anlaşılan o sene bayağı iyiymiş."

"Öyle mi?" dedim zavıf bir sesle. *Benim için değildi.*

"James mahzenine çok özen gösterir."

"Anlıyorum. Çok teşekkür ederim." O şişeden bir yudum dahi içmeye niyetim yoktu.

"Umarım, sen de bu vesile ile yeni müşteriler bulabilişsin."

"Kim bilir? Yardımcı olabildiyse de ne mutlu. Anlaşılan herkes dağılıyor," dedim.

"Öyle görünüyor." İnsanlar çimenliklerin üzerinden bahçe kapılarına doğru yürüyorlardı. "Belki bir ara tekrar görüşürüz seni," dedi keyifli bir sesle. "Şu delikanlının eğitimi ile ilgili ne aşama kaydettiğini haber veririm sana." Sırıtarak Trigger'ı işaret etti. Kadın böyle doğal ve iyiydi ki, içimden, *keşke öyle olmasaydı*, diye geçirdim. Durumu daha da beter kılıyordu.

"Ever, lütfen haber ver. Bilmek isterim."

Moralim bozulmuş bir hâlde arabama doğru yürüdüm. Buraya yapmak için geldiğim şeyi başaramamıştım. Üstelik bir daha Jimmy ile bugünkü gibi sakin ve sessiz bir şekilde yürüşme şansını yakalayamayacağımı biliyordum. Onunla Avam Kamarası'nda görüşmek üzere talepte bulunsaydım ya benimle görüşemeyecek kadar meşgul olduğunu söylerdi ya

da bana hiç aldanış etmemdi. Jimmy'yi tanıyordum. Aklının nasıl çalıştığını biliyordum.

"Pekâlâ. Herman," dedim iç çekerek. "Hadi gidelim." Arabanın kapısını açtığımda yüzüme boğucu bir sıcak dalgası çarptı. Kocaman bir kestane ağacının gölgesinde olmasına rağmen arabanın içi fırın gibiydi. Beklememi gerekecekti. Yolcu tarafının da kapısını açarken eve doğru bir göz attım ve birden Jimmy'nin üst kaptaki camlardan birinin orda durmuş aşağıya baktığını gördüm. Kısa bir an orada durup sonra gözden kayboldu. Telaşla Herman'ı içeri oturttum ve kendim de arabaya bindim. Hâlâ sıcak ama bir an önce gitmek istiyordum. Tüm camları indirdikten sonra emniyet kemerimi takıyordum ki ön cama bir gölgenin düşüğünü fark ettim.

"Merhaba Miranda." Kafamı kaldırıp Jimmy'ye baktım. Güncün önümü kapıyordu. "Beni görmezden geldiğini düşündüm," dedi. Sakin görünmek için elinden geleni yapıyordu ama kısa bir an da olsa nefessiz kalmıştı. Belli ki merdivenleri koşarak inmişti.

"Seni görmezden geldiğimi mi düşündün?" dedim kendimi bile şaşırta bir dinginlikle. "Oysa ki ben de tam tersi bir izlenime kapılmıştım."

"Kariyer öyle değil," diye yanıtladı. "Konuşacak çok insan vardır; epey meşguldüm. Eh, sana da yardımların için teşekkür etmek istemiştim."

"Önemli değil," dedim sakın bir sebe. "Bahsetmeye bile değmez." Gari gözlerine bakıp içindeki anıyı okumaya çalıştım. "Sonuçta iyi bir amaç uğruna. Hayvanlarla ilgili meselelere karşı ne kadar duyarlı olduğunu hatırlıyorum," dedim cesurca. Kalbim gümür gümür atıyordu.

"Hımmmm," dedi. "Doğru." Benimkinin yanındaki arabaya yaslandı ve kollarını önünde kavuşturdu. "Sen, kendin de epey coşkuluydun bu konuda. Miranda," dedi kendinden memnun bir ifadeyle. "Hatta bildiğin fanatıktın."

"Ben olsam öyle demezdim," Aklından geçenleri ancak anlıyordum. Ne tavır takınacağını görmeye çalışıyordu.

"Hiç o günleri düşünüyor musun?" diye sordu havadan sudan konuşurmuş gibi. Bir an gözlerini kaçırdı sonra tekrar bana baktı. Asıl bilmek istediği buydu.

"Hiç o günleri düşünüyor muyum?" diye tekrar ettim yavaşça. Umuyordu ki, "Hayır, hiç. Hepsi unuttum," diyeyim. "Evet," dedim. "Aşlına bakarsan, düşünüyorum. Hatta, son zamanlarda sık sık."

"Öyle mi? Ama üstünden çok zaman geçti."

"Doğru. Fakat, nedense bana daha dünmüş gibi geliyor. Sana da öyle gelmiyor mu?"

"Hayır," dedi kararlı bir sesle. Ancak gözlerinin endişeyle kırıştığını gördüm. Sohbeti güvenli sulara çekmek istemiş gibi, "Yalnız sen hiç değişmemişsin, Miranda," dedi.

"Sense epey farklısın. Tanımakta epey güçlük çektim."

"Eh," elini başına götürüp sırtı. "Eskisi kadar çok saçım yok. Her neyse, selam verip teşekkür etmek istemişim. Güle güle, Miranda. Seni görmek güzeldi." Eve doğru yürümeye başladı.

"Bir soru sorabilir miyim, Jimmy?" diye seslendim.

Sırtı hafifçe kasıldı. "Adım James," diyerek düzeltti.

"Öyle mi? Peki, James," dedim. "Bilmek istediğim şu." Ağzım kupkuru olmuştu. "Yaptıklarından pişmanlık duyuyor musun?" Gözlerini suratıma dikip birkaç kere kırıştırdı. "Vicdan azabı duymuyor musun hiç?"

"Ne demek istediğini anlamadım."

"Gayet iyi anladın. Numara yapmanın bir anlamı yok. Gerçekten de yok. En azından benimleyken."

"Ya? Pekâlâ..." Ellerini ceplerine sokup hitkince içini çekti. "Dediğim gibi, çok uzun zaman önceydi. Gerçekten de en iyisi tamamen unutmak."

"Maalesef sana kaulmıyorum." Bir süre gözlerimizi birbirimize diktik. Gizlice ağırlığını diğer ayağına kaydırıldığını fark ettim.

"Hiç... ondan bahsettin mi?" diye sordu kısak sesle. "Başka birine?"

"Hiç başka birine bahsettim mi?" diye tekrarladım. Cevabım için onu biraz bekletmeye karar verdim. Sağ elini saçlarında gezdirince kolunun altında yayılan siyah bir leke gördüm. "Hayır," dedim nihayet. "Tek bir kipiye bile söylemedim." Öyle bir rahatladı ki neredeyse kokusunu alabilecektim.

"Öyle bir şey yapınayacağını biliyordum," diye devam etti yumuşak bir ifadeyle. "Her şeyi göz önüne alınca en iyisi bu. Yerinde olsaydım, unutturdum. Miranda. Ciddiyim."

"Unutmak benim için çok zor."

"Ben olsam unutturdum," derken mülayim bir tavırla gözdağı veriyordu. "Aksi takdirde, kendini bir sürü belanın ortasında bulabilirsin. Öyle değil mi?"

Midem allak bulak oldu. "Tehdit mi ediyorsun?"

"Tehdit mi?" Böyle bir ima karşısında mahcup olmuş gibi görüldü. "Elbette hayır. Sadece..." Omuzlarını silkeli, "dostane bir tavırla bulundum. Sonuçta, televizyonda hayvan tutmanı olarak güzel bir kariyerin var. Ben de çok meşgul biriyim. Hem olanları gördün..."

"Hayır. Olanlar değil," diye karşı çıktım heyecanla. "Benim gördüğüm White'lara *yaprıklarındı*."

Tekrar ağırlığını diğer ayağına verdi sonra bakışlarını çevirdi. "Hepsinin nedeni..." gözleri, uygun kelimeyi aratmışçasına kısıldı, "gençliğe özgü bir pervasızlıktı."

"Yani sen buna böyle mi diyorsun?"

Tekrar kollarını kavuşturdu ve sonra gözlerini yere dikti.

"Eh... Belki biraz yaramazlık etmiş olabiliriz." *Yaramazlık mı?* "Ama kendi inançlarımızın gazına gelmiştik, öyle değil mi?" diye devam etti sakince. "Üstelik öyle gençtik ki."

"*Benim* genç olduğum kesin. Daha on altı yaşındaydım. Ancak, olanları yaramazlıktan ibaret olarak görmem enteresant." Tatsız bir kahkaha attım. "*Sahiden* de böyle mi görüyorsunuz?"

Bir süre sessiz kaldı.

"Hepimiz hata yaparız, Miranda."

Başımı iki yana salladım. "Olanlar çok, çok daha fazlasıydı."

Birden yüzü karardı ve ağzının köşeleri aşağı sarktı. "Her neyse, o adli herif başına gelenleri hak etmişti," diye mırıldandı.

"Neden?"

Yanıtlamadı. Anlayamayarak suratına baktım. "Neden?" diye tekrarladım. "Ne yapmıştı ki? Asla nedenini *anlayamadım*."

"Oğ... Bir sürü şey, *Bir sürü*," dedi. Yüzü kupağını kesilmişti aniden. Sonra kendini toparlar gibi göründü. "Sen gel de şu tesadüfe bak," dedi sakın bir tavırla. "Eşimle tanışman falan."

"Evet," dedim. "Tesadüf oldu. Ama bağlantıyı kuramamıştım. Zira o günlerde soyadın Smith idi."

"Mulholland annemin kızlık soyadı," diye açıkladı. "Gazeteci olunca, biraz daha özgün durum diye değiştirdim. Ne o, suç mu yoksa?"

"Hayır, suç değil," dedim. "Beni görünce çok geçirmişstindir."

Gergince gülmüsedti. "Eh, sanırım öyle oldu. Ama sonuçta dünya küçük. Bir gün karşıma çıkabileceğin aklıma geliyordu. Her neyse," eve doğru baktı, "seni tutmayayım. Caroline da nerede kaldığını merak eder şimdi." Sohbeti bitirmek için arabanın tepesine vurdu. "Seni tekrar gördüğüme sevindim, Miranda. Güle güle."

"Hoşça kal, Jimmy," dedim motoru çalıştırırken. Gülümsemesi kayboldu.

"James," dedi kan bir ifadeyle. "Adım James."

Dördüncü Bölüm

Ön camların ikisini de sonuna kadar açmış bir hâlde arabamı sürerken, Herman'a, "Al sana cevap," dedim. "Zerre kadar pişmanlık göstermedi. Tek derdi başkasına söyledim mi, söylemedim mi. Muhtemelen yıllardır bundan korkuyordu. O yüzden benimle konuşmaya karar verdi. Dışardan ne kadar sakın görünürne görünsün. İç içini yiyordu belli ki. Son anda konuşmaya karar vermesi de ondan. Gitmek üzere olduğumu gördü, tereddütte kaldı, sonra şansını deneme kararı aldı." Jimmy'nin kaybedecek çok şeyi olduğu aşıkardı. On altı yıl geçtikten sonra bile, haklayı ağzımdan çıkarabileceğimi biliyordu. Scotland Yard Polis'i'ne gidip ifade verebilirdim. Öyle bir durumda daha ikiye katlar sayamadan parlamentodan atılırdı. St Albans ho-yunca arabamı sürerken, *ne faydası olur ki bunun*, diye düşünmeden edemedim. Aslında kime yararı olurdu? Jimmy'nin eşini düşündüm. Samimi, iyi yürekli, kibar biriydi ve hayatını altüst etmek istemezdim. Belli ki kocasının yaptıklarıyla ilgili bir şey bilmiyordu. Jimmy ona anlatmış olsaydı dehşete düşerdi. Hatta onunla evlenmeyebilirdi bile. Ben olsaydım ve öyle bir şey öğrenseydim asla evlenmezdim.

Potter's Bar'dan geçerken Caroline'ın Jimmy'nin geçmişiy-
le ilgili neler bildiğini düşündüm. Muhtemelen bir nebze de
olsa radikal biri olduğunu anlatmıştı. O kadarında sorun yok-
tu zaten. Gençken gösterilere gitmek, isyanlarda rol almak
kamuda çalışmaya engel değildi. Daha ziyade, suç teşkil ede-
cek bir şey yapmadığın müddetçe yasak değildi. Ama Jimmy
yapmıştı.

Sık sık merak ettiğim gibi, anlatsaydım bana neler olaca-
ğını düşündüm. Jimmy açıkça buna bel bağlamıştı -kariyeri-
min biteceği gerçeğine. Jimmy'nin hayatındaki gelişmeler do-
layısıyla şimdi anlatmam çok daha kötü olurdu. Gazetelerde
çarşaf çarşaf haberler çıkardı -olası başlıkları düşününce sır-
tım ürperdi- ve iş hayatında nalları dikerdim. Hakkında bir
dava açılmasa bile itibarım lekelenirdi. Televizyon kanalından
beni arunda şutlardı. Öyle bir şey yaptığımı bile bile, kim
beni *Hayvanları Çözenler*'de izlemek isterdi ki? Kürk ma-
ğazasına spreay boyayla grafiti yazmak bir şeydi. diğeri ise...
Hatırlayınca tekrar ürperdim. Evet... Tamamen farklı bir
şeydi. Gerçek olayların ifşa edilmesinin faydasının dokunacağı
bir kişi vardı. Onuyla ilgili tek bildiğim şey kimiydi: David
White.

O gece çok az uyudum. Öyle acaktı ki tavan penceresi-
ni sonuna kadar açtım. Hayvanat bahçesinde maymunların
bağırıldığını ve ara sıra, aslanlardan birinin kükrediğini du-
yabiliyordum. Belki de geçen gün rüyamda *Oz Büyücüsü*'nü
görmemin sebebi buydu. Aynı derecede romantik olma-
ya da arabaların car car öten alarm seslerini ve Marylebone
Caddesi'nden gelen trafığın uğultusunu da duyabiliyordum.
Uykuya uyanıklık arasında gidip gelirken zihnim allak bul-
laktı. Onca vane boyunca, olanları bilinçaltıma görmeye

çalışmışım. Ancak şimdi içimi dökmek istiyordum. Fakat kime? Anne babama açılmayacağım kesindi. Onların öğrenmesini isteyeceğim bir şey değildi.

Sık sık olduğu gibi yine Daisy'ye açılma konusu kafamı kurcalıyordu. Fakat arkadaşlığımızı tehlikeye atmak istemiyordum. Saat üç buçuğu gösterirken aklıma, gazetelerdeki şu dertleşme köşelerine yazmak geldi. Mesela *Daily Post*'ta yazan hoş bir kadın vardı. Beverley McDonald. Üstelik kadının rehber köpeği de vardı. Televizyonda birkaç kere rastlamıştım ona. Duyarlı ve anlayışlı bir kadına benziyordu. Acaba ne tavsiye verirdi? Kuşlar uyanıp cıvıldamaya başlarken aklımda bir mektup yazmaya başladım.

Sevgili Beverley, Umarım bana yardım edebilirsin. Çünkü korkunç bir sorunum var. On altı yıl önce, haberim olmadan, berbat bir olaya dâhil oldum. Tamamen masum bir insan bu olay yüzünden bir yığın acıya maruz kaldı. Sorun şu ki...

İçimi çekerek vazgeçtim. Takma isim kulliansam bile kendini kim olduğumu bulup polise bildirmek zorunda hissedebilirdi. Hâlihazırda Alexander ile yaşadığım kriz nedeniyle çalkalanan hayatımın tamamen mahvolduğu canlandı gözümde. Acaba bir danışman veya terapist ile konuşabilir miydim? Ama tanıdığım biri yoktu. Hem, ya polise anlattırlarsa? Yarı yarıya doğruldum. Herman yanı başımda horluyor, aralıklı olarak iç geçiriyordu. Uyurken bile üzgün görünmeyi beceriyordu. Köşesine çekilen gecenin koyu mavi renginin içine pembe bulutlar çizgi çizgi yayılırken aklıma başka, çok daha iyi bir fikir geldi. İnternette hizmet veren terapistler ve psikiyatristler vardı, Siber Deli Doktorları.

Bilgisayarı açtım ve Google penceresine "çevrimiçi danışmanlık" yazdım. Yeni açılan pencerede iki bin sonuç belirdi.

"Hisleriniz Paylaşın" ve "Baya Çıkmanıza Yardım Edelim" bunlardan ikisiydi. California merkezli Blue.com, tüm psikolojik problemlere *on dakika* içinde çözüm bulacağını iddia ediyordu. Pek inanmadığımdan diğerine geçtim. Bu seferki *Düşünce Alanı Terapisi* ve kişisel problemlerin çözümü için *ileri düzey psiko-teknoloji* kullandıklarını iddia ediyordu. Bahsedilen kişisel problemler taciz, evlilik dışı ilişkiler ve alkolizmden, horlamaya, transseksüelliğe ve strese kadar uzanan trajikomik bir liste şeklinde yazılmıştı. Hangisini seçecektim ki ben? Kolaydı aslında. *Suçluluk Duygusu*. Yüzüme tokat gibi indi o iki kelime. Ana sayfalarında, güneş doğarken, gökkuşakları çıkarken ve bulutlar aralanırken resimler olan başka bir sürü site vardı. Hepsi de göze çekici geliyordu ama içlerinden birini nasıl seçebilirdim? Sonra karşıma Avustralya merkezli bir site çıktı. Endiseyok.com. Dertleri hakkında isim vermeden konuşmak ve bunu evlerinin güvenli ortamında yapmak isteyenler için bir siteydi. Sitede gezinirken, arka plandan sakinleştirici müzik sesleri geliyordu ve resim olarak da alevleri tırtıran mumlar ve içinde mektup olan şişler kullanmışlardı. Sitenin sadeliğine kapıldım ve giriş yaptım.

Yazıldığına göre e-posta yoluyla, telefonla ya da yüz yüze danışmanlık alabilirdim. Elli dakikalık e-posta seansını seçtim. Psikiyatristlerin standartı süresi bu kadardı. Ne zaman isterdim? İstedğim zaman ararım seçiliyordum o yüzden *Şimdi*'yi tıkladım. Anonim olduğu için Hotmail adresimi verdim. Sonra kredi kartı numaramı uşlamaya başladım. Bir dakika... Doğru düzgün düşünememiştım. Kredi kartımda ismim yazıyordu. Çok tehlikeli olurdu. Kalbim gülle gibi ağırlaşu ve *Vazgeç* düğmesini tıkladım. Yatağa dönüp uzandım.

Tavan penceresinde dışarı bakarken içimi nasıl dökebileceğimi düşündüm. *Belki de en basiti, en yakın Katolik kilisesine gidip günah çıkarmak bir rahip bulmaktır*, diye düşünürken telefon çaldı.

"Alo?"

"Bu kadar erken aradığın için kusura bakma," dedi Daisy. Sesi çok kederli çıkıyordu.

"Sorun değil. Kalkmak üzereydim zaten. Bir şeyin mi var?"

"Hiiiç," dedi zayıf bir sesle. "Ben..." Sesi titredi. "İyiyim."

"Sesin öyle gelmiyor. Dün gece nasıl geçti?"

"Dürüst olmak gerekirse, umduğum kadar özel değildi."

"Seni nereye görürdün?"

"Opera House'a."

"Ne güzel işte."

"Şey... Evet, güzeldi. En ön sırada yer ayırtmış. Öncesinde ve sonrasında şampanyalar falan ama..."

"Ama teklif etmedi mi?"

Hiçkırığını bastırıldığını duydum. "Hayır. Gerçi, operanın *Figaro'nun Düğünü* olduğunu görünce iyice umutlanmışım. Perde kapanırken sanatçılar dizlerine kadar konfetiler içindeydi, ben de oturup şey diye düşündüm... Şey, biliyorsun işte ne düşündüğümü."

"Hımm."

"Sonrasında Nigel beni müthiş güzellikle küçük bir Fransız restoranına götürdü. Artık nihayet gerçekleşeceğine ikna olmuştum. Ama tamamen normal bir havada sohbet ediyorduk ve hiç heyecanlı görünmüyordu. Sonra üstünde çalıştığı bir şirket birleşmesi ile ilgili acil bir telefon aldı ve dışarı çıktı. Yan masamızda bir çift vardı. Adamın kız arkadaşına evlenme teklif ettiğini duydum."

"Sahiden mi?"

"Resmen kelime kelime teklif etmesini duydum. Kız öyle muzluydu ki ışık saçıyordu, sonra ağlamaya başladı. Sonra garson durumu fark etti ve tüm restorana anons etti. Hepimiz alkışlayıp kadehlerimizi kaldırdık ve Nigel tüm bu olayları kaçırdı. Masaya geri geldiğinde ona anlattım. *Ne kadar romantik ya da ne hoş, hatta benîmle evlenir misin Daisy* diyeceğine çok enteresan dedi. O kadar. Sanki gerçekten de tuhafına gitmişti. Gecenin kalanını da opera hakkında konuşarak geçirdi."

"Hımmmm."

"Sabah çok erken saatte Bonn'a uçağı olduğu için ben eve döndüm. Bana hayatta evlenme teklif edeceğini düşünmüyorum!" dedi sızlanarak.

"Daha kırkıncı yaş günü var, değil mi? O ne zamandı?"

"Önümüzdeki ay."

"Belki eli kulağında orta yaş beklentini onun fikrini değiştirir."

"Ama babası da kırk altısına kadar evlenmemiş."

"Nigel da onun gibi yapacak demek değil ki bu."

"Olabilir ama öğrenmek için bir beş buçuk yıl daha beklemek istemiyorum. Tanrım. Miranda, o zaman otuz dokuz yaşında olacağım! Gıdığım sarkmış ve beyazlarım çıkmış olacak."

"Aptal olma."

"Londra metro haritasındakinden daha çok çizgi olacak yüzümde."

"Olmayacak."

"Paçalı don giyeceğim, kamburum çıkacak ve romatizmayı başlamış olacak."

"Saçmaladın ama, Daisy!"

"Herhâlde yürüteç falan da kullanırsın. Kâlisede beni tekerlekli sandalye ile itmen gerekebilir."

"İyice ahattın."

"Üstelik o saatten sonra çocuk da yapamam."

"Yaparsın. Ciddiyim, Daisy," dedim nihayet hıçkırıkları yatıştırırken. "Kendini toplamahısın. Nigel ile daha önce de bunları yaşadın. Neden şimdi bu kadar üzüldün ki?"

"Çünkü, şey," dedi burnunu çekerek. "Aptalca bir şey yaptım ben..."

"Ne yaptın?" Sessizlik oldu. "Daisy, ne yaptın?"

"Öğle yemeğinde gel de gör."

Saat on ikide Daisy'nin zilini çaldığımda, kapıya kırmızı gözler ve gözyaşlarından yol yol iz olmuş yanaklarla görmeyi bekliyordum ancak o her zamanki canlı havasına kavuşmuş gibiydi.

"Nigel otele den aradı," dedi. "O yüzden biraz neşem yerine geldi. Ah, ne güzel çiçekler bunlar böyle. Arabayla mı geldin?" diye sordu.

"Hayır, metro ile geldim."

"İyi. Çünkü olduğunu unuttuğum bir şişe şampanya buldum. Bir saatür dondurucuda tutuyorum. Şimdiye kıvamı gelmiştir."

"Harika."

Daisy'yi dar koridor boyunca takip ettim. Koridor bir sürü sırt zıvrakla dolup taşıyordu. Büyük bir sırt çantası, iki kask, üç yağmurluk, birkaç rulo ip, bir kazma ve kramponlu botlar. Bir çift yarış kayağı ise, devasa bir uçurtmaya benzeyen bir şeyin yanında duvara yaslanmıştı.

"Etrafın kusuruna bakma," dedi. "Depolama alanım yok pek."

"Bu şey de ne?"

"Yelken kanadımın bir parçası."

"Peki ya bu filemsi şey ne?"

"Salıncak."

"Salıncak mı?"

"Hamak gibi. Yamaç turmanışında yanı yola geldiğinde uyumak için."

"Ya?"

"Çok kullanışlı oluyorlar. Birkaç tane çivi çakıyorsun, salıncak askıya geçiriyorsun, sonra da içine giriyormun. Herman'a su vereyim mi?"

"Evet, lütfen."

Mutfığa gidip, soğuk su çeşmesini çevirdi.

"Pekâlâ," dedim. Daisy yere bir kâse su koyarken. "Anlat bakalım."

"Ah," dedi içini çekerek doğrulurken. "Şey, aslında, tekrar düşününce seni hiç bununla sıklamamaya karar vermiştim ama neyse, oğlan şu..."

Sonra, olanı gördüm. Sandalyenin üstünde karton, pahalı bir dükkâna aitmiş gibi görünen ve üstünde "Bridal Belles" yazan bir poşet duruyordu. Poşete dik dik baktım, sonra Daisy'ye döndüm.

"Ah, Daisy."

"Şimdi, şöyle ki," diye söze başladı. "Dünkü Tyrolean Traversi'nden dönüş yolunda, arabayla Rochester'dan geçiyordum ve bu sevimli gelinlik mağazasını gördüm. Öyle mutluydum ki, hadi bir girip bakayım, dedim..."

"Göstersene."

Poşeti açtı ve katman katman sarılmış kâğıdı, sonra da kâğıdın içinden incecik bir rülden yapılmış, üzeri pullarla süslü duvağı çıkardı.

"Ah, Daisy."

"Biliyorum," dedi omuzlarını silkerek, "Ama dün gece Nigel'in teklif edeceğine öyle ikna olmuşum ki. Östelik mağazada da indirim vardı. Daha yeni maaşımı almıştım, keyfim çok yerindeydi."

"Ne kadar aldın?"

"Doksan beş sterlindi ama yüzde yirmi indirim yaparlar."

"Eh, Tannya şükür daha fazla değilmiş." Daisy'nin yüzünde tuhaf bir ifade olduğunu fark ettim. Aynı, köpeklerin başlarının belada olduğunu anladıklarındaki gibi bir ifade. "Peki," dedim, "başka ne aldın?"

İçini çekerek, ağır adımlarla, koridordan yatak odasına doğru yürümeye başladı. Peşinden gittim. Kapıyı açtı ve içeri girdik. İlk başta olağan dışı bir şey göremedim. Sonra, Daisy kapıyı arkamızdan kapayınca ani bir hışırtı ve hafif bir çarpma sesi geldi. Arkamı döndüm. Kapıda, bordo renkli kadife den, balo kıyafetleri için kullanılanlar gibi bir elbise kılıfı asılıydı. Ağzım açık kaldı.

"Dayanamadım işte," diye sızlandı Daisy. "Vitrinde duruyordu ve öyle güzeldi ki. Şuna bak!"

Kurdeleyi çözdü ve kadife kılıf yere yığılırken, kabul etmek gerekir ki eşsiz güzellikte bir gelinlik ortaya çıktı. Prenseslere yaraşır, beyaz ipekten bir elbiseydi. Etikleri miltöy gibi katı. Üste oturan, saten korse kısmına, ıslıklı küçük kristal taşlar işlenmişti.

"Öyle güzeldi ki," dedi tekrar burnunu çekerek. "Ben de denemeye karar verdim. Üstümde şahane durdu, Miranda.

Başka bir gellolüğü böyle güzel olmayacağından emindim. Almak zorundaydım. Anlamıyor musun?"

"Hayır. Kaça aldın?" diye sordum elbiseye bakarken. "Bine mi?"

"Bin iki yüz. Ama bin beş yüzden indirdiler."

"Bin iki yüz sterlin mi? Üç aylık ev kredini öderdin o parayla! Daisy, lütfen zalim olduğumu düşünme ama daha nişanlanmadınız bile."

"Biliyorum." diye haykırdı. "Ama nişanlanacağız. Kısa bir süre sonra. Yani, Nigel teklif edecek. Bundan eminim. O yüzden, elbet işe yarayacak diye düşünüyorum." Sesi gıgıde kısıldı. "Ayakkabıları da görmek ister misin?"

"Hayır!"

"Kızma ama, Miranda."

"Kızmadım; endişelendim." Elbiseyi tekrar koltuğuna koydu.

"Saklasan iyi olur," dedim. "Nigel görür falan."

"Hımmmm, haklısın. Gerçi buraya pek gelmiyor."

"Daisy," dedim, elbiseyi dolaba asarken, "bu konu hakkında konuşalım biraz."

"Olur ama önce yemek yiyebilir miyiz? Kurt gibi acıktım ve o şampanyaya gerçekten ihtiyacım var." Daisy, buzdolabının dondurucusunu açarken, mantar panosundaki fotoğraflara baktım. Bir tanesi, ikimiz Bristol'daki evimizde, kollarımızı birbirimize dolamış gülüşürken çekilmişti. Nigel'in bir sürü fotoğrafı vardı; hepsinde o tipik ciddi ifadesiyle. Bir iki tane de annesine ait fotoğraf vardı. Sonra Daisy'nin macera resimleri vardı. Kameraya doğru, göründe kayak gözlükle riyle, otuz iki diş birden gülümsüyor; gürlü gürlü akan. dar ve derin bir derede rafting yapıyor; baş parmaklarını kaldır-mış, yelken kanat uçuruyordu. Rafta, annesiyle babasının

çerçevesi bir resmi vardı. Daisy tıpatıp babasına benziyordu. Babası, kırk iki yaşındayken, bir pazar sabahı, gazete almak için karşıdan karşıya geçerken araba çarpması sonucu ölmüştü. Adamın fotoğrafındaki yüzüne bakarken, Daisy'nin ikileminin de bu olduğunu fark ettim. Yaşamın ne kadar hassas ve kırılgan olduğunu bildiğinden, risk almak istiyordu. Ancak bir yandan da kendini güvensiz hissettiği için, emniyet arayışındaydı.

"Daisy," dedim, o, şişenin mantarını açarken. "Nigel'i sıkıştırmalısın. Bu belirsizlik belli ki seni deli ediyor. Zamanı gelmeden gelinlik alman da bunun ispatı." Gözümde, tırmanış ekipmanları ve kaskıyla gelinlik mağazasına girmesi canlandı.

"Ever," dedi nefes verirken. İki kadeh çıkardı. "Haklısın. Kesinlikle haklısın."

"Onunla konuşmalısın. Zamanı geldi artık."

"Evet, zamanı geldi de geçti bile," dedi içini çekerek. "Biliyorum."

"Yeterince sabırettin."

Sıkıntılı bir şekilde başını salladı. "Evet. Sabırlı Griselda'ya döndüm sonunda," deyip hüznünü bir kahkaha attı. "Yani, ever, kesinlikle konuşacağım onunla."

"Güzel," dedim. "Ne zaman?"

Boş boş suratına baktı. "Hiç bilmiyorum ama... Çok yakında."

Başımı salladım. "Harika."

O da gülümsemeyi denedi, sonra kaşları endişeyle çatıldı. "Peki ya onu sıkıştırırsam ve cevabı *hayır* olursa?" İzdırıp içindeymiş gibi görünüyordu. "O zaman ne yaparım?"

* Sabır ve sızıcılıkla meşhur bir folklor kahramanı. Ç. N.

"Ne mi yaparsın? Şey, bir süreliğine çok kötü hissedersin ama nihayetinde iyi olursun. Hem Daisy, Nigel ile yürümezse belki bunun nedeni kaderinde başka biriyle tanışmak olmasıdır." Dediklerini sindirirken yüzüme baktı. "Hiç böyle bir şeyi düşünmedin mi?" diye sordum. "Sana söz vermek için bırak altı yıl iki yıl bile beklemeyecek birilerinin olduğunu?"

"Hayır," dedi hafifçe kıpırdanarak. "Düşünmedim. Çünkü ben Nigel ile olmak istiyorum."

"Peki, Nigel seninle olmak istiyor mu? Eğer onun sadece kız arkadaşı olmak istemiyorsan bu korkunç soruyla yüzleşmek zorundasın. Eğer ondan daha fazlasını alamayacağın beliliyse o zaman yürekli olup hayatına devam etmelisin."

Bana baktı, sonra gözlerini kaçırdı. "Dediklerinizin doğru olduğunu biliyorum. Elbette biliyorum. Yürekli olmam gerekecek," dedi içini çekerek. "Ama belki de," kadehini kaldırdı. "Nigel ile işler yolunda gider. Neyse, şerefe, Miranda."

"Şerefe," diye yanıtladım. "Neşelen hadi."

"Mesela sen yürekli davrandın," diye devam etti düşünceli bir şekilde. "Alexander konusunda."

Kadehimi indirdim. "Yürekli mi? Benim yürekli olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Evet. Başına gelenleri ya da daha doğrusu sana yaptıklarını düşününce öyle," diye düzeltti sinirlenerek. "Evet, inanılmaz derecede yürekli davrandın ve şimdi de aynı şekilde devam ediyorsun."

"Hiç de yürekli falan değilim," dedim kuak bir sesle. "Yakınımdan bile geçmem." Daisy kafası karışmış gibi bir bakoş atı. Sıcak güneşin altında Daisy'nin terasında, cırtlak pembe sardunyalının olduğu sakallının karşısında oturduk.

Füme somonlu sandviçlerimizi yiyip köpüklü Bollinger şampanyamızı içerken, sakıntımın az da olsa dağıldığını hissettim.

"Sen olmasan ne yapardım bilmem," dedi Daisy, şampanyasından koca bir yudum alarak. "Nigel hakkında başka kimseyle konuşmıyordum. Özellikle de annemle. Çünkü onun hakkında çok olumsuz düşünüyor. Bana kötü davrandığını söylüyor."

"Hımmın."

"Sorumların hakkında gerçek anlamda konuşabildiğim tek kişi sensin," diye sürdürdü sözünü. Şampanyasından bir yudum daha aldı. "Emniyet vanam gibisin. Kendimi açabileceğim tek insansın." Çakırkeyif bir şekilde kakırdadı ve kadehini bana doğru salladı. "Yani, ne diyeceğime dikkat etmeden ya da dediklerime pişman olmadan açlabileceğim tek insanın. Seninleyken, sadece iyi yanımı göstermek zorundaymışım gibi hissetmiyorum. Kötü yanlarımı da gösterebilirmişim gibi hissediyorum."

Lavantaların arasında, hacaklarına polenler bulaşmış hâlde uçan arıları izlerken, "Kötü yanın yok zaten," dedim.

"Yani sevimsiz yanlarımdan bahsediyorum. Böyle negatif ve düşük enerjili olduğum zamanlardaki gibi. Mesela bu sabahki gibi. Ya da çaresiz durumlarımda. Diğer herkes benim çok neçeli biri olduğumu sanıyor - partilerin neçeli siması Daisy- ama benimleyken tüm duygusal yükümü boşaltabiliyorum."

"Yapabilirsin tabii."

"Sanki, ne dersem diyeyim, hakkımda kötü düşünmezsin gibi geliyor."

Parmaklarımı kadehin üstünde tıktırdım. "Aynen öyle."

"Biliyorum ki, sana her şeyi anlatabilirim ve sen beni yine de yargılamazsın."

"Hayır," dedim kısık sesle. "Yargılamam." Küçük bir yusufluk yüzümü sıyırıp geçti. Arkasında, mavimsi yanardöner bir iz bıraktı.

"Ama sen bana karşı aynı derecede açık değilsin," dedi tekrar şampanyasını yudumlarken. "Ama bunu sorun etmiyorum. Hiç cımedim. Ketum olduğunu biliyorum." Başımı salladım. Fazlasıyla doğru bir tespitti. "Her neyse," dedi canlı bir sesle. "Şölen nasıldı?"

"Ah... Şölen... İyiydi işte. Köpek şovu keyifli geçti."

"Peki ya ev nasıldı?"

"Muhteşem. Gosford Park'ın küçüğü gibiydi."

"Zilyonlarca sterlin değerindeymiş. Peki ya kocası?"

"Kocası..."

"Fotoğraflarını görmüştüm. Biraz saçları dökülmüş ama yine de tam çıtır. Gelecek vadettiğini söylüyorlar. Onunla tanıştın mı?"

Taş kaplı zemine gözlerimi diktim. Bir karınca sürüsü, heronda oluşmuş bir yarıktan dışarı çıkıyordu. "Aslına bakarsan tanıştım... Evet." *Biliyorum ki, sana her şeyi anlatabilirim ve sen beni yine de yargılamazsın.*

Daisy'nin, "Anlaşılan çok çekici bir adam," dediğini duydum. "Daha şampanya, tatlım?" Ellinde şişle bana doğru eğildi.

"Çekici bir adam, evet," dedim. "İnanılmaz çekici hem de. Gördüğün göreceğin en çekici adamlardan biri." *Ne dersem diyeyim, hakkımda kötü düşünmezsin gibi geliyor.* Ona baktım. Sonra ani bir karar verdim.

"Aynı zamanda tam bir gör."

Daisy şişeyi indirdi. "Öyle mi?"

"Hem de nasıl."

"Eh, politikacıların çoğu öyle," dedi omuzlarını silkerek. Eliyle bir eşek arısını kovdu. "Bu işin olmazsa olmazı, galiba."

"Sırf ondan değil."

"Nereden biliyorsun?"

"Biliyorum işte," dedim acı bir ifadeyle.

"Ama nereden?" Sessizlik oldu. "Nereden biliyorsun?"

Derin bir nefes aldım. "Çünkü, onu önceden tanıyorum."

"Sahi mi?" diye sordu. "Ne kadar önceden?"

"On altı yıl öncesinden."

"Brighton'da yaşadığın zamanlardan mı?"

Başımı salladım. "O da öğrenciydi orada."

"Ha, anladım," dedi gözleri kocaman açılarak. "Erkek arkadaşındı, değil mi?"

"Sayılır. Aklımı başımdan aldığını söyleyebilirim."

"Vay canına. Dünya küçük işte," dedi nefes verirken. "Ve sana kötü mü davrandı?" diye sordu şampanyasını yudumlarıken. "Vay piç kurusu!"

Geçmişte, beni canımadiği zamanlardaki hâlime gösterdiği sadakat karşısında gülümsedim. "Bana çok kötü davrandı, Daisy. Ancak düşündüğün şekilde değil."

"Ne yaptı peki?" diye sordu. Epey meraklanmıştı.

"Şey... Şok edici bir şey yaptı ve beni de işin içine kattı. O günden beri olanlar yakamı bırakmıyor." Daisy büyülenmişçesine beni dinliyordu. Gözlerimi yere indirdim.

"Eh, her ne idiyse, o zamanlar on altı yaşında olduğunı unutma," dedi. "Çok küçükmüşsün."

İçimi çektim. "Doğru. Ama yine de hatırladıkça içim utançla doluyor." Kadehimi bıraktım. Şakaklarım ağrıyordu.

"Boş ver, o kadar kötü bir şey olmadığına eminim. Hepimiz pişmanlık duyduğumuz şeyler yaparız," diye devam etti iğriyatlı bir tavırla. "Apralca şeyler, kabaca şeyler... Kendine bu kadar yüklenme, Miranda."

Boğazıma bıçak gibi keskin bir acı saplandı. "Kendime yüklendiğim yok. Gerçekten çok kötüydü. Hatta, dehşet vericiydi. Kesinlikle dehşet vericiydi." Gözlerim doldu. "Yürekli olduğumu söylüyorsun, Daisy ama değilim." Ellerim yüzüme gitti. "Eğer yürekli olsaydım, seneler önce bu konuda bir şey yapardım ama yapmadım." Yanağımdan aşağı bir damla ılık gözyaşı süzüldü.

"Neydi ki olan?" diye sordu nazikçe. "Bana anlatabilirsin."

"Billsydney benden tiksiniirdin."

"Tiksinmezdim, Miranda. Sen benim en yakın arkadaşısın."

"Tiksinirdin. Beni yargıladın. Kendine engel olamazdın."

"Ne olursa olsun, seni yargılamayacağıma söz veririm, Miranda. Tıpkı senin de beni yargılamayacağın gibi."

Anuş içlerimi gözlerime bastırdım. "Üstesinden bir türlü gelemedim," dedim boğuk sesle. "Birisine zarar verdiğimi bilmek korkunç bir şey."

"Birine zarar mı verdin?" Başımı salladım. "Fiziksel olarak mı diyorsun?" Tekrar başımı salladım. "Ama kime?"

"İşte, bir çocuğa," diye yanıtladım. "Yani, genç bir adama. O zamanlar yirmi yaşındaydı, İsmi David idi."

"Nasıl biriydi?"

Başımı iki yana salladım. "Bilmiyorum."

"Nasıl biri olduğunu bilmiyor musun?" Başımı tekrar iki yana salladım. "Neden?"

"Çünkü hiç tanışmadık da ondan."

Kafası karıştı. "Onunla hiç tanışmadın ama bir şekilde ona zarar verdin."

"Ever."

"Anlamıyorum. Kaza falan mı oldu?"

"Gibi bir şey. Aslında, hayır, değildi. Kaza falan değildi." Daisy, bana sayıktıyormuşum gibi bakıyordu. "Bir suç işlendi," diye fısıldadım. Oluşan sessizlik, uzaklardan gelen bir uçak sesiyle vurgulandı.

"Suç mu?" diye sordu yumuşak bir sesle. Ona bakmaya dayanamadığım için gözlerimi kaçırdım.

Nefes aldım. "Çok... çok kötüydü."

Daisy, kısa bir an sessiz kalıp "Uyuşturucu falan mı?" diye sordu kırık bir sesle. "Birisine uyuşturucu mu verdiniz?"

"Hayır, uyuşturucuya hiç bulaşmadım."

Durakladı. "O zaman... Babama olan gibi bir şey miydi, Miranda? Öyle mi oldu, Miranda? Vurkaç mı?"

"Vurkaç mı?" dedim yankılamış gibi. "Hayır. Gerçi, evet, onun gibi bir şeydi -bir açıdan- ama ortada araba falan yoktu."

Daisy'nin afallamış yüzü, gözlerimden boşalan yaşların arkasında bulanıklaştı. "Anlamıyorum," dedi.

Suya dalacakmışım gibi derin bir nefes aldım.

"Madem öyle, sana anlatacağım," diye fısıldadım. "Sana anlatacağım. Sana anlatmam lazım. Fakat hiç kimseye söylememelisin."

"Söylemeyeceğime söz veririm."

Yan tarafa göz attım. "Buradan bizi duyarlar mı?"

"Hayır, komşuların hepsi tatilde."

Böylece Daisy'ye çatallanmış bir sesle, ömrümün yarısı kadar zaman önce olanları anlattım.

Sözlerini bitirince, "Aman Tanrım," diye mırıldandı. Sonra bir sessizlik oldu. Kısık bir sesle, tekrar, "Aman Tanrım," dedi.

"Sana çok edici olduğumu söylemişim, değil mi?"

Nefes aldığını duydum, "Evet," dedi nefesini verirken. "Söylemiştin."

"Artık benim hakkımda farklı mı hissediyorsun?"

Başını iki yana salladı. "Hayır, hissetmiyorum. Çünkü senin hatan değildi. Ama o gerçekten bir götmüş," dedi. Sanki bu düşünce etkisini yeni göstermiş gibiydi. "O yapmış, Miranda; sen değil."

"Ama tüm o işlere başından bulaşmamalıydım. Ona hiç bulaşmamalıydım. Çok saftım. Ama onun için her şeyi yapabiliirdim; ona, bir zavallı gibi aşk mektupları yazıp duruyordum. O da benim bu tutkumu istismar etti. Sonucunda da bu David denen adam zarar gördü."

"Bunca zamandır üstesinden gelememene şaşmamalı," dedi. "İnsanın omuzlarında taşıyamayacağı kadar ağır bir yük." Elini kolumun üstüne koydu. "Teki, sonra Jimmy'yi bir daha görmedin mi?"

"Hayır, geçen haftaya kadar görmedim."

"Bu yüzden mi tekrar bir iç hesaplaşmaya girdin?"

"Kısmen öyle. Onunla karşılaşmanın da şokuyla. Ama, Daisy, aslında, içimde hep bir yaraydı bu. Hiç peşimi bırakmadı. Son zamanlarda, neden bilmem, aklıma çok sık gelir oldu ve ruhaf bir ezamanlılık darbesiyle -ya da kaderin bir cilvesiyle- Jimmy ile karşılaştım. Şimdiyse aklımdan çıkaramıyorum."

"Neden olduğunu biliyorum," dedi Daisy. "Kısa bir süre önce kendin de büyük bir zarar gördün. o yüzden tüm bunlar

su yüzüne çıktı. O yüzden, bir zamanlar *neden* olduğun o zararın daha çok ayırına vardın."

"Belki de öyle," diye fısıldadım. "Fazlasıyla mümkün. Tek bildiğim, olanların hayatımın büyük bir kısmını gölgelemiş olması. Bazen düşünüyorum da, yakalansaydık ve cezalandırılısaydık daha iyi olurdu. En azından hayatıma devam edebilirdim."

"Ama yakalansaydın hapse atılabılırdın, Miranda."

"Hâlâ atılabilirim," dedim zayıf bir sesle. "O da öyle."

"Parlamentodaki yerini kaybedeceği kesin. Eğer bilinseydi hayatta seçilemezdi, bence. Çok ciddi bir olay."

"Kesinlikle haklısın."

"Seninle konuşması da bu yüzden," dedi. Birden canlanmıştı. "Onca sene bu sırrı saklamış, sonra birden sen tekrar ortaya çıkıyorsun. Adam için kabus olmuştur, Miranda. Politikaya atılmakla zaten büyük bir risk almış, sense onun işlediği suçun somut deliliisin. Şantaj yapacaksın diye akh çıkmıştır muhtemelen."

"Sanırım öyle düşündü. Başkasına söylersem kendimi bir sırü belanın ortasında bulacağımı söyledi. Bildiğin tehdit savurdu. Neyse, işte söyledim," diye fısıldadım. "Benim korkunç sırrım da bu. Artık biliyorsun ve bildiğin için *memnunum*," dedim. "Ne zamandır azap çekiyordum. Güvenebileceğim kimsem yoktu."

Daisy tekrar elini kotuma koydu. "Hakkındaki bazı şeyleri ancak şimdi anlıyorum," dedi bir an sonra. "İlk tanıştığımızda neden o kadar mesafeli durduğunu şimdi anlıyorum. Seninle arkadaş olabilmek için çok uğraşmam gerekiyordu. Çok gizemli görünüyordun. Aslına bakarsan hep öylesin. Şimdi nedenini biliyorum."

"Evet, çünkü bir sırtım vardı. Dehşet verici bir sırtım vardı ve açığa çıkacak diye ödüm kopuyordu. Bir gün birisi öğrenecek diye sürekli korku içinde yaşadım —ve hayatım mahvolacak diye. Hâlâ da mahvolabilir."

"Keşke bana önceden anlatsaydın."

Acıyla iç geçirdim. "Yıllardır, sana anlatmak istediğim bir sürü zaman oldu. Ama yegâne yalon arkadaşımydın. Daisy. Arkadaşlığınızı tehlikeye atmak istemedim."

"Böyle büyük bir yükü tek başına omuzlamış olduğunu düşünmek bana acı veriyor. Çok üzülüyorum." Gösterdiği anlayış karşısında tekrar gözlerim doldu. "Üstelik kendini çok yalnız hissetmişsiniz," diye ekledi. "Kimseye söyleyemeyince."

"Evet," diye mırıldandım. "Hissettim."

"Benimle paylaşmana çok sevindim. Ama asıl soru şu: Şimdi ne olacak?"

Boş boş yüzüne baktım. "Gerçekten bilmiyorum."

"Jimmy'yi cezalandırmak mı istiyorsun? Bu mudur?"

"Hayır, gerçi hiç utanmamasından dolayı içimi öfke kapladı."

"Ne yapmak istiyorsun peki?"

Gözlerimi yere diktim. Birkaç saniye sessiz kalarak sorusunu değerlendirdim.

"Tefahi etmek istiyorum."

"Affedilmek mi istiyorsun, yani?"

Midem takla attı idera. "Evet," dedim. "İstiyorum. Affedilmek istiyorum. "Günahlarımın bağışlanması istiyorum. On altı yıl önce birisine korkunç bir şey yaptım ve şimdi bunu düzeltmek istiyorum."

"Ama neden bunu şimdi düzeltmek istiyorsun?"

"Çünkü seneler geçtikçe, acı azalacağına arttı. Peşimi hiç bırakmadı. Aklımdan çıkarmak istiyorum. Bir şeyler yapana kadar da çıkarabileceğimi sanmıyorum."

"Peki, sence ne yapabilirsin?"

Başımı iki yana salladım. "Bilmiyorum. Tek bildiğim, kefaretimizi ödemek istediğim. Suçlu hissetmekten kurtulmak istiyorum. Bu suçluluk hissi öyle uzundur içimde ki."

"Ne yapabileceğini biliyorum," dedi Daisy yumuşak bir sesle. "Ama bunu kendin de düşünmüş olmalısın." Yüzüne baktım, sonra başımı çevirdim.

"Düşündüm. Çok defalar düşündüm hem de. Yaptığıma dair," içimi çektim. "hayaller kuruyordum sürekli. Ama hayalde kaldı. Çünkü devamını getirecek kadar cesaret gösteremedim."

Gökyüzüne baktım. Uzaklarda bir uçak, maviliğin arasında cıvı beyaz bir iz örneyordu adeta.

Havaya bakarken, Daisy'nin. "O zaman şimdi cesaret göster," dediğini duydum. "Yürekli ol, Miranda."

"Çok geç değil mi?" diye sordum.

"Hayır, asla çok geç değildir." Ona baktım. "Bul onu, Miranda." Kalbim hopladı. "David'i bul."

David'i bul..

"Ama, ne diyeceğim ona?"

"Ne mi diyeceksin?" diye tekrarladı benî. "Özür dilemekle başlayabilirsin."

Küçük, tatsız bir kahkaha attım. "Özür dilemenin yeterli olacağını sanmam. *Merhaba, David. Ben Miranda. Hani on altı yıl önce aldığın paket vardı ya? Hani elinde patlamıştı. Hab, işte o. Şey, onu getiren kişi bendim! Özür dilemenin yeterli olacağını hiç sanmam,*" diye tekrarladım gözlerim dolarken.

"Belki de yeterli olur," dedi. "En azından bunu yapabilirsin. Zaten en çok yapabileceğin de bu. Aslına bakarsan, şöyle bir düşününce, söyleyebileceğin tek şey bu."

"Hımmmm," dedim boğuk bir sesle. "Doğru."

"Ara onu, Miranda," dedi nazik bir sesle. "Belki o zaman, olanları arkada bırakabilirsin. İstedğin de bu değil mi? Hep istediğin bu değil miydi?"

"Evet," diye fısıldadım. "Öyle. Yapmak istediğim bu. Hep bunu yapmak istedim. Hep, David White'i bulmak istedim. Ve bulacağım da."

Besinci Bölüm

Daisy'nin yanından bir iki saat sonra ayrıldığımda kendimi baktım ama aynı zamanda rahatsızmış hissediyordum. İçimi dökmüştüm ve Daisy beni yargılamamış, bilakis çok iyi bir tavsiyede bulunmuştu. David'i arama düşüncesi bile çok daha iyi hissetmemi sağladı. Sonunda harekete geçecektim. Ama nereye bakacaktım? Paris'te de olabilirdi, Peru'da da; hatta Prusya'da bile olabilirdi. Dünyanın herhangi bir köşesinde olabilirdi. Ancak ilk uğrak limanımın neresi olacağını biliyordum. Eve gider gitmez numarayı buldum ve ruşladım.

"Sussex Üniversitesi'ne hoş geldiniz," dedi otomatik mesaj. "Santal, pazarımdan cumaya, saat dokuzla beş buçuk arası hizmet vermektedir. Dahili numarayı biliyormanız..." Beklemem gerekecekti. Sonra internetten, Profesör White'i aradım. Hiçbir sonuç çıkmadı. Akabinde, boşa kürek çekmiş olacağımı bile bile David White diye de aradım. Yaklaşık dört milyon sonuç geldi. Optik aletler satan bir David White vardı; antika kitaplar alan bir David White vardı; tıccna servisinde çalışan bir David White vardı; ve bir de *Tate Cadı*'da

oynayan, aktör David White vardı. David White elektrikli ışık aletleri, David White mobilyaları ve hatta adı David White olan rapçi bile vardı. Belki de benim David White'ım, habası gibi bir bilim adamı olmuştı. Ya da belki de kaydını silirmişti.

Ertesi sabah dokuzda tekrar üniversiteyi aradım.

"Aktarmanızı istemiyorum ancak," dedim dikkarle, "Derek White hala çözümler kadrosunda mı, söyleyebilir misiniz?"

"Bir dakika lütfen..." Araya Vivaldi'den dijital bir müzik girdi. "Bu ismi bulamadım. Hangi bölümdeydi?"

"Eee... Emin değilim. Biyolojidedir, muhtemelen. Ya da biyokimya."

"Tekrar bakıyorum. Hayır, o isimde kimse yok. Fen Bilimleri Bölümü'nden başka birine aktarılacak ister misiniz?"

Panikledim. "Hayır, teşekkürler." Kim olduğumu ve neden aradığımı sorabilirlerdi. Farklı bir yol bulmalıydim, o yüzden bilinmeyen numaraları aradım.

"Ev adresi var mıydı?"

"Ever, var." Adresi hiçbir zaman unutmamıştım. "West Yolu, Kırk dört numara, Brighton."

"Lütfen bekleyin... Belirttiğiniz adrese Profesör D. White diye biri yok," diye bildirdi operatör.

"Feki, adını gizliyor olabilir mi?"

"Belirttiğiniz adrese o isimde biri yok," diye tekrar etti otomatik olarak. "Soracağınız başka numara var mıydı?"

"Hayır, teşekkürler," içimi çekerek, ahizeyi yerine koydum. Kolay olmayacaktı. Ama sonuçta üstünden çok uzun zaman geçmişti. Tapınmış olabilirlerdi, hatta adam ölmüş bile olabilirdi. Derek White altmış beşini geçmiş, dolayısıyla da emekli

olmuş olmalıydı. Belki konşuları nereye gittiklerini biliyor olabildikleri, belki bir not iletmeyi kabul edebildikleri. Başka bir ipucum olmağından, cimdiki adrese gitmeye karar verdim. Hem arada annemi de ziyaret edebildim. Ajandama baktım. Çarşamba günüm boştu. İki sürmem biriktikten sonra annemle öğle yemeği yiyebildik.

Çarşamba sabahı. Herman ile erkenden Brighton'a doğru yola çıktık. Gittiğimde, evde birilerini bulma şansımı arttırmak için, dokuzdan önce orada olmak istiyordum. Yolu çok iyi bildiğimden, haritaya bakma ihtiyacı bile duymadım. Şehrin içinden, Blackfriars'a kadar gel; sonra A23'ten aşağı inip Hurstpierpoint'i geç; ve işte Brighton tabelası oradaydı.

Arabama, şehir merkezinden Queens Park'a doğru sürüp West Yolu'na döndüğüm anda midem âdeta uyuluyordu. Buraya, rüyalarımda ve kâbuslarımda defalarca kez tekrar gelmişim. Sokakın sonunda yer alan ev, Edward dönemi mimarisinde inşa edilmiş bir ikiz villaydı. Önündeki küçük bahçe, alçak bir çitle korunuyordu. Evin önünden yavaşça geçerken hiçbir hareketlilik görmedim. Ama sonuçta saat daha erkendi —sekiz çeyrek geçiyordu. Yolum sonunda arabayı döndürdüm ve iki kapı aşağı park ettim. Kendimi, zıncı bir eşin özünü süren gizli dedektif gibi hissediyordum. Ben arabada oturmuş, evi izleyerek beklerken, Herman da ara ara ızdırıp dolu bir sesle iç geçiriyordu. Sekiz buçukta postacıların mahalleye geldiğini gördüm ancak saat dokuzda hâlâ bir yaşam emareti yoktu. Belki de evde değillerdi; çimenler epey uzamışlardı. Dokuz çeyrek geç arabadan çıktım. Derin nefesler alarak bahçe kapısını açtım. Kapıya

kadar olan yolu yürürken, geçen sefer buraya gelişim, sıkıntılı bir hile görünümde canlandı. Kalbim gün gün atarak kapıyı çaldım.

İşin tuhafı, ne diyeceğimi düşünmemiştim. Beklerken aklımdan prova yaptım. "Merhaba, adım Miranda. O kişinin henüz olduğumu bilmenizi istemiştin. 1987 yılındaki o kişi bendim. Ben yaptım. Ama şimdi bu değil. Ne kadar üzgün olduğumu söylemek için geldim."

Cevap yoktu. Buzlu camdan içeri göz atsam ama hareket eden bir gölgeye falan rastlamadım. Zili tekrar çaldım. İçeride mutlak bir sessizlik hükümdü. Ne beklemem gerekti. Arabaya dönerken, aklıma, postacıya hâlâ burada oturup oturmadıklarını sorabileceğim geldi. Torpidodan, ne yazmak için yanunda bulunduğuna derken çıkarırken bir kapı çarpması duydum.

Başımı kaldırdım. Yan evden, yanında ırak bir Cocker Spaniel köpek olan bir adam çıkmış, yürüyordu. Hemen arabadan çıktım ve karşıya geçtim.

"Affedersiniz!" Adam bana bakınca libretto gülmedim. "Rahatsız ediyorum, kusursu bakmaman. Acaba White'lar hâlâ kırk dört numarada mı oturuyor?"

Adam boş boş yüzüme baktı. "White'lar mı? White'lar?" diye tekrarladı. "Yo, hayır. Yılar dört kapadılar. Yılar dört," dedi.

"Ah." Bir anda stringim düştü.

"Bakın, biz yirmi yıldır burada oturuyoruz. Yirmi yıldır oturuyoruz burada." Adam her şeyi iki kere söyler gibiydi.

"O zamanlardan tanıyor musunuz onları?" diye sordum.

"White'ları mı?" Başımı salladım. "Ah, tabii. İyi bir alıcıydı. Çankı iyi bir alıcıydı."

"Ne zaman taşındılar?"

"Hummm, 87 ya da 88'de miydi? Evet, öyle olmalı. Şeyden kısa bir süre... Sakıntılı bir şeyler yaşadılar. Pis bir işti," dedi başını sallayarak. "Pis bir işti." Soru soran bakışlarla bana baktı. "Neden hilmek istiyorsunuz?"

"Şey, ben... oğullarının eski bir arkadaşayım da."

"Michael'in mi?"

"Hayır," dedim dikkatlice. "Eee, aslında David'in." İçimde bir adrenalîn patlaması oldu.

"Ah, David, evet. İyi çocuktu. Çok iyi çocuktu."

"Çocuktu mu?" diye sordum. Kalbim hızla atıyordu.

"Çocuk işte. Yani, iyi bir çocuk olduğunu hatırlıyorum. Siz nereden tanıyordunuz onu?"

Midem bulanmaya başladı ama yalanımı çoktan hazırlamıştım. "Üniversitede beraber okuduk."

"Anladım. Demek temasa geçmek istiyorsunuz? Arkadaşlar tekzer birleşiyor hesabı."

"Evet," dedim canlı bir sesle. "Aynen öyle."

"Peki, üniversiteden hiçbir arkadaşınızda münarası yok muymuş?"

"Eee, hayır, hepsi tıbbi kaybetmiş."

"Eh, tabii okulu da erken bıraktı. Doğru, şimdi hatırladım."

"Öyle mi?" Kendimi çok hasta hissettim. "Yani, evet öyle yaptın."

"O pis işten sonra."

"Evet, doğru. Ama, eee, her neyse, ailesinin burada oturduğunu hatırlayıverdim," diye zıvalamaya devam ettim, "Belki, bir ihtimal hâlâ burada oturuyorlardır. Dedim. Şimdiki adreslerini bilmiyorsunuzdur, herhâlde?"

"Maalesef, hayır." Dillini şaklatıp başını salladı. "Hayır, maalesef bilmiyorum."

"Peki, şimdi burada oturanlar?"

"Tatildeler şu anda. Zaten onlar buraya taşınalı iki sene oldu. White'lar gittiğinden beri üç kez el değiştirdi bu ev. Kimsede adres olduğunu sanmam."

"Ya," dedim boş boş. "Anlıyorum. Yani, nereye gittiklerine ve onlarla nasıl temasa geçebileceğime dair bir fikriniz yok, öyle mi?"

"Pek sayılmaz." Düşünürken dişlerinin arasından hava üfleyerek tuhaf sesler çıkardı. "Eşimin bir fikri olabilir gerçi," diye ekledi, "ama şimdi kız kardeşinde. Döndüğünde ona sorarım."

"Sorar mısınız sahiden? Minnettar kalırım size. Cep telefonumu yazdım hemen ve yanına da Miranda diye kısaca ismini ilgilendirdim. "Eğer eşinizin bir bilgisi varsa haber verebilir misiniz? Şey, ben David'i tekrar görebilmeyi gerçekten çok arzu ediyorum," diye bitirdim cümlem.

"Uzun zaman oldu, değil mi?"

"Evet, uzun zaman oldu."

Saat, şimdi ona yirmi vardı. Anneme on iki gibi gödecektim. Arayıp erken geleceğimi haber verebilirdim ama önce-sinde yapmak istediğim bir şey vardı. Eski uğrak yerlerimi dolandırmak. İyice hatıralar geçidi yapma havasına girmiştim. Pavilion'un önünden, mekânın abes duran çatısını karşısında gülümseyerek geçtikten sonra, arabamı Palaca Pier'e yakın bir yere park ettim. Herman ile güneşin altında metal parçaları gırtlı parlayan dalgaların vurduğu deniz kenarında yürürken, tepemizde martılar halkaları çizerek uçuşuyor ve bağırıyorlardı. The Lanet boyunca yürümeye devam ettik.

East Sokakı'nı buldum. Jimmy'nin evi, bu sokakın köşesinde, bir gazete bayilinin üzerindeydi. Gazete bayilinin yerine şimdi bir Thai restoranı açılmıştı. Arabama döndüm ve King's Caddesi'nden aşağı sürüp sağa Brunswick Sarayı'na döndükten sonra Brighton and Hove Lisesi'nin önüne park ettim.

On altıncı yüzyıldan kalma, bej rengine boyanmış binanın bahçesine bakarken, açık camlardan genç kızların konuşmalarını, sonra zilin çalmasını ve yerlere sürülerek çekilen sandalyelerin gıcırtilarını duydum. Ne kadar da nefret ederdim buradan. *Haşarı ve işbirlikçi olmayan biri* olarak dışlandığımdan itibaren hep nefret ettim. Ancak White'larla yaşanan hadiseden sonra değişmiştim. Şokun etkisiyle -ve yakalanacağımı korkusuyla- hıza gelmiş ve başımı hep eğik tutmuştum. Tüm hayvan aktivitelerinden elimi eteğimi çekmiş, küle gibil çalışarak tüm derslerimden A getirmeye başlamıştım. Akademi mezun olduğum gün sahneye çıkışım ve baş müdirenin beni tebrik edişi geldi.

"Bu okul için bir ıstıhar kaynağı oldun," demişti veda için benimle tokalaşırken. "Aynı zamanda, diğer *zorlu* kızlara da güzel bir örnek teşkil ettin," diye eklemişti hoşgörülü bir gülümsemeyle. Gerçeği bilseydi asla bunları söylemezdi. Mezun olduktan sonra Bristol'a gittim, annem buradan taşındı ve Brighton'dan gertye sadece karanlık anılar kaldı.

Kırk dakika sonra annemin evindeydim. Annem kapıyı açınca, "Mirandal" diye haykırdı. "Ne kadar zayıfsın!"

"Bana sarıldı. Öyle mi?" dedim kayıtsızca. "Zayıfladım galiba biraz."

"Nedenini sormama gerek yok," dedi koridordan mutfığa doğru giderken. "Hugh kaçıp gittiğinde on iki kilo vermiştim. Sanırım, Alexander da aynısını yaptı, değil mi?"

"Şey..."

"Erkekler insanı hep ortada bırakırlar," dedi başını iki yana sallayarak. Karşı çıkmadım. "Ama hayvanlar bırakmaz." Dediyi doğruydı. "Beni aratalıydın," dedi. "Perişan olmuşsundur."

"Şey, yok. çok değil. Tek hissettiğim..." Sabi, ne hissediyordum? "Hayal kırıklığı. Ama senin için de sorun olmazsa bu konu hakkında konuşmak istemiyorum."

İçini çekti. "Peki. Zaten benimle şimdiye kadar pek bir şey konuşmuştu düşünmüyorum. Miranda. Bir kız çocuğunun annesine duyduğu güveni hiç daymadın sen bana. Çok üzünrü verici bir şey bu."

Omuzlarımı silktim. "Özgünüm. anne. Ben... böyleyim işte."

"Biliyorum. Neyse. Brighton'da ne işle var onu söyle."

"Ah, şey, iş için geldim. Sorunlu bir epek vardı."

"Sorunu neymiş?"

"Sürekli dışarı..."

"Dışarı mı kaçıyordu?" diye tahminde bulundu bemen. Annem hep böyle tahminde bulunur. İhtimamı bitirmeme mitsade etmeden tamamlardı —çok sinis bormacıydı.

"E-vec."

"Eyyah, çok tehlikeli. Zavallı şey, ölebilir ya da kaza ya fi-lan sebeb olabiliirdi. Eee, ne tavsiye verdin?"

"Onlara, bahçeleri için bir tane..."

"Kapı yaptırımlarını mı sövlödin?" Yılgınlıkla baktımı salladım. "Eh, onlar da er geç bunu çünchillirlerdi. Yine de senin için çantada keklik tabii," dedi neşeli bir sesle. Buzdolabımı açtı. "Eee, Mükemmel Evcilles'de işler iyi gidiyor o zaman?" diye sordu omzumun üstünden.

"Yola giriyor. Kızlar nerede?" Üç üvey kız kardeşim var: Yirmi yaşındaki Gemma, ve on sekiz yaşındaki ikizler Annie ile Alice.

"Babalarını görmeye gittiler. Herhâlde tüm yazı orada geçirirler."

"Üzülüyor musun?"

"Hayır, artık üzülmiyorum. Fransızcalarını iletletiyorlar. Hem onları suçlayamam. Harika bir yer orası. Her hâlükârda," omuzlarını silkeli, "anlaşmamız böyleydi. Yani karşı çıkamam."

"Elbette." Hugh annemi dört sene önce terk etmişti. Burgundy'deki küçük bir şatonun arazisinin peyzajını düzenleme işini almış, işin sonunda şatonun sahibi olan Françoise isimli çekici ve genç bir dul olan kadın, onu kalması için ikna etmişti. Hugh'un kızları görmesine engel olmamak şartıyla çiftlik anneme kalmıştı. Çiftlik derken, aslında burası sadece birkaç tarlası ve bir ahır olan bir kır evinden ibaret. Annem, kendisine de uyduğu için ve kızlar da sevdiği için burada kalmayı seçti. Zaten Hugh konusunda kadetine boyun eğmişti. Hugh annemden on yaş gençti ve insanın kalbini durduracak kadar yakışıklıydı. Yani annemin dediğine göre, ilişkilerinin sürmeyeceği zaten belliydi.

Bugün tekrardan, "Kaçıp gideceğini biliyordum," dedi. Mutfak masasını kuruyordum. "Kızlar büyüdüğü zaman kaçıp gideceğini hep biliyordum. Tabii ki gerçekleştiğinde canımı çok acıttı ama bu Fransız şato sahibi olmasıydı," dedi hır göretek, "bir başkası olacaktı."

Annem, vejetaryen usulü lazanyayı fırına koyarken, "O yüzden mi bu kadar çabuk kabullendin?" diye sordum.

"Kısmen ama tek sebebi bu değil. Asıl sebebi şu. Hugh beni terk etmeseydi oğlanlara asla sahip olamazdım."

"Doğru. Gidip görelim mi oğlanları?"

"Tabii ki. Herman'ı içeride bırakınız."

Fransız pencerelerden bahçeye adım attık. Uzakta, cıma ağaçlarının arasında sekiz çift kulakın kıpırdandığını gördüm. Havada, baş aşağı çevrilmiş tüylü virgüller gibi duran kulaklar yavaşça bize doğru süzülmeye başladılar.

Annem, elindeki bir kova yemi sallayarak, "San-cho! Bar-ış! Car-los!" diye bağırdı. Şimdi, çimenli tepelerin üstünden zarıfça bize doğru eşkin bir koşu rutturuyorlardı. "Miranda bizi görmeye gelmiş! Ne güzel, değil mi? Hadi Pedro! Hadi çocukları! Gelin de merhaba deyin!"

Annemin lamalara karışık olan tudsunu anlayabiliyorum. Oyle tatlılar ki. Sırf yüzlerini görmek bile gülümsememi sağlıyor. Bu dünyadaki başka hiçbir şey benzemiyorlar. Ya da, bir sürü şey bir araya gelip de oluşmuş gibi görünüyorlar. Eşeklerinkine benzeyen kulakları, atlarinkine benzeyen sıratları, zürafa gibi boyunları ve antilop gibi popoları ve tavşan burunları, geyiklerinki gibi çekik gözleri ve komiklik derencesinde uzun, büyüleyici kirpikleri ve develerinkine benzeyen o tatlı dudakları ile bir harikalar. Sanki özel olarak genetik bir dizilimin sonucu oluşmuş gibiler. Beklenmedik ama çok zarif bir karışım.

"Dalai-Lama!" diye seslendi annem. "Jo-se!" Yüzlerine meraklı bir ifade ile zıplayarak gelmeye devam ettiler. Lamalar insanları severler. Hatta, insanlara deli olurlar. Buradakilere ise anneme tapıyor. Annem, ailesi hakkında soru sorulduğunda, genellikle, dört kızı ve sekiz oğlu olduğunu söyler.

Hugh, annemi terk ettiğinde, annem bir arkadaşıyla Peru'ya gitmiş, ben de gelip -korkutucu bir şekilde soğukkanlı görünem- kız kardeşlerime göz kulak olmuşum.

Annem giderken pek iyi durumda değildi ve bu seyahatin amacı şifa bulmaktır. Ancak döndüğü zaman gördüğünü değişiklik karşısında büyülenmişim. Yüzünde muzip, gizli bir gülücük vardı ve tuhaf bir biçimde neşe saçıyordu. İstir edince, gizemli bir biçimle âşık olduğunu itiraf etti ancak kime olduğunu söylemedi. Ben de, tur rehberiyle ya da gruptan biriyle bir kaçamak yaşadığını var saymışım. Fakat hepsi bu değildi.

"Ben, lamalara âşık oldum," demişti nihayet duygusal bir ifadeyle. "Öyle güzeller ki. İnsanı mutlu ediyorlar," demişti içini çekerek. "Yanında hımlayarak yürüyüşleri yok mu? Evet, hımlıyorlar. Âdeta sentok konupur gibiler ve idare etme-i de inanılmaz derecede kolay. Yumuşacıklar," diye devam etmişti heyecanla. "Çok hassas ve zekiler. Sanki aniden bir şimşek düşüşü kafama," diye haykarmıştı. "Peru'ya gitmeden önce hiç lama görmemiştim. Şimdiye sürekli onlarla olmak istiyorum!"

Annemin dellirdiğini ve eninde sonunda aklatacağını düşündük. Ancak bir de bakuk ki, iki erkek lama alıp getirdi. Altı ay sonra iki tane daha aldı. Sonraysia, dört tane daha -son zamanlarda biraz zorluk çıkaran Henry de bu gruptaydı- aldı ve lama yürüyüşleri düzenlemeye karar verdi. Yanına on altı kişi -lama başına iki kişi- alıp South Downs boyunca yürüyüşe görürüyor ve oğlanlar da özel çantalarında piknik sepetlerini taşıyorlar. İnsanların çok sevdiği bir dış mekân aktivitesi oldu.

"Selam!" dedim yanıma gelen bir tancesine. "Tanışmamıştık, değil mi? Sen Henry olmalısın." Kapımtır gibi yumuşak olan alaca renkli kürkünü okşadım. "Hey," dedim kukudayarak. "Kes şunu." Beni öpüyor, kalın dudaklarını yanağıma sürtü-

yordı. Bir kez daha öptü. "Hey!" dedim kabitahalar eşliğinde ağzını herken.

"Şunu durduramadım bir rüfû," dedi annem. "Bu konuda çok ısrarcı. Öpeceğim diye sürekli peşimden koşturuyor, değil mi, Henry? Hadî, bir iki tane olsa neyse," dedi ar verir gibi. "ama böyle her daim öptüp koklamak da sıkıcı olabiliyor."

"Niye böyle yapıyor? Çok mu pımarıldı?"

"Şey, bebekken insanlarla çok fazla temas içinde kaldı. Diğer lamalarla yeterince sosyalleşemediğinden insanlara takıldı. Üstünde çalışıyorum, gerçi. *Hayvanları Çözümleyiciler*'e çıkaramaz mıydın onu, Miranda? Şu aralar rezervasyon yapmayan çok az. Biraz reklam fena olmazdı."

"Sorum ama evet diyeceklerinden şüpheliyim. Kendi anıme henî de. Demek bu aralar çok meşgul değilsin."

Omuzlarını silkirdi. "Hafta sonlarında meşgul oluyorsunuz -havaya bağlı tabii- ama hafta içleri eskisi kadar canlı değil. Oğlanlarla yapacak başka bir şeyler bulmam lazım mış gibi geliyor ama ne olduğunu sahiden bilmiyorum."

"Hayır işlerine devam ediyormundur hâlâ, değil mi?"

"Evet, Carlos'u her salı sabahı Eastbourne'a götürüyorum, o da hastaları neşelendiriyor. Ama sağlam nakit yapmaları gerekli. Pedro geçen hafta bir bira reklamı için seçmelere katıldı. İyi para kazanabilirdi ama sanatım seçmeyi geçemedik. Yoksa şimdiye kadar aramış olurtardı."

Birden cep telefonum çalmaya başladı. Lamaların kulakları uydu antenleri gibi döndü, sonra dinlemek için bir adım öne geldiler.

"Miranda ile mi görüşüyorsunuz?" diye sordu hayal meyal tanıdık bir ses. Henry yanığıma vıcık vıcık bir öpücük daha kundurdu.

"Evet?"

"Ben West Yolu'ndan Bill McNaught."

"Merhaba. Of, kes şunu! Pardon, size demedim."

"Eee... White'lar hakkında soru sormuştunuz."

"Evet."

"Şey, birkaç dakika önce eşim aradı. Ona sizinle olan konuşmamızı anlattım. Az buçuk bir bilgisi varmış."

"Şahiden mi? Harika bir haber bu."

"Şu anda nerede yaşadıklarını bilmese de, bir arkadaşından Derek White'ın öldüğünü -sekiz yıl önce falan- ve Bayan White'ın, Norfolk'a oğlu Michael'in yanına taşındığını duymuş... David'e gelince..."

Nabzum hızlandı. "Evet."

"Anlaşılan, fotoğrafçı olmuş. Londra'da. Başka bir bilgisi yok ama herhâlde listenizi kosalır bu kadarı da."

"Hem de nasıl. Fotoğrafçı olmuş demek? Eh, bir ipucum var artık. Aradığınız için çok teşekkürler. Gerçekten minnettarım."

"Ne oldu? Konu neydi?" diye sordu annem, ben telefonu kaparken.

"Ah... Hiç. eski bir arkadaşı bulmaya çalışıyorum da."

"Kimmiş o?"

"David diye bir çocuk."

"David mi? Hiç tanışık gelmedi? Ben tanışmış mıydım?"

"Hayır, tanışmamıştın." *Ben de öyle.*

"Neyse, hadi yemek yiyelim."

Eve doğru yürümeye başladık. Annem balıç kapısını açarken, cesaretimi toplayıp "Anne, sana söylemem gereken bir şey var," dedim.

"Nedir?" Şüphelye yüzüme baktı.

Bu anın gelmesini hiç istemiyordum. "Şey... Konu şey hakkında..."

"Baban mı?" diye tahmin yürüttü. "Baban, değil mi?"

"Aslına bakarsan, evet, öyle. Geçen hafta ondan bir e-posta aldım."

"Gerçekten mi? Ne diyor peki?" Yirmi yıl geçmesine rağmen annem hâlâ babama karşı düşmanca bir tavır sergiliyordu. Saçmalıktı bu.

"Palm Springs'den ayrılıyormuş."

"Ha, o kadar mı?" Rahatlayarak içini çekti. "Eee, nereye gidiyormuş, Florida'ya mı yine? Bermuda'ya mı? Yoksa başka bir golfşü cennetine mi?"

"Hayır, hiçbirine değil. Buraya dönmeye karar vermiş."

"Buraya mı?" Olduğu yerde donakaldı.

"Evet, buraya."

"Buraya derken, İngiltere'ye mi yani?" Başımı onayladım. Yüzünde inanmaz bir ifade vardı. "Nedenmiş?"

"İş için."

"Yine salak bir golf kulübü işletmek içindir, herhalde?" dedi eve doğru tekrar yürürken.

"Eee, evet," dedim. "Aynen öyle."

"Umarım John O'Groats'tadır," dedi kuzgun bir sesle.

"Şey, oradan biraz daha yakın..."

Tekrar durdu. "Nerede?"

"Buradan sekiz kilometre uzaklıkta bir yerde."

Ağız açık, küçük dilini yutmuş gibi bana baktı. "Buradan sekiz kilometre uzakta olduğundan emin misin?"

"E-vet, eminim."

"Yoksa Lower Chelvington'a inşa edilen şu gösterişli yer mi?" Başımı salladım.

Annem gözetimini devirerek "Of, kahretsin." dedi.

Homurtulu bir sesle küfürler sıralayan ve pakdır küldür yürüyen anneme, "Dinle," diye seslendim. "Baban size söyletmi rici etti çünkü olur da markette falan karşılaşsınız tuhaf bir durum yaşanmasın istemiş."

"Düşüncesi bile korkunç."

"Eh, olabilir ama, anne. Yani bilmen daha iyi."

"Bir bu eksikti."

Yemek sırasında babama karşı takındığı tavrın nedenini açıklamayı denedi.

"Çok tuhaf," dedim birden düşerek. "Hele de Hugh konusundaki rahatlığına bakınca. Üstelik Hugh seni başka bir kadın uğruna terk etti."

"Evet," dedi sakın bir sesle. "Doğru. Hugh beni başka bir kadın uğruna terk etti. Çekici, zengin -ve kızlara göre inanılmaz sevimli- benden on beş yaş küçük sarışın bir kadının uğruna. Adaleti anlayışın buna karşı çıkmama engel oluyor."

"Evet ama ikinizin üç çocuğu vardı ve evliydiniz. Bence seni azla terk etmemeliydi."

"Of, bilmiyorum," dedi içini çekerek. "Zaten aramızda soğuk rüzgârlar esiyordu. Zar zor konuşuyorduk. Eh, kızlar da büyümüştü. Ama baban beni bir oyun için terk etti. Çok daha onur kırıcı bir davranış bu! Sanki benimle olmaktan memnun değili miş gibi. Günde on iki saat, haftada yedi gün oynuyordu. Yüzünü bile göremez olmuşum. Ailece bir tatil bile çıkamıyorduk. Çünkü hep bir yerlerde aptal bir golf maçında oluyordu. Hatırlamıyor musun bunları, Miranda?"

"Evet," dedim içimi geçirerek. "Hatırlıyorum. Yanımızda fazla olamazlığını hatırlıyorum. Ama..."

"Neden ismini Miranda koyduğunu biliyor musun?" diye araya girdi.

Kıskı sesle inledim. "Bol bol anlattın bu hikâyeyi. Bana Miranda adını verdin, çünkü babam sürekli uzaklarda olduğundan..."

"Senin doğman hayret edilecek bir şeydi. Gerçekten de öyleydi!" Bitkince başımı salladım. "Hatta bir mucizeydi. Üstelik de azıcık bile ilgim olmayan bir oyun uğruna," dedi ötkeyle.

"Anlıyorum. Yani tenis falan oynasaydı o zaman sorun olmaz mıydı?"

"Eh, bu kadar nefret etmezdim. Ama golf öyle salak bir oyun ki," diye homurdandı fırını açarken. "Küçük bir topu etrafa fırlatmak, araziye de tarumar etmek. Dibine kadar kesilmiş çimleri görünce tüküresim geliyor. Yakında hiç kırık arazi kalmayacak; her taraf golf sahaları ile dolacak. Dünyanın çevresinde, golf sahalarından bir kez olsun çıkmadan dolaşabileceğini biliyor muydun?" dedi sinirli bir sesle.

"Hayır, bilmiyordum."

"Neyse, ne zaman geliyor bu salak adam?" Söyleyince ne-releyse lazanyayı elinden düşürecekti. "Hafıza mı?"

Londra'ya döndüğümde ilk iş babama e-posta atıp anneme haberi iletmişimi söylemek oldu.

"Sorun etmedi," diye yalan söyledim. "Sadece biraz sıkıldım." Sonra elimdeki meseleye döndüm. Telefon rehberini alıp fotoğrafçıları aramaya başladım. En az dört yüz tane fotoğrafçı vardı. İçlerinde bir tanesi David White idi ama soyadı Whyte olarak yazılmıştı. Aynı sayfada Fotoğrafçılar Birliği'nin telefonunu gördüm ve hemen aradım.

"Üyelerimiz arasında kayıtlı üç adet David White var," dedi santraldeki kişi. "Hangisini soruyorsunuz?"

"Şey, bilmiyorum..." dedim. Önümdeki zarfa gerginlikle bir şeyler karalıyordum.

"Bilmiyor musunuz?" diye tekrarladı. "Neden bilmiyorsunuz?"

Pencereden Mews'a doğru baktım. Çarpıcı güzellikte sarışın bir kadın geçti. Kim olduğunu merak ettim. "Çünkü ne tarz fotoğraf çektiğini bilmiyorum da ondan."

"Reklam mı, editoryal mı, kurumsal mı yoksa moda mı?" diye sordu.

"Sorun da o işte. Hiçbir fikrim yok. Tek bildiğim Londra'da çalışıyor olduğu. Ya da eskiden çalıştığı."

"Kayıtlarımıza göre üçü de Londra'da çalışıyor."

"Hepsinin de ismi David White mı?"

"Evet. Ama bir tanesinin ki David M. White, diğeri D.J. White ve sonuncusu da Dave White. Hangisini istiyorsunuz?"

Nabızım hızla atıyordu. "Emin değilim. Üçünün numarasını da veremez misiniz?"

"İş için arıyorsanız, ancak. Aksi takdirde üyelerimizin iletişim bilgilerini paylaşmıyoruz." Herman'ın iç çektiğini duydum. "Arama nedeniniz bu muydu?"

"Hayır, esasen kişisel bir nedenden arıyordum. Eski bir arkadaşım oluyor," diye yalan söyledim.

"Üzgünüm ancak bu durumda size yardımcı olamayacağım. Fakat," diye devam etti, "bir internet sitemiz var. the-aop.org. Üyelerimiz bilgilerini orada paylaşmış olabilirler."

Adresi hemen not ettim. "Teşekkürler."

Siteye girdim ve üç fotoğrafçının da stüdyo numaralarını ve cep telefonlarını, kişisel internet sitelerinin adresleriyle

beraber paylaştıklarını gördüm. Fotoğraflara bakınsa. David M. White moda fotoğrafçısıydı; D.J. White foto muhabirdi; David White ise reklamcılık alanında çalışıyordu.

Hepsinin detaylarını not ettim. İlk numarayı ararken aklımdan diyeceklerimi prova ettim. Elbette ki ağzımdaki baklayı telefonda çıkarmayacaktım. Dana önce Brighton'da yaşayıp yaşamadıklarını öğrenecektim. Sonra, doğru David White'ı bulduğumdan emin olduğumda, stüdyosuna gitmek için bir bahane yaratacaktım ve sonra da... Ve sonra da ne? Ve sonra ona söyleyecektim. Ama nasıl? Tekrar pencereden dışarı baktım. Konuşmaya nasıl başlayacaktım? Ahizeyi yerine bıraktım.

"Yapamam. Herman." Hüzünlü görünüyordu. "Çok büyük bir mesele bu. Biraz daha zamana ihtiyacım var."

Yavru köpek partisi için katlanan sandalyeleri dışarı çıkarırken, şu anda nasıl görüldüğünü hayal ettim. Babasına benziyordu belki de. Olayın ertesi günü Profesör White'ın *The Times* gazetesinde çıkan karıncalı fotoğrafını hatırladım. Masama gittim, çekmecenin arkasındaki dosyayı buldum ve kestğim gazete parçasını çıkardım. Tarihi 22 Mart 1987 idi. Her an elimde dağılacakmış gibi duran sararmış sayfada başlık olarak *Bilim adamına bombalı mektup gönderildi*, yazıyordu. Detek White'ın yanında, *Hayvan hakları örgütlerinin hedefi*, yazan bir fotoğrafı vardı. Haberi tekrar okudum.

Sussex Üniversitesi, Biyokimya Profesörü Derek White (58), dün Brighton'ın Queen's Park bölgesindeki evine gönderilen bombalı mektubun hedefi oldu. Hayvan hakları örgütlerinin tercih ettiği içi yalıtımlı zarflar yerine bir video kutusuna gizlenen cihaz, sabah erken saatlerde kimliği belirlenemeyen bir

gahı tarafından teslim edildi. Bombanın iletilmesi planlanan Profesör White'ın yarın almadan kurtulurken, öğrencisi olan oğlu David, açtığı kutunun patlaması sonucu ellerinde ciddi yaralanmalara maruz kaldı.

Midem allak bullak oldu.

Profesör White daha önce tehdit edilmemişti, diye okumaya devam ettim. Menekşeyleri, saldıranın beklenmediği olduğunu belirttiler.

Gazeteyi yerine koyarken Jimmy'nin dediklerini hatırladım. Derek White'ın başına gelenleri hak ettiğini söylemişti; ama nedenini söylememişti. Önümdeki üç telefon numarasına tekrar baktım. Yarın öğlen, meşgul olmadığım bir zaman arardım. Önce kendimi duygusal olarak hazırlamak istiyordum.

Saatime baktım. Yavru köpek partisi misafirleri gelene kadar yarım saat vaktim vardı, ben de e-postalarımı kontrol etmeye karar verdim.

"Kedimin yavruları oldu," diyordu ilki. "Elimde değil, kırkanıyorum. Eskiden bana göstendiği tüm ilgisi şimdi yavrularında. Böyle hissetmek normal mi?"

"Yakınlarda bir Collie aldım," diyordu bir sonraki, "ancak zekâ olarak benî kendisinden aşağıda gördüğünden endişeleniyorum."

"Tanıyanım üremiyor," diye şikâyet ediyordu üçüncüsü. Aniden telefon çalmaya başladı.

"Miranda? Ben Lily Jago. Akşamki köpek partisine geleceğimi haber vermek için aradım. İnternet sitende gördüm demin."

"Yavru köpek mi aldın yoksa?"

"Evet, bir Shih-tzu daha. Dün aldım."

"Çok hızlı olmuş."

"Son bir tane kalmıştı. Eşsiz bir hayvan. Yalduşuk on iki haftalık. Jennifer ile ditişündük ki, bir an önce sosyal hayata adapte olmalı."

"Yalnız, boş yerim yok. Sekizin üstüne çıkamıyorum, Lily. Tüm yerler doldu."

"Ama bu daha minnacık bir şey. Doğru söylüyorum, Miranda, yer bile tutmaz bu, Görüşürüz, tamam mı?"

"Sekiz insan," dedim hat kesilirken.

Şimdi de kapı çalmaya başladı ve ilk yavru geldi. Malaise isimli bir Tibet teriyeri ve seksen üç yaşındaki sahibesi Phyllis. Highgate'te veterinerlik yaparken Phyllis'i eski köpeği Cassie ile sık sık görürdüm. Geçen sene Cassie öldüğünde Phyllis öyle üzölmüşü ki ona yeni bir köpek almasını tavsiye etmişim.

Onu ziyarete gittiğimde, "Alamam," demişti yaşlı gözlerle. Şöminenin üstünde yer alan Cassie'nin devasa portresine bakmıştı. "Alamam işte."

"Neden?" diye sormuşum. "Yeni bir köpek almak seni yaşımdan dolayı mı endişelendiriyor. Çünkü ihtiyacın olursa kızının yardım edeceğinden eminim."

"Hayır, o yüzden değil, Cassie yüzünden," diye belirtmişti.

"Ne demek istiyorsun?"

"Çünkü, Cassie öğrenir. Öğrenir o, Miranda." Phyllis'in açık mavi gözleri yaşlarla parlıyordu. "Ve feci üzölür."

"Öğreneceğini pek sanmıyorum," demişim. Ancak Phyllis, köpeğinin yerine bir yenisini almayı kesinlikle tavsiye etmemişti. Sonra, anısrın fikrini değiştirdi. Geçen hafta beni arayıp Tibet teriyeri aldığını ve partiye getirmek istediğini bildirdi. Bunu duyunca sevinçten havalara uçtum.

"Merhaba, Maisie," dedim yavruya bakarak. "Ne tatlı şeysin sen öyle. Yeni bir köpek almaya çok sevindim, Phyllis. Eminim Cassie de mutlu olurdu."

"Ah, mutlu zaten," dedi Phyllis. Gözleri ışıdıyordu. "Hatta, çok mutlu."

"Öyle mi? Ne demek istiyorsun?"

"Şey," dedi sır verir gibi bir fısıltıyla. "Maisie aslında Maisie değil."

"Değil mi?"

Başını salladı. "İnsanların akli karışmasını diye ona Maisie diyorum. Maisie aslında Cassie," diye açıkladı büyük bir ciddiyetle.

Bakakaldım. "Öyle mi?"

"Evet, anlayacağın üzere," dedi çelimsiz elni koluma koyarak, "Cassie geri geldi —başka bir köpeğin vücudunda." Başıyla Maisie'yi işaret etti.

"Ya?"

"Her şey yoluna girdi," dedi mutlulukla.

"Eh, bu... harika," dedim.

Kapı bir kez daha çaldı ve feci enerjik ve çekici Marcus isimli bir adamla, kazağının içine sıkıştırdığı en az kendisi kadar enerjik Jack Russel cinsi yavru köpeği içeri girdi. Peşlerinden, Sue isimli bir kadın ve İngiliz Setteri geldi. Saat yediyi on geçi içerisi, ebeveynleri hoşgörölü gülücükler saçarken birbirlerini ısıran, kulaklarını çiğneyen, kovalayan ve su kasesinde oynayan yavru köpekle kaynıyordu.

Mickey Mouse ciyaklamalarının arasında birisinin, "Tüm aşılarını oldu mu?" diye sorduğunu duydum.

"Evet, hem de hiç ağlamadı. Çok cesur bir kız."

"Benimki ruvalet eğitimini tamamladı bile."

"Öyle mi? Ne güzel."

"Hızlı kapıyor."

"Yediyi çeyrek geçe yoklamaya geçtim."

"Roxy?" diye seslendim.

"Burada."

"Alfie?"

"Burada."

"Lola?"

"Buradayım, öğretmenim," dedi sahibi kükürdayarak.

"Maisie? Evet, buradasın. Sooty? Sooty burada mı? Hah, sen de oradasın." Kapıdan şimdi girdiler. "Peki ya Twiglet?"

"Evet."

"Cosmo?"

"Burada."

"Ve son olarak... Bentley. Ah, selam, Lily," Lily, mücevherli elinde sınıksız kucakladığı yavru köpeği, diğer elinde tasmaşını tuttuğu Jennifer ile arkasında parfümden bir bulut bırakarak içeri girdi. "Otur sen de. Şimdi hepimizden kendinizi tanıtmamanızı ve neden bu cinsi seçtiğinizi anlatmanızı istiyorum. Sen başla, Sally, sonra da sağdan devam edelim."

"Pekâlâ. Selam herkese," diye söze girdi. "Benim adım Sally ve halkla ilişkiler alanında çalışıyorum. Köpeğim Roxy bir Labrador çünkü, rey, çok şırıltır, değil mi?"

"Evet, labradorlar çok," dedi Marcus. Herkes kükürdü.

"Sıradaki lütfen," dedim.

"Adım John ve bilişim sektöründe çalışıyorum. Alfie'yi seçme sebebi av köpeklerini hep sevmiş olmam."

"Tam on ikiden vurmuşsun," diye espri yapı Marcus yine. Eh, en azından ortamı ısıtıyordu.

"Ben Susan, bu da Lola." dedi gözleri sürmeli bir kadın. Biraz kafası karışık gibi görünüyordu. "Yoksa tam tersi miydi? Yok, ben kesinlikle Susan'ım ve yoga eğitmeniyim. İngiliz seterlerini hep sevmişimdir çünkü..."

"Çatal bıçak setinize uydukları için mi?" dedi Marcus kahkaha atarak. Artık sinir bozmaya başlamıştı; yanar döner biliyordu.

"Adım Jane, bu da Soory. Bir çiftlikte büyüdüğüm için hep bir Collie cinsi köpeğim olsun istedim."

"Ben Ian, iç mılmarım. Bu da Pug cinsi köpeğim, Bentley."

"Ben Lily Jago, *Moi!* dergisinin editörüyüm. Köpeğim Shih-tzu..."

"Çok yaşa!" dedi Marcus. Yine herkes gülüştü. Lily soğuk bir bakış atmakla yetindi.

Yavaşça, "Köpeğim Shih-tzu cinsi," diye tekrar etti. "Onu çok seven teyzesi Jennifer Aniston ile aynı cins."

"Neden bu ismi verdiniz?" diye sordu Marcus şaşırarak.

"Benzerliği göremiyor musunuz?"

"Şey, pek değil," dedi Marcus mantıklı bir şekilde. "Burnu daha farklı mesela..." Lily gücenmiş göründü.

"Hayır, yüzüne değil, saçına bakın. Uzun, ipek gibi saçları var ve o buna değer, değil mi tatlişkom?" Jennifer homurdandı. "Yavrunun adı da Gwyneth Paltrow, yine aynı sebepten."

"Bu isim olmamış," dedi Marcus. "Jennifer Aniston ile Gwyneth Paltrow'un anlaşılamadığını herkes bilir."

"Doğru," dedi Phyllis. "Brad Pitt yüzünden araları açıldı. Gwyneth Paltrow, Jennifer Lopez'e de katlanamaz," diye ekledi bilmiş bir tavırla.

"Evet," dedi Jane. "Anlaşılan, Ben Affleck konusunda hâlâ kızgın. *Hello!*'daki yazıtı okudunuz mu?"

"Köpek partimizi ciddiye alabilir miyiz, lütfen?" dedim.

"Pekâlâ," dedi Marcus. "Ben Marcus Langman ve film endüstrisinde çalışıyorum."

"Şahiden mi?" dedi hepsi bir ağızdan. "Ne iş yapıyorsun?"

"Yönetmen misin?" diye sordu Lily.

"Hayır, dublörlük yapıyorum."

"Şahane!" dedi Lily nefes verirken. "Demek dublörsün." Başıyla onayladı. Tipinden anlaşılıyordu; zira vücut çalışıyormuş gibi fit ve kaslı bir görünümü vardı. "Bu konuyu *Moi*'ya taşumalıyız. En son hangi işte çalıştın? Bilindik bir şey mi?"

"*Land Ahoy!*"

Karnıma bir ağrı saplandı.

"Görkemli bir iş olacak diye duydum," dedi Phyllis.

"Öyle, şahane olacak," dedi Lily. Midem allak bullak oldu. "Ön gösterimini izledim."

"Peki, *Twiglet*'i seçme nedenin neydi, Marcus?" diye sordum, çaresizce konuyu değiştirmeye çalışarak.

"Çünkü, Jack Russel'lar zeki, canlı ve cesur köpekler. Hem, beraber eğlenceli şeyler de yapabilirsiniz, diye düşündüm."

"Ne tür eğlenceli şeyler?"

"Paraşütçülük, kayak, belki biraz da yelken kanat."

Lily, büyük siyah gözlerini devirdi. "Ama köpekler öyle şeyler yapmazlar."

"Yaparlar. Bir önceki Jack Russell köpeğim sörf yapardı ve buna bayılırdı. Kendi mayosu bile vardı. Benimle hava dalışı yapmaya da geliyordu. Solo değil, tabii. Onu kendime bağlıyordum. Ama geçen sene üzücü bir kaza geçirdi.

"Ne oldu?" diye sorulduk hep bir ağızdan, en kötüsüne hazırlanarak.

"Yataktan kalkarken sırtını incitti. Neyse, zaten kız arkadaşımın köpeğiydi. Beni terk ederken köpeği de götürdü. O yüzden ben de Twigler'i aldım."

"Eski köpeğini hâlâ görüyor musun?" diye sordu Phyllis. "Umarım görüyorsundur. Zavallıca senî özlüyordur."

"Ziyaret saatleri belirledik. O kadar kötü değil."

"Havlamayı, pardon konuşmayı bırakabilir miyiz artık?" dedim tekrar otorite kurmaya çalışarak. "Yapacak çok işimiz var."

Birden oluşan saygılı sessizlik, tek bir köpeğin ulumasıyla kesildi.

"Şimdi." diye devam ettim. "köpek partilerinin amacı, yavruların daha bebekken sosyalleşmelerini, böylece ileriki yaşamlarında en küçük olayda cesaretlerini yitirmemelerini sağlamak. Bugün ilk olarak Elden Ele oynayacağız. Yavru köpeğinizi sırayla solunuzdaki kişiye vermenizi, sonra hepinizin upku bir veteriner gibi köpeğin kulaklarına bakmasını, pençelerini hissetmesini, ağzını ve gözlerini muayene etmesini, kürkünü okşammasını ve en hassas bölgeleri olan karnını ovmasını istiyorum. Beş hafta boyunca, dokuz yabancı tarafından ellenen yavru köpeğiniz hâlinde hoşnut, sorumluluk sahibi ve uyumlu bir köpek varandaş olacaktır. Evet, köpeklerinizi elden ele geçirin lütfen."

"Ay şuna bak, ne tatlı!"

"Lütfen, öyle tutmayın, şöyle tutun."

"Dişleri amma keskinmiş."

"Dikkat et, düşürme."

"Düşürmüyorum."

"Güle güle tatlım, birazdan görüşürüz."

Sonrasında ısırmaları engellemek üzerine bir seans ve peşinden de sık rastlanan davranış problemleri ve nasıl önüne

geçileceği üzerine genel bir konuşma yaptık. Son olarak da, benim beslenme üstüne yaptığım konuşmanın üzerine herkes kendi sorunlarını paylaştı.

"Belirli bir problem yaşayan var mı?" diye sordum.

"Tuvalet eğitimi pek kolay değil." dedi Sue içini çekerek.

"Çağırdığımda gelmiyor," dedi John.

"Geceleri çok yorucu geçiyor," dedi Jane. "Sooty gece boyunca en az üç kere uyanıyor."

"Bentley de öyle."

"Bu görev için kendimi çok yetersiz hissediyorum," dedi Sue burnunu çekerek. Birden gözleri yaşlarla doldu. "Kendimi çok çaresiz hissediyorum. Çok büyük bir sorumlulukmuş. Çok sevdiğim, şu minnacık şey tamamen bana bağımlı," dedi hıçkırarak. "Gerçekten bunaldım."

"Sende köpek sonrası depresyonu var," dedi Lily, Sue'ya kâğıt mendil uzatırken. "Jennifer'dan sonra bende de olmuştu. Gececektir. Belki de bir doktora görünmelisin," dedi yardımsever bir tavırla.

"Daha ilk köpeğin olduğu için böyle," dedi John. "Çoğu insan ilk köpeğinde aynı şeyleri hissediyor," dedi anlayış göstererek.

"Ben de hissetmişim," dedi Phyllis. "Korkma, Sue. Çok iyi bir anne olacağına eminim."

"Korkma," dedi hepsi. "Harika bir anne olacaksın."

Saat dokuz gibi birbirlerine köpekleriyle oyun buluşmaları için sözler vererek teker teker gitmeye başladılar.

"Çok güzel geçti," dedi Marcus sıcak bir sesle. "Twiglet de bayıldı, değil mi Twiggers?"

Gülümsedim. Marcus biraz sinir bozucu olabilirdi ama çok sıcakkanlı biriydi. Ayrıca çok da çekiciydi.

"*Land Ahoy*'da kimin yerine oynadın?" diye sordu Lily. "Alexander Darke'nin yerine mi? Müthiş bir adam o."

"Hayır, ikinci kapranı oynayan Joe Fenton yerine. Çekimler boyunca güverteden atılıp durdum. Hem de Karayipler yerine Kuzey Denizi'ne. Sonuçta, bunun için para alıyorum."

Elime, üstünde *KENDİNİ SAVUNABİLİRSİN* yazan A5 ebatlarında bir broşür uzattı.

"Nedir bu, Marcus?"

"Öntümüzdeki aydan itibaren, Tottenham Court Caddesi'ne yakın bir kilisenin salonunda savunma sanatları kursu tertipliyorum. Gelmek isteyecek birilerini tanıyorsan iletir misin?"

"Evet, tabii ki iletirim."

"Neyse, ben artık kaçayım." Twiglet'i yine kazağının içine rıktırdı. "Haftaya görüşürüz."

"Görüşürüz," dedi Lily ve pencereye kadar gidip bisikletiyle uzaklaşan Marcus'u izledi. "Ne hoş adam," dedi ben sandalyeleri katlarken. "Çok da yakışıklı. Kırk burnunu saymazsak tabii. Dublörler hakkında bir haber yapmam şart," dedi çantasını açarken. "Seninkini ne zaman yapabiliriz, Miranda?"

"Benim neyim?"

"*Moi*! için röportaj yapacaklık ya." Afandasını çıkardı.

"Ciddi olduğunu düşünmemiştim."

"Elbette ciddiye dim. Vaktim olsaydı bizzat kendim yapardım. Hangi gün olsun?"

"Eee, şey..." Sevinçten havalara uçacaktım. "Cuma dışında her gün olur. O gün çekime gidiyorum."

"Salı gününe ne dersin?"

Takvimime bakınm.

"Salı hatıka. Ama, dörtten sonra olsa olur mu? O gün son randevum iki buçukta."

"Olur." Lily ajandasına not aldı. "India Carr'a söylerim dört buçukta burada olur. Fotoğrafçıdan da seni aramasını isterim. Fotoğrafçı kimi bulsak? Dur bakayım..." Kaleminin arkasını dişlerine vurdu. "Johnny van der Veldt? Hummm, yurtdışındaydı galiba o. Jake Green? Çok pahalı. Hamish Cassel? Yok, o küçük hain, *Vogue* için çalışıyordu."

Sandalyeleri katlamayı bıraktım. "Fotoğrafçı mı arıyorsun?"

"Evet, pardon sesli düşünüyordum. Merak etme," ajandasını kaldırdı. "Resim editörü birini ayarlar." Ona bakum, "Biz gidelim artık, şoförüm bekliyordu. Hem bu küçük bebeği de yatağına yatırma vakti geldi." Jennifer'ın elması kakmalı masasını çekip gülümsedi. "Haftaya görüşürüz."

"Bir öneride bulunabilir miyim, Lily?" Arkasını döndü. "Fotoğrafçı için."

"Evet, olur."

Damarlarıma alev alev adrenalin pompalandı. "David White'a ne dersin?"

"David White?" diye tekrarladı gözlerini iki kez kırparak.

"E- evet."

"D.J. White'ı mı diyorsun? O David White mı?"

"Eee, evet," dedim emin olamazsam da. "Onu diyorum."

"Bunu?" Masadaki *Guardian G2* gazetesini aldı. Ön sayfa da, beş yaşından büyük gözükmeyen Pakistanlı bir çocuk, hafif tezgâhında çalışırken resmedilmişti. Sağ üst köşede Fotoğraf: D.J. White yazdığını gördüm. "Ama foto muhabiri o," dedi Lily. "Adam sadece bu tür işler yapıyor."

"Ah, tabii. Eh, neyse o zaman, boş ver. Pek fotoğrafçı tanımam aslında," dedim. "İşin gerçeği, hiçbirini tanımam ama

geçenlerde bu ismi duymuştum o yüzden belki işe yarar diye öneriyim dedim."

"İşe yaradı da!" diye haykırdı Lily. "Çok iyi bir öneri oldu, aslında. Hatta, muhteşem oldu. Ever, D.J. White, seçkin foto muhabiri, bir moda dergisi için portre çekiyor. Ortamı biraz gerer bu. Ever, düşündükçe daha çok aklıma yarıyor. D.J. White kuşe kâğıtta, Gergin olacak. Sana dâhi olduğunu söylemiş miydin. Miranda?" dedi gelişigüzel bir biçimde.

"Eee, esasen demiştin."

"Güzel." Dışarı çıktı. "Çünkü öylesin."



Altıncı Bölüm

Acaba aynı David White'tan mı bahsediyorduk? Ertesi sabah, kalbim gün gün atarak aynı isme sahip diğer iki fotoğrafçıyı aradım. Birazcık şüphelenseler de ikisi de Brighton'da hiç yaşamadıklarını söylediler.

"Oymuş," dedim Herman'a, ahizeyi yerine koyarken. "O olmalı. Doğru David White o olmalı." Şaşırıcı derecede mutluydum.

On dakika sonra, Daisy, içe giderken beni aradı. "Demek tanışmak için tezgâh kurdun," dedi. Yürürken kaldırımından gelen ayak seslerini duyabiliyordum. "Çok cesur bir adım."

"Aradığım kişi çıkarsa diye şansımı deneyeyim dedim ve görünen o ki, aradığım kişi o."

"Senin için işler kolaylaşacak," dedi trafik uğultusunun arasından. "Önce resmini çekerek olması aramızda bir bağ gelişecek olması anlamına geliyor. Öyle pat diye telefon etmek kadar ruhaf olmaz artık. Salı gününden önce hakkında daha fazla bilgi edinebilir misin?"

"İnternet sitesine baktım, kişisel bilgi yok. 1967'de doğduğu yazıyor sadece. Yaş olarak tutarlı. City Poly'de eğitim gör-

müş ve serbest çalışmaya başlamadan önce on yıl Reuters'da çalışmış."

"Onunda tanışacak olmak nasıl hissettiriyor?" *Onunla tanışmak.* Midem taklalar attı.

"Pek iyi değil ama aynı zamanda, üstümde garip bir sevinç var," dedim. "Neredeyse heyecanlıyım diyebilirim."

"Doğru olanı yapacağını bildiğin içindir."

Doğru olanı yapmanın neticeleri ne olacaktı acaba? Bir felaketle sonuçlanabilirdi ama şu anda bunun için endişelenmeyecektim.

"Nigel ile ne oldu?" diye sordum. Arkadan, ışıklı yaya geçidinin tiz sesi geliyordu.

"Dün gece Bonn'dan döndü. Çok yorgun olduğu için hassas konulara girmek istemedim. Ama gireceğim. Çok yakında," dedi. "Cidden gireceğim. Önce bir kuvama gelsin."

"Hummm, tabii."

"Ama bu hafta sonu da olmaz. Hava hazır güzelken barbekü yapalım istedi. Harri, sen de gelir misin? Arama nedenim buydu."

"Olur, gelirim." Postacının geçüğünü gördüm.

"Neyse, gitmem gerekli. Planlamam gereken bir düşün var," dedi tokatlı bir sesle. "Resepsiyon Savoy'da olacak. Kişi başı yüz papet. Balayı Galapagos'ta. Cumartesi akşamı görüşürüz."

Pirinç posta kurusunun ağzından üç zarf çektim. Bir tanesi *Hayvanları Çözenler* ile ilgili belediyeden gelen vergi talebiydi. Diğeri ise polisten beklediğim formdu. Nihayet göndermişlerdi. Formu hemen doldurup postaladım. Ne kadar olmuştu? Altı hafta. El aynama baktım. Morluk geçmişti ve kaburgalarım artık sadece öksürünce ağrıyordu. Bazı yönler-

den çok şanslı olduğumu düşündüm. Benim aksime David, yara izlerini ömür boyu taşıyacaktı.

Sabahını, Hampstead'deki utangaç bir Hamster ile geçirdim. Ufaklık elenmekten hoşlanmadığı için sıkılıyordu. Sonra, Crouch Hill'deki Tweetle isimli bir muhabbet kuşunu görmeye gittim. Göğsünden o kadar çok tüy koparmıştı ki fırına girmeye hazır görünüyordu.

"İntihar etmeye mi çalışıyor?" diye sordu yaşlıca sahibi. Adamın çok üzüldüğü her hâlimden belliydi.

"Hayır, sadece çok mutsuz." Cılız, sarı bir telek daha süzülerek yere düştü.

"Ama kocaman bir kafesi var, gaga taptı var, bir sürü oyuncacı var."

"Evet ama o dediklerinizden daha çok ihtiyaç duyduğu bir şey var."

"Neymiş o?" Şaşırmış göründü.

"Başka bir muhabbet kuşu. Muhabbet kuşları asla tek bırakılmamalıdır. Vahşi yaşamda sürüler hâlinde dolayırlar, o yüzden eşe ihtiyaçları vardır."

"Ya?" dedi. "Bilmiyordum."

"Mümkün mertebe en kısa sürede bir arkadaş bulup kuşunuza. Eğer neçesi yerine gelmezse şapırırım."

"Tamam."

"Lütfen beni haberdar edin."

"Olur, ederim. Bugün hemen pet shop'a giderim. Borcum ne kadar?" Cüzdanını çıkarı.

"Hiç önemli değil," dedim. "Beş dakika kaldım sadece. Hem zaten buradan geçiyordum. Size bunu telefondan bile söyleyebilirdim aslında ama bu sabah biraz dikkatim dağınıktı." İşin doğrusu, dikkatim çoğunlukla dağınıktı.

Gülümse-di. "Çok teşekkür ederim ama size bir şey vermek isterim." Büfeye gidip kapısını açtı.

"Hayır, gerçekten," diye karşı çıkı-m. "Hiç gereği yok." Büfeden küçük, kare bir kitap çıkardı.

"Bu kitabı ben birkaç sene önce bastırdım." Kitabı uzat-tı. Üstünde *Bir Dakikada Bilgelik* yazıyordu. "Ömür boyu faydasını gördüğüm özlü deyişler var içinde. Dürüst olmak gerekirse çok satmadı, ben de şimdi böyle eşe dosta hediye ediyorum."

"Şey, çok kibarsınız," dedim. "Teşekkürler." Hızla sayfaları çevirdim. Kitap, gösterişsiz bilgelik cümleleri ve teselli edici klişelerde doluydu. *En iyisini um, en kötüsünü için hazırlan; kendini bilmek huzura giden ilk adımdır.* "İç rahatlatan bir kitaba benziyor."

"Evet," dedi. "Amacı da buydu."

Eve gittiğimde adamcağıza yardım edebilmiş olmanın mutluluğu içindeydim. Ama bir yandan da kuşu aldığı per shop'a, muhabbet kuşlarının en temel özelliklerini söyletme-mesine kızmıştım. Arabamı park ederken, dikiz aynasından yine o çarpıcı güzellikteki sarışın kadının Mews'da yürüdüğünü gördüm. Sak sık rastladığım bu kadının kim olduğunu çok merak ediyordum. Beyaza yakın, dümdüz sarı saçları; cıpey açık bir ten rengi; ve muazzam mavi gözleri vardı. Timotei reklamında oynayan kadına benziyordu. Çok gördüğüm için, *buralarda çalışıyor olmalı,* diye düşündüm. Kapıyı açınca, Herman beni karşılamak için hızla koştu. Kuşları her zaman gibi şaşkınlık ifadesi ile kalkmıştı. Teleskreterin yanıp söndüğünü gördüm. Oynat düğmesine bastım.

"Merhaba, Miranda. Baban ben." Amerikan deyimle-ri kullanmasına rağmen sesi tam bir İngiliz gibi çıkıyordu.

"Pazar günü geliyorum ama direkt Sussex'e gideceğimi haber vereyim dedim. Önümüzdeki günlerde kulüp işleriyle ilgili sizin oralara geleceğim. Görüşmek üzere."

Teyp pırrr diye bir ses çıkararak makarayı sardı.

"Merhaba, Miranda," dedi tanımadığım bir erkek sesi. Kimdi bu? Amerikalı'ya benziyordu. Belki de yeni bir müşteriydi. "Ben, David White." Kalbim teklede. "Haftaya yapacağımız çekimi ayarlamak için aramışım. Salı günü dörtte röportajın varmış..." Salı günü derken a harfini uzattı. "Röportaj saatinden sonra uğrayabilirim diye umuyorum. Telefon numaramı bırakıyorum, lütfen ara." Aksanı farklıydı. Mesajı beş kere falan dinledikten sonra bir yanlış yaptığuma katar verdim. Aynı David White değildi bu; olamazdı. Benim aradığım David White kesinlikle İngiliz'di. Önce hayal kırıklığına uğradım, sonra ise rahatladım. Bıraktığı numarayı aradım. Sesi güzeldi ancak birazcık da olsa kaba bir tınısı vardı.

"Altıda görüşürüz o zaman," diyerek kapadı telefonu.

"Selam," dedi Daisy, cumartesi günü Nigel'in evinin ön kapısını açınca. "İlk gelen sen oldun."

"İyi. Seninle konuşabilmek için erken geldim zaten. Yanlış kişiymiş," dedim sessizce. "Adam Amerikalı ya da Kanadalı."

Daisy çok üzülmüş göründü. "Tüh, sorun da bu ya işte. Öyle yaygın bir isim ki."

"Belki de aradığım David White aruk bir fotoğrafçı bile değildir. Sonuçta yıllar öncesinden kalma bir bilgi bu. Belki de pilot olmuştur şimdi ya da kişisel antrenman koçu ya da piyanist. Hayır, büyük olasılıkla piyanist olmamıştır," dedim içim acıyarak.

Daisy gözünü kırptı. "O zaman başka bir açıdan yaklaşılm. Belki onu bulması için bir dedektif tutabilirsin."

"Pahalıya parlar. Üstelik param da yok. Selam, Nigel!" Bodrum merdivenlerinden yanımıza geldi. Nigel, Daisy'den birkaç parmak uzun, açık renk saçlı -tepelerde seyretilmiş- ve açık mavi gözlü bir adam. Çekicidir ancak biraz göbeği var. İnsana güven veren sağlam bir yapısı var da denebilir.

"Seni görmek ne güzel," dedi.

Dediğim gibi. Nigel'i severim; hep sevmişimdir. Ancak arkadaşına evlenme teklif etseydi onu daha çok severdim. "Daisy artık onunla evlenip evlenmeyeceğini bilmek istiyor," diye sordum bana doğru gelirken. "Sonuçta, beş yıldır beraberisiniz. Hatta beş buçuk yıl oldu. Yeterince uzun bir süre. Daisy çocuk sahibi olmak istediği için artık durum kritik bir hâl aldı. Yani, hayatının geri kalanını onunla paylaşmak istemiyorsan söylemelisin. Zira kendisi soramayacak kadar duygusal ve korkak biri."

Tabii, bunları demedim. Sadece, "Seni görmek de öyle, Nigel," demekle yetindim. Bana kardeşçe bir öpücük verdi.

Alt kattaki, geniş mutfaka indik. Mas ahşap dolapları, terrakotta karoları olan mutfağın, son derece şık sera şeklindeki uzanmasında çeşit çeşit bonsai sergilenmekteydi. Daisy panç hazırlarken ben de hayranlıkla küçük ağaççıkları izledim. Nigel, babalara mahsus bir gururla gülümsedi.

"Çok güzel geliştiklerini söylemeliyim," dedi. "Özellikle de şu Lübnan sediriyle gurur duyuyorum."

Ağaca baktım. Siyahlı yeşilli yaprakları, zarif dallarıyla mükemmel görünüyordu. Üstelik sadece yirmi beş santim boyundaydı.

Hüzünlendim.

Bir Dakikada Bilgelik kitabında okuduğum bir sözü hatırlayıp kederli bir sesle, "Multum in parvo!" dedim.

"Aynen öyle. Cazibesi de orada. Aynı doğada olduğu gibi görünüyor sadece..."

"Bodur," dedim dayanamayarak.

"Minyatür."

"Peki, kaç yaşında?"

Gülümse-di. "Bir bonsainin yaşını sormak pek kibar bir davranış değildir."

"Öyle mi?"

"Ama soran sen olduğun için söyleyebilirim. Onuz üç."

"Vay canına, bizimle aynı yaşta," dedi Daisy salaralık dilimlerden.

"Yedi yaşından beri var."

"Nasıl büyünüyorsun?" diye sordum. Nigel, en sevdiği konu hakkında demeç verecekmiş gibi gözülde-rini burnunda yukarı doğru itirdi.

"İşin sırrı, birkileri kısmi olarak strese maruz bırakmakta. Seraya koyma sebebim de bu. Güçlü güneş ışığı yaprakların büyümesini engelliyor."

"Ya?" Birkilerin adına üzülerek "Anladım," dedim.

"Parlak ultraviyole ışınlar altında yetiştirilen bonsailer yi-ce çüce kalır," diye devam etti Nigel heyecanla.

Daisy, nane toplamak için dışarı çıktı. "Önemli olan büyümelerini kontrol altına almak. Ucu ucuna yeterli kadar su vermek gibi değişik birçok teknikle, birkiyi ihtiyaçlarından mahrum bırakarak, istediğin ağaççığa kurnazca kavuşuyorsun."

"Hi-hi."

* Latince "Az ama öz". Ç. N

"Asıl amaç, büyümelerini engellemek. Mesela, şuradaki Çin karaağacı da çok başarılı sonuç verdi..." Nigel, kökleri budamak, şekilleri düzeltmek vesaire hakkında methiyeler düzerken, aslında Daisy'yi de bir bakıma budadığı, gelişip büyümesini engellediğini düşünmeden edemedim. Nigel, Daisy'yi *kısmi olarak strese maruz bırakıyordu*.

Kapı zili çaldı ve Nigel'in arkadaşları geldi. Aşağı yukarı on beş kişi davet edilmişti. Bazı eski arkadaşları, komşuları ve bir iki tane de avukat arkadaşı. Yüksek duvarlı güzel bahçenin çimenlerinde dikilip sohbet ettik. Barbekü kokuları havaya yayılır ve içkiler su gibi akarken hepimiz rahatladık. Bir iki tanesi bana *Hayvanları Çözenler'i* sorunca dün yaptığım çekimi anlattım. Sahibi her eve geldiğinde, tüm pençelerini çıkararak kafasına atlayan bir kedinin sorununu çözmüştüm dün.

"Kadının üstüne yelken kanat gibi çullanıyor," dedim.

"İsmi yelken kanat koymuştur kesin," diye espri yaptı birisi gülerек.

Açıklamaya giriştim, "Kedi, kapı girişindeki dolapta sahibinin gelmesini bekliyor. Kadın gelince de üstüne atlıyor. Kadıncağız içeri girmeden önce başına kask giymeye başlamış."

"Neden yapıyormuş bunu?"

"Sıkıntıdan. Çünkü bütün gün evde kapalı. Avcılık içgüdülerini tatmin etmeye çalışıyor. Davranış problemlerinin temelinde bu vardır," diye sürdürdüm sözlerimi. "Çoğu durumda, hayvanın bir davranış problemi falan yoktur. Sadece olduğu gibi davranıyordur ama insanlar bundan hoşlanmaz."

"Peki çaresi ne?"

"Halaatlar, ırmalama direkleri ve oynayacak oyuncaklar olan bir kedi spor salonu. Kadın bir tane yaptırmıyor şimdi. Birkaç hafta sonra tekrar çekim yapacağız, bakalım işe yararmış mı göreceğiz."

Sonra muhabbet hukuka kaydı. Nigel ile aynı okulda okumuş olan. Alan isimli bir ceza avukatı bir kasten adamı yaralama davası üslenmişti.

"İşin ilginç tarafı," dedi, "saldırının on iki yıl önce gerçekleşmiş olması. O zamanlar kanıtlamak imkânızdı ama şimdi DNA sayesinde adamı bulabildik. On iki yıl," diye tekrarladı hayret içinde, bir yandan tavuk budunu çiğnerken.

"Vay canına," dedim. Kalbim güm güm atıyordu. "Çok etkileyici. Peki, suçun işlenmesinin üstünden ne kadar süre geçerse geçsin, failine dava açılabilirdi doğru mu?"

"Doğru," dedi. "Tabii, polislin davayı tekrar açabilmesi için ortada ciddi bir suç olması gerekli."

"Ne kadar ciddi?"

"Cinayet, cinayete teşebbüs, kundaklama ya da o tür ciddi bir saldırı." Mâdem allak bullak oldu. "Ancak, polis kovuşturma yapmamaya karar verse bile, kuthanlar sivil mahkemelerde haklarını arayabilirler."

"Gerçekten mi?" Vejetaryen kebabımı elimden bıraktım. Bu, hiç aklıma gelmemişti. "Peki ne elde edebilirler ki?"

"Maddi tazminat ya da duygusal bir tazmin. En azından kendi içlerinde bir uzlaşma hissi. Genellikle en önemlisi de bu oluyor zaten." Muhabbet sürerken, David'in -eğer onu bulabilirsem- beni dava etmek isteyip istemeyeceğini düşünüp kedere kapıldım. Belki de edendi. Tabii, böyle bir durumda Jimmy'yi de dava etmesi gerekirdi. Pandora'nın korusunu açmak üzeredydim.

Hiç oralara gitme, dedi içimden küçük bir ses. Bırak her şey yerli yerinde kalsın.

Hayır, dedi vidadammın sesi. Gerçeği söyle. Gerçeği söyle u uzla. Ancak ondan sonra hayatına tekrar başlayabilirsin.

Hayallerimden sıyrılırken muhabberin başka bir konuya kaydığını fark ettim. Nigel'in iş arkadaşı, kendisi zayıf, yüzü sivri hatlı olan Mary isimli kadın da bize katılmıştı. Daisy'den duyduğum kadarıyla aynı departmanda çalışıyorlardı: Ticari Anlaşmazlıklar. Aynı zamanda, Mary'nin Nigel'dan hoşlandığını ama hislerinin karşılıklı olmadığını da biliyordum.

Mary, çatalını tabağının üstünde sallayarak "Nigel'in kırkinci yaş günü yaklaşıyor, değil mi?" diye sordu.

"Öyle," dedi Alan. "Umarım parti verir," dedi Nigel'in Jon isimli başka bir arkadaşı. "Hatta bastırılabilir de versin!"

Sonra başka birisi de, "Umarım düğün yapar," dedi. Bu noktada birden kahkahalar yükseldi. Etrafta Daisy'ye bakındım. Sera kısmında olduğu için duyamıyordu.

"Düğün mü?" diye haykırdı Alan. "Nigel ve düğün? Hadi ama çocuklar!" Jon homurtulu kahkahalarla sarıltıyordu.

"Bilmez miyim?" dedi Mary bıyık altından gülerek. "Hepal gellp geçici," diye devam etti gösterişli bir bezginlikle. "Yaramaz işte, ne yapacaksın. Herhâlde Daisy de sonunda kaçar. Tamam, Nigel çok tatlı falan ama yanı..." Düşük omuzlarını silkti. "Kim suçlayabiliriz ki kızcağızı? Hele de bunca zamandan sonra."

Pekâlâ, "Daisy evlenmek istemiyor ki," dedim "Olduğu gibi gayet mutlu."

"Nereden biliyorsun?"

"En yakın arkadaşım, oradan biliyorum."

"Ah, çok pardon," dedi Mary abartılı bir pişmanlık gösterisi ile. Yapmacık bir şekilde gülümsedi. "Alengirli bir konu tabii."

"Hiç de öyle değil," dedim.

Yüzüm alev alev yanarak yanlarından uzaklaştım. Belli ki Daisy'ye hem acıyor hem de bu durumuyla eğleniyorlardı. Elinde yeni hazırlanmış bir kâse panç ile evden çıkan Daisy'yi izledim. İnsanlarla sohbet ediyor, gülüp şakalaşıyor ve Nigel'in gecesinin güzel geçmesi için elinden gelen her şeyi yapıyordu. Bunları gördünce Nigel'a inanılmaz derecede sinirlendim. Daisy'yi böyle elinde oynatması, kendisini terk etmeyecek kadar yüreklendirmesi ama asla güvende hissettirmemesi çok zalimceydi. Daisy de ona izin vererek aptallık ediyordu. Birçok açıdan çılgın bir insandı. Nigel nasıl olup da harekete geçecekleri merak ediyordum. Daisy'nin Nigel'ı sıkı-
turacağı falan yoktu. Hâlâ adamın dizlerinin üstüne çökeceği umuduna bel bağlıyordu. Ancak çökmeyeceği bariz belliydi. Çünkü, diz çökmesi için bir sebep yoktu. Ayrıca, hayatını Daisy ile paylaşmak istediğine inanmıyordum. Peki ya Daisy onu terk ederse? O zaman ne olurdu? Muhtemelen çok bir şey olmazdı. Nigel'ın bir süreliğine keyfi kaçır, sonra başkasını bulur, ona da aynıları yapardı. Daisy'ye baktım. Nigel'ın kadehine panç doldururken sevgilisine kendinde geçmiş gibi bakıyordu.

"Tamam, de, Nigel," dediğini duydum kadehlani işaret ederek.

Evet, Nigel, diye düşündüm öfkemle. Tamam de.

Hafta sonunun devamı güzel geçti. Gerçi pazar günü radyoda "The Westminster Hour"u dinlerken Jimmy'nin sesini du-

yunca kusmak istedim. Üniversite fonları ile ilgili bir Avam Kamarası raporundan bahsediyordu. Radyoyu kapatmak zorunda kaldım.

Pazartesi günü tüm gün meşguldüm. Salı günü Lily'nin yıldız muhabiri India Carr'ı beklemeye koyuldum. Kadının bazı makalelerini okuduğumdan, kalemimin iyi olduğunu biliyordum. Geldiği zaman sıcakkanlı ve iyi birine de benzediğini gördüm. Önce evle ilgili notlar aldı sonra bana işim hakkında sorular sordu. Karşılaştığım en zor vaka; sonra en kolay; en ilginç; insanların hayvanlarlayken yaptıkları en sık rastlanan yanlışlar. Hayvan psikiyatrisindeki gelişmeleri konuştuktan sonra konu özel hayata geldi. En sevdiğim tasarımcıyı sordu.

Güldüm. "Tasarımcı kıyafetleri hiç almam. Çoğunlukla kor pantolon giyerim. Biraz daha sofistike görünmek isterim. Üstüme vintage bir ceket alırım. Ama öyle özel bir düş-künlüğüm yoktur."

"Epey minyonsun," dedi gülümseyerek. "Kaç bedensin?"

"Şu anda 34 bedenim. Bazen çocuk kıyafeti alıyorum. Minyon olmanın avantajlarından biri de bu. Çocuk kıyafetleri daha ucuz."

"Peki ya duygusal cephede ipler nasıl?" diye sordu. "Bekârsın, değil mi?"

"Evet," dedim huzursuzca kıpırdanarak. "Bekârım. Gerçi konumuzla bir alakası yok," dedim önceden çalıştığım bir aradanlıkla.

"Bence alakası var."

"Neden?"

"Çünkü Alexander Darke ile nişanlıymışsın." *Kahretsin.* Büyük, yeşil gözlerini yüzüme dikti. "Öyle değil mi?"

İçim çıktım. "Dersine iyi çalıştığın belli."

"Elbette; işim bu."

"Kusura bakmazsan özel hayatım hakkında konuşmak istemiyorum."

"Fakat sormalıyım."

"Neden?" Gözlerimi yere diktim. "Benim özel hayatım kimin ilgisini çeker ki?"

"Biraz çok insanın ilgisini çeker. Bu makale ağustos sayısında yayımlandığında Alexander Darke parlama yapmış olacak. Yani senin onunla olan alakandan bahsetmezsem saçma olur." Pencereden dışarı baktım. "Eee, ne oldu?" diye sordu. Midemin bulandığını hissettim. Küçük kayıt cihazındaki kaseti kontrol etti. "Ne oldu?" diye sordu nazik bir sesle.

Rüportajı hemen o anda bitirebilirdim ancak reklama ihtiyacım vardı. "Sadece..." içimi çıktım. "yürümedi işte." Herman'ı kucığıma aldım ki India ellerimin titrediğini görmesin.

"Daha fazlası olmalı."

"Yok. Yani, gerçekten yok. Söylenecek bir şey de yok."

"Ama Alexander'ın bir arkadaşı dedi ki..." Ah, hayır. "Nişanı pat diye atmışsınız. Nedenini merak ettim. Arkadayım. Alexander'ın hiçbir açıklama yapmadığını söyledi." Tabii yapmamıştır. "Bir tek, senin fikrini değiştirdiğini söylemiş. İkinci çok mutlu görüldüğümüz için tüm arkadaşları şaşırmışlar. Eminim, okuyucularımız ilişkinizin neden tılandığını öğrenmek isteyeceklerdir."

Gönlünüzce de olsa bir şeyler söylemek zorundaydım. "Şey," diye süze girdim. "fikrini değiştirdiğini doğru. Çünkü, uzun vadede ilişkimizin yürümeyeceği kanıtına vardım."

India şüpheli bir bakış attı. "Neden?"

Sükûnetimi korumak için elimden geleni yaptım. Eğer üzülürsem ve India bir hikâye kokusu alırsa, şu ruh hâlimle dayanamayabilirdim.

"Birbirimizle uyumsuz olduğumuzu, farklı değer yargılarımız olduğunu anladım." Aman Tanrım, çok peşin hükümlü bir cümle oldu bu.

"Sadakatsizlik mi etti?" diye sordu. "Onu mu demek istedin? Kadın başrol Tilly Bishop ile dedükoduları çıkmıştı."

Kıskançlık hissiyle kalbim sıkıştı. "Hayır, başka biri olmadı. Farklı değer yargıları derken hayata karşı aynı tavrı takınmadığımızı söylemek istedim. Bazen bu tip şeyleri görebilmek için zaman gerekir," dedim kendimi toplayarak.

"Dargın değilsiniz yani?"

"Değiliz," diye yalan söyledim.

"Peki arkadaş mısınız hâlâ?"

"Hayır," deseydim nedenini soracaktı. "Ever," diyerek tekrar yalan söyledim. "Arkadaşız. Alexander harikadır. Muhteşem bir aktör, kariyerinde de hızla yükseliyor. Her şeyin gönlünce olmasını dilerim."

Duyduklarından tatmin olmuş gibiydi. Her hâlükârda benden başka bir şey duyacağı yoktu. Ona geçceği söylemeyecektim. Daisy'nin dediği gibi yaptığı *affedilemez* bir şey de olsa intikam arayışında bir kindar gibi görünmek istemiyordum —ya da bir kurban gibi. Daha da kötüsü, olanlar duyulduğu takdirde medyanın hayatım boyunca beni onunla anacağından emindim. "Hayvan Davranış Bilimcisi Miranda Sweet değil, televizyon yıldızı Alexander Darke'in kötü davrandığı zavallı kadın" olacaktım. Kendimi korumaya kararlıydım.

"Eh, bu kadardı sınıırım," dedim saatime bakarak. "Yeterince malzeme toplamışsındır. Zaten fotoğrafçı da her an burada olabilir."

Teybi kapattı ve çantasına koydu. "Ya, evet. David White gelecekmiş. Lily onu ayarladığını söyledi. Sana iyi şanslar."

Yüzüne baktım. "Neden öyle dedim?"

"Bir kez karşılaştık onunla. Zor bir adam."

"Ne açıdan?"

"Tuhaf, kıl herifin teki. Hoş, yakışıklı ve işinde de epey başarılı ama..." yüzünü astı. "Ne bileyim, tuhaf işte."

"Ya," dedim omuzlarımı silkerek. "İstedیği kadar tuhaf olsun. Nasıl olsa bir daha görüşecek değiliz."

India gidince kahve kupalarını kaldırdım. Gelecek olan doğru David White olmadığı için rahatsızmışım. Onun tarafından fotoğrafımın çekilecek olduğu düşündükçe midem bulanıyordu. Telefon çaldı. Potansiyel bir müşteriye nasıl çalıştığımı ve ücretlerimi anlatıyordum ki Herman kafasını geriye atıp havlamaya başladı. Arkamı dönünce kapıda koyu saçlı birini gördüm.

"Bir dakika bekleteceğim," dedim. "Merhaba." İçeri gelmesi için elimi salladım. "Randevu almak isterseniz lütfen haber verin." Ahizeyi yerine koydum. "Kusura bakma," dedim. "Sen David olmalısın."

Hiç gülmüşmeden başını salladı. India haklıydı galiba. Çok uzun değildi, bir metre yetmiş beş santim civarındaydı ama omuzları genişti. Maço, Brando tarzında bir havası vardı. Bana onu hatırlatmıştı. Gözümün önüne Marlon Brando'nun gençliği geldi. Adama bakarken, alışılmadık bir şekilde onu çekici bulduğumu fark ettim. David bana doğru adım atarken, tam sağ gözünün altından, elmacık kemiğinde

ufak bir yara izi gördüm. Ayın hilal hâline benzeyen iz, yüzüne ayrı bir gizem katıyordu. Ben bunları düşünürken aniden elini uzattı. Elinin dış yüzeyinin alacalı bir rengi olduğunu ve yer yer parladığı dikkatimi çekti. O anda sanki birisi beni uçaktan atmış gibi hissettim.

"Demek D.J. White sensin," dediğimi duydum. "Sen D.J. White'sın," diye tekrarladım. Âdeta, tüm pişmanlık hissim boğazıma oturmuş, beni boğmak üzereydi.

"İşte D.J. White adını kullanıyorum," dedi duygusuzca. "Diğer iki David White'tan kendimi ayırmak için."

"Anladım." David, çantasını yere koyup fermuarını açarken, tekrar eline baktım. Elinin derisi kimi yerde gergin kimi yerde pütürlüydü. Sol eline baktım; aynı görünüyordu. "Demek David White sensin." dedim tekrar. Ona bakar ve hâlâ yüksek bir yerden düşüyormuşum gibi hissederken gözlerim dökemediğim yaşlarla yanmaya başladı.

Sen David White'sın ve ben on altı yıl önce senin ellerine zarar verdim. Bendim, bendim. Ben yaptım ama niyetim bu değildi. Özür dilerim. lütfen beni affet. Yurkundum. "Demek... David White sensin."

"Evet." Başını kaldırıp bana bakarken, kaşları şaşkınlıkla çatılmıştı. "Evet, doğru. İsmim konusunda anlaştık artık, herhâlde."

Başımı salladım. Boş gözlerle ona bakarken âdeta beden-dışı-deneyim, ya da belki de akıl-dışı-deneyim yaşıyor gibiydim.

"Amerikalı mısın?"

"Hayır, alında değilim."

"Ama, sesin Amerikalı gibi çıkıyor?" dedim kayıtsızca. Kamerasını çıkardı.

Başını iki yana salladı. "Senin gibi İngiliz'im." Konuşurken i harfini vurguladı.

"Ama aksanın Amerikalı. Anlayamadım."

İçini çekti, belli ki sinirlenmişti. "Çok basit bir açıklaması var. Amerika'da büyüdüm."

"Ah." Ah. Hiç aklıma gelmemişti. "Neden?"

Suratum baktı. "Ne neden?"

"Neden orada büyüdün?"

Doğruldu ve içime işleyen bir bakış attı. "Böyle söylediğim için kusura bakma ama... fazla meraklısın."

"Özür dilerim. Merak ettim... O kadar." Yüzünde, sinirle karışık bir şaşkınlık ifadesi vardı. "Neden orada yaşadın?" diye sordum.

"Neden bilmek istiyorsun?"

"Şey..." Omuzlarımı silkтім. "Bilmek istiyorum işte."

"Tamam," dedi ellerini teslim olurmuş gibi muzipçe havaya kaldırarak. "Babam orada çalışıyordu."

"Nerede?"

Suratuma delirmişim gibi baktı. "Tanrım!" dedi kırık sesle. "Ne çok soru. İlle de bilmen gerekiyorsa, New Haven'da."

"Yale Üniversitesi'nin olduğu yerde yani?"

"Evet."

"Ne iş yapıyordu peki? Üniversitede mi çalışıyordu?"

"Dinle..." Güç bela sinirini zapt ederek nefes aldığını duydum. "Daha önce tanışmadık, buraya fotoğrafını çekmeye geldim. Sorguya çekilmeye değil."

"Özür dilerim," dedim derhâl kendimi toplayarak. "Şaşırdım işte. Amerikalı'sın sanmıştım."

"Amerikalı değilim, oldu mu? Şimdi, seni ilna etliğime göre çekime başlayalım." Film rulonunu çıkarıp kameraya

raktı. Filmi sararken, danışma odasına göz gezdirerek "Birkaç fotoğraf burada çekeyim," dedi. "Sonra birkaç tane de dışarıda çekertiz. Tepeye doğru çıkabiliriz diye düşünmüştüm." Işıklıçeri suratına tutup düğmesini çevirirken tekrar ellerine bakırdım. Parmaklarında, minyatür yıldırımları andırır küçük, beyaz çizgiler vardı. *Bunu sana ben yaptım, David White, Bendim o. Bendim o.*

Baktığımı fark edince gözlerimi kaçırdım.

"Bir fincan kahve ister miydin?" diye sordum. İlk yaşadığım şok yansıtkça sesim de normale dönmüştü. "Ya da yiyecek bir şeyler?"

Veya sana tüm paramı ve mücevherlerimi verebilirim. Sahip olduğum her şeyi. İnan bana, seve seve veririm.

"Yok, teşekkürler," dedi. "Gayet iyiyim." Üsümütze bir sessizlik çöktü. Sonra David, Herman'a baktı. "Güzel köpekmiş," dedi. Sesi daha sıcaktı şimdi. "Adı ne?"

"Alman Herman," diye yanıtladım.

"Sahiden Alman'a benziyormuş."

Eğilip Herman'ın parlak başını okşadı. "Dachshund"ları severim," dedi. "Sanki çok kötü bir şey olmuş ya da olacakmış gibi bakarlar hep."

"Ben de aynı bu sebepten severim onları. Yüzlerinde hep yoğun bir endişe gizlidir." Başını salladı ve ilk defa olarak gülümsedi. "Sorgulama için özür dilerim," dedim ben de artık daha sakin olduğum için.

Omuzlarını salladı. "Sorun değil. Heyecandan herhâlde." Evet, öyle. "Üzülme, Miranda..." *Üzülme* derken ne demek istedi? "Fotoğraflarda harika çıkırdı sağlayacağım." Ha. Gözlerinin ne kadar sıcak, dudaklarının ne kadar hoş olduğunu fark ettim. Saçlarında kızıl-sarı ışıltılar vardı. Aynamı

çıkardım ve çabucak nasıl görüldüğüme baktım. Morluk gitmişti.

"Makyaj yapayım mı?" diye sordum. "Normalde yapmam pek."

Başını yana yatırıp gözlerini, bir resmi incelemiş gibi yüzümde gezdirdi. "Hayır, ten rengin dengeli. Bence sorun olmaz. Zaten siyah beyaz çekeceğim, o yüzden makyajıze da olur. Renkli çekince her şey belli oluyor." Kamerayı çantadan çıkardı ve boynuna astı. Sonra bana doğrultup odakladı ve deklanşöre bastı.

Gözümü kırpıtm. "Hazır değilim."

"Hazırdın."

"Ama gülmiyordum."

"Gülmeni istemiyorum. Gülümsemek yüzünü gizler."

"Öyle mi?"

"Evet, tebessümler çoğunlukla birer maskedir. Şimdi..." Biraz daha yaklaşıncaya, burnuma tıracı kolonyasının limonlu kokusu doldu. "Er-vet. Güzel. Çok güzel." Deklanşöre tekrar, tekrar bastı. Alet öyle sessizdi ki çok zor duyuyordum.

"Şimdi de şu kanepeye otur. İşte öyle. Köpeği de al." Herman'ı kucakladı ve önündeki iki sandalyeyi iteledi. "Şimdi, köpeğin tersi istikametine çevir yüzünü, başını biraz sağa yatır ve... Evet, Harika. Herman, sen bana bak, tamam mı?" Deklanşörün yumuşak sesi geldi kulaklarına tekrar. Sonra makineyi sandı. İki fotoğraf daha çektikten sonra beş tane de hızlı çekim yaptı. Sonra pat diye durdu.

"Zor olduğunu biliyorum," dedi kamerayı indirerek. "Suratına kocaman bir lens tutuyorum ama yine de birazcık rahatlatmayı denesem..." *Hayır, yapamam. Çünkü bu ırsın. Rahatlamam mümkün değil.* "Biraz gergin duruyorsun."

"Ya." *Oyleyim.*

"Şimdi, bana bak Miranda..."

"Böyle mi?"

"Evet, böyle, pencereye doğru... Güzel." Yine deklanşöre bastı ve kamerayı indirdi. Orada durup hiçbir şey söylemeden beni sürdü. Çok rahatız oldum. Sanki suçumu görebiliyordu.

Kamerayı tekrar gözüne doğru kaldırırken, "Çok fotojeniksin," dedi. "Yüz hatların düzgün ve güzel elmacık kemiklerin var. Hayır, gülümseme. Gerçek seni görmek istiyorum." *Emin ol, istemezsin.*

"Flaş kullanmıyor musun?" diye sordum.

"Hayır, doğal ışık tercihim. Güzel, evet, pencereye doğru. Çeneni kaldır. Güzel." Elinde kamera varken o aksiliğinden esir kalmada. Sanki kamerası onu, önüne bir bariyer çekerek koruyor gibiydi. "Herman'ı yanına oruttalım. İkiz birbiri-nize bakın. Evet, öyle durun. Harika. Şimdi de birkaç tane kapının yanında alalım."

"Dijital kamera kullanırsın, sanmıştım." dedim, David filmi değiştirirken.

"Bu tarz işler için eski Leica makinemi tercih ediyorum. Yirmi birinci yüzyıldan beklenecek bir davranış değil, farkındayım," diye ekledi yeni kartuşu çıkarırken. "Sadelikten yanayımdır, ayrıca kendi filmlerimi kendim tab etmeyi severim. Normalde portre çalışmıyorum," diye ekledi. "Aslına hakarsan," dedi kafası karışmış gibi. "bu işi neden bana teklif ettiklerini bile bilmiyorum." *Benim yüzümden teklif ettiler. Çünkü seninle tanışmak istedim. Fakat, Moll iyi bir dergi ve iş iştir.*

"Gazete fotoğrafları çekiyorsun, değil mi?" diye sordum.

"Artık değil. Reuters için savaş fotoğrafçılığı yapıyordum ama hevesimi yitirdim. Şimdi serbest çalışıyorum."

"Ne fotoğrafı çekiyorsun?"

"Bir sürü şey. Benden istenilenleri çekiyorum. Bir de önemli olduğunu düşündüğüm konularda fotoğraf çekiyorum. Neyse, buradaki işimiz bitti. Hadi dışarı çıkalım." Herman'a rasmısını taktım. Hâlâ gergin ve çekingen hissediyordum. Beraberce Primrose Hill'de yürümeye başladık.

"Sen nerelisin, Miranda?" diye sordu. "Biraz soru sorma ma müsaade edersen eğer?" Kesinlikle çok daha rahatı şimdi. Hatta, pasifist bir şekilde daha sıcaktı.

"Brighton'lıyım."

"Ne tesadüf." *Tesadüf değil.* "Ailem bir süre orada yaşamıştı."

"Öyle mi?" dedim ikiyüzlü bir şekilde. "Neresinde?"

"Queens Park West Yolu." *Namur 44. Yolum sonundan önceki ikinci ev.* Geçen gün ondaydım, seni arıyordum. "Sen neresinde oturuyordun?"

"Sandown Caddesi."

"Aaa, çok uzak değilmiş benden."

"Hayır," dedim gerilerek. "Çok uzak değilmiş."

"Daha önce tanışmadık, değil mi?" diye sordu. "Partide falan?" Düşününce kalbim hopladı. "Tanısaydık seni hatırlardım," dedi düşünceli bir edayla.

"Yok, tanıştığınızı sanmıyorum."

"Muhtemelen benden daha küçük olduğunuzdur. Bir de ben yatılı okuldaydım. Babam üniversitede çalışıyordu." *Biliyorum.*

"Öyle mi?"

"Ama sonra... taşınmaya karar verdi. Dürüst olmak gerekirse, Brighton ile ilgili anılarım pek güzel değil." *Benim*

hasam bu. Üzgünüm. Gerçekten üzgünüm. "On beş sene oldu oraya girmeyeli. Ne güzel manzara," diye mırıldandı. Tepeye ulaşmıştık. Uçurtmalarını uçuran çocuklar, koşan ve köpeklerini gezdiren insanlar vardı. "Sen şu banklardan birine otur," dedi. "Mükemmel." Fotoğraflarını çekti. "Işık mülthiş şu anda. Çok yumuşak ve rüzgâr sağ olsun hiç pus da yok."

Önümde, Docklands'in güdük gökdelenlerinden, Battersea Santrali'nin bacalarına kadar uzanan Londra manzarasını izleyerek oturdum. Ofislerin camları, akşam güneşinin vurmasıyla altın renkli ışıklar saçıyorlardı. Artık onunla tanışmış ve konuşmuş olduğum için, ona anlatmam gerektiğini biliyordum. Kaçarım yoktu. Fakar ne zaman?

"Herman ile biraz aşağı doğru yürüyün hadi," dediğini duydum sol tarafımdan. "Bana aldırış etmeden yürümene devam et. İşte böyle."

David'den uzaklaştım. O kâh peşimden deklanşöre basarak, kâh önümden geri geri yürürken insanlar bana bakıyor ve gülüyorlardı. Östrüme bir çekingenlik geldi. Saatin yediyi vurduğunu duydum. Ne yapacağımı biliyordum. Onu evime çağıracaktım. Eve çağırarak ve ona bira ikram edecektim ve...

"Bitti," dediğini duydum. Yanına geldi ve sonra çınar ağaçlarının altından uyumlu adımlarla tepeden aşağı yürüdük ve St Michael's Mews'a geldik. Ön kapıyı açtım. David filmi sardı, üstüne bir etiket yapıştırdı ve kamerayı çantasına koydu.

"İki film doldurdum. Epey iyi fotoğraf birikmiştir burada." Çantasını omzuna astı. *Söyle hadi. Davet et. Davet et.*

"Bir şey..." diye lafa girmiştim ama sözümü tamamlamadan elini uzatmıştı bile.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Miranda. Ben artık gi-deyim. Pardon sen bir şey demiştin?" Yüzüne bakarken sanki birisi kalbini göğsünün içinde süyor gibi hissettim. "Ne diyecektin?"

"Şey diyecektim. Eee... Bir şey ister miydin? Bira falan?"

"Bira mı?"

"Evet, belki istersin diye düşündüm. O kadar. Güneş de battı. Yani, zorunda değilsin tabii," diye kekeleydim. "İşte, belki istersin diye düşünmüştüm."

"Harika olurdu..." Kafası karışmış gibi bakıyordu. "Ama, gitmem lazımdır."

"Anlıyorum. Gitmen lazım tabii," diye robot gibi tekrar ettim. Yavaşça başını salladı. Sonra tuhaf bir sessizlik oldu. Sana söylemem gereken bir şey var. David. Tüm hayatını değiştirerek bir şey. "Kötü bir başlangıç yaptığımız için üzgünüm."

Tekrar başını salladı. "Ben de."

"Benim hatamdı. Çok tuhaf biri olduğumu düşünmüş ol-malıydın."

"Hayır, hayır gerçi... Aslına bakarsan evet." Birden kah-kaha atıverdi. "Öyle düşündüm. Fakat ben de biraz akırla-biliyorum, seni germişindir muhtemelen." Beni gerdin evet ama nedeni bu değildi. "Neyse." saatine baktı. "Yola düşeyim ben." Sağ elini arka cebine soktu. "Sana kartımı vereyim." Kartvizitini uzatırken elindeki izleri gördüm tekrar. Gözlerim yanmaya başladı. "Bir şeye ihtiyacın olursa, ara." İhtiyacım olan bir şey var. Sana ne yaptığımı söylemeye ve senin beni affet-mene ihtiyacım var. "İyi misin?" diye sordu. Yüzümü inceli-yordu. "İyi misin? Özgün görünüyorsun?"

"Ah, hayır. Hayır. İyiyim ben. İyiyim," diye yincledim. "Sadece..."

"Saman nezdesi mi?" Başımı salladım. "Tam bir illet, değil mi?" Başımı salladım. "Pekâlâ," dedi ve tekrar çantasını aldı. "Tanıştığınıza memnun oldum, Miranda. Görüşmek üzere," dedi ve erden dışarı çıktı.

Gülünseydim. "Görüşmek üzere." Ama nasıl? Onu bir daha nasıl görecektim? Tek bildiğim, ne yapmam gerektiği-ydi. Kim olduğumu *bilmeliydi*.



Yedinci Bölüm

Ertesi akşam, bir sonraki yavru köpek partisi için hazırlanırken babam telefon etti. "Kısaçık bir arayayım dedim," dedi. "Aşağı yukarı tapındım sayılır."

"Ev nasıl?"

"Çok büyük değil ama idare eder. Kahverengi, rezil perdeleri saymazsak tabii."

"Peki ya kulüp nasıl?"

"Muhteşem bir alan. Tepelerden deniz manzarası var. Hele bir lokali var, sorma. Ama belli ki, büyük bir finansal kriz içinde."

"Sana önceden söylememişler miydi?"

"Hayır, benim için de şok oldu. Üye bulma konusunda benden destek bekliyorlarmış. Bugün muhasebe defterlerine baktım da durum berbat. Sadece yüz üyeleri var. Beş yüz üye daha bulmaları lazım ki giderlerini karşılasın." Derin bir nefes aldı, "Palm Springs'den sonra burasının beni zorlayacağını biliyordum."

"O zaman neden işi kabul ettin?"

"Burada emekli olmak istiyorum, Miranda. Yaşlı kemiklerim burada huzur bulsun."

"İyi de sen daha elli sekiz yaşındasın!"

"Biliyorum ama Amerika bana yetti artık. Hem, enteresandır ki daimi oturma iznim yoktu."

"Hoş bir Amerikalı hanım bulup evlenmeliydin."

"Hiç istemedim ki," dedi içini çekerek. "Teklif almadım sanma ama. İngiliz aksanım *ay-çok-sevimli* bulunuyordu." Dış görünüşüne de diyecek yoktur. Babam hâlâ çekici bir erkektir. "Golf merkezi de iyiydi elbette..." *İyi mi?* The Hyatt Golf Resort bildiğin saraydı. "Fakat işte bu büyük oteller bir süre sonra insana çok ruhsuz geliyor. İnsanlar gelip gidiyor ama sen kimseyi gerçek anlamda tanıyamıyorsun. Küçük golf kulüplerinde rastlanan samimiyeti özlemeye başladım. Sonra burada biriyle tanışıp sohbet etmeye başladık. Bana açılan bir genel müdür aradıklarını söyledi. Ertesi hafta teklifte bulundular. Haritaya baktığımda kulübün pek ideal bir konumda olmadığını gördüm," diye devam etti gergin bir sesle. "Umarım, karşılaşarak annen medeni davranır."

Davranmayacağına eminim.

"Elbette medeni davranacaktır," dedim. Kısa, ruhaf bir sessizlik oldu.

"Aslına bakarsan onu gördüm bile."

"Ne?"

"Annemi gördüm. Öğlen yanında geçtim. Yolda, yanında iki lamayla yürüyordu."

"O seni gördü mü?"

"Hayır. Durup merhaba dedim, istedim de ancak öyle kızgın görünüyordu ki kendimi riske atmadım."

"Jose ile Pedro kaçmıştır muhtemelen. Arada bir başlarını alıp gidiyorlar. Tabii hemen kriz çıkıyor. Ya da annemin dediği gibi *lama draması*."

"Yazık."

"Yok, sorun olmuyor. İnsanlar telefonla haber veriyor, o da gidip geri getiriyor."

"Güzeldi."

"Ha, evet. Lamalar pek sevimli yaratıklar."

Yine tuhaf bir sessizlik oldu. "Hayır, lamalar değil," dedi eskârlı bir sesle. "Annen."

Danışma odasında, sandalyeleri bir halka oluşturacak şekilde dizerken, *zavallı babacığım*, diye düşündüm. Boşandıkları için çok pişmandı. Biliyordum çünkü bana birkaç sene önce, nihayet hikâyeyi kendi açısından anlatmak istediğinde itiraz etmişti. Neden ayrılmalara gerektiğini asla anlayamadığını söylemişti. Annemin onu evliliğiyle profesyonel bir golf oyuncusu olma rüyası arasında bir seçim yapmaya zorladığını anlatmıştı. Babam da oynamaya devam etmiş ve annemin yatıpacağını ummuştu. Ancak annem yatmadığı gibi evin kilitlerini değiştirmişti.

Babam bir süreliğine profesyonel ligde oynadı ve Avrupa'da düzenlenen küçük turnuvaların birçoğunda birinci oldu. Ama asla büyük bir başarı sağlayamadığından dolayı kulüp yönetimine geçmeye karar verdi. Bizimle temasını koparmadı elbette ancak annemin düşmanca tavırları yüzünden ziyaretleri çok huzursuz geçiyordu. Sonra, annem Hugh ile evlendi ve babam Amerika'ya gitti.

İngiltere'ye her geldiğinde beni arar ve beraber yemek yeriz. Bana okulumu, işimi ya da o sırada ne yapıyorsam onu sorar, sonra da, "Peki ya annen, Miranda? Annen nasıl peki?" der. Epey de hüzünlü olur. Annemin hislerine saygı duyduğumdan dolayı pek bir şey anlatmamam gerektiğini düşünül-

yorum. Hugh'un gittiğini söyledim tabii -ve lamaların geldiğini.

"Zavallı habacağım," dedim Herman'a, yavru köpekler için su kasesini doldururken. Herman kaşını gözünü öyle bir oynattı ki, yüzünde eşsiz bir anlayış ifadesi oluştu. Sonra telefon çaldı. Arayan annemdi.

"Çok komik oldu. Tam da seni düşünüyordum."

"Öyle mi? Sana hemencecik iki soru soracağım. Birincisi: Sence şu iş çok para getirir mi? Lama psikoterapisti!"

Lama psikoterapisti mi? "Öncelikli olarak yeterlilik kazanmaları gerekir, anne. Bu da pahalıya patlar ve anlaşılan çok uzun zaman alıyor."

"Hemen işi şakaya vurma, Miranda. Demek istediğim, iş hayatından bunalan insanlara gelip lamalarla vakit geçirmelerini önerebilir miyim? Lamaları tımarlayabilirler, onlarla konuşabilirler -ne kadar hassas olduklarını sen de biliyorsun- ve tüm dertlerini lamalarla paylaşabilirler."

"Hımm, *sırdas lamalar* gibi bir şey mi diyorsun yani?"

"Hayır, daha çok *lamayla sakinleş* tarzı bir şey düşünüyorum."

"Akılda kalıcı bir isim. Bir dene bakalım."

"Deneyeceğim sanırım. Oğlanların nafakalarını kazanmaları lazım," diye devam etti. "İkizler ekim ayında üniversiteye başlayacak. Masraflar üst üste bindi. Bu arada, Pedro bira reklamına kabul edilmedi. Hepimiz hayal kırıklığına uğradık."

"Ben de Henry'yi *Hayvanları Çözenler*'e çıkaramayacağım, mualesefe. Öpücük bağımlılığı hoşlarına gitti ama annem olduğun için aile ortamına döner diye istemediler. Yerel gazete de bir haber falan basmazlar mı acaba? Mesela *tatlı dilli lama* diye."

"Hayır, zaten ne zaman boşa kalsalar *Lamarı Kadın* başlığı atıp benimle ilgili bir haber basıyorlar. Bana gerekli olan tüm ülkede tanınmak." İçini çekti. "Bir de, senden babamın yeni adresini öğrenmek istiyordum."

"Neden? Görmeye mi gideceksin yoksa? Harika olur, anne. Eminim çok sevinecektir."

"Hayır, onu görmeye falan gitmeyeceğim. Bilmek istememin tek nedeni, ondan kaçınmamın bu yolla daha kolay olması."

"Ah."

"Eee, nerede oturuyor?"

Babamın gönderdiği kartı çekmecenin içinde arayıp buldum. "The Old Laundry, Weaver's Sokakı, Aşağı Chalvington."

"Tanırım, buradan yalnızca altı kilometre uzaklıkta."

"Biliyorum. Hiç merak etmiyorum musun babamı?" dedim. Annemin adresi yazdığını duydum. "Mezuniyet gününden beri görmedin onu. Tam sekiz yıl oldu. O gün buz gibiydin, sayende hepimiz buz kesik."

"Hayır, Miranda," dedi. "Merak etmiyorum; kızmıyorum. Yani, ne diye buraya geldi ki? Bir kadının son isteyeceği şey, eski kocasının, kapısında bitmesidir. Yani, once golf kulübü varken, sen git..."

"Dünyanın bütün şehirlerinde, değil mi anne? Biliyorum. Boş ver artık. Neyse, benim yavru köpekler gelmek üzere. Kusura bakma, laktak edemeyeceğim daha fazla." Daha fazla babamı çekiltirmesini kaldıramayacaktım.

Kısa bir süre sonra, Sooty isimli çoban köpeği diğer yavru-ları gütmeye çalışıyor; Alfie ve Roxie gidip getirecek bir şeyler arıyorlar; Gwyneth Paltrow su kâsesindeki yansımasını izliyor ve Twiglet ise sandalyeden sandalyeye zıplıyordu.

"Kesinlikle korkusuz bir köpek," dedi Phyllis. Marcus'a hayranlıkla bakarak. Belli ki ondan hoşlanmıştı. "Sana çektiği kesin. Bir şey sormak istiyorum," dedi. "Yaptığın iş beni büyülüyor da. Şimdiye kadar yaptıklarının arasında en korkunçusu neydi?"

"Şey..." Ne diyecek diye baktım. Bu soruyu çok duyuyor olmalıydı.

"Yüksek bir binadan atlamak mı?" diye sordu kadın tatlı bir sesle.

"Değil aslında. Yirmi katı geçmediği sürece sorun yok."

"Tepeden tırnağa alevler içinde kalmak mı?"

Başını iki yana salladı. "Aleve dayanıklı elbise giyiliyor."

"Derin bir boşluğun üstünde motosiklete binmek mi?"

"Onda da sorun yok. Devrini ayarladın mı halloluyor."

"Piranalarla dolu bir havuzda yüzmek mi? Çıplak olarak?"

"Yemeklerini önceden yedilerse, sorun olmaz."

"Nedir o zaman? Hayaun boyunca yaptığın en ürktücü, en korkutucu, en dehşet verici şey nedir?" Açık mavi renkteki gözleri beklentiyle ışıldıyordu.

"Şey," dedi, "hani şu banyolarda çıkan büyük, siyah örümcekler vardır ya?" İstemsizce ürperdi. "Bir keresinde onlardan birini dışarı atmak zorunda kalmıştım."

"Dalga geçiyorsun," dedi Phyllis ve elini ağzına kapayarak kıkırdadı.

"Hayır, doğru diyorum. İnanmazsan eski kız arkadaşımı ara."

"Pekala, millet," dedim yoklamayı aldıktan sonra. "Tekrar hoş geldiniz. Hadi Elden Ele oynayalım."

"Şunu müzik eşliğinde yapsak olmaz mı, diye düşünmeden edemiyorum," dedi Lily ciyaklayan Gwyneth'i sol tarafındaki kişiye verirken.

"Alfie büyümüş biraz.

"Cosmo'nun kalıcı dişleri çıkıyor galiba."

"Bentley üstüne işedil"

"Hiç yapmazdı normalde."

"Kağıt havlu nerede?"

Köpeklerle elektronik kimlik çipi taktırmanın ve sokakta dışkılarını toplamanın önemi hakkında konuştuktan sonra nihayet yine sorunlarımızı paylaştık.

"Lola ile işler nasıl gidiyor, Sue?" diye sordum.

"Çok daha iyi," dedi. "Yani, iyi günlerim de oluyor, körü günlerim de..." Herkes anlayışla ona baktı. "Ama eskisi gibi stres olmuyorum."

"Rutine bağlaman lazım," dedi Phyllis kucagında Maisie'yi hoplatırken. "İlin sırrı burada."

"Doğru," dedi diğerleri mırıldanarak. Kucaklarında köpeklerini sallıyorlardı. "Rutine bağlaman şart."

"Pekâlâ, haftaya görüşürüz o zaman," dedim.

"Benim fırlamam lazım," dedi Marcus ve herkese el salladı. Twiglet'i kazağının içine soktu. "Twiggers ile randevumuz var."

"Ay, çok heyecanlı," dedi Phyllis. "Yeni bir kız arkadaş mı?" Marcus başını salladı. "Ne güzel." Marcus cüzdanını açtı ve bir resim gösterdi. Merak etmeme rağmen, burnumu sokmak istemediğim için bakmadım.

"Nasıl sence?" diye sorduğunu duydum.

"Eh, çok güzelmiş," dedi Phyllis onaylayan bir ses tonuyla.

"Evet, müthiş biri. Mülcevher tasarımcısı," diye açıklamaya girişti resmi cüzdanına geri koyarken. "Camdan kolye yapıyor. Minicik boncuklarla. Kendisi diziyor," dedi gururla.

"Sahiden mi?"

"Çok başarılı. Kolyeleri Liberty's'de satılıyor."

"Bak sen. Nasıl tanıştınız?"

Chalk Farm metrosunun oradaki eczanede. O reçetesinin hazırlanmasını bekliyordu, ben de pastil alıyordum, sohbet etmeye başladık."

"Ne kadar romantik."

"Öyleydi sahiden de. Çünkü benim eczanem orası değil normalde. Ben Camden'da oturuyorum. Boğazım ağrıdığı için önünden geçerken uğramışım ve o da oradaydı. Harika bir manzaraydı."

"Ne güzel bir hikâye," dedi Phyllis. "Neyse, seni tutmaya-
lum, Marcus. Maisie, Twiglet'e baş baş yap." Maisie havlamay-
la ciyaklama arasında bir ses çıkardı. Marcus gittikten sonra
Lily yanına geldi.

"Alexander Darke ile nişanlı olduğumu bilmiyordum," diye
fısıldadı. Kahverengi gözlerini fal taşı gibi açmıştı. Başını sal-
ladım. "Muhteşem bir şey bu," dedi. Boş boş suratına baktım.
"Yani, makale için. Şahane bir sayı olacak."

"Ne güzel," dedim kederli bir sesle.

"Muhteşem D.J. nasıldı?"

"Ecc... İyiydi."

"Adı kurnaza çıkmış. Çaktırmadan şipşak çekiveriyor.
Seninleyken de böyle miydi?"

"Biraz."

"Onunla birkaç kere karşılaştım daha önce ama kendisiy-
le iletişim kurmayı epey güç buldum. Bir cesedin ağzından
bile daha çok laf alabilirsin. Sanırım, başına gelenler yüzün-
den," diye devam etti sır verir gibi. "Ellerini fark etmişsin-
dir, eminim."

"Ben, yok. Fark etmedim."

"Zavallıcağın başına korkunç bir şey geldi. Yıllar önce, hayvan hakları delilleri -bazı yaptıklarına kanıtlanıyor değilim- habasına bombalı mektup göndermişler. Neyse, paketi babası yerine D.J. açmış ve BOM!" Gözleri kocaman oldu. "O korkunç yaralar da böyle olmuş işte. Dediklerine göre o günden beri asla eski hâline dönememiş." Midem bulanmaya başladı. "Kim dönebilir ki zaten? Sen dönebilir miydin?" Keske çenesini kapasaydı. "Evliliği de bu yüzden yürümedi, diyorlar." Yüzüne baktım. "Polonyalı bir manken ile evliydi."

"Sahi mi?"

"Kesinlikle müthiş bir kadındı ama bir sene evlilik ona yetti de arttı bile. D.J.'in onunla iki kelimeyi tor ettiğini iddia ediyormuş. Hayal edebiliyorum. Neyse." Gwyneth'i sepetine koydu ve Jennifer'in tasmasını çekti. "Şoförüm bekliyor. Miranda. Hoşça kal."

O gece uyumakta güçlük çektim. Lily'nin söyledikleri, pencereye çarpıp duran anılar gibi kafamın içinde vızıyordu. "Asla eski hâline dönememiş. Kim dönebilir ki zaten? Sen dönebilir miydin? Asla eski hâline dönememiş. BOM."

Sabah altıya doğru uyuyakalmışım. Telefona uyandım. Daisy işe giderken yoldan beri aramıştı.

"Nihayet konuşabiliyoruz," dedi trafiğin en civevli saatinin uğultuları arasında. "Çıldırmaq üzereyim. Bollywood Balosu düzenliyoruz ve bir iki tane fil bulmam gerekli. Senin araştırman nasıl gidiyor?"

"Buldum onu," dedim.

"Buldun mu?"

"Evet, fotoğrafçı olmuş. Hani o değilmiş, dediğim." Oturur pozisyona geçtim. "Yani, o çıktı. Amerikan akansıya konuşmasının nedeni Amerika'da büyümesiymiş."

"Tanrımı!" diye haykırdı. "Anlayınca nasıl bir şok geçirmiş-sindir, kim bilir."

"Geçirdim. On milyon voltluk bir şok geçirdim hem de."

"Nasıl biri?"

"Biraz... zor biri," dedim. "Karşılaşmamız çok stresli geçti. Gerçi nedenini anlayamamıştır." Yatağımın yanındaki komo-dinde kartviziti duruyordu. Kartı elime alıp arkasını çevir-dim. "Aynı zamanda... hoş biriydi."

"Tipi nasıl?" dedi. Arkadan öfkeyle çalınan bir bisiklet zili sesi geldi. David'i tarif ettim.

"Vay, çekici birine benziyor."

"Öyle. Yalnız çok düşünceli ve savunmacı. Yanındayken insan kendisini pek rahat hissetmiyor."

"Fotoğraflarını çekmesi ruhafına gitti mi?"

"Dehşet bir şeydi. Zaten saçma sapan konuştum sürüklü. Sonra kameranın arkasına geçince değişti, gevşeyiverdi. Sanki ancak o zaman benimle konuşabilir hâle geldi."

"Yanında ne kadar kaldı?"

Pencerenin storunu kaldırdım, odaya güneş ışığı doldu. "Bir saat kadar."

"Peki... belli oluyor muydu?" diye sordu dikkatlice.

"Ah, evet yara izleri var, gözle görülüyor. Ama, offf, Daisy..." Pencereden dışarı bakarken görüşüm birden bastı-ran gözyaşlarıyla bulanıklaştı. "Parmaklarını kaybedebilirdi. Kör kalabilirdi. Kâbuslarımın en büyük nedenlerinden biri de buydu. Yaralarının ne kadar ciddi olduğunu hiç bilemedim. Şu anda elleri iyi görünüyor, sadece..." Boğazım acıyordu. "Yara izleri var. Ona ben yaptım bunu." Ağlamaya başladım. "Verdiğim zararı, bizzat, kendi gözlerimle görmek benim için büyük bir şok oldu."

"Anlaşılan ona bir şey söylemedin."

Gözlerimi geceliğin kofuna sıldım. "Hayır, henüz değil ama söyleyeceğim. Artık onunla tanıştığıma göre söylemezlik edemem. Yakında onu arayacağım. Çok yakında. Önce kendimi toplamam lazım. Kolay olmayacak."

"Bana benzedin sen de," dedi kederli bir sesle. "Nigel ile olan hâlime."

"Konuşmadın mı daha?"

"Hayır. Dedikim gibi meşguldüm; o da meşguldü. Pazartesi günü İleri düzey bonsai yetiştiriciliği dersi vardı. Salı günü ben iç mekân tırmanışındaydım. Geçen akşam Timbuktu Yolu Festivali'ndeydim. O, işten bir türlü çıkmadı. Oraklık alabilmek için çok sık çalışıyor. Ama onunla konuşacağım. Bugün yarın, kesin..."

"Hımmmm."

"Sen de acele etme. Hazır olunca arayan David'i."

Aramama gerek kalmadı. Şaşırtıcı bir şekilde, beni arayan o oldu.

O gün ilerleyen saatlerde, Kingston'da düşük kulaklı bir tavşanı ziyarete gittim.

"Adı ne?" diye sordum bana kurabiye uzatan sahibine. Hırkasına dökülen kırmızı süpürdü.

"Bob."

"Bobtail'in kısaltması mı?"

Anlamaz gözlerle bana baktı. "Hayır, Robert'ın."

"Ha, tabii." Defterimi açıp not almaya başladım. "Tavşan Bob," diye yazdım. "Dört aylık mı demiştiniz?"

"Ever. Çoğunlukla sevimli, uslu bir tavşan," dedi çayından bir yudum alırken. "Ama son zamanlarda aym derecede

talpeldir olmaya başladı. Değil mi, Bob?" Parmagını uyarır gibi, kanepede yanında oturmuş yüzünü temizlemekle meşgul tavşana doğru salladı.

"Ne aşkdan?" diye sordum. Tavşan tuvaletini yaptı. Ön parilerini yaladı ve sonra defalarca kez gözlerini ve burnunu sildi.

"Gündüzleri evde at koşturuyor," dedi kadın. "Kum kabı eğitimi aldı. Akşamları oyun parkında uyuyor. Sabahları ilk iş onu besliyorum ve seviyorum. Ama son zamanlarda, diyelim telefon çaldı ya da kırımın bir şeye ihtiyacı oldu diye ilk Bob ile ilgilenemezsem deliriyor." Bob'a baktım. Şimdi de dikkatle yüzünün önüne çektiğini kulaklarını temizliyordu.

"Nasıl deliriyor?"

"İşte, birden tepesi atıyor. Kafesinin parmaklıklarını tutup sallıyor veya oyuntaklarını alıp fırlatıyor. Tahta küpleri vardı, onları etrafa saçıyor. Çok korkutucu oluyor."

"Hımmın, tahmin edebiliyorum." Gözümün önünde, evin kapısına asılmış bir tabela belirdi. **DIKKAT TAVŞAN VAR.**

"Bir nevi hisleri nöbetli geçiriyor," diyerek gözlemini belirtti. "Bazen çocuklardaki gibi korkunç ilki yaş sendromuna kapıldığını düşünüyorum."

"Haksız sayılmazsınız. Emekleyen bebeklerde görünen öfke nöbetlerinden ya da onun tavşan benzerinden yaşıyor şu anda. Dünyanın onun çevresinde dönmediğini fark ediyor ve dehşete kapılıyor. İstedigi zaman sevgi veya havuş alamamak onu çok ediyor. O yüzden mızırmalık edip hüsrânını fiziksel yollarla dışa vuruyor. Yönlendirilmiş saldırganlık deriz buna."

"Anlıyorum."

"Kadına yakında bu dönemin geçeceğini, endişelenecek bir şey olmadığını anlatıyordum ki cep telefonum çaldı.

"Miranda?"

"Efendim?"

"Ben David." Kalbim hopladı. "Miranda? Orada mısın?"

"E-evet. Evet. Merhaba."

"Meşgul müydün?"

"Şey, biraz. Yanımda hastam var." Kadına göz attım. Bob, sol kolunu altından sallanırken kadın da çantasını almaya çalışıyordu.

"Ne cins?"

"Ecc, oryctolagus cuniculus."

"Tavşan," dedi.

"Bravo," dedim gülerek.

"Küçükken benim de vardı bir tane. Latince ismini söyleyebildiğim için kendimle çok gurur duyardım."

Kısa bir sessizlik oldu. "Ecc... İyi çıktın mı hari?" diye sordum. "Fotoğraflar?"

"Ha, bilmem. Daha basmadım. Arama nedenim o değildi."

"Ya?"

"Aradım çünkü..."

Yine küçük bir sessizlik oldu. "Evet?"

"Şey... Salı günü seninle bira içemediğimi için özür dilerim."

Ah, "Ah, dert etme David. Hiç sorun değil."

"Acaba, benimle dışarda bir bira içt misin, diye sormak istemişim."

Bana çıkma mı teklif ediyordu? Kalbim ağzıma geldi.

"Olur."

"Yarın boş musun?" diye devam etti. "Meşgulsündür herhâlde," diye ekledi gelişigüzel bir biçimde. "Son anda haber verdim, muhtemelen planın vardır."

"Yo, bir şey yapmıyorum yarın. Birlikte bira içmek güzel olur. Aklında neresi vardı?"

"Sizin oralarda bir yerlere gidebiliriz veya Clerkenwell'e gelersen burada St John restoranı var. Menüü epey güzel."

"Olur, otayz gelirim. O zaman akşam yemeği mi diyorsun?" diye sordum emin olamayarak.

"Evet, sanırım öyle diyorum. Akşam yemeği yiyorsundur, umarım."

"Evet. Evet, tabii. Akşam yemeği olur." *Tatlıya geçtiğimizde sana hakkımdaki korkunç gerçeği anlatırım.*

"Süper."

Ve sen de ömrün boyunca benden nefret edersin.

"Yer ayırtıyorum, o zaman," dediğini duydum. "Yer bulamazsam seni tekrar ararım. Aksi takdirde seninle orada, kaç gibi olsun, yedi buçukta görüşürüz? Restoran 26 St John Caddesi'nde."

"Tamam, bulurum ozayl."

"Süper. Görüşürüz."

David'i göreceğini düşündükçe içimi ruhaf bir his kaplıyordu. Bir yandan rahatlamıştım, diğer yandan da dehşete düşmüştüm. En azından *Land Ahoy!* u düşünmekten kurtulmuştum. İlk bölümün yayınlanacağı günü haftalardır, sıkıntıyla bekliyordum. Fakat bir şekilde kendimi izleyebilecek gibi hissettim. O gece, şifonyerin üstünde duran küçük, taşınabilir televizyonumu açtım ve Herman'ın buruşuk pençesini sıkı sıkı tutarak yatağıma uzandım. Jenerik müzi-

ği çalarken kuyruklu hatflerle yazılmış, "Alexander Darke" ismi belirirdi ve tüm ekranı kapladı. Geminin kaptanı Francis Flavell rolündeydi. İşte oradaydı; Alexander karşındaydı. Kamera yakın çekim yaparken kalp atışlarını hızlandı. Fırtınalı bir günde, güvertede etrafa emirler yağdırarak volta atarken, yağmurdan ıslanmış yüzüyle ne kadar da onurlu görünüyordu.

"Dümen ne alemdе, Bay Steer?"

"Sabir tutuyoruz, Kaptan!"

"Rüzgârüstü gidelim, Bay Tree. Rüzgârüstü."

Tayfalar, asıldıkları halatları çekiştirirken gemi gıcıraltı sesler çıkarıyordu.

"Karaya oturduk, Kaptan!"

"Güverteye adam koş!"

Reklam arasında Daisy telefon etti. "İzliyor musun?" diye sordu.

"Ever," dedim cılız bir sesle.

"İyi misin?"

"Garip hissediyorum. Düşünüyorum da, neredeyse o adamla evlenecektim."

"Evlenmediğin için çok memnunum. Neyse, nasıl buldun?"

"Objektif bakacak olursam, şahane görünüyor. Hiç şüphe göçürmez," diye ekledim düz bir sesle. "Bu dizi onu bir yıldız yapacak."

"Umarım yapmaz," dedi. "Yoksa onu görmeye devam ederiz. Yaptıklarından sonra onu daha fazla görmek istemiyorum. Eğer insanlar bilseydi..." dedi öfkeli bir sesle. "Aaa, başlıyor."

Fırtına tüm şiddetiyle devam ederken, ana yelkenlerden biri kâğıt mendil gibi ortadan ikiye yarıldı. Sonra bir insan şekli özgün dalgaların arasına düştü.

"Denize adam düştü!" diye bağırdu tayfalarından biri.

"Denize adam düştü! Bay Fenton düştü!"

"O adamı tanıyorum," dedim Daisy'ye. "Demin denize düşen adamın dublörü. Köpek partilerime geliyor."

"Öyle mi?"

"Savunma sanatları dersi de veriyor."

"Sahiden mi? Kesin katılmalyız, Miranda. Gidelim mi?"

"Olur," dedim boş boş. "Neden olmasın?"

Kamera, çekimini üstünden fırlatıp ikinci kaptanını kurtarmak için denize atlayan Alexander'a döndü.

"Şuna da bak sen!" diye çığlık attı Daisy. "Alexander denize düşenin arkasından arıyor. Gel de inan!"

"Alexander değil o. Dublörün biri."

"Öyle olduğu belli," dedi. Kamera, denizde çırpınan Alexander'a yakın plan yapınca, Daisy, "Daha fazla katlanamayacağım," diye sızlandı. "Ciddeden her an kusebillirim."

"Alın üstü bir dizi, Daisy," dedim bitkin bir sesle.

"Biliyorum. Neyse, kapatacağım ben."

Diziyi sonuna kadar izlemeyi beceremedim. Sonunda, kapanış jeneriği akarken, Alexander'ın rolü aldığı zaman mutluluktan nasıl da havalara uçtuğumu hatırladım. Rolü az kalsın alamıyordu, zira yapımcılar yeterince ünlü olmadığını düşünmüşlerdi. Beş ayrı deneme çekimine katılmıştı ve bu ırdırap verici süreç bir aydan fazla sürmüştü. Alexander'ı Fırtına'da görüp beğenen Casting yönetmeni, aradıkları oyuncunun o olduğu konusunda ısrar etmişti. Sonra da, nihayet Alexander'ın menajeri arayıp rolü aldığını haber verdiğinde sevinç içinde haykurmıştım.

Onun adına rahatlamıştım. Beklediği parlamayı yapmıştı sonunda ve ben onun adına acayıp derecede gırtlı duyuyordum.

dum. Eskiden, beraberce oturup *Land Ahoy*'u yayımlandığı gün nasıl izleyeceğimizin hayalini kurardım. Muhtemelen, arkadaşlar arasında küçük bir parti düzenlerdik. Ama şimdi burada oturmuş, Herman ile birlikte izliyordum. Alexander'ı görmeyeli neredeyse iki ay olmuştu.

"*Land Ahoy*'un ikinci bölümünü haftaya aynı saate izleyebilirsiniz," diye bir anons duyuldu. dizi müziğinin son notalarının arasından. Televizyonu kapadım.

"Yok, kalsın." Bir bölümü bana yetti.

Ertesi gün *Hayvanları Çözenler*'in çekimine gittim. Bir çift saldırgan kaz yüzünden Oxfordshire'a kadar araba sürmek zorunda kaldım. Adi hayvanlardan biri neredeyse kolumu kıracaktı. Yanımızdaki tarlada bir traktör vardı ve ne zaman ağzımı açacak olsam traktörü çalıştırdıklarından, çok yorucu bir gün oldu. Her neyse, yapımcı Clare yanında *The Times* gazetesi getirmişti. Boş kaldığımız bir ara dizi hakkındaki eleştiri yazısını okudum. Başlık, *Büyük İhtidar* diye andınmış. *Alexander Drake*'in bütün güzeneklerinden tahminanlık fıktırıyor, diyordu eleştirmen. Canım çok sıkıldı. Adam resmen kamuya mal olmuştu artık.

Kazlarla işimiz nihayet bittiğinde arabayla Bicester'e, kirlilik krizi yaşayan bir köyü çekmeye gittik. Hayvan kendisini at sanıyordu. Altı buçukta Herman ile eve döndük. Birkin vaziyetteydim ve kafamda akşamı kurup duruyordum. Daisy'ye telefon edip David'i göreceğimi söyleyen bir mesaj bıraktım. Sonra dolahımın kapaklarını açtı. Ne giymeliydim? Sade, beyaz bir elbise üstüne limon yeşili bir hırka giymeye karar verdim. Saçlarımı da azıcık köpükle şekillendirdim. Alkol almak intendedim için dönüşte sorun yaşamamak adına metroya

bindim. Restoranın yerine bakmıştım; Farringdon'a yakındı. Yediyi kırk geçe kapısındaaydım.

David çoktan gelmişti. Barda, üstünde şık bir kor pantolon, beyaz bir tişört ve mavi keten ceketle oturuyordu. Beni görünce el salladı. Önden birer kadeh şampanya içtik. Ben, benimkini biraz hızlı içiverdim. Sonra, yemek yenen tarafa geçtik. Manastır yemekhaneleri gibi döşenen salonda duvarlar beyaza boyanmıştı ve masalar masif ahşaptandı.

Oturunca, David, "İşte buradayız," dedi.

"Evet, buradayız," diye tektarladım. "Güzel bir yemiş." Garson mënüleri getirdi.

Garson bardaklarımıza maden suyu doldururken, David, "Çok güzel yemekleri var buranın," dedi. Mönüye göz attım ve midem bulanmaya başladı. Okumaya başladım. Domuz dalağı sarması. Ağır ateşte pişmiş kuzu sakatatı. Kuzu beyni kızartma. Kanda kaynatılmış domuz sucuğu. Fırında ılık kızartma. Sığır kuyruğu çorbası.

"Sevdiğin bir şeyler var mı?" diye sordüğünü duydum.

"David..."

"Mumbar nedir?" diye sordu.

"Domuzun ince bağırsakları. David..."

"Hımmmm," dedi mënüyü incelemeye devam ederken.

"Sana söylemem gereken bir şey var."

"Öyle mi?" Bana baktı. "Ciddi bir şey mi?"

"Vejetaryenim ben."

"Ah. Hay aksi. Çok özür dilerim," dedi suratını ekşiterek.

"O hâlde, seni olabilecek en kötü yere getirmişim."

"Senin hatan değil. Baştan söylemeliydim. Fakat bu restoranın surf ete yönelik olduğunu tahmin edemedim. Önemli değil," dedim. "Eskiden veteriner olduğumdan, zamanında

fazlasıyla bağırsak ve dalak gördüm. Ancak bu organlar, ameliyat ettiğim canlı hayvanların içindeydi."

"Gitmek ister misin?"

"Hayır, sorun değil. Bakayım ne alabilirim?" Mönüyü en alta kadar taradım. "Peynirli sebze tabağı alayım ben."

"Az gelmez mi?"

"Yeter bana."

"Eh, ben de çok abartmayacağım. Yaban ördeği alayım ben de. Karşında yememden rahatsız olur musun?"

"Yok, o kadar katı değilim. Genelde restoranlarda gitmek de sorun yaratmıyor. İlla ki makarna, pilav yiyecek bir şeyler oluyor ancak burası et ağırlıklıymış."

"Öyle. Hatta spesiyalleri sıra dışı etler. Aslında bildiğin sakatat," diye espri yaptı. Gülümsedim. "Neden vejetaryen oldun?" diye sordu garsonla göz göze gelirken. "Hayvan haklarıyla ilgili bir şey mi?"

Kadehimle oynamaya başladım. "Ever, ever öyle."

"Yani, sosis köpekli bir vejetaryensin."

Gülümsedim. Garson tekrar geldi ve David'le ikisi konuşurlarken ben de David'in masasının üstünde duran ellerine baktım. Aniden bastırın ağlama isteğimi güçlkle engelledim.

"Beyaz şarap uyar mı, Miranda?" Başımı salladım. Garson elinde bir şişe Chablis ile geri döndü. Büyükçe bir yudum alıp gevşemeye başladım. Sonra aperatifler geldi. Benim için mozzarella salatası, onun içinse karides güveç. David'in çatalını ruhaf bir şekilde tuttuğunu fark ettim. Sanki doğru düzgün kavrayamıyor gibiydi. Bana isim hakkında sorular sorunca muhabbeti güzelleşti. Zira, her zaman anlatacak bir sürü iyi hikâyem vardır. Sonra soru sorma sırası bana geldi.

"Hep fotoğrafçı mı olmak istedin?"

"Hayır, aslına bakarsan doktor olacaktım."

"Öyle mi? Yani tıp mı okudun?"

"Evet."

"Nerede?"

"Cambridge'te."

"Cambridge'e mi gittin?" diye sordum.

Cambridge'e gittin ve benim yüzümden okulu bırakmak zorunda kaldın.

"Tıp okumaktan vazgeçtim," dedi bıçağını bırakırken.

"Ya?" dedim masumane bir tavırla. "Neden?"

"Çünkü, şey, üniversiteyi yarıda bırakmak zorunda kaldım." Komşusunun, David'in okulu bıraktığını söylediğini hatırladım. "Bir kaza geçirdim," dedi. Başıyla ellerini işaret etti. "Fark etmişsindir."

"Hayır, ben..."

"Neyse, birkaç ay izin almak zorunda kaldım. Okul da anlayış gösterdi ve o sınıfı tekrar edebileceğimi bildirdi. Ama iyileştiğimde -çğer doğru kelime buysa- tıp okumak istediğimden artık emin değildim."

"Neden?" diye sordum sessizce. Kalp atışlarım deli gibi hızlandı.

"Doktor olmak istemedim. Belki de hastanede çok zaman geçirdiğimdendir. Cilt grefti yaptırmak çok uzun sürüyor; sen de bilirsin."

Nefesim tıkanıp. "Nereden bileceğim ki?"

Şaşırmış göründü. "Veteriner olduğun için."

"Ha... Evet... Tabii."

"Neyse işte, uzunca bir gerileme dönemi yaşadım. Sonra da kendimi olanlara uydurmam gerekti."

Böyle açık açık konuşunca ben de ellerine direkt bakabili-
rim gibi hissettim. Ellerini benîmkilerin arasına almak, oku-
mak ve iyileştirmek istiyordum.

"Çok üzüldüm," diye mınıldandım. *Ozür dilerim.*

"Önemli değil." dedi. "Yani, senin *hata*n değil*di* sonuçta." *Ama benim hatam*dı*.* "Ellerini pek güzel değil." diye devam
etti. "Fakat, en azından işe yarıyorlar. Umarım seni rahatsız
etmiyordur," dedi. *Beni fazlasıyla rahatsız ediyor.*

"Hayır, elbette etmiyor."

"Zaten üstünden asırlar geçti."

"On altı yıl."

Gözünü kırptırtırdı. "Matematiğin çok iyiymiş." Şok için-
de yüzüne baktım. "Ne çabuk hesapladın."

"Ah, şey... Üniversiteyi yanda bıraktığını söylemişin. O
zamanlar yirmi yaşında olsan..." dedim kalbim güm-bür güm-
bür atarak. "Salı günü de otuz altı yaşında olduğunu söyle-
miştin."

"Öyle mi?" Kafası karışmıştı. "Yaşını söylediğimi hatırla-
mıyorum."

"Evet, söylemiştin. Söylediğinden... gayet eminim." *Kepa-
renesi Miranda.*

"Eh, herhâlde söylemiş olmalıyım. Neyse işte, iyileşmek
için bir süre izin aldım ve ailesiyle San Francisco'ya taşınmış
olan bir arkadaşımın yanına kalmaya gittim. Sana çocukken
Amerika'da yaşadığımı söylemiştim, değil mi?" Başımı salladım.
"İşte bu arkadaşımın ahlası *San Francisco Examiner* gazete-
sinde fotoğrafçıydı. Hatırlıyorum da, kuzın bir harika oldu-
ğunu düşünüyordum. Dışarı çıkıp inanılmaz fotoğraflar çeker
ve gece boyunca üstlerinde çalışırdı -bu konuda çok tutku-
lu-ydu- ınnnı sabah olunca bastığı fotoğraflara bakardık. Çok

boş vaktim olduğundan bana kameranın nasıl çalıştığını ve karanlık odada fotoğrafları nasıl geliştirdiğini gösterdi. Uzun lafın kısası, hastalık bana da buluştu. Böylece Cambridge'i bırakmaya karar verdim."

"Yazık olmuş," dedim. "Cambridge'i erken bırakmışsın."

"Geri dönmemin bir anlamı yoktu. Fotoğrafçılık okumak için City Poly'ye gittim. Şansıma ellerim de iyileşmeye başlamıştı. Yaralanınca bir miktar tazminat aldım. Sigorta ödemesi gibi bir şeydi. Ben de gidip kendime ikinci el bir Leica satın aldım. Şu geçen gün senin fotoğraflarını çektiğim makine işte. Neyse ki tutuşumda falan da sorun yoktu. Sol elimin kavraması çok iyi değil -tendonlarımı zarar görmüş- ama asıl kullandığım sağ elim. Kamerayı odaklamakta ve film sarmakta sorumum olmaydı muhtemelen devam edemezdim. En azından o zaman. Neyse, diplomamı aldım ve birkaç sene yardımcı fotoğrafçılık yaptıktan sonra Reuters'a alındım. Benim için iyi bir adımdı."

"Foto muhabiri böyle oldun demek?" dedim. "Neden manzara fotoğrafçısı ya da ne bileyim moda fotoğrafçısı falan olmadın?"

"Aslına bakarsan manzara çekmeyi çok severim, hatta bir süre dikipündüm de ama durup dururken politikayla ilgilenmeye başladım. Gençken hiç alakam yoktu ama yirmilerimin başlarında..." omuzlarını silkeli, "politika ilgimi çekmeye başlayıverdi işte." Nedenini gayet iyi biliyordum. "Seninle konuşmak çok kolay," dedi şaşkın bir havayla. "Normalde çok zor muhabbet açarım ama seninle saatlerce konuşabiliyordum gibi hissediyordum. Nedendir bilmiyorum ama çok anlayışlı birine benzediğin için olabilir."

"Öyle miyim?"

"Evet, çok merhametli birine benziyorsun. Yani, kazayı anlattığımda gösterdiğin tepki mesele, içime dokundu." Şimdi ne cevap vereceğimi diye düşünüyordum ki garson geldi ve tabaklarımızı aldı. "Bu akşamki davetimi kabul edeceğinden emin değildim," diye devam etti David. "Kaba biri olduğumu düşünmüşsündür diye korkmuştum."

"Ben de, sen benim delinin teki olduğumu düşünmüşsündür diye korkmuştum."

"Kötü bir başlangıç yaptık, değil mi?" Başımı salladım. Sonra bir sessizlik oldu. "Sana neden çıkma teklif ettiğimi söyleyeyim mi?" diye sordu pat diye. Gözlerine baktım. İçlerinde yeşil ve ela renkli benekler vardı.

"Tamam," diye mırıldandım. "Neden?"

"Çünkü bira teklifini kabul etmediğim zaman çok mahzun göründün." Kaşığıyla oynamaya başladı. "Çok sevimliydi. İfade. Kendimi övmek gibi olmasın, ki muhtemelen övüyordumdur ama öyle büyük bir hüsrana uğramış gibi göründün ki, dediğim gibi, içime çok dokundu. Ben de sana çıkma teklif etmeye karar verdim." Gülümsedi. Gülümserken yüzünde oluşan çizgilerin arasında, o hilal şekilli yara izi kayboluverdi.

Ana yemeklerimizi yerken muhabbet gittikçe kişiselleşti. Hem mutlulukta hem de dehşetle fark ettim ki benden hoşlanmıştı. Ama uzun sürmeyecekti. Sonra bana boşanmasını anlattı.

"Ne kadar süre evli kadın?" diye sordum ikiyüzlü bir şekilde.

"Bir seneden biraz fazla."

"Uzun sürmemiş."

Başını salladı. "Bir hataydı. Ortaak noktama çok azdı," diye devam etti. "Ayrıca çok seyahat ediyordum. O da öyle."

"Ne iş yapıyordu?" diye sordum masumane bir tavırla.

"Mankendi. Bir sürü fotoğrafçı mankenlerle çıkar," dedi. "Çevrelerimiz ortak olunca tanışması da kolay oluyor. İkimizin de hayatı aşırı stresliydi. Katya ile birbirimizden çok etkilenmiştik ama sadece bir kaçamakla yetinmek yerine evlenme gafletine düştük."

"Sen mi ayrıldın?"

"Hayır, o beni terk etti. Ona iyi davranmadığımı söyledi. Muhtemelen doğrudu da. Onunla yeterince konuşmadığımı ve bencil olduğumu söyledi. Sanırım öyleyim. Fotoğrafçılar çoğunlukla bencildirler, çünkü hırslıyızdır." Kadehime biraz daha şarap eldedi. "Peki ya sen, Miranda? Bekârsın, değil mi?" Başımı salladım. "Peki hiç evlendin mi?" diye sordu.

"Hayır. Daha doğrusu... pek değil."

"Pek değil mi?"

Kadehimle oynamaya başladım. "Bir süre nişanlı kaldım."

"Öyle mi? Ne zamandı bu?"

"Mayıs ayında bitti."

"Çok eski değilmiş. Üzüklüm. Zorlanmış olmalısın."

"Zorlandım evet. Hatta, hâlâ zorlanıyorum." Dadağımı çiğnemeye başladım. "Ama ayrılmamız en iyiydi."

"Neden? Seni..."

"Aldatı mı mı? Hayır." Dalgın bir biçimde peçetemi düzelttim. "Beni aldatmadı."

"Anlaşıyor muydunuz?"

Başımı iki yana salladım. "Gayet güzel anlaşıyorduk."

"Eee, mahsuru yoksa, problemi meydi o zaman? Mahsuru vardır muhtemelen."

Yüzüne baktım. "Bana... kötü davrandı."

"Agresif miydi?"

"Agresif mi?" Gülümsedim. "Ah, hayır. Sadece... affedemeyeceğim bir şey yaptın. Kusura bakmazsan, bu konu hakkında konuşmamayı yeğlerim. Zira düşüncesi bile canımı sıkıyor."

"Elbette, anlıyorum. Acın daha taze. Belki de seni günü ilk tanıştığımızda seni gergin bulmamın sebebi de buydu."

Hayır, hiç alakası yok. Tatlı çatalımla oynamaya başladım.
"Evet, belki de."

Garson tekrar belirince, David, "Tatlı ister misin?" diye sordu.

"Tatlı yiyebileceğimi sanmıyorum. Kahvenin yanında kurabiye ikram etmiyorlardır herhâlde, değil mi?"

"Emin değilim ama pek sanmıyorum da. Bak ne diyeceğim. Evde Belçika çikolatası var. Benimle evime gelecek kadar cesursan kahveyi bende içebilirsiniz. İki dakika uzaklıkta buradan. Ayrıca, sana portföyümü göstermeyeceğime söz veririm." Gülümsedim. Kahve ve çikolata? Onun evinde? Evet. Hem belki söylemem gerekenleri de söyleyebilirdim. Restoranda kısık sesle sohbet ederek yemek yiyen diğer insanlara baktım. Burada söylemekten çok daha kolay olacağı barıydı. "İster misin bana gelmek?"

Başımı salladım. David hesabı ödedikten sonra ılık yaz gecesinin içine çıktık. St John Caddesi'ni geçtikten sonra sağa, kahverengi tuğladan ardiyelerin olduğu Benjamin Caddesi'ne döndük.

"Evim eski bir reçel fabrikasının içinde," diye açıklamaya girdi. "Geçen sene, boşandıktan sonra aldım burayı. Dairem en üst katta." Loş ışıklı asansörden indik ve David kapıyı açtı. Açıktaki demir kirişleri, buzlu camdan tuğlalar ile sanat galerisi gibi geniş boş bir alan görmeyi bekliyordum ama hiç de öyle çıkmadı. Çok ferah bir yerdi ancak doğru düzgün

böfünmüştü ve odalar boş bir şekilde oranlanmışlardı. Tüm zeminler açık renk ahşap parkeyle döşeliydi.

"Çok güzelmiş," dedim. Yanımdaki duvarda, bir muz tarlasında çalışan iki küçük çocuğun siyah beyaz bir fotoğrafı asılıydı. Kompozisyonundaki bir şey ve çocukların gözlerindeki o acıklı tevekkül ifadesi, fotoğrafa kapılıp gitmeme neden oldu. Gözlerimi alamadım.

"Seniokilerden biri mi bu, David?"

"Evet. Sen otur, ben de kahve hazırlayıp getireyim."

Aynı zamanda çalışma odası işlevi de görüyorsa benzeyen geniş salonunda oturdum. Arkamdaki raflar, fotoğrafçılıkla ilgili kitapların ağırlığı altında bel vermişlerdi. Dönüp isimlere baktım. Robert Capa, Sebastiao Salgado, Cartier-Bresson ve Irving Penn. Martha Gellhorn, Ansel Adams, Inge Morath ve Man Ray. Masada bir Magnum derlemesi, Lee Miller'ın biyografisi ve üstünde "Renkli Negatifler" yazan bir klasör vardı. Yan sehpa da ise çerçevelenmiş bir Basın Fotoğrafçıları Ödülü ile, baştan çıkarıcı bir şekilde gülümseyen, yirmilerin sonlarındaki sarışın bir kadının fotoğrafı vardı. David elinde tepsiyle çıkageldi.

"Eşin mi bu?" diye sordum.

"Evet, eski eşim."

"Güzelmiş," dedim.

"Öyledir. Polonyalı. Gerçi iletişim sorunlarımızla bunun bir alakası yok zira iki dili de gayet güzel biliyor. Neyse, kahveyi dışarıda içelim mi?"

"Dışarıda mı? Balkonun mu var?"

"Hayır. Göstereceğim. Gel benimle." Koridor boyunca peşinden dairenin sonuna kadar yürüdüm. Beyaz, dönen merdivenlerden yukarı, sümbül renkli bir kapıya kadar tırman-

dık. David kapıyı itti ve dışarı çıktığı anda kusuk spot ışıkları kocaman bir çatı terasını aydınlattı.

"Bahçeme buyur," dedi.

Teras zarıfçe döşenmişti ve bahar zamanı bir fidanlıkta göreceğiniz kadar çok çiçek vardı. Çeşit çeşit filbahri çiçeği parmaklıkların etrafına sarılmıştı. Bütün aaksılardan sardunyalar fışkırıyordu. Sepetlerden ve yalak şeklindeki çiçekliklerden petunyalar dökülüyor ve küpe çiçekleri, balerinlere benzeyen pembeli kırmızılı goncalarını aşağı sallıyorlardı. Üstünü yasemin sarmış bir bitki kafesi bile vardı. Yaseminlerin yaydığı koku cennetlikri.

"Vay canına. Bunların hepsini sen mi yaptın?"

"Keşke. Daireyi aldığımnda terası böyleydi. Elimden geldikçe yaşatmaya çalışıyorum ama pek kabiliyetli olduğum söylemez. Tek yaptığım, her gün sulayıp dua etmek. Hortuma takılma, bu arada." Terasın sonuna kadar geldik. Ferforje bir masa ile dört sandalye vardı. Oturup Londra'nın ışıklarına bakarak kentin simgesi yerleri bulmaya çalıştık.

"Şurası Barbitan," dedi David sandalyesini döndürerek. "Şurası da Nat West Kulesi. Solundaki yeşil ışıklı yer Gherkin binası. Şurada da OXO kulesi ve hemen arkasından Eye'i görebilirsin." Orada oturmuş kahvelerimizi içerken, başkentten geceye has kakofonisini dinledim. Arabaların uzaktan gelen uğultuları, acı fren sesleri, sirenlerin ve araba alarmlarının ısrarcı çığlıkları. Sonra, yakınlarla bir kilise çanının saat onu vurduğunu duyduk.

"Bu çalan, yolun hemen aşağısındaki St John's Kilisesi. Oradaki, şimdi çalmaya başlayan da St Paul. Çok güzel, değil mi?" dedi mutsuzlukla. "Çok hoşuma gitti bu. Manzara paylaşıldıkça daha da güzelleşiyor." Bir anlığına sessizlik olunca

David'e söylemem gerektiğini bildiğim şeyleri söylemek istedim ama kelimeler boğazıma takılmış gibiydi. Sonra o bana bir çevre örgütü için fotoğrafladığı Endonezya'daki yasa dışı ağaç kesimiyle ilgili son belgesel projesinden bahsetmeye başladı. Çocuk işçiler de ilgilendiği konulardan biriydi.

"Guatemala'da şeker kamışı kesen dört yaşında çocuklar gördüm," dedi. "Ellerindeki palalar, boylarından büyüktü. Çocuklar ucağın altında kölelik etmek yerine okulda olmalıydılar."

"Korkunç şeyler görmüş olmalısın," dedim.

"Evet, gördüm. Korkunç şeyler gördüm. Ancak aynı zamanda da ruhaf bir biçimde erkileyici şeyler gördüm. Biz insanların birbirimize yapabildiğimiz aşağılıkça şeyler."

Üstümden bir uranç dalgası aktı. "En kötüsü neydi?" diye sordum. "Duygusuzca bir soru gibi gelebilir ama merak etmeden edemedim."

"Sorun değil, çok sık sorulur bu soru. 1991'de Basra Körfezi'nden çekildiğimiz dönem. Omagh bombalamasının sonuçları. Tahmin edeceğin üzere, Kosova da berbat. Orada bir sene kaldım. Ruanda'dan sonra hâlâ tekrarlayan kâbuslar görüyorum. Sonra geçen sene İsrail'e gittim. Benim için son noktayı koyan orası oldu."

"Neden?"

"Kudüs'te bir intihar bombacı, bir kafeye girip kendini patlattı. Ben de fotoğraf çekmeye gittim. Sokakın karşısında, acı içinde çığlıklar atan bir kadın vardı. Kadını fotoğraf lamaya başladım, sonra beni gördü. Bana doğru koştu ve bana vurdu. Sağlam geçirdi. Haklıydı da. İşte o anda artık durmam gerektiğini anladım. En kötüsü bu işte," diye devam etti, önünde uzanan şehre bakarken. "Kameranın arkasına

geçince olanlarla arana bir mesafe geliyor ve hissizleşiyorsun. Korkunç yaralar içinde yatan ya da gözünün önünde vurulan insanları görüyor olmaya rağmen tüm insani hislerin geçici bir süreliğine askıya alınmış oluyor. Tek düşündüğün, *ışık, harika bir kare, bu da iyi, bu da, oluyor. Kareye alıyorsun, odaklıyorsun ve çekiyorsun. Çünkü o anda tek umurunda olan şey fotoğraf; insanlar değil. Ancak sonrasında kendinden tiksiniyorsun.*"

"Ama fotoğraflar çok önemli."

"Elbette önemli. Ulaşmak istediğin de o. Önemli bir fotoğraf. İnsanın içine işleyen bir metafora dönüşecek şekilde bağlamını açacak bir fotoğraf. Ancak fotoğrafçılar buna ulaşmak için ağır bir bedel ödüyorlar. Çoğu depresyon geçiriyor. Kimisi intihar ediyor. Kendim de on senedir bu işteyim ve artık bırakmam gerekliydi."

"Belgesel işine girme nedenin de bu mu?"

"Evet. Hem böylece, cesetlerin olduğu yerlere sürüklenmek yerine, kendi konumu kendim seçebilecektim."

"Böylesi daha mı hoşuna gidiyor?"

"Evet ama pek kazançlı değil. O yüzden faturalarımı ödeyebilmek için ticari işler de alıyorum. Mesela şirket raporları -kabul edilebilir şeylerse- ve son zamanlarda da dergi çekimleri gibi. *Marie Claire* dergisi için bir iki tane gelişim hikâyesi yaptuktan sonra Lily'den telefon geldi." Harrietle başını salladı. "Senin fotoğraflarını çekmem için nasıl oldu da aklına ben geldim, halâ anlamıyorum."

"Şey... Herhâlde ortamı biraz görmek istediğinden. Çiğgin, demişti hatırla."

"Eh, fotoğraflarımın belli bir çizgisi olduğu doğru. Çok fazla hareket kullanırım, belki de istediği buydu. Sen nasıl

tanıştın onunla?" Anlatırm. kahkaha atı. "Tahmin edebiliyorum. Tam bir hayvan delisi."

"Seninle bir iki kere karşılaştığını söylemişti."

Başını salladı. "Çok abartılı bir kadın. Oyle kadınların çok zor olduğunu düşünürüm."

"Eee, ben de fotoğraflarda gergin mi çıkacağım?" diye sordum.

"Çok hoş çıkacaksın. Yarın basacağım fotoğrafları."

"Nerede?"

"Burada. Kendi karanlık odam var. Uzun sürmez."

"Nasıl yapıyorsun? Daha önce hiç görmedim."

"Sahiden mi? Önce, çektiğin fotoğraflar arasından basacağın negatiflerin seçiyorsun. Sonra da..." Fincanını par diye masaya bıraktı. "Görmek ister misin?" dedi. "Gösterebilirim."

"Ne? Şimdi mi?"

"Evet, sen buradayken fotoğraflarını basabilirim. İster misin?"

"Şey, evet. Evet, isterim. Ama ne kadar sürer?"

"Kırk beş dakika kadar. Saat on biri çeyrek geçe için sana bir taksi ayarlarım. Olur mu?" Başını salladı. "Pekâlâ, gel benimle." Tepsiyi aldı ve tekrar içeri girdik. Taksi durağını aradı. O telefondayken ben de yatak odasının aralık kapısından içeri göz attım. David bayağı derli topluydu. Yatak örtüsü özenle örtülmüştü ve ortalığa saçılmış elbise yoktu. Bir köşede, duvara yaslanmış bir hokey sopası gördüm.

"Tamam," dedi, "Taksiyi ayarladım." Ceketini çıkartıp sandalyenin üstüne attı ve mutfağın yanındaki kapıyı açtı. "Burası." Karanlık odaya girerken burnuma kimyasal kokusu doldu. "Bu işe bayılıyorum," dedi. "Geliştirme kısmına bayılıyorum." Bir ipin üstünde parlayan negatif şeritleri ve

dört adet fotoğraf asılıydı. Üstünde Ilfor ve Kodak yazan kutular ve makaralar vardı. David küvetlerden birini doldurdu ve sonra büyük bir mikroskoba benzeyen bir aleti kurcalamaya başladı. "Buna agridizör denir. Şimdi, şunu hazırlayayım. Hah, oldu. Tamamdır. Hazır mısın?" Önümden uzanıp ışık kablosunu çekmesiyle birlikte aniden karanlığın içine gömüldük.

"Birazdan görmeye başlayacaksınız," dedi yumuşak bir sesle. Gerçekten de, soluk mercan rengi bir ıltı, odayı kaplarken, kadifemsi karanlığın içinden ana hadar hayal meyal belirmeye başladı. David'e baktım: yüz hatlarını yavaş yavaş seçebiliyordum. "Görmemizi sağlayan, kırmızı ışık," diye açıklamaya girişti. "Bunun içinde beğendiğim üç adet negatif var." Elinde çıkartabildiğim kadarıyla CD kutusuna benzeyen ince, siyah bir kutu vardı. Kutuyu açtı, ilk negatifi çıkardı ve üstüne tazyikli hava püskürttü. Sonra negatifi agridizöre koydu ve hafif bir ışık geldi.

"Pozlandırma sırasında kâğıdı ışıktan korumak için bir emniyet filtresi var." Hafif hafif salladığı teknenin içinde, gitgide belirginleşen bulanık yüz hatlarını gördüm. "İşte, oldu. Bunu ışığa tutacağım. Tamam mı?" Filtreyi çıkardı ve karşımızdaki rafta duran saate baktı. Fosforlu yelkovan yirmi saniye boyunca yol alırken sessizce bekledik. Sonra David agridizörü kapattı, kâğıdı aradan aldı ve geliştirme banyosuna koydu. Banyoyu ileri geri itirerek hafifçe sallıyordu şimdi de. İçindeki sıvının kenarla çarpıştığı çıkardığı sesi duyabiliyordum.

"Üç dakika daha sürcek bu işlem." Ellerini sıvıya soktu ve kâğıdı köşelerinden nazikçe tutup oynattıca gri lekeler belirmeye başladı. "Aslında, maşa kullanmak gerekirdi," dedi. "Ama

ben ellerimi bulaştırmayı seviyorum. Dokunmayla ilgili bir şey benim için. Cildi bozabiliyor ama benim durumumda bunun pek önemli yok."

Yine bir sessizlik oldu. "David." Kalbim göğüs kafesiime sığmıyordu..

"Efendim?"

"Sana söylemem gereken bir şey var."

"Öyle mi? Nedir?" Derin bir nefes aldım. Bana yandan bir bakış attuktan sonra gözlerini tekrar önüne çevirip hanyoyu sallamaya devam etti. "Ne oldu? Ciddileştin birden."

"Şey.. yemekten, bana otuz altı yaşında olduğumu söylediğini söylemiştim ama aslında söylememiştim."

"Söylediğimi sanmıyorum."

"Oradan bilmiyorum zaten."

"Eee, nereden biliyorsun?"

"Çünkü..." Tekneyi aşağı yukarı sallayan David'in profili-ne baktım. "Çünkü..."

"Otuz altı yaşında gösterdiğim içindir, muhtemelen."

"Hayır, sebebi o değil. Çünkü... Ben..." Kalbim güm güm atıyordu. "İnternet sitende gördüm. 1967'de doğduğun yazıyordu. Bilmemin sebebi buydu."

"Ha!" Kahkaha attı. "Bir an korkunç bir şey söyleyeceksin sandım. Bu kadar mı yani? İnternet siteme mi baktın?"

"Evet." dedim. "Evet, baktım."

"Şey," dedi tekrar kahkaha atarak. "Sevindim buna. Hatta gururum okşandı. *İnternet* bitti mi?"

"Şey, ben..."

"Ah, bak," dedi. "İşte oluştu." Kararan kâğıda baktım. Saçlarımın, çenemin, dudaklarımın ve şimdiki de burnumun dış hatları ortaya çıkmıştı. "Bu kâğıda bayılıyorum,"

dedi. "Suretin, gözlerinin önünde, görünmez hâlden yavaş yavaş görünür hâle geçmesine. Sanki radyoyu açıp müziği duymak gibi." Evin içinde çektiği fotoğraflardan biriydi. Kesinlikle gergin görünüyordum. Huzursuz. Akli başka yerde. Gözlerimden okunuyordu. Onca zamandır altında ezildiğim suç gözlerimde görünüyordu. Âdeta -evet- ışığa rutulmuş gibi hissediyordum.

"David..."

"Çok güzel görünüyorsun," dedi birdenbire. "İfaden büyüleyici. Biraz sıkıntılı duruyorsun. Sanki kafanda çözemediğin sorunlar varmış gibi. Belki de ayrılık acısıdır," diye ekledi yumuşak bir sesle. Cevap vermedim. Sonra fotoğrafı geliştirme banyosundan çıkardı ve hemen yanındaki banyoya koydu. "Durdurma banyosu bu," diye açıkladı ve yine nazikçe sallamaya başladı. Sonra fotoğrafı aldı ve sıradaki banyoya koydu. "Ve bu da respit banyosu. İkinci negatif geliştirirken bunu burada bırakacağım." Aynı işlemleri tekrar ederken bir yandan usul usul konuşmaya devam etti. Bu sefer kucagımda Herman ile Primrose Hill'den aşağı inerkenki resmimizin belirdiğini gördüm. Ardımızdaki gökyüzünden uçurtmalar uçuyor, önümüzde yerde ise bir köpek kadrajın dışına doğru koşuyordu. Resim öyle hareketliydi ki âdeta sürmekte olan bir piyecin içinde durdurulmuş bir an gibiydi. "Çok hoş görünüyorsun," dedi. "Zihnin meşgul gibi," diye ekledi. "Ama bu işi daha da ilginç kılıyor." Aniden kapı çaldı.

"Taksin geldi. Tüh... Erken geldi." Davut, dikkate bakılgı ikinci fotoğrafı banyonun içinde salladı. Çaktırken, hafif ve düzenli nefes alışverişlerini duyabiliyordum. Oğ buçuk saatli onunla olduğum hâlde söylemek istediğim şeyi söylemediğimi fark ettim. Artık ağzımı açamazdım, zira taksi

gelmişti. Yani onu tekrar görmem gerekcekti. Evet, buydu işte. Onu tekrar görmem gerekcekti, sonra da ona söyledim. Söyledim ve biterdi.

"Seninle tekrar görüşmek isterim," dediğini duydum. Sanki hitap ettiği ben değışmişim gibi iki yana salladığı fotoğrafıma bakıyordu. "Seninle tekrar görüşmek isterim," diye tekrarladı, hâlâ fotoğrafıma bakarken. Kapı tekrar çaldı: bu sefer daha ısrarlıydı. "Çünkü," başını döndürüp yüzüme baktı, "çok hoş biri olduğunu düşünüyorum. Sence de uygun mu, Miranda?"

Sanki dök bir uçurumdan kafa üstü yuvarlanıyormuşum gibi hissettim. "Evet," dedim fısıldayarak. "Uygun."

David gülümsedi ve birden bana doğru eğildi. Bir an için beni öpeceğini sandım ama sonra arkamdaki kabloyu çekti ve oda beyaz bir ışıqla aydınlandı. David fotoğrafı eline aldı.

"Güzel."

Sekizinci Bölüm

Pazar günü, Daisy, "Onunla akşam yemeğine mi çıktın?" diye sordu. Gözleri bir lemurunkiler gibi kocaman açılmıştı. "Akşam yemeği? Randevu gibi?" Primrose Pastanesi'nde oturmuş, kimse kulak misafiri olmasın diye kısık sesle konuşuyorduk. Daha ziyade Daisy konuşuyordu. Benim tek yaptığım başımı sallamaktı. Duygusal durumumun hassasiyetinden dolayı daha farklı bir iletişim şeklini becerebilecek durumda değildim. "Yani onunla randevuya çıktın?" diye tekrar etti hayret içinde. Tekrar başımı salladım. "Ama mesajında sadece onunla görüşeceğini söylemişsin. Sandım ki onu sen aradın. Ama adam cesmen sana çıkma teklif etmiş." Başımı salladım. Daisy sandalyesinde arkasına yaslandı. "Vay canına!" Çay bardağını bırakıp tekrar öne eğildi. "Senden hoşlanıyor," dedi sadece ağzını kıpırdatarak. Omuzlarımı silkтім. "Hoşlanıyor. Yoksa sana çıkma teklif etmezdi, değil mi?" Derin bir nefes aldı. "Tanrım. İşini zorlaştırır bu, değil mi?" dedi gerçekçi bir şekilde. Tekrar başımı salladım. "Diğer yandan," dedi gözlerini kısarak durumunu değerlendirirken, "senden hoşlanmanın işini kolaylaştırabilir de. Seni tekrar aradı mı biri?" Başımı

Böylece salladım. "Ama görüşmek istediğini söyledi." Başımı la onayladım. "O zaman, eminim arayacaktır. Çok meraklı gör-
rümek istemiyordur. Vay canına." dedi nefes verirken. Sonra
kukludanmaya başladı. "Şu hâle bak." Bergamorlu çayından bir
yudum daha aldı. "Eh, olaylar böyle gelişince, bir şey söyle-
yememişindir."

"Hayır," diye mırıldandım. konuşma yerime tekrar kavu-
şunca. "İstedim. Kesinlikle istedim. Hatta, denedim. Ama
restoran çok kalabalıktı, o yüzden orada söyleyemeyeceğim
açıktı. Sonra beni evine davet etti..."

"Evine mi gittin? Neler oldu?"

"Şey... Çok hoştu. Çatı terasında oturup Londra ışıkları-
nı izledik, sohbet ettik. Gerçi konuşmanın çoğunu o yaptı.
Normalde çok zor muhabbet açtığını ama benimle konuş-
maktan keyif aldığını söyledi. Açıkçası, ben de onu dinle-
mekten keyif aldım. Çok ilginç biri. Zihnim meşguldü biraz
da. Fakat orada oturduğumuz müddetçe, söyleyebileceğim
ve söylemek istediğim birkaç an oldu," dedim içimi çekerek.
"Gerçekten çok istedim..."

"Neden söylemedin o zaman?" diye sordu kısık sesle.
Neden söylemedim?

"Çünkü... Sonra karanlık odasına gittik. Çektiği fotoğraflarını
geliştirirken neredeyse söyleyecektim. Oradayken çok
daha kolay olacağını biliyordum. Sadece karanlığın içinde fi-
sıldayacaktım ama..."

"Ama ne?"

Suratına baktım. "Kelimeler boğazıma takıldı kaldı. Bir de
gitti benim için taksit çağırıldı. Yani fazla vaktim kalmamıştı.
Öyle pat diye söyleyebileceğim bir şey değil. Dalay. O yüz-
den, olmadı işte ama..."

Daisy yüzüme delici bir bakış attı. "Neden söylemediğini biliyorum." dedi. "Bariz ortada ama ancak fark ettim. Ona söylemedin; çünkü ondan hoşlanıyorsun, değil mi?"

"Şekerlikle oynamaya başladım. "Bilemiyorum."

"Hoşlanıyorsun işte." dedi tekrar kükürdayarak. "Belli oluyor. Benden saklayamazsın, Miranda. Seni çok iyi tanıyorum."

"Madem öyle, tamam. Evet, ondan hoşlanıyorum. Ya da ona doğru çekiliyorum, diyledim. Ağzumdaki baklayı çıkarıp güzel bir geceyl mahvermek istemediğimi kabul ediyorum."

"Ya da onu tekrar görme ihtimalini kaybetmek istemediğini?" Ona baktım. "Sebebi bu, değil mi, Miranda? Sebebi bu."

Omuzlarımı silkтім, derin bir nefes aldım ve sonra usulca başımı salladım. "Evet," dedim. "Haklısın. Korkaklık etmemin sebebi buydu. Çünkü ona söyleseydim, tüm ihtimallerin yiteceğini biliyordum."

Daisy alt dudaklarını çiğniyordu. "Ah, canım. David'i aramaya başladığında aklında bunlar yoktu, tabii."

"Hayır, hem de hiç yoktu." Bir süre sessiz kaldık.

"Bir noktada, acı gerçeklerle yüzleşmen gerekli."

"Hımmmm. Ve de göğüslemem."

"Özellikle de onunla aranızda bir şeyler olacağını düşünüyorsan." Aramızda bir şeyler olman mı? Kalbim hopladı. "Gelecek sefere belki, ne dersin?"

Sarhoşluk derecesinde bir mutluluğa kapıldım. "Evet, gelecek sefere belki. Doğru." *Gelecek sefir olsun bğfrn.* "Peki, sende ne haber?" Daisy'nin, kadife kılıfında, korasının içindeki bir kelebek gibi bekleyen gelinliğini geldi aklıma. "Nigel ile konuştun mu?"

"Pek sayılmaz."

"Sanırım bu, hayır, demek."

"Dün bütün gün adamın tekinin ellinci yaş günü partisi için uğraştım. Dansözlü, develi Arabistan Geceleri temalı bir şey istiyor. Önceki gece de Nigel'in birç turnuvası vardı. Sonra bu sabah da bir departman müdürüyle görüşeceği için erkenden işe gitti. Adamı etkilemek için çok hevesliydi. Dedğim gibi ortaklığa oynuyor ve..." Sesi gitgide azaldı. "Ama konuşacağım," dedi. "Yakında." Üsrümüze tuhaf bir sessizlik çöktü. Ancak bu sessizlik sırasında bile uzaklardan gelen acı bir havlamayı duyabiliyordum.

"Dışarıda eliyle seni işaret eden bir adam var. Devasa bir çiçek buketi taşıyor. Her an harekete geçebilir."

Arkamı döndüm. "Marcus bu."

Elimi sallayınca içeri geldi.

"Merhaba, Miranda." Elinde koca bir buket kokulu lilyum vardı. Twiglet de her zamanki gibi Marcus'un kazağının içindeydi ve ön patiletini yakasından dışarı sarkıtmıştı. "İlk gören Twiggers oldu. Herneen havlamaya başladı. Anlaşılan öğretilince merhaba demek istemiş." Twiglet'i okşayıp burnundan öptüm. Sonra köpek aniden Daisy'nin kendisine doğru uzattığı kollarına atladı.

"Şuna bak! Twiglet yeni bir arkadaş edindi."

"Bu Daisy," dedim köpeğe sarılan Daisy'yi işaret ederek. "Daisy, bu da Marcus. Marcus ve Twiglet yavru köpek partilerine geliyorlar. Soni geçen gün *Land Ahoy*'da izledik," diye devam ettim. Twiglet bu arada Daisy'nin kulağını yalıyordu. Daisy başını kaldırıp baktı.

"Ah, savunma sanatları dersi verensin sen," dedi. "Şimdi hatırladım. Miranda bahsetmişti."

"Doğru. Kısa süreli bir kurs. Hes yaştan, cinsiyetten, emik gruptan ve dini görüşten kişiye hitap ediyorsunuz. Geniş kapsamlı olacak."

"Eh, biz de gelmeyi çok isteriz. Değil mi, Miranda?" Dikkatle surasına baktı.

"İçimi çektim. "Peki, madem. Yeter ki sen mutlu ol."

"Eh, o takdirde," çantasına uzandı ve broşürlerinden birini çıkardı, "şunlardan sana da bir tane veriyim. Hemen Tottenham Court Caddesi'nin orada."

"İşten gelmem çok kolay olur," dedi Daisy. "Bedford Meydanı'nda çalışıyorum ben."

"İlk ders perşembe günü saat yedide. Ders başına on beş sterlin. Çifiler halinde çalışıyoruz. Siz ikiniz takımı olursanız iyi olur."

"Oluruz tabii," dedi Daisy, Twigler'i geri uzatırken. "Sen bizi kaydediver lütfen." Broşürü çantasına koydu.

"Çay ister miydin?" diye sordum.

"Hayır, teşekkürler. Vaktim yok. Kız arkadaşım ile görüşmeye gidiyordum. Princess Caddesi'nde oturuyor."

"Çiçekler onun için demek." Başını salladı. "Bavılacaktır kesin."

"Umarım. Bir dahaki partide görüşmek üzere." Biz bir veda gülücüğü bahşedip gitti.

"Tanrım, abayı yakmış olmalı," dedi Daisy. Kızırganın es-
ründe Twigler'ten geriye birkaç beyaz rüy kalmıştı. "Elinde en
azından kırk sterlinlik bir buket vardı. Neyse, benim de git-
mem gerekli," dedi ayağa kalkarken. "Anneme uğrayacağım
söz vermiştim. Görüşürüz, Miranda." Bana sarıldı. "Üzülme
sakın." Çayını bitirdikten sonra ben de kalktım. Caddede
karşıdan karşıya geçecektim ki iki genç yolumu kesti. Kalbim

hızla atmaya başladı. Mantıksız olduğunu biliyordum ama engel olamıyordum.

"Affedersiniz," dedi bir tanesi. Kendimi hazırladım. "Metroya nasıl gidebileceğimizi söyler misiniz?"

Onlara yolu tarif ettim fakat bir yandan da sordukları için içerledim. Çünkü hep böyle oluyor. Muhtemelen minyon olduğumdan ve tehditkâr görünmediğimden. En nefret ettiğim de, bana yanan insanların hep erkek olması.

Neyse, ön kapısını kilitlemekte olan aromaterapist gölümseyerek kendi evime girdim ve e-postalarımı kontrol ettim.

"Çoban köpeğini göletin içindeki japon balıklarını kovalayıp duruyor. Yakalamaya mı çalışıyor, ne yapıyor?" Hayır, balıkları koyun gibi gütmeye çalışıyor.

"Kobay farem çok soğuk."

"Tavşanım ikide bir çok yapmış da inanamıyormuş gibi kafasını sallıyor." Ağzında afı çıkmış; veteriner'e gitmesi lazım.

O sırada yeni bir e-posta geldi. Gönderen DJW idi. Kalbim olduğu yerde bir takla attı. "Merhaba Miranda. Bir çekim için birkaç günlüğüne Barselona'da olduğumu söylemek istemiştin. Cuma günü döneceğim. Acaba cumartesi akşamını bana ayırır mısın? David. Not: Eğlenceli bir şeyler yapabiliriz."

Günler, acı verici derecede yavaş geçti. *Hayvanları Çözenler*'in yeni sezon ilk bölümü salı günü yayımlandı. Ta mart ayında çözdüğüm davaları tekrar görmek tuhaf olsa da program iyiydi. Aparı sahiplenici papeğan, talepkâr Hint gerbili ve pasif agresif domuz işlenmişti. Çarşamba günü yavru köpek partisini yaptık. Her zamanki gibi çok sıcak bir ortamdı. Partinin

sonunda Marcus ertesi günkü savunma sanatları kursunu hatırlıdır.

"Tottenham Court Caddesi'ne çıkan Howland Sokakı'ndaki St Luke's Kilisesi'nin salonunda. Rahat kıyafetler giy."

"Tamam," dedim. "Orada olacağım."

"Neden sen de gelmiyorsun, Lily?" diye sordu. "Kendini savunabilmek çok faydalı bir meziyet."

"Yok, mersi almayayım," dedi dalga geçer gibi. "İhtiyacım yok benim."

"Uzun olman birileri sana satılmayacak anlamına gelmez."

"Boyuma güvenmiyorum zaten." Manidar bir gülümseme atıktan sonra sesini ıylce kısıarak. "Çantamda taşıdığım küçük ama gayet etkili baltaya güveniyorum," diye fıldırdı.

"Peki, anladım. Eh, neyse," Twiglet'i kazağının içine soktu. "Gitsem iyi olur. Natalie ile buluşacağım."

"Kız arkadaşın mı?" dedim.

"Evet," dedi mutluluk içinde.

"Çiçekler ne oldu? Beğendi mi?"

"Şey, evet... Samırım beğendi," dedi düşünceli düşünceli. Yüzüne baktım. "Lilyumlar hapşırtıyormuş onu meğerse. Üstlerinde bir sürü polen var tahii. Bu sefer ona çikolata aldım." Elindeki bir kutu Bendicks çikolatasını salladı.

"Vay, ne kadar şanslı bir kız." Marcus belli ki kendini ferah kaptırmıştı.

"Yarın görüşürüz. Miranda."

"Evet, görüşürüz."

Ama sonuçta gitmedim. Aslında gitmeye hazırlanıyor ve tam da şifonyerle eşofmanlarımı arıyordum ki saat yediyi beş geçte telefon çaldı. Arayan babamdı.

"Şehir merkezindeyim," dedi. "Acaba benimle bir şeyler atıştırmaya gelir misin?"

"Ah. Şey..."

"Önceden arayacaktım ama kulübün muhasebecisi ile birlikteydik, sonra da hissedarlarla toplantı yaptık. Geri dönmenden seni görsem güzel olurdu. Tabii, meşgul değilsen."

"Evet, elbette. Güzel olur."

Savunma sanıkları derslerinden birini kaçırmam sorun olmazdı. Daisy'yi cep telefonundan arayıp durumu izah ettim.

"Kusura bakmazsın, umarım," dedim. "Babam ne zamandır Amerika'daydı; onu görmeyeli çok oldu."

"Ah, dett erne," diye yanıtladı. "Babanı görmen çok daha önemli." Kendi babasını düşündüğünü biliyordum. "Sana neler yaptığınızı anlatırım ben. Sen de haftaya gelirsin."

Babam sekizi biraz geçte geldi. Saçı azıcık daha beyazlamıştı ama hâlâ kırk sekiz yaşında görünüyordu; elli sekiz değil. İnce yüzü Palm Springs güneşiyle bronzlaşmıştı.

Yeşil gözlerim bana babamdan mirastı ama maalesef boyaundan nasiplenememiştım. O açıdan aynı anneme benziyordum.

"Çok candan bir mahalleye benziyor," dedi içeri girerken.

"Öyle. aynı küçük bir köyde yaşamak gibi." Ona evi gezdirdim.

"Aynı Tardis' gibiymiş burası," dedi hayranlıkla. "İçeriden daha büyük."

Ona üst kattı gösterdim. Alt kata inmek üzere dönerken babam yanlışlıkla televizyon kumandasını şifonyerin üstünden düşürdü ve televizyon par diye hayata geldi. Ekranda, Alexander ve bir teleskop vardı.

* Televizyon dışı karakteri Dr. Who'nun zaman makinesinin ismi. Ç. N.

"Anakaraya, Bay Tree! Cürez edebildiğin kadar yanaş!"

"Baş üstüne, Kapran."

Derken, kamera Alexander'a hayran hayran bakan kadın başrol Tilly Bishop'a odaklandı. Kontrol edilemez, ani bir dürtüyle kadını bıçaklamak istedim.

"Ah, pardon," dedi babam. Kumandayı aldı ve ekrana baktı. "Aaa, şey değil mi bu?" Babam altı ay önce Londra'yı ziyaret ederken Alexander ile tanışmıştı. Elim titreyerek kapama düğmesine bastım.

"Evet, o. Hadi gidelim artık." Gloucester Meydanı'ndan The Engineer'a doğru yol alırken kendimi daha sakin hissediyordum. Çorbalarımızı içerken babama golf kulübünde işlerin nasıl gittiğini sordum. Başını iki yana salladı.

"İyi değil." Kaşlarını sıkıntıyla çatı.

"Üyelik sıkıntısından mı?"

"Evet, yeni kayıtlardan doğan gelir çok düşük. Üstelik burası ticari bir işletme. Amerikan stili yani işi bana verme sebepleri de bu. Emekli bir generalin açtığı, kar amacı gütmeyen, küçük, geleneksel bir yer değil ki burası. Hissedarlar büyük yatırımlar yapmışlar ve paralarının karşılığını almak istiyorlar."

"Peki ya alamazlarsa?"

"O zaman beni çıkarırlar. Üç aylık bir sözleşmem var, o yüzden bir an önce sonuç almam lazım."

"Aidatları düşütemez misin peki? Rekabet gücünü artırmaz mı?"

"Kurtarmaz ki. İnşa etmesi sekiz milyon sterlin tutmuş. Arzı zaten çok pahalıymış. Üstüne bir de Nick Faldo tasarlamış."

"İnsanları iştah edecek şeyler bulun o zaman. Mesela hemen üye olanlara giriş aidatlarında indirim gibi."

"Yaptık zaten onu."

"Kadın üyeniz var mı?"

"Elbette, tüm bölgelere de giriş izinleri var."

"Günübirlikleri alıyor musunuz?" Başıyla onayladı.

"Evet, gönülsüz de olsalar günlükü yüz sterline razı oldular."

"Peki ya reklam?"

"Bütçe zaten aşılmış. Toplantı çok stresli geçti," diye devam etti. "Hissedarlar, şapkadan büyüyleci bir tavşan çıkarmamı beklediklerini açık ve net ifade ettiler. Ancak nasıl yapacağımı bilmiyorum. Palm Springs'i gayet güzel işleriyordum ama daha yeni açılacak bir kulüpten bir başarı hikâyesi yararmam gerekmemişti daha önce."

"Üstelik orada birkaç tane daha kulüp var, değil mi?"

"Aynen. O yüzden yeni bir şeyler bulmamız lazım."

"Himmem, keşke sana yardımcı olabilseydim. Ne zaman açıyorsunuz?"

"Ağustosun ortasında, doğum gününden bir iki gün önce."

"Peki diğer işlerin nasıl? İngiltere'de yaşamaya alıştın mı?"

"Eh, biraz. En azından şu aralar hava güzel."

"Evet, uzun güzel bir dönemden geçiyorsunuz. Eee, Palm Springs'in en çok nesini özleyorsun?"

"Arkadaşlarımı, tabii. Ve vale park hizmetini. Bugün park yeri bulmak kırk beş dakikamı aldı."

"Birileriyle tanıştın mı burada?"

Başını iki yana salladı. "Tanıştım sayılmaz. Arkadaş edilmek aylarımı alır. Keşke annen biraz yakınlık gösterseydi," diye ekledi. "O zaman buraya taşınmak kolaylaşırdu benim için." Önündeki bir dilim ekmelele oynayıp duruyordu. "Aslına bakarsan onu tekrar gördüm."

"Öyle mi?"

"İki gün önce benzin istasyonunda. O beni gördü mü bilmiyorum, gerçi hızla uzaklaştığına göre görmüş olmalı. Yine de ilk arkadaşça adımları ben almalıyım diye düşündüm, o yüzden ben..." Utanmış görünüyordu.

"Ne yaptın?"

"Ona telefon ettim. Telefon rehberinden Doğu Sussex Lama Yürüyüşleri'nin numarasını buldum ve beni araması için mesaj bıraktım."

"Aradı mı bari?"

"Hayır. Ertesi gün tekrar aradım, bir de baktım numaramı engellemiş. Neyse, en azından artık yerimi biliyorum. Keşke biraz daha... mantıklı davranabilseydi."

"Eh..." İçimi çektim "Nasıl olduğunu biliyorsun. Zaten, şu aralar onun da derdi başından aşkın."

"Cidden mi?"

"Lamalar sorun oldu. Daha çok iş alanları lazım. Sadece hafta sonları iş yapıyor lamalar, çünkü insanlar yürüyüşe sadece o günlerde çıkıyor. Hafta içleri boş geçişi için annem evhamlanıyor."

"Anlıyorum."

"İşleri düzelse belki biraz daha sosyalleşebilir."

"Umarım," dedi içini çekerek, "Yani, dünyanın en iyi kocası olmadığını biliyorum. Miranda, Annenin kenadını ihmal edilmiş hissettiğinin farkındayım."

"Anıctını ihmal ettin, baba. Beni de."

"Evet," dedi ve tekrar içini çekti, "Flaklım. Gençtim ve bencillik ettim. Rüyanın peşinden gitmeye karar verdim. Ama yirmi yıl geçtikten sonra artık bambaşka bir şansa vermişim."

"Hımmmm, ne demek istediğini anlıyorum."

"Neyse," dedi saatine göz atarak. "Artık gissem iyi olur. Yolum uzun."

Telefonun çaldığını duyduğumda babama el sallıyordum. Arayan, savunma sanatları dersinden çıkmış olan Daisy idi.

"Muhteşemdi," diye haykırdı. "İnsanı güçlendiren bir dersmiş. Kesinlikle katılmalısın. Tüm olayı insanın *potansiyel kurban* görüntüsünü azaltmak. Sonra, tehdit eden kişiyi değerlendiriyor ve üç hareketten hangisinde bulunacağına karar veriyorsun: *Anında geri çekilme, şiddeti düşürme ve yüzleşme*. Marcus da çok iyi bir öğretmen," dedi coşkuyla. "Haftaya gelirsin, değil mi?"

"Evel."

"Söz māt?"

"Soz."

"Peki David'den ses çıktı mı?"

"Excel"

"Fee"

"Cumartesi görüşeceğiz."

"Güzel. Düşünüyordum da, Miranda, onu daha yakından tanıdıkça, söylemesi de kolaylaşır, değil mi?"

***Belki.* Çok da emin değildim.**

"Peki bu sefer ne yapacaksınız?"

***Bilmem. Eğlenceli bir şeyler yapalım, demiş."**

"Buz pareni," dedi cumartesi sabahı beni aradığında. "Ne dersin? Buz parenine var mıun?"

İçim sıkıldı. Çok beceriksiz ve ruhaf görünürdüm kesin.
"Buz pateni mi? Yazın ortasında mı?"

"Neden olmasın? Kalabalık olmadığı için daha bile iyi. Hem yıllardır paten yapmadığına eminim."

"En son dokuz yaşında kaymıştım."

"Gidelim mi o zaman? Queensway Ice Bowl'da kayar, sonra da akşam yemeği yeriz."

Dudağımı çiğneyerek "Tamam," dedim.

"Süper. Yedi buçukta orada buluşuruz."

Saat yediyi yirmi beş geçe metrodan çıktığımda David çoktan gelmiş, kapıda beni bekliyordu. Kot pantolonla açık sarı tişört giymiş ve elinde bir çanta taşıyordu. Beni görünce gülümsedi, sonra yanağımdan öptü. Sarılmak için beni kendine doğru çekerken burnuma tekrar o güzel, limon aromalı kokusu geldi. Aşağı indiğimiz sırada, bowling alanından gelen gümbürtülerle, oyun salonundan gelen dijital müzik sesleri birbirine karışıyordu.

"Hiç beceremeyeceğim," dedim David biletleri alırken.

"Uzun kaymayız zaten. Bir saat falan. Bu pistin bazı yerleri körü ama en azından büyük bir pist. Şimdi, Bayan Davranış, size paten alalım."

"Peki ya sana?" Gülümseyerek çantasından yeşil bir eşofman üstüyle bir çift siyah paten çıkardı. "Senin kendi patenlerin mi var?"

"Amerika'da yaşadığımız zaman buz hokeyi oynardım."

"Ah." Odasında gördüğüm hokey sopasını hatırladım. "Çok iyisin yani."

"Fena sayılmam. Arada bir gelip kayarım. Seninle kaymak da eğlenceli olur diye düşündüm." Ayakkabılarımı görevliye verdim ve uzattığı patenleri aldım. Bana verilen patenler, koyu mavi renkliydi ve kar botuna benziyorlardı. Üstelik giymesi de bir o kadar zordu.

"Dur, yardım edeyim." dedi David. Sağ ayak bileğimi kavradı, ben de omzuna tutundum. Yüzümü alev alev yanmaya başladı. "Büyükanne, ayakların neden bu kadar küçük?" dedi döverek parçalarımdan kayışlarını geçirdi. Sonra kendininkinin bağcıklarını bağladı, çorfanın üstlerimizi giydik ve usulca buzun üstüne çıktık.

"Dengemi bulayım önce," dedi. "Sen burada bekle."

"Merak etme, bir yere gidecek durumum yok." İki elimle, hafifçe sırtıyarak tirabzanlara tutundum. David vin diye uzaklaştı. Renkli ışıkların altında cıva gibi ilerliyordu. Bir dakikadan kısa bir süre içinde pisti iki kez rıtlamıştı bile. Sonra öyle bir hızla üstüme geldi ki bir an bana çarpacağını sandım. Ama kesin bir paralel dönüşle fren yaptı.

"Vay canına," dedim. "Sabiden iyiymişsin."

"Eh, olmalıyım da. Yıllarca kaydım. Ama zor değil. Sana göstereyim. Hadi gel." Sağ elini uzattı -eldiven giymiyordu-, ben de endişeyle sol elimi uzattım. Ufak bir adım attım sonra yavaş devrilir gibi olunca içinde kabaran adrenalinle derhâl tirabzanlara tutundum.

"Yapamayacağını," dedim. Kalbim yaşadığım şokla güm-bür güm-bür atıyordu. "Yapamam. Düşmekten çok korkuyorum." Kaburgalarım hafiften ızlamaya başladı.

"Düşmezsın."

"Düşerim."

"Elimi tutarsan daha kolay olur." Beceriksizce arkamı dönüp yüzüne baktım. "Elimi tut," diye tekrar etti nazikçe.

"Tamam." David sol elimi yapıştırsınken ben de sağ elimle tirabzanı tutarak hazır duruma geçtim. Sonra kendisini ileri attı ve ben de peşinden gittim.

"Güzel. İşte böyle. Yavaş yavaş birkaç tur atalım."

"Ahhh," dedim buzun üstünde keskin bir çelik sesi çıkararak geçen gençlerin ardından. "Umutsuz vakayım. Off!" Sağ patenim tekrar yana doğru kaydı ama David kollarının altından tutarak beni yakaladı. Beni tutarken kahkaha attı, sonra beni doğrulttu.

"Pardon."

"Sorun değil. Düşmene izin vermem. Ama buzun üstünde yürümce. Miranda; kaymaya çalış."

"Yapamam."

"Yapabilirsin. Sırayla ayaklarını ileri doğru itir. Aynen böyle."

Önümce geçti ve iki elimi ellerinin arasına aldı. Geri geri kayarken beni de nazikçe ileri doğru çekti. "Şimdi daha iyi işte. Biraz daha dik dur."

"Olmaz. Gene düşerim."

"Düşmezsin, seni tutuyorum."

"Düşerim," dedim panikleyerek. "Dengemi kaybedersem seni de düşürürüm."

"Öyle hafifsın ki beni düşürmen mümkün değil. İşte. Şimdi dizini kır, sola doğru itir, şimdi de sağa ve sola. İşte böyle. Evet, çok güzel. Baksana, kayıyorsun işte!" Rahatlayarak, hayret içinde bir kahkaha attım. "İşin sırrı en hafızta ağardan almak."

On beş dakika kadar aynı şekilde kaydık. Yavaş yavaş kendime güvenim geldi. Diğer patencilere baktım. Pisti son sürat turlayan delikanlılar vardı. Çeketlerinin etekleri pelerin gibi uçuyordu. Sonra, yıllardır kaydıkları belli olan orta yaşlı bir çift vardı. Pistin ortasında küçük bir kız, büyük bir zarafetle, parmak ucunda dönüyordu. Ellerini başının üstünde birbirine kenetlemiş, belli ki pratik yapıyordu. David beni buzun

üstünde usulca döndürürken çalan müziğin farkına vardım. Şarkıyı söyleyen Cyndi Lauper idi.

Kaybolduysan, etrafına bak ve beni göreceksin. Her seferinde. Diğerleri seni yakalayacaklar, gözüm sende...

"Düşmüyorsun değil mi?" diye sordu David.

"Hayır," dedim gülümseyerek. *Daha ziyade tutuluyordum.*

"Düşmeyeceksin," dedi kibarca. "Çünkü seni tutacağım." *Her seferinde.* Beni kendine doğru çekti. "Düşmeyeceksin," diye fısıldadı tekrar beni buzun üstünde döndürürken. "Seni buraya hava atmak için çağırdığımı düşünmüyorsun herhâlde!" dedi. "Kesinlikle doğru değil bu."

"Değil mi?" dedim gülerек.

"Hayır, elini tutmak için bahane yarattım sadece. Pekâlâ," diye devam etti. Yüzüm pancar gibi kızarmıştı. "Hadi gidip bir şeyler yiyelim. Eee, eğlendin mi bari?" diye sordu merdivenleri çıkarken.

"Evet, eğlendim. Çok hoşuma gitti."

"Güzel. Canın ne istiyor?" Queensway'de dolaşmaya başladık. "Marakeş mutfağını deneyip nargille içebiliriz. Yoksa Çin mutfağı mı tercih edersin?" Bayswater metrosunu geçtik. Kaldırımlar insan kaynıyor, önümüzde Whiteley alışveriş merkezinin ıskılandırılmış mavi kubbesi görünüyordu. "Şurada bir Malezya restoranı var," diye işaret etti David. "Maharajah da olabilir. Biraz aşağıdaki güzel bir Lübnan restoranı. Ya da paradaki İtalyan restoranına ne dersin?"

"Evet, İtalyan olsun. Canım nedense risotto çekti." Sevinçli, sessiz ve sigara içilmeyen bir restorandı. "Barselona seyahatin nasıl geçti?" dedim oturunca. "Ne yapıyordun orada?"

"ETA hakkında çıkacak yeni bir kitap için çekim yaptım."

"Ya. Peki niye senden istemişler bu işi?"

Omuzlarını silktri. "Neden istemesisinler ki? Zaten o tip şeyler beni çok etkiliyor."

"Ne tip şeyler? Bask bölücülüğü mü?"

"Hayır. aşırıcılık." Garson iki kadeh kırmızı şarap getirdi. "Her tür politik aşırıcılık. Bu insanların masum sivilleri sakat bırakacak ya da öldürecek bombaları yapar ve yerleştirirken aslında hissettikleri şeyler beni çok etkiliyor. Senin de ilgin çekmiyor mu?"

"Neden çeksin ki?" diye sordum sert bir şekilde. David şaşkınlıkla yüzüme baktı. "Yani, böyle şeyleri düşünmemeyi tercih ederim."

"Eh, seni suçlayamam." Bir süre sessizce mönüyü gözden geçirdik.

Söyle ona. Söyle ona. "David."

"Ben linguini alacağım. Efendim?"

Şimdi söyle. "Sana söylemem gereken bir şey var."

Başını kaldırıp bana baktı. "Nedir?" Kalbim öyle düzensiz atmaya başladı ki elimi kaldırıp göğsüme koydum. "Ah. Tanrım," dedi yüzünü şakacıktan ekşiterek. "Yine korkunç bir *itinafta* bulunacaksın, değil mi? Geçen seferki gibi upkı. Yüzünden anlaşıyor. Peki o zaman. Söyle bakalım."

"Şey... Ben..." Ona bakum. *Yapamam. Yapamam işte. Beni bir daha görmek istemez.* "Ayak bileklerim ağrıyor."

Kahkahaya boğukluu. "Mitanda'dan yine dehşet verici bir itiraf. Ağrıyan ayak bilekleri. Eh, onun tek bir çaresi var. Tekrar kaymaya gitmemiz gerekecek." *Ben zaten sürekli kayıyorum -incecek bir buz tabakasının üstünde.* "Broadgate'te açık hava pisti var. Kışın oraya gidebiliriz. Tabii benimle hâlâ konuşuyorsan olursan." *Hayır, hayır. Asıl sen hâlâ benimle konuşuyor olursan. Ki konuşmayacağına seni temin ederim.*

Sonra buz hokeyinden ve kurallarından bahsetmeye başladı.

"Burada da oynamayı çok isterdim ama imkânsız. Kablolu televizyondan izleyerek yetinmeye çalışıyorum. Küçükken çok oynadım. New Haven Genç Yıldızlar takımındaydım," dedi gururla. O sırada ana yemeklerimiz geldi. "On altı yaşından küçükler arasında New England'ı yenmemiz muazzamdı. On beşinci yaş günüme denk gelmişti. Hiç unutmadım," dedi çatalını eline alırken. "21 Mart 1982."

"Doğum günün 21 Mart'mı?"

"Evet, neden?"

"Hiç..."

"Senin için bir anlamı mı var?"

O gün olmuştu... "Yo, yok bir anlamı. Baharın ilk günü o gün."

"Evet. Senin doğum gününün ne zaman?"

"Ağustosun on yedisi."

"Aaa, çok kalmamış. Seni akşam yemeğine çıkarırım." *Hayır, çıkarmazın. Çünkü benden nefret edeceksin.* "Beni çok ediliyorsun. Miranda," dedi birdenbire. Yüzüm alev alev yanmaya başladı. "Aklından bir sürü şey geçtiğine dair bir his var içimde. Sende bir şey var -ne olduğunu tam kestiremiyorum- ama senin çok ilgi çekici bir kadın olduğunu düşünüyorum." *Evet, benim de ilgimi çeken bir şeyler olmuştu. Böyle tanıştık zaten.* "Kezmen," gözlerini kıstı, "bilmeye gibi bir kadınsın. Bir yandan da seninle konuşmak çok kolay," diye devam etti. "Seninle konuşmak çok hoşuma gidiyor. Muhtemelen daldan dala atlayarak seni sıkıyorumdur ama seninleyken kendime engel olamıyorum." Küçük vazodaki tek bir sarı gülle oynamaya başladım. "Keşke senin hakkında daha çok şey bilseydim.

Hayatın hakkında. Arkadaşların ve ailen mesele." Böylece, yemek yerken ona annemle babamın boşanmasını. Hugh'u ve üvey kız kardeşlerimi, Daisy'yi ve babamın İngiltere'ye geri dönüşünü anlattım.

"Annem ve babamla yakın mısınız?" diye sordu ben çatalımı masaya bırakırken.

"Evet, şimdi makul ölçülerde yakınız. Gerçi eskiden değildik. Küçükken... Kötü bir dönemden geçtim." *Daha fazla söyleme; bırak orda kalsın!*

"Ne, gençliğin heba mı oldu yani?" Kalp anılarım hızlandı. "Neler yaptın ki?"

"Eh, birazcak... Asıydim, sanırım."

"Özel bir nedeni var mı?"

"Sanırım, ailem yanımda olmadığı içindi. Babam Amerika'ya taşınmıştı. Dürüst olmak gerekirse beni yüzüstü bırakmış gibi hissetmişim. Sonra annem yeniden evlendi ve bana ayıracak vakti kalmadı. Ama şimdi," omuzlarımı silkettim, "ikisiyle de gayet iyi anlaşıyorum. Tabii surlarımı paylaşacak kadar güvendiğimi söyleyemem."

"Güvenmiyor musun?"

"Hayır, asla kişisel bir şey söylemem onlara."

"Neden ki?"

"Alışkanlıktan herhâlde. Daha niçanı neden attığınızı bile bilmiyorlar."

"Sahiden mi? Ama bu kendine saklamak için çok büyük bir şey değil mi? Ama gördüğüm kadarıyla senin için çok zorlu bir dönem olmuş. İnsan bazı şeyleri aklının bir köşesine gömmek istiyor. Çok doğal bir davranış." Pencereden dışarı göz atın. "Anlıyorum." Profilini seyre daldım. Kemerli burununu, güçlü, düz çenesini ve adanmışlığının yumuşak kıvrı-

mini. "Gayet iyi anlıyorum," diye tekrarladı kısık sesle. Sonra bir sessizlik oldu. Dışarıda, David'in omzunun üzerinden, üç gencin ellerini ceplerine sokmuş aylak aylak yürüdüklerini gördüm.

"Tiyatroya gitmiştik," dedim. "O gece, *Uç Kız Kardeş'i* izlemek üzere Playhouse'a gitmiştik."

"Önemli değil," diye mırıldandı David bana dönerek. "Anlatmak zorunda değilsin."

"Biliyorum," diye karşılık verdim. "Ama burada otururken birden anladım ki sana anlatmak istiyorum." David yüzüne baktı, sonra kadehini elinden bıraktı. "Oyundan sonra Strand'deki bir Küba barına gitmiştik ve kabul etmem gerekir ki Alexander biraz içkiliydi. Yine de bu, yaptıklarını mazur göstermiyor. Neyse, Herman'ı almak için on bir gibi oradan çıktık. Archway'e gitmek için Northern Line metrosunu kullandık. Alexander'ın evi metrodan on dakika uzaklıktaydı. Güzel bir gece geçirmiştik ve keyfimiz de yerindeydi. Galiba o sırada düğünümüzü eylülün kaçında yapacağımızı tartışıyorduk." Derin bir nefes alıp verdim. "Hafızam çok berrak olmasa da, Holloway Sokağı'ndan yürürken arkamızdan hayal meyal de olsa ayak sesleri geldiğini hatırlıyorum. Alexander'ın yaşadığı Harborton Sokağı'na dönmüştük ki üç adam -aslında üç genç- aniden önümüzde belirdi. Saçma gelebilir ama ilk aklıma gelen yol soracakları oldu. Çünkü insanlar bana sürekli yol sorar. Yurt dışındayken bile; neden bilmem. Ama istediklerinin bu olmadığını hemen anladım. Çünkü yolunuzu tıkiyorlardı. Ve sonra... Sonra..." Peçetemi elimde buldum. "Bizim için neyiniz var, bizim için neyiniz var, diye sormaya başladılar. O kadar. Defalarca. *Neyiniz var?* Sonra bir tanesi çantamı yakaladı. O kendine çekerken ben de geri çekiyor-

dum. Çantamı bırakmayıp çığlık atıyordum. Sonra öyle bir asıldı ki omzum çok acıdı. Çantanın askısı bileğimi kesti. *Pir sürrük*, diye bağıyor ve boğazımı kesmekle tehdit ediyorlardı. Bense hâlâ mücadele ediyordum. Çantamı bırakmama ya kararlıydim. Sonra bir tanesi bana vurdu. Hemen şuraya." Sol yanağımı elledim. "Sonra yete düştüm. Düşüşüm yerde yatmış, yaşadığım şokla ağlıyordum. Çantam gümüşü; onlar da. Daha doğrusu, ikisi gümüşü." Durdum. David'in yüzünde âdeta bir maske vardı. "Üçüncüsü hâlâ oradaydı. Nişan yüzüğümü çıkarmaya çalışıyordu ama elimi sonsuk yumruk yapmıştım. Parmaklarımı kasıtarak açmaya çalıştım. Kıracağını sandım. Kulağıma gelen bısırtılı nefesini hâlâ hatırlıyorum. Sonra yan tarafımda korkunç bir acı hissettim. Bir çıtırtı sesi geldi ve nefes alamadım. Korkunç bir ızdırıp içindeydin. Sonra yüzüğün çıkarıldığını hissettim. Sonra da koşarak uzaklaşan ayak sesleri duydum. Çok geçmeden de polis sirenleri yankılanıyordu." Boğazım yanmaya başladı. "Affedersin." Gözümün önündeki san gül bulanıklığzmaya başladı. "Affedersin." Sessizlik oldu.

"Peki Alexander neredeydi?" diye sordu David nazik bir sesle.

Üstüme bir utanç dalgası yayıldı. "Şey... Olay da o işte." Artık gözyaşlarıma hâkim olamıyordum.

"Orada değil miydi?"

Cevap vermedim.

"Kaçtı mı?"

Başımı salladım.

David elini benimkının üstüne koydu ve tek bir damla gözyaşı usulca eline düştü. Cebinden bir mendil çıkarıp bana uzattı. Bir an durakladı.

"Sonra onu bir daha ne zaman gördün?"

"Hastanede. Ambulans beni Whittington'a götürdü. Acilde sedyede yatıyordum. Kaburgam yüzünden nefes almakta güçlük çekiyordum, başımın arkası da çok acıyordu. Düşünce kafarasımı çalattımsın. Bana çok kuvvetli bir ağrı kesici vermişlerdi. O da midemi bulandırıyor. Sonra perde aralandı ve Alexander'ı gördüm. Gözlerindeki bakışları asla unutmayacağım. Şok içindeydi; özellikle de darmadağın olmuş yüzümü gördükten sonra. Aynı zamanda mahcuptu da ama çaktırmamaya çalışıyordu.

"Tanrım. Ne dedi?"

"Başta hiçbir şey demedi. Sonra, *ah, Miranda*, dedi sadece. O kadar. Sonra da elimi tutmaya çalıştı ama izin vermedim. Yüzüne şöyle bir baktım sonra gözlerini kaçırdım. O anda ikimiz de ilişkimizin bittiğini anladık."

"Açıklamaya çalıştı mı?"

"Bağırarak koşmamı söylemiş. Peşinden koştuğumu düşünmüş."

"Sen onun bağırduğunu hatırlıyor musun?"

"Hayır ama her şey kaotik çormandı. Belki de bağırmıştı, bilmiyorum."

"Her hâlükârda..." diye mırıldandı David başını iki yana sallayarak. "Peşinden koşup koşmadığına bakmalıydı."

"Evet," dedim çatlakmış sesimle. "Bakmalıydı." Mendili gözlerime bastırdım. "Ama bakmadı. Kaçıp gitti. Hayvani bir içgüdü işte. Savaş ya da kaç ve Alexander kaçtı. Onun gittiğini birkaç saniye içinde fark ettim. Ne düşündüm biliyor musun? O kadar hızlı koşabilmesinin mükemmel bir şey olduğunu düşündüm. Çünkü çok ciddi ekolojik problemleri var. Neyse," dedim burnumu çekerek. "Nişanı arma sebebim bu işte."

"Korkunç bir hikâye," dedi David. Elimî avuçlarının arasına aldı. "Özellikle de böyle minik biri olduğun için. Sağlam bir dövüş çıkarmışsın. Çok cesur davranmışsın."

"Cesur değildim," dedim. "Sadece kuzgundım. İşin kurniği, nişan yüzüğümü almalarını istememiştim çünkü benim için çok değerliydi. Alexander çoktan kaçmış olmasına rağmen. Onun ismi *Saturnus* demek," diye ekledim. "*İnsanların Saturnus'u. Bunun üstüne çok düşündüm.*"

"Peki senden özür diledi mi?"

"Hayır. Çünkü bu, yapuğunu kabul etmek olacaktı. Bu kadar kırılgan olmamın nedeni de o. Çünkü üzgün olduğunu söyleseydi ve beni yüzüsrü bırakmasını kabul etseydi o zaman onu affedebilirdim. Ona saygı duymazdım ama en azından takılıp kalmazdım. Oysa sadece bahaneler üretti, bir karışıklık olduğunu, iyi olduğumu düşündüğünü, belki de içkili olduğu için o anın da heyecanıyla kafasının karıştığını söyledi."

"Polislere ne dedi peki?"

Acıyla gülümsedim. "Hastanede ifade verdi. Başta aynı hikâyeyi anlattı; benim peşinden gittiğimi düşündüğü söyledi. Sonra, yanında olmadığını fark edince evine koşup polisi aramaya karar verdiğini anlattı. Ama sorun şu ki..."

"Cep telefonu mu vardı?"

Başımı salladım. "Polisi aramış ama ona gelene kadar bir başkası zaten 911'e haber vermişti bile."

"Onun hakkında şu anda ne hissediyorsun?"

İçimi çekip başımı iki yana salladım. "Bir sürü şey. Çoğunlukla öfke. Ama içimde bitmek bilmeyen bir ümitsizlik ve hayal kırıklığı da var." Göğsümü işaret ettim. "Tam burada. Beni yiyip bitiriyor. Çünkü, Alexander'ın mükemmel biri

olduğunu düşünüyordum. Derken onu bambaşka bir açıdan görmek zorunda kaldım."

"Öncesinde hiçbir alamete rastlamadın mı?"

"Rastladım fakat hata ettim, önem vermedim. Başlıca ipucu aslında tamamen dürtüleriyle yaşayan bir insan olmasıydı. Aklına eseni yapardı. O güne kadar bu özelliği bana çok sevimli geliyordu. Sağlam bir adam değildi, galiba. Ama çok eğlenceliydi ve bana âşıktı. Ben de ona âşık olduğumu düşünüyordum. Onunla olmaktan dolayı çok mutluydum. Ondan önce pek fazla ilişkim olmamıştı." David gözlerinin içine baktı. "Aslında bakarsan çok az ilişkim oldu."

"Neden?"

Omuzlarını silktim. "Bilmiyorum," diye yalan söyledim. "Bir sürü nedeni var. Kaçındım işte. Yetişkin hayatımın çoğunu yalnız geçirdim. O yüzden Alexander ile olmak benim için büyük bir olaydı."

"Peki onunla hiç konuşuyor musunuz?"

"Hayır, onu bir daha görmek istemiyorum. O da beni görmek istemiyor, çünkü çok utanıyor. Olayın ertesi günü Daisy, Alexander'ın evine gidip Herman'ı ve eşyalarımı aldı. O gecenin beri de onu görmedim."

"İlişkiyi bitirmene de karşı çıkmadı yani."

"Hayır, gerçi bu kadar hızlı gelişim için şoka girdiği açıktı. Galiba, olanlar üzerine konuşabileceğimizi düşündü ama benim için her şey gün gibi aşıkardı. Beni sevdiğini söyleyen o büyük, güçlü adam beni saldırganların arasında terk etti. Sonrasında bana bir mektupla -ne demektir- hah, böyle olmasını istediğim için üzülüğünü yazdı. Sanki onu hiç alakası olmayan, eften püften bir sebeple bırakmışım gibi. Ama üzür dilememiştii. Bir de benden, gayet hassas bir şekilde

Archway'deki hadise diye nitelendirdiği olaydan kimseye bahsetmememi rica etmiş. Belli ki ağzımdan bakdayı çıkarırım diye etekleri tutulmuş. Neyse, bu ricasını kırmadım. Sadece Daisy biliyor -ve şimdi de sen biliyorsun- ama kimseye söylemeyeceğinden emlinim."

David başını iki yana salladı. "Hayır, söylemem. Zaten soyadını söylemediğin için kim olduğunu bile bilmiyorum. Tek diyebileceğim onu korumak zorunda olmadığın. Miranda."

"Onu korumuyorum ki. Kendimi koruyorum."

"İyi de neden?"

"Çünkü olanlar beni çok utandırıyor. Kendimi aşığılanmış hissediyorum. Görünmüyor musun? Sanki savunmaya geçmeyecek biriymişim gibi."

Yüzüne baktı. "Ben seni savunurdum. Ölümüne," dedi duygusal bir gülümsemeyle. "Ciddiyim, Miranda. Ben seni korurdum."

Gülümseye çalıştı. "Sana inanıyorum."

"Dürüst olmak gerekirse, çoğu erkek kalıp savunurdu. Bence yaptığı... olağan dışı."

"Evet," dedim mırıldanarak. "Daha körü ya işte."

"Hastanede ne kadar kaldın?"

"Sadece bir gece. En azından yaralarım çok kötü değildi. Kırık bir kaburga, yüzümde morluklar ve başımda sevimsiz bir şişlik. Neyse, şimdi hepsi iyileşti."

"Peki ya psikolojik olarak? Fiziksel hasara göre iyileşmesi daha zordur." Kendi tecrübesine istinaden konuştuğunu biliyordum.

"Bir ay boyunca uyumakta güçlük çektim. Kabuslar görüyordum ve alfinininde aynı andlar canlanıp duruyordu. Hâlâ da oluyor. Ve vakakta gezerken geriliyorum. Birinin bana doğru

gelmesine, hatta çok yakınımdan yürümesine katlanamıyorum. Çığlık atıyorum geliyor, güçlükde bastırıyorum."

"Bu gece kimse sana saldıramaz. Çünkü seni eve ben götüreceğim."

"Öyle mi?"

"Evet, arabam var."

Restorandan çıktık ve Queensway'den, David'in siyah Saab marka arabasını park ettiği Moscow Caddesi'ne yürüdük.

"Herhâlde edöklere güvenin kalmamıştır," dedi David motoru çalıştırırken.

"Zaten yoktu."

"Niçin?"

"Çünkü yakın olduğum tüm erkekler -babam dâhil- bir şekilde beni ya yüzüstü bıraktılar ya da aldattılar." Birden aklına, Alexander ile Jimmy'nin, korkak aslan rolünü oynadığı, *Oz Büyücüsü* rüyamı hatırladım.

Sussex Gardens'dan aşağı doğru yol alırken, David kısık sesle, "Böyle hissetmenin üzücü," dedi.

"Elimde değil."

"Peki hırızlar yakalandı mı?"

"Hayır. Çantamı ertesi gün bir çöp kutusunda buldular. Kredi kartımı, cüzdanımı ve telefonumu almışlar sadece. Ve tabii nişan yüzüğümü. Polis arada bir telefon ediyor bana ancak henüz bir gelişme yok. Kimlik tespiti falan olmadı. Hoş, zaten bir daha yüzlerini görmek istemem. Camkânın ardından bile olsa. Tek istediğim unutmak."

"Onlardan nefret ediyorsundur," dedi Marylebone Sokakı'na dönmek üzere beklerken. Bir metronom gibi hipnotize edici tik taklar çıkaran sinyal sesini duydum.

"Pek hoşlandığım söylenemez."

"Fiziksel saldırıların üstesinden gelmek zordur," dedi tekrar hareket ettiğimizde. "Benim de başıma geldiğinden biliyorum. Ellerimin bu hâlde olmasının nedeni," vitesi değiştiren sol eline kaçamak bir bakış attım, "kaza değildi."

Karnım ağrımaya başladı. "Öyle mi?" dedim fark etmeden. Planetarium'u geçip sola, parka doğru döndük.

"Hayır, sana kaza olduğunu söylemiştim çünkü genelde insanlara böyle diyorum. Bu konu hakkında konuşmayı sevmiyorum. Ama kaza falan değildi."

"Değil miydi?" dedim zayıf bir sesle.

"Bombalı mektupru nedeni. Bir hayvan halden grubu tarafından babama gönderilmişti ama ben açmış bulundum..." *Çünkü doğum günündü.* "Çünkü o gün doğum günümdü." Gözyaşlarımı gözlerimi yakmaya başladı. "Genelde mektupların üstünü dikkatle okurdum. Çünkü babamın da benim de adlarımızın ilk harfi D. Onun adı Derek'ci." *Evet biliyorum.* "Fakat o gün postayla gelecek bir iki şey bekliyordum. Aşağı inen ilk ben oldum ve paspasın üstünde bu kuru vardı. Kutuyu açtım, içinden bir video kaset çıktı. Hatırlıyorum da, birisinin bana video kaset göndermesini tuhaf bulmuştum. Ayrıca garip de bir kokusu vardı. Fakat püphemem için bir nedeni yoktu, o yüzden açtım. Sonra gülm diye bir ses çıktı -enteresan bir şekilde pat diye değil de gülm diye yankılandı ses- sonra parlak mavi bir ışık çıkması oldu -oklasestilen gibi- ve alev aldı, sonra ise hiçbir şey göremedim. Derken herkes başıma üşüştü. Annem, babam, ağabeyim ve o anda keskin bir acı hissetmeye başladım. Kesik kesik nefesler alıyordum ve ortalık katı göllüydü. Odaya iğrenç bir patlayıcı kokusu yayıldı.

"Ah, David."

"Sonra ambulans geldi. Beni, yatıştırıcı verip Brighton Hastanesi'ne yetiştirdiler. Bir ay kadar yanık ünitesinde kaldım. Sonra da cilt grefti işkencesi başladı."

"Ah, David. Bunları duymaya tahammül edemiyorum." Boğazım yanıyordu. "Korkunç bir şey. Çok üzüldüm. Gerçekten korkunç." Sol elini uzatıp kısa bir süre benimkinin üstünde tuttu.

"Sorun değil, Miranda. Bu kadar üzölmene gerek yok." Var, hem de öyle bir var ki. "Uzun zaman önceydi. En azından gözlerime bir şey olmadı. Tanrıya şükür. Yüzüme küçük bir parça paranoi geldi. Şurada küçük bir yara izim var, o kadar." Yanığına dokundu. "Dikkatini çekmiştir. Neyse, uzun lafın kusu, yabancı birinin saldırısına uğramak ne demektir biliyorum. Yani seni çok iyi anlıyorum."

"Evet ama senin başına gelenler benimkinden bin kat kötü. Benimki sıradan bir hırsızlık vakasıydı, David. Tamam, hoş değildi ama üstesinden gelebilirim. Fakat sen... Sen..." Tekrar candan dışarı baktım. Dökemediğim yaşlar, gözlerime iğne gibi batıyordu. "Ölebilirdin." Seni öldürebilirdim.

"Bomba o kadar büyük değildi. Gerçi yapanlar bunun bilincinde miydi, bilmem. Polis uzman işi olmadığını söylemişti. Ama, evet, ölebilirdim. Ya da babam ölebilirdi. Zira, asıl hedef babamdı. İşin tuhafı, babam hayvanlar üstünde deney falan yapmıyordu. Hatta laboratuvarında öldürölmekten kurtardığı, Rupert adlı evcil bir fareyi bile vardı. Araştırmaları genellikle bitkiler üzerindeydi. O yüzden asla nedenini anlamadı. Öldüğü güne kadar bu soru aklını kurcalayıp durdu. Onu hedef almalarının tamamen cehaletlerinin eseri olduğunu düşünüyordu."

Jimmy neden böyle bir şey yapmıştı? Neden?

"Ve kimse yakalanmadı." diye mırıldandım.

"Hayır, kimse yakalanmadı. Sen nereden biliyorsun."

"Yok, bilmiyorum. Sana soruyorum. Kimse yakalanmadı mı?"

"Hayır, hiç tanık yoktu. Bombayı sabahın çok erken bir saatinde bırakmışlardı. Kimse tam saati bilmiyor." Sabah beşe. "Sütçü, zayıf bir kızın bisikletle uzaklaştığını görür gibi olmuş."

"Öyle mi?"

"Ama o da gazeteci kız çıktı."

"Ya."

"Soruşturma aylarca sürdü. Ama en azılı hayvan aktivistleri bile aklandı. Zira hepsinin tanığı vardı. Zor olan kısmı da buydu sanırım. Fiziksel yaralardan uzun zaman önce kuruldum -gençtim- iyileştim. Ama psikolojik etkisi yakamı bırakmadı. Bunun nedeni biraz da, suçlayacak kimseyi bulamamamdandı. O sabah, hiç tanımadığım biri tüm hayatımı altüst etti. Kelimenin tam anlamıyla, hayatım elinde parladı. Şu gün oldu hâlâ o şahsın kimliğini ve neden böyle bir şey yaptığını öğrenemedim." Motorun homurtusuyla iyice açığa çıkan bir sessizlik çökrü üstümüze.

"Peki, bilmek ister miydin? Yani, şansın olsaydı, kim olduğunu öğrenmek ister miydin?"

"Evet, elbette. O kişiyle yüzyüze gelmeyi istedim."

Göğüs kafesim, içimde büyük bir vidayı sıkıyorlarmış gibi daraldı. "Peki ya sonra?" dedim fısıldayarak. "Ne yapardın?"

"Ne mi yapardım?" diye tekrar etti kayıtsızca. "Şahiden bilmiyorum."

"Sence o kişiyi affedebilir miydin?"

"Affetmek mi? Sen, sana saldıranları affedebilir miydin?"

"Şey, eğer samimi bir şekilde üzgün olduklarını söylese-lerdi ve eşyalarını geri verselerdi -tabii, pek olası bir senaryo değil- o zaman, evet, muhremelen affedebilirdim. İçtenlikle pişman olan birini affetmen gerekir, değil mi? Öyle değil mi?" diye üsteledim. "Söyle bana."

"Zor sorular bunlar, Miranda. Bilemiyorum."

"Ama bilmek istiyorum. Sen, şahsen, kapına... bombayı hıranan o kişiyi affedebilir miydin?" Cevap vermesini bekler-ken, sokak ıyıklarının yüzünü aydınlatmasını izledim.

"Hayır," dedi ve kalbim o anda durdu. "Affedemezdim. Yanı en azından sanmıyorum. Bazı şeyler asla affedilemez. Neden gerekli olsun ki zaten? Affi mümkün olmayan bir sürü şey fotoğrafladım, Miranda. Sırf bu hissi yaşamak için." Arabayı sağa, Mews'a doğru döndürdü. "Sana anlattığım için memnunum. Aslında geçen hafta anlatacaktım ama ilk ran-devu için ağır bir konu olduğunu düşündüm. Seni dehşete düşürürüm diye korktum," dedi. *Dehşete düşürdü zaten, düşürdü...* "Neyse, işte geldik." Arabayı tam evimin dışında dur-durdu. "Kapına kadar geçireyim mi?"

Güllümsedim. "Böyle iyi, David. Daha fazla yaklaşamaz-dık herhalde."

Elimi tutup bana doğru eğildi. "Şey, aslında daha da yakla-şabiliriz." Sonra yüzünü ellerinin arasına aldı ve beni kendine doğru çekti. Dudaklarını benimkilerin üstünde hissettirdi. *Önce nazikçe dokundu, derken iyice bastırırdı. Ben de öpücü-ğüne karşılık verdim.*

"Çok tatlısın, Miranda," diye mırıldandı. *Kımı olduğumu biliyordim, yine bunu der miydin?* "Çok tatlısın. Seninle gerçek-ten çok ilgileniyorum."

Panikledim. *Gerçeği öğrenene kadar bunu yapamazsın.* Emniyet kemerimi çözüp kapımı açtım. "Ben..."

David yüzümdeki ifadeyi gördü. "Biliyorum," dedi kibarca. "Henüz çok erken, değil mi, Miranda?"

"Evet," diye yanıtladım. "Henüz çok erken."



Dokuzuncu Bölüm

Pazartesi günü Daisy, "Seni öptü mü?" diye haykırdı.

"Lütfen, Daisy. Şşşt." Öğle yemeği için Heals Cafe'de buluştuk. Kalabalıktı ama kendimize köşede bir masa bulabilmıştık.

"Seni öptü mü?" diye tekrarlaşı şapkınlıkla dolu bir fısıltıyla. "Vay canına. Başka bir şey oldu mu?"

"Hayır."

"Sadece bir öpücük mi?"

"Evet, bir iyi geceler öpücüğü. O kadar."

"Nerede?"

"Arabasında."

"Hadî ya? Yanaktan mı dudaktan mı?"

"Madem soruyorsun, dudaktan."

Hatırlayınca içim ısındı.

"Vay canına," dedi yitse. "Sonra ne oldu?"

"Sonra ona bu güzel gece için teşekkür ettim, kapıyı açtım ve dışarı çıktım."

"İçeri davet etmedin mi?"

"Hayır, doğru gelmedi."

"Neden ki?"

"Çünkü yapıştınız konuşmadan sonra darmadağın olmuştum. Fakat tekrar görüşeceğiz."

"Ne zaman?"

"Cumâ günü. Geçen akşam sırayı o günü boş tutmamı istedi."

"Daisy bilmiş bir edayla kahvesini yudumlarken, "Eminim bir öpücükten daha fazlasını istemiştir," dedi.

"Evet, sanırım öyle. Aslında, öyle olduğuna eminim. Gerçi henüz çok erken. Yani, daha sadece üç kez görüştük, Daisy. Her hâlükârda, Alexander'ın üstesinden gelemediğim için kendimi çektiğimi sanıyor."

"Öyle değil mi?"

"Şey, hem evet, hem hayır. Alexander için üzülmiyorum. Sadece öfkeliyim ve hüsran içindeyim. David'e olanları anlattım."

"Güzel. Eminim dehşete düşmüştür."

"Evet, hem de feci."

"Girgide yaklaşıyor musunuz yani?"

"Evet."

"Demek ki fotoğrafçılarla ilişkiniz gelişiyor," dedi kuloledayarak. "Bірbirinize odaklandınız mı?" Gözetimi devirdim. "Peki ya sen onunla flört ettin mi?"

"Hayır, benim için imkânsızdı böyle bir şey." Sesim zar zar duyulan bir fısıltı hâlini aldı. "Yaradığın biriyle nasıl flört edebilirsin ki zaten?"

"Eh, tabii insanı kısımlayabilecek bir durum."

"Aynen öyle. Ancak benden hoşlanmaz seheplerinden biri de bu sanırım. Çünkü beni çok gizemli buluyormuş. Halbuki değilim. Yanında endişeli bir ıdırap içinde oturuyorsun sade-

ce. Ama, komik bir şekilde onu etkileyen de bu. Çünkü beni nasıl buluyordu? Dur bakayım, hah *ilgi çekici*."

Daisy başını ilki yana salladı. "Senden etkileniyorsa etkileniyordur, Miranda. Her neyse, elimizdeki meseleye dönecek olursak: Ona nasıl söyleyeceksin?"

Sessizce bir ah çektim. "Bilmiyorum. Onu her gördüğümde, anlatmayı daha çok istiyorum. Ama bir yandan da, beni bir daha görmek istemeyeceğini düşündükçe şevkim kurılıyor. Üstelik bu sefer olanlar hakkında konuştu, Daisy. Başına gelenleri anlattı. Ben de ona, bunu yapan kişiyi affedip affedemeyeceğini sordum ve affedilebileceğini sanmadığını söyledi."

"Ama sen olduğunu bilseydi affedebilirdi."

"Bilmiyorum. Ama varsayımlara göre hareket edemem. Çok büyük bir şey bu. Fakat beni affetmesine ihtiyacım var çünkü ben..."

"Ona âşık mı oluyorsun?"

Yüzüne baktım. "Belki de. Evet, belki de öyle. Onu çok... çekici buluyorum."

"O zaman sana âşık olana kadar bekle."

Kapuçinomunu yudumladım. Fikir bir anda kulağıma cazip geldi. Fakat sonra kupamı masaya bıraktım ve, "Olmaz. Dürüstlüğümden taviz veremem," dedim.

"Evet," dedi içini çekerek. "Haklısın rabii. Onu kandırdığını düşünür. Ahlaki bir ikileme düşmüş durumdasın." Kasa bir sessizlik oldu.

"David başka ne dedi biliyor musun?" diye devam ettim çantama uzanırken. "Baharı hayvanlar üzerinde deney yapmıyormuş. Jimmy neden yapı bunu bilmiyorum. Anlayamıyorum. Nedenini öğrenmem gerekli."

"Sor o zaman," dedi Daisy. "Avam Kamarası'ndaki adresine mektup yolla."

"Ama mekrubu basın danışmanı okur."

"O zaman evine gönder."

"Eşi görebilir."

"O zaman iş yerinde onunla baş başa görüşmeyi talep et."

"Öyle bir talepte bulunduğum anda başıma gelecekleli biliyorum. Benimle görüşmeyi reddedecek ve inkâr ettiğim takdirde de beni şantaj yapmakla suçlayacak. Güçlü dostları var, Daisy. Basına gidip onu taciz ettiğimi söyleyebilir. Tüm itibarımı yerle bir edebilir. Bir zamanlar ona abayı yakmış olduğumu anlatabilir -ki doğru da. Uğruna her şeyi yapabileceğimi yazdığım o acınası mektuplardan bahsedebilir."

"Yalnızca on altı yaşıdaymışsın, Miranda!"

"Ne olmuş yani? Gazetelerin umurunda bile olmaz. Mesle şü ki, Jimmy'yi tekrar görmek istemiyorum, Daisy. Vicdan benim vicdanım, onun değil. Zaten o şanlı plç kurusunda vicdanın zerresi yok. Hayatını epey kolaylaştırıyor. dur bu."

"Kendine çok yükleniyorsun hence Miranda," dedi Daisy aniden. Sol tarafına göz atıp kimsenin duymayacağından emin olduktan sonra, "Yani, bombayı sen yapmış değilsin ki," diye fısıkladı. "Bomba olduğunu bile bilmiyordun. Hakikaten de içinde bir video kaset olduğuna inanıyordun."

"Jimmy öyle demişti. Profesör White'm vicdanımı sızlötmak için örümcek maymunlarının üsründe yapılan nörolojik deneylerle ilgili bir kayıt çektiğini söylemişti. Öyle olduğundan kuşkuhanmam için hiçbir sebep yoktu."

"Bu işe bulaşmanın için kırm bilir ne kadar kötü hissediyorsundur. Seni anlayabiliyorum," diye devam etti Daisy, "ama onların sorumlusu sen değilsin. Neden suçluluk hissiyle böyle perişan olduğuna kafam basmıyor."

"Nedeni gayet basit. Sesimi çıkarmadım. Birilerine söylemem gerektiğini kesinlikle biliyordum. Aileme, öğretmenlerimden birine ya da polise. Ama kendimi korumak için sessiz kaldım. Bu kadar kötü hissetmemin nedeni de bu. Sessiz kalmam David açısından işleri daha da zorlaştırmış olmalı. Çünkü onun için bu dava kapanmadı ve görünen o ki hâlâ da kapalı değil."

Garsona kredi kartılarını uzatık.

"Jimmy nasıl olup da bu işten yakayı sıyracağını düşünmüş?" diye fısıldadı Daisy.

"Çünkü kendisinden şüphelenmeyeceklerini biliyordu."

"Neden?"

"Çünkü şiddet olaylarını herkesin önünde defalarca kez lanetlemişti. Yerel gazetede şiddet gösterilerini doğru bulmadığını yazıp ALF'e yüklenmişti. Dolayısıyla da herkes onun prensipli ve cesur biri olduğunu düşünüyordu. Bana da aynı şeyleri söylerdi. Hayvanlara daha iyi muamele edilmesinin ancak insanların yüreklerini ve güvenlerini kazanacak bir kampanya ile elde edileceğini söylerdi."

"Kendini akladı yani?"

"Evet. Ancak geçmişim nedeniyle ben aklanmamıştım. Polis henü aramaya gelecek diye korku içindeydim. Her an

⁴ İng. Animal Liberation Front'un kısaltması. Hayvan özgürlüğü cephesi. İngilizce menşeli örgüt, dünyanın her yerinde gruplar halinde hareket eder. Tüm gözlemciyi hayvanların kurtarılmasına yönelik maddi huzara yol açacak eylemlerde bulunur ve hayvanları kurtarır. İngilizcede artık örgüt olarak anılmaktadır. Ç. N.

kapımda hitmelerini bekliyordum, Fakat gelmediler. Belki de önceden herhangi bir şiddet eyleminde bulunmadığım içindir. Galiba, azılı hayvan hakları aktivistleri ile yeterince meşgullerdi. Gerçi kimse tutuklanmadı."

"Peki bir gazeteye gidip Jimmy hakkında bildiklerini anlatsan?"

"O zaman otomatik olarak kendi ipliğimi de pazara çıkarmış olurum. Önce David'e anlatıp tepkisini görmek istiyorum. Eğer avukata gitmek isterse onu durduramam. Fakat seçim onun olmalı."

"Çok cesursun," dedi Daisy ayağa kalkarken. "Neticeleri senin açımdan korkunç olabilir."

"Evet," dedim kısık sesle. "Biliyorum. Ama David'e söylemem gerektiğini de biliyorum. Üstelik istiyorum da -ve aynı oranda istemiyorum. Sanki bir ayağım frendeyken diğeri de huzaymış gibi. Psikolojik bir çıkmazdayım."

"Bir yolunu bulacağımdan eminim."

Ama ne zaman?

Daisy devam etti, "Ofise dönmöden önce alt kata uğrayabilir miyiz? Nigel'a kurtulma yaşı günü için hediye bakıyorum da." Sarmal ahşap merdivenden zemin kata indik. "Belki ona şöyle güzel bir halı alırım. Bu arada parti olacak," diye ekledi kilimlere bakarken. "Barbeküde tanıştığın şu eski arkadaşın vardı ya hani? Alan? Cezz avukatı olan? Cuma günü Nigel'ın doğum günüyle ilgili konuşmak için beni aradı. Dışarı, akşam yemeğine çıkaracağımı söyledim ama o Nigel için şöyle adanmış bir parti düzenlememizi gerektiğini söyledi. Sürpriz parti olsunmuş. Diğer arkadaşları Jon ile beraber düzenleyebilirlermiş. Ben de olur dedim. Sabah Alan arayıp partinin mekanını ayarladıklarını söyledi."

"Nerede olacaktı?"

"Hayvanat bahçesinde."

"Hayvanat bahçesinde mi?"

"Evet, anlaşılan parti düzenlemeye izin veriyorlar. Daha önce hiç gitmemiştim." diye devam etti cam eşyalara bakarken. "Tam gününde olacak parti: ağustosun ikisinde. Bu kadar kısa sürede haber vermelerine rağmen boş bulmaları büyük şans."

"Sen mi planlayacaksın?"

"Başını iki yana salladı. "Hayvanat bahçesi her şeyi planlıyormuş. Bu da iyi oldu çünkü hiç vaktim yok. Benim tek yapacağım davetiyeleri göndermek olacak. Nigel'in adres defterinden gıcılca aldım adresleri. Yaklaşık yetmiş kişiyi çağıracağım."

"Umarım Mary denen şu iş arkadaşını çağırmak zorunda kalmazsun. Barbeküde gördüğüm kadarıyla çok sevimsiz bir tipti." dedim. Gerçi Daisy'ye nedenini söylemeyecektim.

"Maalesef çağırmak zorundayım." diye yanıtladı. "Çok yakın çalışıyorlar. Kadın yeni departman müdürünün gözdesiymiş. Nigel bu yüzden onunla arasını iyi tutuyor. Gerçi sana katılıyorum. Kadın tam bir katiak. İstersen David'i de çağırabilirsin." dedi lambalara bakarken.

"Seneden mi?"

"Elbette. Nigel sorun etmez. Hem senin için de iyi olur çünkü ben çok meşgul olacağım. Ayrıca onunla tanışmayı çok istiyorum. Hakkında bir sürü şey biliyorum. Tanırım. Miranda, David'in kendisinin bile bilmediği şeyleri biliyorum. Bir düşünsene."

"Sorarım o zaman," dedim. "Tepekkürler. Sen olmasaydın, onunla hiç tanışmazdım. Daisy."

"Doğru mu bu?"

"Evet. Caroline'a beni öneren sendin." Birden olayların nasıl birbirini tetiklediğini fark ettim. "Jimmy ile bu sayede tekrar karşılaştım. Sonra beni David'i arayıp bulmam konusunda teşvik ettin."

"Ve sen de onu buldun!"

"Evet." Kalbim hopladı. "Buldum. Her neyse, Nigel'a parti düzenlemenize sevindim."

"Görünen o ki, partiye kadar evlilik konusunu gündeme getiremeyeceğim," dedi Daisy şaşırıcı bir sükûnetle. "Çünkü doğum gününün tadını kaçırmış olurum, değil mi? Eğer bir kriz falan yaşarsak?"

"Orası sana bağlı."

"Zaten düşününce, iki hafta daha bekdesem ne çıkar ki?"

"Hımmmm." Bakınmayı bitirdikten sonra dışarı çıktık.

Alcan trafiğin sonunu işaret ederek "Bu arada, savunma sanatları dersleri şurada oluyor," dedi. "Howland Sokakı'nın orada. Haftaya geleceksin, değil mi?"

"Evet, kesinlikle."

"Marcus harika bir öğretmen. Bir daha kimse senin sana saldıracığı falan yok ama birkaç teknik öğrensen fena olmaz. Neyse, ben artık kaçayım. Organize etmem gereken şu altı temalı bir parti var. Garson kızlar için denizkızı kuyruğu bulmalıyım."

"Benim de gidip bakmam gereken nemfomanyak bir kedi var."

Hayvanları Çözenler izlenime rekorları kırıyordu -yedi milyon kişi- ve bu da işime çok yaramıştı. Çarşamba günü geldiğinde altı randevu almıştım bile. Haftada yedi beni gayet güzel idare

ederdi. Sekiz oldu mu kâra geçerdim. Dokuz olunca yüzüm iyice güler ve parz konusunda endişelerim dinirdi. Tabii, annemin aksine.

Akşamı altı gibi sohbet etmek için arayan annem, "Nakit akışı vahim durumda," dedi. "Hafta içi Lama Psikoterapisi yapmaya kesinlikle karar vermiş bulunuyorum. Adına da Lama Karma diyeceğim, İnternet siteme koydum bile. Biraz da broşür basturdum. Dün postayla sana da yolladım."

"Ne kadar isteyeceksin?"

"Günlüğü yüz sterlin. Öğle yemeği dâhil. Yerel radyodan röportaj yapmaya gelecekler ama bana lazım olan tüm ülkede tanınmak. Büyük gazetelerden tanıdığın var mı?"

"Maalesef yok. Ah, *Independent Sunday* gazetesinde çalışan bir genç vardı tanıdığım," dedim bir anda hatırlayarak. "Gündemle ilgili yazıyordu ama sana ilgili birilerinin adını verebilir."

"Beni *Hayvanları Çözenler*'e çıkarılamayacağından emin misin?" diye sordu hüzünlü bir sesle.

"Çıkarılamayacağımı biliyorsun, anne. Bir kez daha sorup adamları daha fazla sinir etmek istemiyorum."

"Peki, gerçekten stresli birilerini tanıyorsan -kim olursa-beni aramalarına şöyle lütfen. Gelip oğlanlarla bir gün geçirebilirler."

On dakika sonra babam aradı. İkisinin hep böyle birbirlerinin peşinden beni aramaları çok komikti. Belki de hiç düşünmedikleri kadar uyumluydular.

Babamın sesi kederli geliyordu. "Park yerini asfaltlama masrafları ve ilave tutulan bahçıvanlar yüzünden yönetim kurulu başkanından bir tomar azar işittim. Üstelik bu hafta sadece beş yeni üye katıldı. Profesyonel golf oyuncusu da geri

çekilmeye karar verdi. Çünkü kulübün iş yapacağına inanmıyordum. Artı, annene arkadaşça bir kartpostal gönderdim, açılmamış olarak iade etmiş.”

“Tuh.”

“Anlayamıyorum. Buraya gelmemi sorun etmediğini söylemiştin. Belli ki sorun ediyor. Bırak medeni davranmasını, varlığını kabul etmesini bile sağlayamıyorum. Resmen beni tanımazlıktan geliyor. Saçmalık.”

“Madem öyle niye evine gitmiyorsun?”

“Yok artık! Büyük olasılıkla anında polisi arar. Kapıya hoş geldin tabelası asmasını beklemiyordum ama böylesine bir düşmanlık göstereceğini de düşünmemiştim.”

“Dünyanın en kolay affeden insanı olduğu söylenemez.”

“Bir de bana sor. Belki de geri dönmekle büyük hata ettim. Miranda,” diye devam etti. “Geleli daha bir ay olmadı ama şimdiden tansiyonum tavan yaptı. Feci stres alundayım,” dedi bitkin bir sesle. Ah...

Saar yedi gibi yavru köpek partisi elibi odada hazır bulunuyordu. Lily, *Moi'* dergisinin, yılın dergisi ödülünü kurtlamak için elinde iki şişe şampanyayla gelmişti.

“Hadî şöyle sağlam bir parti yapalım!” dedi. “Sorun olmaz, değil mi, öğretmenim?”

“Hayır,” dedim. “Bana da uyar.” Köşedeki markete kadar gidip cips ve zeytin aldım. Sonra Laurence Perrier şampanyamızı içerken oturup Elden Ele oynadık.

“Köpeklerle dışarı çıksak olmaz mı?” diye sordu Lily aniden.

Bardağını kafasına diken Phyllis, “Evet,” dedi bu fikir katarak. Normalde kâğıt gibi olan yanakları al al görünüyordu. “Dışarı çıksak olmaz mı?”

"Evet, Miranda. Lütfen, lütfen... Dışarı çıkalım." dedi hepsi bir ağızdan.

"Tamam," dedim. "Neden olmasın? Hava hâlâ aydınlık. İtaatsizlik eğitimi çalışabiliriz."

"İtaat eğitimi olmayacak mıydı o?" dedi Sue.

Herman'ın tasmaına uzanırken başım şöyle bir döndü. "Evet, itaat. Ben de öyle dedim."

Biz Mews'dan ayrılırken, arabasına binmekte olan kayropraktik uzmanı bize sırtı.

"Yavru köpek birliğiyiz biz!" diye seslendi Lily.

Phyllis önürde yürürlerken Marcus'a. "Hadi bana şu dublörük yapmış illüstrasyonlardan bahset." dedi.

Marcus, bu arada Phyllis'e turması için nazikçe kolunu uzatmıştı.

"Olmasın, Phyllis." diye karşı çıktı. "İşten bahsetmek çok sıkıcı."

"Ama senin için hiç de sıkıcı değil. Lütfen anlat," diye üs-
siledi.

Lily araya girip "Evet, anlat," dedi. "Hem öğrenmem de
gerekli; senin hakkında makale yazabilirim."

"En çok hoşuna giden şey ne?" diye sordu Phyllis. Küçük
bir çocuk köpekleri sevmek için yanımızda durdu. "Ama bin-
men gereken sollar mı?"

"Hayır, eller pek beklilik değil. En sevdiğilerim havayla ilgili
dublörük işleri. Paraşütle atılma, uçuş, hava dalışı, yelken
kanat gibi işler işte. Merdivenden düşme ve motosikletle pati-
naj yapmayı da severim. Şöyle güzel bir araba çarpışması çok
eğlenceli olabilir." Küçük çocuğun Marcus'a ruhaf ruhaf bak-
rına gördüm. "Paslanmaları da severim," diye ekledi. "Hava
akımıyla harikalar yaratılıyor."

Büyülenmiş benzeyen Phyllis, "Nasıl oluyor o?" diye sordu yürümeye devam ederken.

"Nitrojen destekli tabanlar var. Üstüne bastığın anda seni havaya uçuruyor. *Er Ryan'ı Kurtarmak* filminde kullanmıştık ve sahane patlamalar çekmiştik."

Phyllis mutlulukla içini geçirip duruyordu.

"Şimdiye kadarki en iyi dublörülüğün hangisiydi?" diye sordu Lily, Queens Pub'in önünden geçerken.

"Söylemem şart mı?" diye homurdandı Marcus.

"Evet, şart," diye buyurdu Lily.

Marcus, oflayarak "Pekâlâ," dedi. "Sırf sordunuz diye söylüyorum o zaman. Yüksek bir yerde bir dövüş çekimi yapmıştım, o."

"Ne kadar yüksekte?" diye sordu Phyllis.

"Şey, Rio de Janeiro'nun dışındaki şu İsa heykelini bilir misiniz?"

"İsa aşkına!" diye haykırdı Lily.

"Hah, o işte. Küçük bir delikten başının içine tırmanıp dikenli tacına yapışmak zorunda kalmıştım. Sonra yana açık kollardan biri boyunca yürümüş ve şehrin yedi yüz atmış metre tepesinden başka bir dublörle dövüş sahnesi çekmiştim."

Phyllis heyecan ve korku karışımı bir ifadeyle elini göğsüne vurdu. Düşüp bayılacak diye korktum.

"Emniyet kemerin var mıydı?" diye sordu gözleri dört dönen Lily.

"Hayır."

"Düşürün mü yoksa?" diye sordu Phyllis. "Burnunu öyle mi kurdun?"

"Yedi yüz atmış metreden düşmüş olsaydım Phyllis, seni temin ederim ki burnumdan çok daha fazlasını kurtmuş olur-

dum. Hayır, düşmedim. Bir helikopter geldi ve sarkıntığı halda beni aldı sonra da Copacabana plajına bıraktı."

"Hep böyle gözü kara biri miydin?" diye sordu Phyllis Primrose Hill Caddesi'ni geçerken.

"Yok, aslına bakarsan pısrığın tekiydim. Çok endişeli bir çocuktum, sürekli sarsıntılardı bana. Burnum da böyle kurıldı. Oyun bahçesindeyken. Dublörlük işine girme sebebim belki de budur. Korkulanımı üstesinden gelmek için."

"Feki, yeni kız arkadaşın nasıl?" diye sordu Phyllis çakarkeyif bir ifadeyle sırtarak.

"O... iyi." diye yanıtladı. "Gayet iyi."

"Çikolataları görünce havaya uçmuştur," dedim.

"Şey, evet," dedi. "Gerçi, maalesef çikolata Natalie'nin migrenini artırıyormuş."

"Öyle mi? Hay aksi."

"Evet." Omuzlarını silkti. "Hiç haberim yoktu. Ciddi bir problem. Migrenden çok çekiyor. Aaa, bakın Natalie de burada!"

Eşsiz güzellikte, ceylan gibi bir sarışın bize doğru yürüyordu. Bu oydu. Timotei reklamındaki kadına benzeyen sarışın. Mewa'da gördüğüm kadın. Demek ki Marcus'un yeni aşkı oydu.

Phyllis hayranlıkla, "Çok güzelmiş," dedi.

"Evet, müthiş güzel," diye fısıldadı Marcus ve Natalie'ye el salladı.

Natalie olduğu yerde donakaldı ve sonra yolun karşısına geçti. Karşıya geçtikten sonra telefonunu çıkardı ve tuşladı. Aniden Marcus'un telefonu çalmaya başladı.

"Selam Natsi" dedi Marcus. "Nasılsın? Güzel. Ben de iyiyim. Birazcak nezlem var, o kadar. Nereye gidiyorsunuz?"

Eczaneye mi? Saman nezlen için mi? Ha, anladım. Biz de köpeklerle tepeye çıkıyorduk."

"Neden böyle yaptı?" diye fısıldadı Phyllis. Lily'ye. Lily zayıf omuzlarını silkti.

"Bir fikrim yok. Belki elde etmesi zor kızu oynuyorduk."

"Tamam," dedi Marcus. "Sonra görüşüz o zaman." Telefonunu kapadı ve Natalie'ye el salladı. Natalie de ona kısıcık el sallayıp Regents Park Caddesi'nden aşağı indi.

"Neydi bu böyle?" diye sordu Lily.

"Ah, şey, mazalesif Natalie'nin köpeklerle alerjisi var. Bir sürü yavruyu bir arada görünce hemen teninin kabarcığını bildiğinden karşıya geçti."

"Vah vah," dedim.

"Evet, sonuçları fena olabiliyor. o yüzden ipini sağlamla almak istemiştin. Kediler daha da kötü yapıyor. Çok sevimsiz bir alerji türü."

"Peki problem yaratmıyor mu bu?" diye sordu Phyllis. Twigler'i başıyla işaret ederek.

"Ah, hayır... Pek sayılmaz," dedi Marcus yerinde kıpırdanarak. "Hayır, hayır, problem yaratığını söyleyemem."

"Onu Mews'da görüyorum arada bir," dedim. "Hatta epey sık görüyorum. Oralarda çalıştığını sanmıştım. Kız arkadaşın olduğunu bilmiyordum."

"Eh, haftada bir stresten arınmak için aromaterapi yapıyor. Alerjisi için homeopata. bel ağrıları için de kayropraktik uzmanına gidiyor. İki haftada bir migreni için kafarası masajına geliyor. Yin ve Yang'ını geliştirmek için de Çin herbalistinden aldığı şifalı bitkileri kullanıyor. Seni duymama da o vesile oldu," dedi. "İlk açıldığında tabelanı görmüş."

"Anladım."

Diğerlerine yettiktik. "Evet, millet. Biraz oturup kalkma çalışacağız. Köpeklerin tasmalarını çıkarın ve Herman'ın yanına da araya dizin. Sonra da el işaretlerini şu şekilde kullanarak köpeklerin beşe sayana kadar beklemelerini sağlayın. Sonra kollarınızı iki yana açın ve size gelsinler. Eğer doğru düzgün yaparlarsa bol bol övün ve ödül maması verin. Ama size itaat edene kadar ödül yok."

"Otur, Bendeş."

"Otur, Lolo."

"Oturttı, Soory."

"Maışle, oturttu."

"Orada dur Gwyneth, tatlım. Bir santim bile kıpırdama."

"OTUUUUUURRR!!!"

"Bir santim bile, Gwyneth. Duydun mu beni?"

Köpeklerin hepsi ilk başta sersemce dönmüş gibiydi ama sonra ne olduğunu kavradılar.

"Ah, tatlım benim. Aferin sana. Seni küçük dahi. Harika iş çıkardın."

"Cici kız, Rory!"

"Cici çocuk, Cosmo!"

"Aferin sana Twiggers. Çak bakalım." Derken Marcus'un telefonu çalmaya başladı. Marcus, telefonu, "Selam. Nats!" diye açtı nepeyle. Hepimiz başımızı kaldırıp bakırık. Natalie, Regents Park Caddesi'nin karşı tarafında duruyor, yüzünü perde gibi örtten beyazımsı sarı saçları esen meltemde hafifçe salınıyordu. "Ya!" dedi Marcus. "Tüh." Hüsrana uğramış gibi duruyordu. "Azıcık nezle olmuşum o kadar. Ciddi bir şey değil. Hiç bahsetmeseydim keşke. Üşütmüşüm sadece. Hayır, hayır, bulaşıcı olmadığını eminim. Enfeksiyon mu?"

Hiç sanmam. Virüs falan değil kesinlikle. Peki." dedi içini çekerek. "Madem öyle istiyorsun. Peki o zaman. Peki. Seni sonra ararım." Telefonu kapadı ve acıklı bir ifadeyle gülümsedi.

Natalie'nin uzaklaşmasını izledik. "Anladığım kadıyla randevun iptal oldu." dedi Lily.

"Evet." diye yanıtladı Marcus. "Gribim ona bulaşmasın diye beni görmek istemediğine karar vermiş. Çok hassas, anlayacağıntır."

"Narin tiptenden." dedi Phyllis.

"Evet." dedi Marcus. "Çok narin."

"Kırılgan."

"Evet." dedi Marcus hemfikir. Yüzünde budalaca bir gülümseme vardı. "Çok kırılgan."

"O zaman pek sportif de değildir." dedi Phyllis.

Marcus anlayışlı bir ifadeyle gülümsedi. "Hem de hiç sportif değil."

"Outdoor bir insan değil yani."

"Hiç alakası yok."

"O zaman senden çok farklı," diye üsteledi Phyllis.

"Evet ama zıt kutuplar birbirini çekermiş, değil mi?"

"Evet." diye yanıtladı Phyllis. "Bazen." Ortama tuhaf bir sessizlik hâkim oldu.

"Peki savunma sanatları kursuna geliyor mu?" diye sordum.

Marcus başını iki yana salladı. "İkna etmeyi denedim ama çok sert olduğunu söylödi. Doğru, sert. Bir sürü saldırı, savunma, düşme denemesi yapıyoruz. Fiziksel efor harcıyoruz. Bu arada, yarın geliyor musun derse?"

"Kesinlikle evet." Saatime baktım; dokuz olmuştu.

"Pekâlâ, millet. Hava kararmıyor, artık dersi kapatalım. Haftaya

aynı gün aynı saatte görüşürüz. Marcus seninle de yarın gece görüşürüz."

"Görüşürüz," dedi o da gülümseyerek. Ancak eve döndüğünde teleshokreterimde David'den bir mesaj vardı. Cuma günü Stockholm'de fotoğraf çekimine gideceği için randevumuzu perşembe gününe kaydırmak istiyordu.

Gerçi aradığımda, "Ama seni görmeyi çok isterim," dedi. "Özellikle de şu aralar çok sık seyahatlerim olacağı için. Fotoğraf galerisine gideriz diye düşünmüştüm. Bir arkadaşımın sergi açılışı var. Sonrasında da sinemaya veya Çin lokantasına gidebiliriz. Ne dersin? Yarın boş musun?"

Savunma sanatı kursunu düşününce karnıma bir sancı saplandı.

"Evet," dedim. "Boşum."

Birkaç dakika sonra telefonda Daisy'ye, "Seni tekrar yanı yolda bıraktığım için özür dilerim," dedim. "Ama David cuma günü Stockholm'e gidiyormuş ve beş gün yokmuş o yüzden ben de..."

"Merak etme," dedi. "Sorun değil. Yarın Marcus'u arar, gelemeyeceğini haber veririm. Ama bu hafta çok güzel geçecek. Dirsek saplamayı ve bilek yakalamayı öğrenecek bize. Sonra da silahlı bir saldırganı etkisiz hâle getirmeyi öğreneceğiz. Marcus üstüne ağır darbeleri savuşturmasına yarayan içten destekli bir takım giyecekmiş. Bakalım birisine gerçekten vurmak nasılmış, öğreneceğim."

"Vay canına."

"Nigel'in doğum günü partisini ajandana not ettin mi, bu arada?"

"Ettim. Ağustosun ikisinde."

"Sakin unutmaz: onun haberi yok."

"Merak etme. Benden çıkmaz."

Ertesi gün postadan annemin Lama Karma'sının broşürü geldi. Ön sayfada en ilgili ve şefkatli bakışlarıyla Carlos ve Jose'nin resimleri vardı.

Geçen gün aklıma gelen fikri hatırladım. telefonum elimde aldım ve babamı aradım.

"Bir günlüğüne izin alabilir misin?" diye sordum.

"Açılışa çok az kaldı. O yüzden çok meşgulsüz."

"En azından sabahın izin alsan? Ya da birkaç saatliğine?"

"Oylesi olur sanırım. Neden sordun?"

"Açıklayacağım. Annemi görmek istediğinden kesin emin misin?"

İçini çektiğini duydum. "Evet, istiyorum. Bana öyle geliyor ki, eğer onunla konuşabilirsem bana karşı şu düşmanca tavırlardan onu vazgeçirebilirim. Medeni insanlar gibi olmamızı istiyorum," diye devam etti. "Ama bunu nasıl yaparım bilmem."

"Sanırım ben biliyorum." Ona Lama Karma günlerinden bahsettim.

"Neden sen de kaydolmuyorsun?"

"Nasıl olacak o iş? Telefonumu engellemiş. Mektupla rezervasyon yaptırmaya kalksam el yazımı tanır. Hem çekin üstünde de adımı görür."

"Hımınm, doğru diyorsun." Pencereden dışarı baktım.

"Gerçi nakit de ödeyebilirim," diye sürdürdü sözlerini. "Ama beni reddetmesi daha kolay olur bu sefer. Yüzüme bir bakış attı mı kapıyı suratıma kapar."

"Nasıl yapacağını biliyorum," dedim. "Çeki ben göndereceğim ve bir arkadaşımınmışın gibi davranacağım. Sana yüz

sterlin borçlu olduğum için senin adına lama tetapını ödediğimi söyledim. Şu aralar sıkışık o yüzden çeki hemen bozduruz. Böylece rezervasyonunu iptal etme şansı olmaz."

"Ama kim olduğumu bilmek istemez mi?"

"Evet, ister ama ona farklı bir isim veririm."

"Ne gibi?" Kitap rafına baktım. Charles Darwin... Konrad Lorenz.

"Lawrence Darwin," dedim.

Yarım saat sonra annem detayları not alırken, "Darwin'lerden biri mi o?" diye sordu.

"Eee, sanırım."

"Çok ilginç. Nereden tanışıyorsunuz?"

"Şeyin arkadaşı..."

"Daisy'nin mi?" diye tamamladı annem hemen.

"Evet."

"Eh, tabii ya. Daisy her sürü insan tanıyor," dedi. "Parti içinden dolay herhalde. Ama neden sen ölüyorsun?"

"Çünkü... Beraber şeye girmiştik..."

"Baloya mı?" diye tamamladı gene.

"E-vet."

"Tekrar sosyalleşmene çok seviniyorum, tatlım. Bilet paran da o mu ödemişti?"

"Aynen öyle. Ben de ona bunu ödeyeceğimi söyledim."

"Çok kibarın. Ne iş yapıyor."

Ah. "O şey... Aktı..."

"Aman bir aktör daha deme," diye araya girdi. "Lütfen olmasın."

"Yok, analist. Şeyde çalışıyor. Bir si..."

"Sigorta şirketinde mi?"

"E-vet."

"Eh, strese girmesine şaşmamalı. Sayılarla uğraşmak insanı yer bitirir."

"Doğru, çok stresli. Daha yeni iş değiştirdi ve yeni iş arkadaşları pek dost canlısı değiller. Bir de çok mesai yapması gerekiyor. Hesabı tutturamazsa milyonlarca sterlin ceza alabilir. O da tüm bunlara değer mi diye düşünüyor. Aslına bakarsan şeytani ramak kaldı..."

"Sinir krizi geçirmesine mi?"

Aslında işi bırakmasına diyecektim. "Evet, sinir krizi geçirmesine. Aynen öyle."

Annem anlayışlı bir edayla cık cık sesleri çıkartıyordu. "Sen merak etme. Ben ona bakarım. Onunla beraber lamaları besleriz, cımarlarız. Sonra onu lamalarla baş başa bırakırım. Sancho iyi olabilir," diye devam etti. "Sancho çok anlayışlıdır. Sonra Lawrence Sancho ile yürüyüşe çıkıp onunla dertleşebilir. Günün sonu geldiğinde dünyaya bambaşka balacağımı garanti edebilirim."

Oyle içtenlikle umarım ki bunu.

"Kulağa harika geliyor."

"Ne zaman gelmek istermiş?"

"Müşaiten haftaya bugün."

"Aynı otuz biri, perşembe. Tamam, notumu aldım. Teşekkürler, Miranda. İlk müşterim bu!"

Günün devamı keyifli geçti. *Hayvanları Çözenler*'in yapımcıları arayıp izlenime oranlarının geçen sezona göre yüzde on yukarı fırladığını söylediler. Sonra, üç hafta içinde bu sezonun "Evcil Hayvan Yarışması" yarışmasının finalinde jüri üyeliği yapacağını hatırlatmak üzere, yarışmanın sponsoru olan sigorta şirketi PetWise'da aradılar. Öğleden sonra, sürekli kavga eden bir çift gelincikle randevum vardı. Akşam

çeyrek geçe Herman'ı armut menderine oturttum ve Leicester Meydanı'na gitmek üzere metroya bindim.

Fotoğraf galerisi Great Newport Caddesi'ndeydi. Dar, tünel görünümölü salona girdiğimde, havaya alkolle karışık siğara dumanı kokusu hâkimdi. Kalabalığı gözümle taradım ancak David'i göremedim. Derken, birkaç metre önümde, arkası bana döndük ve yeşil yağmurluklu bir kadınla konuşmakta olan Caroline Mulholland'ı fark edip donakaldım. Ya Jimmy de buradaysa? Artan bir panik hissiyle sıratlardan oluşan denize bakındım ama onu göremedim. Sonra kalabalığın arasından David belirdi.

"Selam!" Beni öptü. Yanağı yanağıma değince arzuyu başım döndü. "Gelebilmene çok sevindim. Hadi sana içecek bir şeyler alalım."

"Kimin sergisi bu?" diye sordum önümüzdeki insanları yararak ilerlerken.

"Arnie Noble'ın. Eski bir arkadaşımıdır. Sygma Ajansı'nda benim gibi foto muhabirlik yapıyordu o da. Seni onunla tanıştırayım."

Neyse ki beni salonun arkalarına, Caroline'dan uzağa gördü. Eğer Caroline beni görseydi, kendimi, David'i Jimmy ile tanıştırmak gibi absürd bir durum içinde bulabilirdim. Düşününce bayılacak gibi oldum.

Arnie benimle tokalaşırken, "David'le beraber girmediğimiz cehennem kalmadı," diye anlatmaya girişti. Açık sarı saçlı, kırk beş yaşlarında bir adamdı. Çilli olmasına rağmen yakışıklı olan yüzündeki çizgilerde yaşamışlıkların izleri yatıyordu.

"Doğru," dedi David bana bir kadeh şampanya uzatırken. "Çok badire atlattık."

"Öyle," dedi Arnie nahos bir kahkahayla. "En iyi fotoğrafı çekmek için de çok kapıştık. Bazen de en iyi kadını kapmak için," dedi gülerek David'in sırtına bir şaplak atarken.

"Onu dinleme," dedi David gülümseyerek.

Duvarlara baktım. Manzara resimleri asılıydı. "Ama bunlar haber fotoğraflarına benzemiyor."

Arnie başını iki yana salladı. "David gibi ben de bıraktım o işi. Artık manzara çekiyorum. Daha huzurlu bir iş. Hem savaş gençlere göre." Bir başkası tebrik etmek üzere Arnie'nin yanına gelince David elini belime koyarak beni nazikçe, bir kez daha kalabalığı yararak uzaklaştırdı.

"Çok güzel bunlar," dedi. Arizona'daki bir kanyon fotoğrafının önünde durmuştuk. "Daha önce Arnie'nin manzara larını görmemiştim. Kompozisyonu büyüleyici."

"Bana çok dramatik geldi," dedim. David fotoğrafa bakmaya devam ederken çaktırmadan etrafa bakıp Caroline'ın yakınlarımızda olup olmadığını kontrol ettim.

"Evet, dramatikler. Kesinlikle ideal kıvama getirilmemişler. Hepsinin karanlık bir atmosferi var," dedi David hayranlıkla. Yaprakları dökülmüş çıplak ağaçlara ve altlarında çakan şimşeklerle fokur fokur kaynayan gri bulutlara baktım.

"Uğursuz bir havası var fotoğrafların."

"Öyle. Şu sıradağlar uyuyan bir ejderhayı andırıyor. On cephedeki otların arasından rüzgârın akmasına bak." Elimi tuttu. "Hadl gerisine de bakalım." Bir an önce galeriden ayrıl sak çok mutlu olacağım ama Arnie'nin resimlerinin önünden geçerken David coşmuş gibi görünüyor du. Omzumun arkasından Jimmy'yi görebilecek miyim diye bakarken, David'in, "İnanırsı düşündürtüyor..." dediğini duydum. "Tehditkâr...

Siyah beyaz mükemmel uymuş... Ansel Adams'tan çok uzak... Toprak onunki kadar görkemli ya da göz korkutucu değil.. Sanki eli kulağında bir şiddet beklentisi var... Savaş cephesinde geçen yirmi yılın mirası kaçınılmaz olarak vizyonunu şekillendirmiş."

David aniden çalmaya başlayan telefonunu açtı.

"Merhaba! Evet, bir saniye. Bu görüşmeyi yapmam lazım," dedi. "Uzun sürmez." David ön galeriye doğru giderken ben de olduğum yerde beklemeye karar verdim. Fotoğraflara bakarken yakınıardaki konuşmalardan parçalar duyuyordum.

"Müthiş bir kontrast!"

"Don McCullin'ın manzara resimlerini görmüş müydün?"

"Şu Quantocks değil mi?"

"Issey Miyake'nin üstündeki?"

"Somerset'ten çok Dorset'ye benziyor."

"Miranda?"

Hemen döndüm. Caroline yanımda durmuş gülümsüyordu. Hafiften gergin olduğunu görünce şaşındım.

"Sen olduğunu anlamıştım. Miranda." Işıl ışıl parlayan mavi gözlerinin rengi her zamankinden çok belli oluyordu. "Nasıl?"

"Ah, merhaba. İyiymi. teşekkürler." Omzunun arkasından endişeyle bakındım ama kocasından iz yoktu.

"Seni görmek ne güzel," dedi. İçkiyi kaçırın insanlar gibi rasgele kelimeleri vurguluyordu. "Arnie'yi nereden tanıyor-sun?" diye sordu kadetini yanımdan geçen bir garsona uzatırken.

"Tanımıyordum, bu gece tanıştım. Bir... arkadaşıyla geldim buraya," diye açıkladım. "Fotoğrafçı bir arkadaşı."

"Aynen ben de bir arkadaşla geldim." Yeşil yağmurluğu olan kadını başıyla işaret etti. "Arnie'nin menajeri Jessica o. Eski arkadaşımıdır. Beni de davet etti. James'in de ikinci bir iş yemeği olunca, buraya gelmek eğlenceli olur diye düşündüm." İçime su serpildi. Jimmy burada değildi. Kalp atışlarım yavaşlamaya başladı. "Galiba," dedi sır verir gibi kıkırdarak. "sampanyayı biraz fazla kaçırmışım. Garsonlar boş bırakmadılar. Boş mideyle sonucu ölümcül olabiliyor, değil mi?" Anlayışla başımı salladım. "Kanepe de yot galiba. Sadece çips. Ah neyse," dedi omuzlarını silkip kadehinden bir yudum daha alırken. "Trigger konusunda bir mucize yarattın," diye ekledi sıcak bir sesle. "O gün sabrımın sonuna gelmiştim ama küçük canavar resmen kişilik değiştirdi."

"Sahiden mi?" Gülümsedim. "Harika bir haber bu."

"Eskisinin yarısı kadar bile yaramazlık yapmıyor. Arkadaşın Daisy seni bana tavsiye ederek büyük iyilik yaptı," diye sürdürdü sözlerini. "Ancak şeyin farkında değildim..." Tereddüt eder gibi göründü.

"Neyin?"

"Şey, ne büyük bir *scudif* olduğunun."

Heyecan içinde yüzüne baktım.

"Ne demek istiyorsun?"

"Şey," dedi tekrar kıkırdarak. "Yani James'i tammanı diyorum."

Karnıma bir yumruk yemeli gibi oldum.

"Ben, eec, onu pek de tanımıyorum."

"Ama eskiden tanıyordun, değil mi?" Yüzüne baktım. "Değil mi? Bana öyle dedi." Adeta bir buz küpü ensemden aşağı akmış gibiydi. "Şolenden sonra seniale konuştuğumu gördünce *tabii* ki her epin yapacağı üzere gidip ona *sordum*."

"Ah, şey," dedim kendimi toplayarak. "Evet, onu tanıyordum. Haklısın ama çok uzun zaman önceydi."

"Merak etme," dedi, elini kolumun üstüne âdeta bir dayanağa jestliymiş gibi koyarken. "Gayet iyi anlıyorum."

"Neyi anlıyorsun?" Bozuntuya vermemek için hâlâ gülünüyordum.

"James'in neden bana baştan söylemediğini." Artık alev alev yanmaya başlamıştım. "Tipik James işte," diye devam etti. "Hep başkalarının nasıl hissedeceğini düşünür."

"Anlamadım?"

"Çünkü seni *utandırmak* istememiş. Ama utanman için bir sebep yok, Miranda. Genç bir kızken kim bilir kaç kez âşık oldum." Avuç içlerim terliyordu. "James'in gençken ne kadar *seksi* olduğunu da biliyorum. Ah, o sarı *kıvrıkları* yok mu?" diye haykırırken bir de kahkaha attı. "Fotoğraflarını gördüm. Cazibesine karşı konulamazmış gerçekten de."

"Onu o kadar iyi tanımıyordum," dedim omuzlarımı silerek. "Öylesine bir tanıdık, sadece."

"Ya? Ama o böyle demedi! Ona abayı yakışını söyledi. Ama dert etme sen," dedi çakırkeyif ama yine de hakiki bir samimiyetle. "Sana benim açımdan sorun olmadığını söylemek istemiştım. Kıskaç biri değilimdir. Çok mutlu bir evliliğim var ve bizi tekrar bir arada gördüğün takdirde aramızda..." En uygun ifadeyi aramış gibi durakladıktan sonra devam etti. "... Herhangi bir tuhaflık olsun istemem." Alkolden dolayı iyice paravatsız ve kaba bir hâl almıştı. "James'in eski aşklarıyla arkadaşlık etmekten mutluluk duyarım," diye sözünü bitirdi samimi bir tavırla. Tekrar sol elini koluma koydu. "Söylemek istedim sadece."

"Teşekkür ederim," demeyi becerebildim.

"Gerçi şunu da belirtmeliyim ki çok cesur biri olduğumu düşünüyorum," dedi tekrar şampanyasını yudumlarken.

"Efendim?"

"Şey," dedi gözlerini koca koca açarak. "Eskiden uğraştığın işleri anlattı da bana." Kalbim göğüs kafesimi zorlarcasına atarken gözlerimi yüzüne diktim. "Brighton'da yaşarken. Dedğine göre çok... yaramazmışsın," dedi ve sırıttı. "Bana kalırsa, kürk mağazasının camına grafiti çizmek kahtamancası bir davranış. Aferin sana, Miranda! Keşke bende de o cesaret olsaydı ama babam anında beni mirasından mahrum ederdi."

"Caroline..." dedim.

"Hah, işte buradasın, Miranda!" David gelmişti. "Pardon, uzun sürdü." Yüzüne baktı. "Sen iyi misin? Yüzün kızarmış. Epey klostrofobik bir ortam. değil mi? Gidip yemek yiyelim hadi." O sırada Caroline'ı fark etti. "Merhaba, ben David White," dedi elini uzatarak. Caroline'ın David'in elindeki yanık izlerine kaçamak bir bakış atıp tekrar yüzüne baktığını gördüm.

"Ben de Caroline Mulholland," diye yanıtladı gülümseyerek. "Tanıştığımıza çok memnun oldum. Neyse, seni görmek çok güzeldi. Miranda. Umarım tekrar karşılaşırız." Zayıfça gülümsedim.

"Gidelim mi artık?" diye sordu David.

Başımı salladım. "Hoşça kal, Caroline," diyebildim bir şekilde.

"Kimdi o?" diye sordu David galeriden çıkarken. *Yaralanmana sebep olan adamın eşi.* "Nedeniz Mulholland ismi tanıdık geldi," diye ekledi sağa dönerken.

"Bir müsterim sadece."

"Mulholland isimli bir politikacı yok muydu?"

"Evet, sanırım var. Bu kadının çok zorlu bir Weimaraner köpeği vardı."

"Ne problemi vardı?"

"Tam bir piç kurusuydu."

"Neydi ne?"

"Yani, diğer köpeklerle karşı despotluk ediyordu ve acilen konumunun düşürülmesi gerekiyordu."

"İşe yaradı mı bari?"

"Anlaşılan yaramış. Tam da onu anlatıyordun."

Charing Cross Caddesi'nden geçerken Jimmy'nin neden Caroline'a öyle dediğine dair kafa yordum. Tamam, bizi evin önünde konuşurken görmüş ve merak etmiş olmalıydı. Özellikle de tanımadığımızı düşündüğü için daha çok meraklanmış olmalıydı. Ama Jimmy'nin yaptığı, eşinin şüphelerine karşı kendini korumaktan fazlasıydı. Resmen, saklatma ihtimaline karşı erken davranmıştı. Baklayı ağzından çıkarırsan hazırlık olsun diye, ona *ahay yakışımı* ve *yanamaz* olduğunu söyleyerek itibarını yerle bir etmişti. Sözde beni urandırmak istemediği için beni tanıdığını söylemediğine dair yaptığı şov içimi hfkyle doldurdu.

Cranbourn Sokakı'ndan aşağı inerken, David'in, "Çin yemeği sever misin?" dediğini duydum.

"Evet, severim."

"Link Sokakı'ndan bildiğim güzel bir tane var." Güneş batmıştı. Kararan gökyüzünde bir korlangıç kûmesi zikzaklar çizerek uçtu. Leicester Meydanı'na girdiğimizde mızık sesleri duyduk. Meydanın doğu yakasına panayır kurulmuştu. Eski usul bir atlıcarınca ile iki kothanın ucunda insanların

oturduğu şu kocaman aletten vardı. Hem kendi çevresinde dönen hem de aşağı yukarı çıkan kollarda oturan, başlarını geriye atmış, saçları uçuşan insanlar çığlık çığlığa cıyaklıyorlardı.

"AAAAAAAHHHHH!!!!!!" sesleri müziği bastırıyordu.

"GÜNAHLARINI İTİRAF ET Kİ BAĞIŞLANI"

Birkaç metre ötemizde elindeki büyük mikrona sıkı sıkı sarılmış pilot cekerli bir adam vardı. Küçük bir kalabalık adamın etrafında yarım bir daire şeklinde toplanmış, gelişigüzel bir biçimde adamı dinliyorlardı.

"Günahlarınızı itiraf et ki bağışlanı!" diye bağırды gümбір gümбір bir sesle.

"Hezekiel'in on sekizinci bölümü, otuzuncu ayetinde demiyor mu? Tövbe edin ve tüm günahlarınızı ardınızda bırakın. Tövbe edin ki günahlarınız sizi yıkıma sürüklemesin!"

"Hadi gel," dedi David elimi tutarak. "Şimdi başımıza taze yağacak."

"Çünkü Tanrı, tövbecarların yüreklerinde yaşar!" diye kütkredti adam. "Luka'nın on beşinci bölümünün yedinci ayetinde der ki: Size söylüyorum; cennette, tövbe eden tek bir günahkâr için tövbeyi gereksinmeyen doksan dokuz dürüst kişi için duyulandan daha büyük sevinç duyulacaktır!"

"Tabii, burası özgür bir ülke," diye mırıldandı David.

"Kardeşlerim, size tekrar söylüyorum. Günahlarınızı itiraf edin ki bağışlanın!!!"

David'e itiraf etmeliyim diye düşündüm sıkıntıyla. Artık bahanem kalmamıştı. Başlarda, onu yeterince tanımadığımı iddia edebilirdim ama artık dört kere görüşmüştük o yüzden onu tanıdığımı diyemezdim. Ona söyleyecektim. Bu gece. Nilüferi yapacaktım.

"İşte geldik." dedi. Feng Shing isimli bir restoranın önünde durduk. "Israkozlu erişmeleri çok güzel. Deniz ürünleri de mi yemiyorsun yoksa?"

"Hayır, ara sıra yerim." Arkalarda bir masa verdiler bize.

"Açlıktan ölüyorum." dedi David. "Kızartmış kalamar?" Başımı salladım. "Siyah fasulye soslu deniz tarağı?"

"Bana uyar."

"Tavuk yersem sorun olur mu?"

"Hayır, senin de dediğin gibi burası özgür bir ülke."

"Biraz da kızartılmış sebze ve bambu filizi alalım."

Garsona el salladı ve siparişi verdi.

"Şöyle karışık bir tabak alalım başlangıç için. Ayrıca çur deniz yosunu ve iki tane de Tsinghao birası. Olur mu?" Başımı salladım. "Süper," dedi. "Seni memnun etmek kolaymış."

Birden yüzüme bakıp gülümsedi. Böyle gülümseyince küçük yara izinin kaybolduğunu fark ettim.

"Sizi tekrar görmek çok hoş Bayan Davranış." *Sana ne kadar kötü davrandığımı biliyydın böyle demezdin.* Yemek çubuklarını kıırarak birbirinden ayırıp tekrar gülümsedi. "Galiba sana alışmaya başladım."

"Öyle mi?" Ben de gülümsedim. "Eee, neler yaptın bakalım?"

"Bağımsızlık karşıtı bir örgüt için çekim yapmak üzere Glasgow'a gittim. Sonra döndüm ve karanlık odada epey vakit harcadım. Stockholm'e gitmeden önce işlemem gereken bir sürü film var."

"Orada ne yapacaksın?"

"*Norrmack*'te yayımlanacak Eriyopyalı mültecilerle ilgili bir haberc görsel sağlamak için çekim yapacağım."

"Stockholm'deki Etiyopyalılar demek? Hayal etmesi bile güç."

"Eh, dünya artık koca bir köy oldu. Neyse işte, sonra da Nobel komitesinin fotoğrafını çekeceğim. Peki ya sen?"

Ona yavru köpek partisini, annemin lama terapisini -buna çok güldü- ve annemin babamla konuşmasını sağlayabilmek için çevirdiğim dümeni anlattım.

"Yani gelecek kişinin baban olduğuna dair hiçbir fikri yok mu?"

"Hayır, Lawrence Darwin isimli biri gelecek sanıyor. Sözde arkadaşım. Şoka girecek. Ama babama karşı daha medeni davranması için hileye başvurmam gerekecekse de varson olsun."

"Sence baban hâlâ anneni seviyor mu?" diye sordu David biralarmızı yudumlarken.

"Bence evet. Annem tekrar evlenince Amerika'ya gitmesinin nedeni de o. Kaldıramadı bir rüdlü."

"Ama kendisi hiç evlenmedi, öyle mi?"

Başımı iki yana salladım. "Kız arkadaşları oldu. Çok da cazibeli kadınlardı ve beni etkilemeye pek meraklıydılar. Hatırladığım bir Sheryl var mesela. Bana gümüş bir bilezik vermişti; hâlâ saklarım. Sonra tenis koçu Nancy vardı. Onu çok severdim. Babamın çalıştığı bir hafta sonu beni San Diego'daki deniz canlıları müzesine götürmüştü. Babama deli oluyordu. Ama hiçbirisi daimi olamadı. O yüzden, sanıyorum ki babamın gönlünde asıl yatan kadın annem."

"Sence anneni karşısında babanı görünce ne tepki verecek?"

"Ölmesinden kuduracak. Bu da durumu daha kötü yapabilir ama yine de denemeye değerini düşündüm. Yani, sen eski epikle hâlâ arkadaşındır, değil mi?"

"Ever, olabildiğince. Ara sıra konuşuyoruz. Aramızda bir kurgunluk yok. Artık eşim olmak istemediğine karar verdi diye hayatının sonuna dek ondan nefret edecek değilim."

"Yani onu affettin?"

"Beni terk ettiği için mi? Ever. Onu mutlu edemedikten sonra niye benimle kalsın ki?"

"Ama sen... inciten kişiyi affedemeyeceğini söylemiştin?"

"Affedebileceğimi *sanıyordum*, demiştim. Ama bu soru çok teorik kalıyor. Zira o kişiyi -ya da kişileri- tanınmıyorum. Hiç tanımadığın birini nasıl affedebilirsin ki? Tanışma ihtimalim de sıfıra yakın olduğuna göre geçersiz bir soru oluyor bu. Kimin yapuğunu asla öğrenemeyeceğimi," dedi. "Bu gerçeği uzun zaman önce kabullendim ve hayatıma devam ettim. Bu kadar ilgilenmen çok tatlı, Miranda ama sahiden de ben bu konuyu asla yıllar oldu."

"David," dedim zayıf bir sesle. "Sana söylemek istediğim bir şey var."

Bana bakıp gülümsedi.

"Hadi bakalım. İtiraf saati geldi."

Gözlerini yüzüne diktim.

"Deniz ürünü yemek istemiyorsun. Bu mu?"

Başımı ilki yana salladım. "Onun yerine tamamen vejetaryen bir yemek istiyorsun?"

"Hayır, hayır. Ciddi bir konu bu. Ben..."

O sırada garson elinde başlangıç yemekleriyle çıkageldi ancak deniz yosununa unutmuştu o yüzden konuşmama devam etmeden önce onu belirtmemiz gerekti. Böyle olunca da rümi havamı kaybettim.

Yemek çubuklarımla oynarken, "David," diye tekrar söz girmeyi denedim.

"Sen her ne söylemek istiyorsan, sözüne başlamadan önce ben sana ciddi bir şey diyebilir miyim?"

"Peki."

"İki hafta sonra benimle bir yerlere gelir misin?" Kalbim yerinden oynadı. "Birbirimizi uzun süredir tanımadığımızı biliyorum." Bardağıyla oynuyordu. "Ama güzel olabileceğini düşündüm."

"Nereye?"

"Batı Sussex'e. İngiliz Turist Bülteni için Petworth ve Arundel'in fotoğraflarını çekmem gerekiyor. Sen de yanımda olursan beraber eğleniriz diye düşündüm. Küçük köpeklerle de izin veriyorlar orada." Cevap vermeme müsaade etmeden devam etti. "Yani Herman'ı da götürmende sorun yok. Ben çalışırken dilersen benimle gelersin, dilersen otele oturup kitap okursun. Başka yapmak istemem," dedi yüzüne bakmadan. "Şu aralar çok seyahatim var, hafta sonu gelmek istersen beraber zaman geçirebiliriz. Şimdi cevap vermek zorunda değilsin. Gönlün nasıl arzu ediyor, bir bak." Şimdi de peçetesiyle onuyordu. "Son gün bile karar versen olur."

"Gelmeyi çok isterim," dedim.

Yüzüne baktı. "Cidden mi?" Şaşıp kalmıştı.

"Daha güzel bir fikir olamazdı."

Gülümsedi. "Şey, bu çok güzel oldu. Harika, süper oldu." Masanın üstünden uzanıp sol elini tuttu ve okşadı.

"Ama ayrı oda tutmak olur mu? Oyle daha... rahat hissedirim."

Yavaşça başını salladı.

"Anlıyorum. Olur tabii. Sanırım hâlâ Alexander'ın üstesinden gelmeye çalışıyorsun." *Bazı yönlerden evet ama asıl sebep o değil.*

"Eee, köyle bakalım," dedi kısık sesle. "Bana diyeceğin şu ciddi şey neydi?"

"Ah..." Peçetemi elimde sıkıdım. "Şey..."

"Şöyle ki..." Derin bir nefes aldım. Sonra, kum saatin-den akan kumlar gibi cesaretim de avucumdan kayıp gitti. "Diyecektim ki... Cumartesi günü benimle bir doğum günü partisine gelir misin?"

"O kadar mı?" Kahkahaya boğuldu.

"O kadar."

"Çok komiksin. Evet, teşekkürler." Uzunıp beni öptü. "Gelirim tabii."



Onuncu Bölüm

Ertesi gün, Daisy, "Sana hafta sonunda şehir dışına gitmeyi mi teklif etti?" dedi soluğu kesilerek. Stroud'da, sahibinin bir ağaç kovuğunda bulduğu iki tavşan yavrusunu evlat edinen kedinin çekimini yapıyorduk. Kedinin tavşanları âdeta kendi doğurmuşçasına huşu içinde emzirmesini kameraya aldık. Sonra kamera karşısına ben geçtim ve türler arası evlat edinmelerle ilgili farklı örnekler verdim. Dört domuz yavrusunu emziren çoban köpeğini, yavru bir ceylana annelik eden dişi aslanı, iki tilki yavrusuna bakan Alman kurdunu ve bir kuzu-yu evlat edinen eşeği. Sonra, ekip aletlerini toplarken ben de Daisy'yi aradım.

"Hafta sonu kaçamağı demek!" dedi. Herman ile park hâlindeki arabamın içinde oturmuştuk. "Vay canına. İşler kızıyor. Eee, ne zaman olacak bu kaçamak?"

"Nigel'in partisinin olduğu haftanın ertesi hafta. David bu hafta Stockholm'de. Sonra üç günlüğüne gelip Paris'e gidecek. Ayın sekizi cuma günü arabayla Petworth'e gitmeyi planlıyoruz."

"Yani resmen David'le tatil çıkıyorsunuz?"

İçinden gülümsemek geldi. "David ile tatile çıkıyorum. Doğru."

"Peki dün gece bu işi harekete geçirecek bir şey mi oldu?" diye sordu kıkırdayarak.

"Hayır, beni taksiye bindirip kendi de evine gitti."

"Zavallı adam," dedi nefes verirken. "Belli ki sende çok hoşlanıyor. Eminim kavranyordur."

"Galiba öyle," dedim acıklı bir sesle. "Ama zorlamıyor. Çok kibar biri. Zaten bu sabah erkenden uçağa yetişmesi gerekliydi."

"Ama sen işleri bir sonraki aşamaya götürmek istemiyor musun?"

Ön camdan dışarı baktım. "Evet, aslına bakarsan istiyorum. Ondan çok hoşlanıyorum."

"O zaman neden yapmıyorsun?"

"Çünkü gerçekte kim olduğumu öğrenmeden onunla bir ilişkiye giremem."

"Hımm."

"Doğru olmaz, Daisy. Çok düşündüm bu konuda."

"Anlıyorum. Eh, tabii her şey değişebilir bir anda."

"Eh, büyük bir pürüz aramızda. En azından Alexander konusu bana zaman kazandırıyor."

"Belki hafta sonu buradan uzaktayken ona söyleyebilirsin."

İç organlarım sıkıntıdan adeta hüzünlü. "Ben de öyle düşünmüştüm. O zaman altı haftadır tanışıyor olacağız. Daha fazla erteleyemem. Yalana bir son vermeliyim. Her neyse, ders nasıldı?"

"Harikaydı," dedi. "Birçok farklı sahnin senaryoları canlandırdık. Arkadan biri yakaladığı zaman öne doğru fırlayıp kaçmak yerine kendine arkaya itip dirseğini uykuya geçirmen

gerektiğini biliyor muydun? Ya da kaval kemiklerini tekme-
leyecekmişsin. Marcus'un üstünde denedik bundan. İçten
destekli bir kıyafet giymişti. Bize saldırdı biz de kendimizi
korumak zorunda kaldık. Acayip eğlenceliydi."

"Adamın canını yakmadın umarım."

"Ah, hayır. Marcus'u yıkmak zor. Öyle sağlam biri ki. Ne
tehlikeler atlatmış bir bilsen. Derken sonra bara gittiğimizde
işini sormuştuk da."

"Umarım öğrettiklerini geçek hayatta kullanmak zorunda
kalmazsın."

"Umarım. Ama kendimi nasıl savunacağımı bilmek çok
daha emniyetle hissetmemi sağladı. Gelecek hafta geleceğine
söz veriyor musun?"

"Şerefim üstüne söz veririm. Bu hafta sonu ne yapıyorsun?
Nigel ile görüşecek misiniz?"

"Emin değilim." dedi belli belirsiz bir sesle. "Yarın tüm
gün çalışacağım. Ben de akşam düzenlediğim partilerden bi-
rinde olacağım. En azından gece ona kadar kalmam gerekir.
Herhâlde oradan da eve döner zabıtarım."

"Pazar günü işin var mı? Çay falan içebiliriz belki?"

"O gün buralarda değilim, kusura bakma."

"Nigel'asındır elbette. Deri etme. Son zamanlarda ikiniz
de çok meşguldünüz; onunla zaman geçirmelisin."

"Ah, hayır. Öyle değil. Microlighting yapmaya gidiyorum."

"Microlighting mi?"

"Evet. Daha öne hiç yapmamışım. Basitçe, uçurtmaya
bağlanmış bir motosiklet gibi düşünebilirsin. Havada par
pat sesleri çıkararak giderken, havadık tarihinin o romantik
günlerini hatırlatıyormuş insana. Geçenlerde birisi denemem
için bir fırsat teldif etti; ben de neden olmasın, dedim. Hayat

kısa, Miranda," dedi iyice sevice gelip. "Bana böyle geliyor ki eline geçen her fırsatı değerlendirmelisin. Peki sen bu hafta wunu ne yapıyorsun?" diye devam etti hemen.

"Pek bir şey değil. Cumartesi günü birkaç müşterim var. Pazar günü şöyle bir güzel dinleneyim diye ipile çekiyorum."

Maalesef bu hayalim gerçekleşmedi.

Güne çok erken başladım. Primrose Pastanesi'nde kahvaltı ettim. Dışarda, güneşin altında oturmuş gazetemi okuyordum ki Natalie'nin caddeyi geçtiğini gördüm. Boynundaki cam işi mücevherleri kadar kurulan ve narin görünüyordu. Marcus'un ondan bu kadar hoşlanmasının nedeni de buydu, galiba. Durdu, yanındaki masadan bir sandalye çekip oturdu ve kızılık çayı sipariş etti. Tanıştığımızı göstermek için gülümsedim fakat bent haurlanmış gibi görünmedi. Derken telefonu çalmaya başladı.

"Ah, merhaba Marcus," dedi. Kesin Natalie'yi görmeye geliyordu. "Bedfordshire nasıl?" Hayır, gelmiyordu. "Çok güzel. Koşullar harika demek. Yo, hiç dert etmedim... Gelebilirdim, ever ama istemedim. Kulağıma çok tehlikeli bir şeymiş gibi geldi. Bu gece mi? Olur ama sigara içilen bir yere rezervasyon yaptıрма sakın. Hiç dayanamıyorum, biliyorsun. Olmaz... Masa düzeninden bana ne, Marcus. On beş metre civarında sigara içilmesini istemiyorum. Astımım azıyor. Evet, söylemiştim sana... E, bu onların problemi, değil mi?" Marcus'un Bedfordshire'da o kadar tehlikeli ne yaptığını merak ediyordum ki telefonum çaldı. İş telefonumu cebime aktarmıştım.

"Miranda Sweet ile mi görüşüyorsun?"

"Evet."

"Ben Keith Bigley. Oxford'dan arıyorum. Kediniz Ali hakkında."

"Sorun nedir?"

"Biz bu kedinin deli olduğunu düşünüyoruz. Eşimle çok endişelenmeye başladık. Sizi *Hayvanları Çözenler*'de gördük. Biliyoruz hafta sonu, tatil falan ama acaba gelebilir misiniz diye sormak istedik." Dinlenerek geçecek bir pazar günü de bunya kadarmış, diye düşündüm acıklı acıklı.

Keith kedinin suyla oynayıp durduğunu söylemişti. İddia ettiğine göre suya karşı ölümcül bir çekim duyuyordu. Sorunun ne olabileceğine dair bir kuşkuym vardı ama emin olmak zorundaydım. Böylece Herman'ı arabaya yerleştirdim ve yola koyuldum.

Bir buçuk saat sonra, Keith kapıyı açtı ve, "Tanrıya şükür geldiniz," dedi. "Bu kedi korkudan kafayı yedirecek bize." Herman'ı yemek odasına kapadık. Sonra Keith'in peşinden, eşinin bulaşık yıkadığı mutfığa gittim. Tezgâhın üstünde, başını akan suyun altına sokmaya çalışan sarılı beyazlı bir kedi vardı.

"Daha dört gündür bizimle," dedi Keith. "Barmaktan alıp getirdik. Suyu karşı acayip bir düşkünlüğü var. Dün gece duşa benimle girmeye çalıştı. Tuvalete girmeye de çalışıyor. Kapağını kapamayı unuturuz da içine düşüp boğulur diye aklımız çıkıyor."

Kedi aniden tezgâhtan aşağı atladı, bahçeye fırladı ve etrafı su sıçratarak küçük gölete atladı.

"Gördünüz mü?" dedi Keith'in eşi. Omuzlarını silkeli. "Çok tuhaf. Biz yokken başına bir şey gelir diye evden çıkamıyoruz."

"Yani cankurtaranlık vazifesi üstendiniz?"

Başını salladı. "Göletin üstünü kapamak için branda siparişi verdik." dedi. "Ama bir haftadan önce gelmezmiş. Belki de can simidi abak iyi olacak," diye espri yaptı. Keth ile dışarı çıktık.

Göletin kenarında durmuş kedinin nilüfer yaprakları arasında büyük bir coşkuyla yüzmesini izlerken, Keth, "Sorunu nedir?" diye sordu. "Deli mi? Belki de beyninde tümör bulan vardır?"

"Hiçbir sorunu yok," diye yanıtladım.

"Ne cins bir kedi gidip yüzer ki?"

"Van kedisi." diye yanıtladım.

"Ne kedisi?"

"All bir Van kedisi," dedim. Kedi göletten dışarı çıkıp silkelendi. "Türkiye'nin güneydoğusundaki Van Gölü etvarında ortaya çıkmışlardır ve suya karşı olağandışı bir düşkünlükleri vardır. Telefon ettiğinizde aklıma ilk bu olasılık gelmişti ama emin olmak için görmem lazımdı. Sanırım sizin kediniz kırmızı." Çimenlerin üstünde uzanmış, traktör gibi gurulayarak kürkündeki suyu yalayan kediye baktım. "Ama Van kedisinin karakteristik özelliklerini almış: uzun kulaklar, sarı beyaz renk, uzun heybetli vücut."

"Ben de gürbüz olduğumu düşünmüştüm."

"Öyledirler. Boyları bir metreyi bulabilir Çok da zekidirler. Oyun öğretebilir ve köpek gibi yürüyüşe çıkarabilirsiniz. Ne zamandır barmaktaymış?"

"Sadece beş gündür. Birisi getirip terk etmiş. Çalışanlar cinsini bilmiyorlardı. Tekir diyebildiler sadece."

Safkan değil, ondandır. Karnada kahverengi yamalar var. Sıradan bir kafeste tutulduysa nasıl davrandığını görmediklerinden cinsini de bilememişlerdir. Hayvanlık buraya gelip suya dalabildiği için havaya uçmuştur, kesin."

"Eee, ne yapacağız o zaman?"

"Hiçbir şey," dedim. "Kışın hariç göletin üstünü kapamayın. Onun da tek nedeni buzlanma. Tahmin edeceğiniz üzere balık almamalısınız. Ah, bir de tok karnına yüzmesin. Kramp falan girebilir."

Keith yüzüme baktı. "Doğru tabii. Bu kadar mı?"

Başımı salladım, "Bu kadar. Kediniz deli değil; sadece sıra dışı," diye ekledim içeri girerken.

Arabamı geri sürerken David, Stockholm'deki otelinden atadı, ben de ona müşterimi anlattım.

"Bu kediler yüzmeleriyle bilinirler," diye açıkladım. "Çok nadir bir özelliktir. Ben de daha önce hiç görmemişim."

"Çok acayip. Peki ağaca tırmanan köpek var mı hiç?"

"Bildigim kadarıyla yok. Gerçi Staffordshire Bull teriyerleri hemen hemen tırmanır gibi bir şey yapıyorlar. Zira dala sopaya bayılırlar."

"Demek ilginç bir gün geçirdin?"

"Evet ve şimdi de sessiz bir gece geçireceğim. Biraz evrak işim var. onları toplayayım belki biraz da televizyon izler ve..."

"Beni düşünürsün?" dedi kahkaha atarak.

"Evet, seni düşünürüm. Seni düşünüyorum, David."

"İyi mi düşünüyorsun?"

"Çok iyi düşünüyorum." *Ve aslının dahi edemeyeceğin şeyler düşünüyorum.*

"Kapatmadan önce bana itiraf edeceğin ciddi bir şey var mı?" diye sordu yarı dalga geçer yarı ciddi bir ses tonuyla. "Genelde oluyor da."

"Hayır, yok, David." *En acıandan bugün yok.*

"Şey, benim sana itiraf etmek istediğim bir şey var."

"Nedir?"

"Seni özledim. Sence ayrılık kaygısı mı var bende?"

Gülümsedim. "Öyle görünüyor."

"O zaman beni iyileştirebilecek en iyi kişi sensin. Hatta, tek kişi sensin. Umarım hep yakınlarımda kalırsın," diye ekledi. Kalbim yerinde hopladı.

"Ben de öyle umarım," diye yanıtladım.

Salı günü *Hayvanları Çözenler*'in ikinci bölümü yayınlandı. Ertesi sabah da Londra F.M.'den bir araştırmacı, dinleyicilerin telefonla katılabildiği bir radyo programının hayvan davranışları ile ilgili bölümünde konuk olmamı rica etti.

"Programın adı Çılgın Hayvanlar olacak," dedi. "Yarın akşam yediden sekize kadar sürecek. Bu kadar geç haber verdiğim için üzgünüm."

Savunma sanatları dersimi tekrar kaçıracığıma ne kadar üzülsem de programa katılmayı kabul ettim. Program sayesinde iş alabilirdim.

Daisy'yi arayıp haber verdiğimde çok da hüsrana uğramadı. Hatta aklı başka bir yerde gibiydi. Ama zaten son zamanlarda kafasından bir sürü şey geçiyordu. Microlighting denemesinin nasıl geçtiğini sorduğumda *mutluluk vertei* olduğunu söyledi.

"Çok romantikti," dedi. "Böyle gökyüzünde salınıp uçarken dünya ayaklarının altında akıp geçiyor. Sanlı tüm bağları koparmışım gibi, kendimi özgür hissettim."

"Ne kadar yüksek çıktın?"

"Çok yüksek değildi. Üç yüz metre kadar."

"Çok korkutucu."

"Yo, gayet güvenli aletler. Motor dursa bile uçuruma sayesinde süzülmeğe devam edebilirsiniz. Gerçi yere inmesi biraz

riskli." diye devam etti. "Dimdik toprağa doğru ismen, sonra da son dakikada burnunu düzeltmen gerekiyor. Anlaşılır işin zor kısmı aleti yere çakılmadan indirmekmiş."

"Tek başına uçmuyordun, değil mi, Daisy?"

"Yo, hayır."

"Deneyimli bir eğitmen vardı başında, umarım."

"Eee, evet. Aynen öyleydi. Lisans almam için yardım edeceğini söyledi. Yirmi beş saatlik uçuş yetiyormuş. Neyse. *Hayvanları Çözenler* nasıldı?" diye sordu bir telaş. "İzlemek istedim ama unuttumşum."

"Ah, sorun değil. İlydi işte."

Aynı gün ilerleyen saatlerde, hafızlık aramasını yapan babam, "*Hayvanları Çözenler* müthişti," dedi. "Özellikle de o hiperaktif rosbagayı idare edişin."

"O rosbaganın sağı solu belli olmuyordu."

"Bir de o asabi tavşanlar. Starsky ve Hutch."

"O tavşanlar fena hâlde aksiydiler. Aksi demişken, annemle yarınki randevuna hazır mısın?"

"Olabileceğim kadar. Çiçek alıp öyle gideceğimi ve onunla konuşacağım. Miranda. Seneler var, onunla adamakıllı konuşmadım. Biraz ipucu verebilir misin?"

"Evet, lamalara ilgi gösterirken bonkör ol. Ona lamaların ne kadar güzel, duyarlı ve zeki olduklarını söylersen elinden yemek yemeye bile başlar."

Perşembe günü kendimi annemden gelecek öskeli bir telefona hazırlayıp bekledim. Ancak şaşırıcı bir şekilde ses sedâ çıkmadı. Sonra birkaç müpteriye gittim ve beşe kadar eve dönemedim. Telesekretere kızgın bir mesaj bırakmışır diye düşündüm ama hiçbir şey yoktu. Londra F.M.'e gitmek için evden çıkarken hâlâ haber yoktu. Taksidedyken babamı ara-

mayı denedim ancak telefonu kapalıydı. Belki de hugünü sağ salım atlattım mı gerçekten de. Ya da annem onu öldürmüştü ve cesedi ortadan kaldırmakta meşguldü.

Yediye çeyrek kala beni resepsiyonda karşılayan yapımcı Wesley, "Geldiğiniz için teşekkürler," dedi. "Program bir saat sürecek," diye açıklamaya başladı. "Aramaları süzgeçten geçireceğiz. Davranışsal problemlerden bir seçki olsun istiyoruz. Artı, dinleyenlerin hayvanlarına dair paylaşmak istedikleri hikâyeler. Bilgilendirici bir program olsun ama çok da ağır kaçmayalım istiyoruz."

"Elimden geleni yaparım."

Stüdyoya girince, sunucu Minty Malone beni samimi bir şekilde karşıladı. Sonra kulaklıkları taktım, stüdyo müdürü ses seviyesini ayarladı ve yediyi üç geçe program başladı.

"Borzoj Rus tazınır dengersiz mi davranıyor? Iguanalar içine mi kapamak? Tropik balıklarınız psikolojik açıdan çok mu hassas? Eğer öyleyse bizi arayın. Çünkü bu geceki konumuz evcil hayvanlar ve onların tuhaflıkları. Özel konuğumuz ise televizyonda *Hayvanları Çözenler*'den tanıdığımız, hayvan davranış bilimcisi Miranda Sweet. Miranda, şovumuza hoş geldin."

Minty birkaç dakikalık benimle sohbet ettikten sonra telefonla gelen ilk soruyu aldı.

"Hazırınızda Penge'den Pam var. Pam kedisinin neden bu kadar çok uyuduğunu öğrenmek istiyoruz."

"Doğru," dedi Pam. "Çok uyuyor kedim. Sürekli uyuyor. Üstelik daha beş yaşında; yaşlı da değil. Bilmek istediğim şu: Acaba kedim şehir hayatının stresine mi kapıldı yoksa sadece tembel tenekenin teki mi?"

"İkisi de değil," diye yanıtladım. "Tam da olduğu gibi, yani bir avcı gibi davranıyor. Aslanlar gibi kedilerin çok

değin çıkarıyorum ama içeri almam için havlıyor. Ben de he-
nce yutuyorum. Ama onu gövencesini getir ve arkadaşla-
rıyla konuşmaya riyet ederim o... o... Hay aksi... Söylemeye
dilin varmıyor."

"Uygunca bir şekilde üslûnûze mi abanıyor, Bayan
Wirberpoon?"

"Ah, hayır. Daha kötüleri."

"Poposunu halıya mı sürüyor? Bu mu?"

"Hayır, hayır. Sadece, şey..." Aruk sesi bir sisli hâlini al-
mıştı.

"Evet?"

"Kendisiyle oynuyor."

"Aman Tizirim."

"İlgim onda olursa sorun çıkarmıyor," diye devam etti.
"Kucağına alız, kekinden verizsem, ona ne kadar yakışıklı
olduğunu söylersem o zaman uslu uslu oturuyor. Ama arka-
daşlarıyla konuşmaya başlarsam, o zaman bir köşeye çekili-
yor ve..."

"Tabmin edebiliyorum," diye araya girdim. "Rahatsız edi-
ci bir şey. İlgî arsızlığının en kötüsü. Bu işe bir son vermek is-
temenize şaşmamak gerekir. Eminim çok urandırdıyordur sizi,
Bayan Wirberpoon."

"Ah, kaygılandığım konu o değil."

"Değil mi?"

"Hayır."

"Nedir o zaman?"

"Şey, kör kalır diye kaygılanıyordum ben."

Kleptoman gelincikler hakkında ve kara sevdalı kertem-
lekler hakkında arayanlar oldu. Rız de televizyonu kimseye
kaydırmayan Labrador vardı.

"Ne zaman televizyonu açsak gidip tam önüne oturuyordum, burnunu da ekrana yapıyordu," dedi ikinci hatırlı Kevin. "Tam şu anda da aynı şeyi yapıyor..." Arka plandan *Eastenders* dizisinin jenerik müziğini ve birilerinin *önünden çekil, Goldie, lütfen, çekil,* diye bağırıldığını duyabiliyorduk. "Kimse ekranı göremiyor."

"Birlikte rahat rahat televizyon izlemek istiyorsanız, size televizyonunuzu daha yüksek bir yere koymanızı öneririm. Belki duvara monte ettirebilirsiniz."

"Ah, tabii ya," dedi. "Çok iyi fikir." Kahkaha attı. "Hiç aklıma gelmemişti. Tamamdır, bir deneyelim."

"Mina kuşlarından anlar mısın, Miranda?" diye sordu Minty. "Çünkü üçüncü hatımızda radyomuzun eski Dert Ablası Rose Costelloe var." Ah, Rose Costelloe. Onu duymuştum. "Rose, minna kuşuyla büyük bir sorun yaşıyor. Doğru değil mi, Rose?"

"Evet. Beş aylık ikizlerim var ve çok ağlıyorlar. Ama sorun bu değil. Sorun minna kuşum Rudolph'un ağlama seslerini raklit etmeyi öğrenmiş olması."

"Korkunç," dedim.

"Evet. Asıl felaket ise şu. Ağlama sesini bebekler uyurken çıkarıyor."

"Harap düşmüş olmalısınız," dedi Minty anlayışlı bir gülümsemeyle.

"Hem de nasıl. Bebekler evi inletmiyorsa bu sefer Rudolph inletiyor. Acaba Miranda'nın yardımı için bir öneri olabilir mi?"

"Of, bu zor bir soru oldu. Tüm gün ninni çalınız, o da ninni sesini raklit etmeyi öğrenebilir belki."

"Tamam, bir deneyeyim."

Sonra insanlar hayvanlarının yaptığı komik şeyleri anlatmak için aradılar.

"Siyani kedim amuda kalkabiliyor."

"Tavşanım ters takla atabiliyor."

"Sultan papağanım Picasso'ya hayran."

"Amazon papağanım Napoli'ye özgü aşk şarkıları söyleyebiliyor."

Dördüncü hatta, Totteridge'den arayan Bill, "Kobayım var ve klasik müzik seviyor," dedi. "Ben de her gün onun için klasik müzik çalan radyoyu açıyorum. En sevdiği Vivaldi."

"Vivaldi mi?" dedi Stoke Newington'dan arayan Anita ki-birli bir sesle. "Benim kobayım Mozart seviyor."

Weybridge'den arayan Malcolm, "Benim kobayım Schoenberg sever," dedi. "Geç dönem eserlerini."

"Eee, benim kobayım Harrison Birtwistle sever," dedi be-sinci hattaki Hanwell'den Roger. "Konserine bile gitti."

"Bir telefonluk vaktimiz kaldı," dedi Minty masasında ya-nıp sönen ışıklara göz atarak. "Şimdiki konumuz... Ah, işte değişik bir şey. Lamalar. Lamaların evcil hayvan olarak bes-landiklerinden haberim yoktu."

"Beslenirler," dedi birinci hattaki annem. "Bu sevimli yaratıklarla vakit geçirmenin terapiye girmiş gibi fayda etti-ğini dinleyicilerinizin de bilmek isteyceklerini düşündüm. Sussex'te her hafta sonu lama yürüyüşleri düzenliyorum. Detaylarını Lamayuruyusleri.com'da bulabilirsiniz. Ayrıca hafta içinde de lama psikoterapisi hizmetimiz mevcut. Eğer dinleyicileriniz stresli veya depresif hissediyorlarsa Lama Karma yapmayı düşünebilirler. Yunuslarla yüzmenin karada-ki karşılığı gibi bir şey."

Masanın üstünden Minty'ye bir not yazıp ilettim.

"Arayan annem. Özür dilerim."

"Kulağa harika geliyor," dedi Minty.

"Sahiden de öyle. Lamalar insanlar füsünde mucizeler yaratıyor," diye devam etti dur durak hıllmeden. Gözlerini devirmekten kendimi alamadım. "Mesela bugün bir müşteri geldi. Aşırı derecede stresli ve birkindi. Tek diyeceğim şu: Günün sonunda bambaşka biri olmuştum." *Eyvah.*

"Peki, teşekkür ediyoruz," dedi Minty.

"Telefon numaram 01473 289340."

"Teşekkürler."

"Tekrar edeyim: 01473 289340. Cevap vermezsem tele-sekretere mesaj bırakın lütfen."

"Teşekkür ederiz," diye tekrar etti Minty kübarca bir vurguyla. "Böylece bu gecenin sonuna geldik. Aradığınız için sizlere ve bize kaulduğu için Miranda Sweet'e çok teşekkür ediyoruz. Miranda'ya internet sitesini mukemmelceviller.com'dan ulaşabilirsiniz.

Taksiyle eve dönerken cep telefonunda anneme, "Sağ ol, anne," dedim gıcık bir sesle. "Bravo sana."

"Bugün bana bir sürpriz yaşatın. Miranda. Ben de sana yaşatayım dedim. Hem söylediğim gibi ülke çapında reklam yapmam gerekli."

"Radyoya çıkacağımı nereden bildin?"

"Bir arkadaşım arayıp haber verdi."

"Öyle olsun. Eee, babamla nasıl gitti?"

"Babanla nasıl gitti?" diye tekrarladı. Dişlerinin arasından derin bir nefes çektiğini duyunca kendimi hazırladım. "Şey, zılna baktırsan... iyi gitti. Oğal olarak, başlangıçta sana çok kızmıştım ama sonra çoklı bızıldırdığımı hatırladım. Dolayısıyla onu geri çevirecek durumum yoktu. Sonuçta or-

taya çıktı ki baban epey..." Uygun kelimeyi ararken komik, şarkı söyler gibi bir ses çıkardı. "Enteresandı."

"Eee, ne yaptınız onunla?"

"Herhangi bir müşteriden farklı davranmadım ona. Lamaları umarladı, besledi. Söylemeliyim ki lamaların cazibesine fena kapıldı. Sancho ile de çok iyi anlaştılar. Yani, makul bir görüşme oldu."

"Ne kadar kaldı orada?"

"Üç buçuğa kadar. Sonra işe dönmesi gerekti. Hatta ben de gidip kulübe baktım."

"Ne yaptın?"

"Gidip golf kulübüne baktım."

Ağzım açık kalmıştı. "Ama sen golften nefret edersin, anne. Tiksiniyorsun. Hep tiksindim. Spor değil; çayıra çimene hakaret, derdin."

"Öyle mi?"

"Bütün golf kulüplerinin kamuya açık parklara dönüşürülmesi gerektiğini söyledin."

"Ah, ne diyeyim ki."

"Üstünde *Golfien Nefret Ederim* yazan tişörtün var?"

"Hımmmm, doğru. Ama fikrimi değiştirme özgürlüğüm var herhâlde. Doğrusu, babanın golf kulübünün muazzam bir potansiyeli olduğunu düşünüyorum. Umarım iş yapar."

On dakika sonra babama telefonda, "Nasıl oldu da annemi böyle büyülemeyi başardın?" diye sordum.

"Çok kolay oldu," diye cevap verdi. "Başlangıçta çok öfkeliydi. Kapıyı açtığındaki yüz ifadesini görecektin! Ama kaçıış olmadığını bildiği için beni ağıla götürdü. Ben de tavsiyene uydum ve lamaları bol bol övdüm. Aslında çok tatlı şeyler-

miş. Neyse, lamaları tımarladım, onlarla konuştum, derken, bilemiyorum, annen sakinleşmeye başladı. Sonra konuştuk. Bir sürü şeyden konuştuk. Nihayet iyi bir koca olmadığımı için ondan özür diledim. Bu da biraz buzları eritir gibi oldu. Arkadaş olamaz mıyız, diye sordum. Sonra ona kulüpte yaşadığım sıkıntıları, ne kadar rasalandığımı falan anlattım ve şey..."

"Ne?"

"Şaşırtıcı bir şekilde anlayışlı davrandı."

"Biliyorum. Kulübü görmeye bile gitmiş."

"Evet. Aslına bakarsan kulüple ilgili enteresan bir konuşma yaptık. Çok enteresan."

Ne demek istediğini sormaya fırsat bulamadan kulağıma bekleyen arama sinyali geldi -arayan Daisy idi- böylece babam beni sonra arayacağını söyleyerek kapadı.

"Bu akşamki savunma dersi en iyisiydi!" dedi aşırı heyecanlı bir sesle. "Marcus'u yere düşürmem gerekiyordu ve başardım. Çok etkilendi," dedi kahkaha atarak. "Ayrıca kaval kemigine tekme atmayı ve ölümcül bir topuk basma hareketini öğrendik."

"Çok eğlenceli geçti galiba."

"Ah, hem de nasıl." Daisy'ye anne ve babamla yaptığım tuhaf konuşmaları anlattım. "Ama memnun olmalısın ki bundan," dedi.

"Sanırım memnunum. Ama kafam da karıştı. Ne diye annem gidip babamın golf kulübünü görmek istesin ki?"

"Bilmem ki. Sence annen..."

"Ne?"

"Şey, babandan tekrar hoşlanmaya başlamış olabilir mi?"

"Olasılık dışı bu."

"Ama bir zamanlar ona âşıkı. Şu anda bekâr, üstelik onu yıllardır görmedi. Hem baban da yakışıklı bir adam. Belki de içinde bir kıvılcım tekrar ateşlenmiştir..."

"Hayatta inanmam. Yirmi yıldır tek yaptığı babam hakkında söylenmektir. Ne diye şimdi bir anda hisleri değişsin ki? Sahiden anlamıyorum, Daisy."

"Eh, ben olsam şikâyet etmezdim. Annenle babanın arasında hiç beklemediğin bir uyum yaratmayı becerdin."

"Öyle görünüyor. Her neyse, hayat nasıl gidiyor?" diye sordum. "Nigel'in partisine hazır mısın?"

"Sayılır. Davetiye cevaplarının üstünden geçiyorum. David'i yanında getirecek misin?"

Kalbim hop bir sıçrayıp yerine oturdu. "Evet, getireceğim."

"Güzel, onu da listeye ekleyeyim. Yaklaşık elli kişi olacağız. Alan ve Jon, herkesin en geç yedi buçukta orada olmasını istiyor ki Nigel kimseyi gelirken göstermesin."

"Hayvanat bahçesinin hangi bölümünde olacağız?"

"Daha söylemediler. Millete işaretleri takip etmelerini söylememi istediler. Saat sekizden sonra Nigel ile ben takiple geldiğimizde işaretler kaldırılmış olacak. Bakıcı kulüğündeki güvenlik görevlisi bize nereye gideceğimizi gösterecek."

"İnce iş çeviriyorsun."

"Öyle."

"Peki Nigel cumartesi günü ne yapacağını sanıyor?"

"Kenwood'da konserde gidip oradan Hampstead'de yemeğe geçeceğimizi sanıyor. Sağlam şok geçirecek."

Cumartesi akşamı saat yediye çeyrek kala David beni almak için Mews'a geldi. Beni öptüğünde aramızda âdeta bir elektiriklenme oldu.

"Selam. Seni tekrar öpebilir miyim?" diye sordu. Başımı salladım. Kollarını belime doladı ve dudaklarını benimkilerle bastırdı. Beni bir sağa bir sola sallarken, "Geceye başlamak için ne güzel bir yol," diye mırıldandı. "Hayvanat bahçesine gidiyoruz, değil mi?"

"Evet ama önce Nigel'in hediyesini paketlenmem lazım. Şu parmağını... şuraya koyar mısın?" Bir parça yapışkan bantı ısırarak kopardım, "Hah, işte oldu." Sonra kartı çıkardım. "Sen de imzalamak ister misin?"

"Adamı hiç tanımıyorum ama neden olamazın?" Herümlükünün yanına kendi imzasını attı. *Miranda ve David*. Üçünüzün ismini böyle yan yana görmek bir anda içimi, adeta demin çok iyi haberler almışım gibi, tarifsiz bir mutlulukla doldurdu.

"Çok güzel bu," dedi David el ele caddeden aşağı yürürken. Kanaldan geçip Regent's Park'a girdiğimizde açık hava tiyatrosunun bir afişini gördüm. Alexander'ı düşündüm ve ilk defa olarak, tüm öfkeme rağmen Alexander'a yapacağı şeyden dolayı minnettar olduğumu fark ettim. O gece beni terk etmeseydi şu anda burada David ile olamazdım ve ben ömrümün yansı boyunca onu bulmak istemişim.

"Ne düşünüyorsun?"

"Hiç, seninle tanıştığımız için ne kadar mutlu olduğumu."

Elimi sıkı. "Ben de çok mutluyum. Kaderin bir oyu-nuydu, herhâlde." *Hayır, değildi. Değildi.* "Tanışmak kaderimizde varmış gibi hissediyorum." *Varmış, evet.* "Eee, bu gece orada kimler olacak?" Ona Nigel ve Daisy ile ilgili biraz bilgi verdim.

"Beş buçuk yıl mı? Epey uzun bir süreymiş."

"Öyle. Daisy evlenmek için ölüp biriydi. Beklemekten sıkı artık."

"Peki onu seviyor mu?"

"Sanırım seviyor."

"Sadece canıyor musun?"

"Eh, uzun süredir birlikteler ve ona çok alıştı."

"Gerçek aşk bu mu?"

"Birçok insan daha azı için bile evlenebiliyor. Onca zamandan sonra başka biriyle sil baştan aynı şeyleri yaşamak istememesini de anlıyorum. Nigel birazcık sıkıcı bir tip ama temelinde iyidir."

"Peki sen onu seviyor musun?"

"Seviyorum ama..."

"Ama ne?"

"Çok bencil biri. Daisy'nin araları bozulmasını diye kendisini bir söz vermeye asla zorlamamamından yararlanıyor."

Inner Circle'a geçtiğimizde şık kıyafetli insanların Albert Kapısı'ndan hayvanat bahçesine doğru akın akın ilerlediğini gördüm.

kızlarımızı elindeki listeden işaretleyen bir görevli, "Sağınıza doğru işaretleri takip edin," dedi. Gözden kaçmayacak kadar büyük. Üstlerinden balonlar uçan levhaların üzerlerinde *Nigel'in kırkinci yaşı günü - bu tarafıan yazıyordu.* İçinde bir sürü büyük, mavimsi renkli Amerikan papaganlarının olduğu kafesin; sonra şebeklerini; ve sonra da Diana maymunlarının barınak duvarlarını yanından geçip en son levhaya ulaştık. Üstüne canı bir balon bağlanmış büyük sarı bir ok Sürüngen Evi'ni işaret ediyordu.

Şaşkınlıkla berrakımdan sordum. "Sürüngen Evi'nde mi parti?"

"Zavallı adam," dedi David kahkaha atarak. "Daisy'nin onu cezalandırma yolu bu mu yoksa?"

"Hayır, partiyi o düzenlemedi ki. Her şeyi Nigel'in arkadaşları Alan ve Jon ayarladı.

"Erkekler arasındaki kaba şakalardan yemi."

"Sanırım öyle."

İçeri giren konukların hepsi mekân seçimi karşısında sırtıyorlardı. Nigel'in annesiyle erkek kardeşini ve barbeküde gördüğüm arkadaşlarından bazılarını çıkarabildim. Sivri yüz hatları olan iş arkadaşı Mary de oradaydı ama onu görmeden geldim.

Cezs avukatı Alan bizi karşıladı. "Salonun arkasına geçin ve büyük ekranın arkasında durun."

İşıklandırılmış tankların arasından Çin timsahları, kaplumbağalara, şişen engerekler ve çingiraklı yılanlara bakarak geçtikten sonra dev kertenkelelerin durduğu alanın arkasında dev bir komplonun işbirlikçileri gibi fışıldayarak bir araya toplandık.

"Çok şaşıracak!"

"Sence bu yılanları canlı hayvanlarla mı besliyorlardı?"

"Kızacak mı sence?"

"Benim çok eğleneceğim kesin."

"Benim de."

"Bir keresinde kara mamba yılanı görmüştüm."

"Nigel beş dakika içinde burada olacak." dedi Alan.

"Üstüne atlayıp sürpriz, diye bağırarak yerine hepimizin iltisaplı gruplar halinde sanki son derece normal bir şeymiş gibi dışarı çıkmamızı istiyorum, Kafası feci karışacak." Derken cep telefonu çaldı. "Öyle mi? Tamam, söylerim. Millet, geliyorlarmış. Lütfen herkes sessiz olabilir mi?"

Tansiyon artmanırken yarı karanlıkta birbirimize gülümsedik. Dev kertenkelelerin, kafesi boyunca yalpalayarak yü-

rümesini izledim. Dirseklerini iki yana açmış, çatallı dilini tembellece şaklatıyordu. Derken önce ayak sesleri, ardından da kapının gıcırdamasını duyduk.

"Anlayamıyorum, Daisy," diyordu Nigel. "Sesi taş zeminde yankılanıyordu. "Neden buraya yarın gelemedik ki? Konsera geç kalacağız."

Daisy'nin, "Yolu azıcık sapırdık, o kadar," diye yanıtladığını duydum. "Şeyi görmek istemiştım sadece. Koca engerek yılanını. Bak, zehirli ağaç yılanı var, Nigel. Aaa, bu da yeşil mamba. Baksana, dikkatli olunması gerektiği yazıyor."

"Gereklidir eminim ama konser şu anda başlıyor."

"Azıcık geciksek ne zararı olur?"

"Ama Beethoven'ı kaçırmak istemiyorum."

Saklandığımız yerden önce Alan'ın eşiyle beraber, bir iki saniye sonra da Nigel'in erkek kardeşi Jack'in dışarı çıkışını gördüm. Ayakları zeminde pat pat sesler çıkarıyordu.

"Tüküren kobra'yı gördün mü, Nigel?" diye sordu Daisy. "Şurada da çok güzel bir torbağa var."

Anırsız Nigel'in, "Alan?" dediğini duydum. "Ne halt..." ağzından gülmeyle hiçkırık arası tuhaf bir ses çıktı. "Jane? Siz ne halt ediyormunuz burada?"

"Sana mutlu yıllar demek için geldik, Nigel," dedi Alan.

"Jack!" diye haykırdı Nigel. "Sen ne... Christine? Jon?" Artık hepimiz saklandığımız yerden ikili üçlü gruplar hâlinde dışarı çıkıyorduk. "Edward? Mary? Anne?"

"Mutlu yıllar, hayatım," dedi Nigel'in annesi.

"Miranda? Neler dönüyor?" Nigel ızın anlamıyla sersemce dönmüştü.

"Mutlu yıllar," dedim gülümseyerek. "Bu da David."

"Mutlu yıllar, Nigel."

"MUTLU YILLARI" diye bağırarak hep bir ağızdan.

Nigel, Daisy'ye bakarak gözlerini devirdi sonra kahkaha atarak başını iki yana salladı. "Kenwood'a gitmemiye sebebimiz bu demek ki," diyerek sırttı. Daisy başını salladı. "Eh, ne diyebilirim ki? Hele şükür!"

"Her gün kırkına basmıyorsun. Nigel," dedi Alan. "Genel görüşümüz kurtulmanın gerektiği yönündeydi."

"İşte Hayatın programı gibi oldu"

Önlüklü garsonlar ellerinde şampanya kadehleri ve kanepeklerle dolu tepsiyle içeri girdiler ve parti başladı. Nigel konuklarıyla selamlaşırken yüzünde hâlâ o yarı şaşkın yarı keyifli maske takılıydı. "İnanamıyorum," diye tekrarlayıp duruyordu. "Sahiden inanamıyorum."

Kısa bir süre içinde tüm bina konuşma sesleri ve gülüşlerle yankılanıyordu.

"Şu anakondayı gördün mü? Alu metre var herbâlde."

"Daha onun gerisi var."

"Sen Nigel'la aynı okula gitmemiş miydin?"

"Şuradaki yılanın elli bin fareyi öldürebilecek kadar çok zehir üretebildiğini biliyor muydun?"

"Evet, öyleymiş sahiden de."

"Vay canına! Kaç tane insan eder o?"

Sonra hep birlikte dışarı çıkarak ve gücünü iyice kaybetmiş güneşin altında, kızıl aynak kuşlarının kafeslerinin yanında, şebekelerin uzaktan gelen sevinçli haykırışlarını ve şempanzelerin çığlıklarını dinledik. Alan, Nigel'in doğum günü için neden bu mekânı seçtiğini anlatıyordu.

"Esasen Aslan Terası'nı istemiştik ama orası başka bir parti için kapatılmıştı. Zaten orada insanları saklamak kolay olmayacağı için Sürüngen Evi'nde karar kıldık."

"Sebebin bu olmasına sevindim," dedi Nigel gülerek. Şampanyasından koca bir yudum aldı. "Ben de bir an için korkmuştum! Peki ne zamandır planlıyorsunuz bunu?"

"Üç haftadan az oldu. Listeyi Daisy hazırladı." Daisy gülümsedi.

"Şey... harika olmuş," dedi Nigel kalabalığı süzerken. "Gerçekten harika," diye tekrarladı hayret dolu gözlerle. Seyrelmiş saçlarının arasında elini gerdirdi. "*Muazzam* bir sürpriz oldu." Şampanyasını bitirip yeni bir kadeh aldı. Daisy ile David'i tanışırken Nigel'in içkisini su gibi içtiği dikkatimi çekti.

"Seninle tanıştığımıza çok memnun oldum," dedi Daisy. "Hakkında çok şey duydum." *İstemeyeceğin kadar çok.* "Güzel şeyler, elbette."

David gülümsedi. "Ben de memnun oldum. Daisy. Yanımda küçük kameramı getirmiştim," dedi. "Biraz etrafta dolaşp fotoğraf çekmemi ister misin?"

"Zahmet etmene gerek yok," dedi. "Tatil günün sonuçta."

"Benim için hiç derd değil."

"Eh, o takdirde çok güzel olurdu," dedi Daisy. "Ama önce ben seninle Miranda'nın bir pozunuza çekeyim." David kamerayı uzattı, sonra kolunu belime doladı. Ben de ona yaslandım. "Birlikte harika görünüyorsunuz," diye seslendi Daisy. "Bir poz daha." David yanağıma kocaman bir öpücük kondurdu.

"Ay, çok güzel!" dedi kukuldayarak. Sonra kamerayı geri verdi. David kalabalığın arasında kaybolurken, Daisy kulağıma eğilip "Çok çekiciymiş," diye fısıldadı. "Ve sana deli olduğun gün gibi belli."

"Sahiden öyle mi dersin?"

"Hem de nasıl. Resmen yüzünden okunuyor. Sana bakışlarını bir görsen. Bu adama sıkı tutun, Miranda."

"Yapabilirsem tutunacağım." *Tamı biliyor ya, çok istiyorum.*

David'in peşinden giderken Mary'nin yanında geçtim.

Bilkün bir sesle, "Ah, evet, müzmin belcâr," dediğini duydum. "Ama çok tatlıdır. Ah, hayır, ona karşı bir ilgim hiç olmadı." Kendi kendime gülüverdim. "Hayatta olmaz. Hiç tipim değil."

David'in fotoğraf çekişini izledim. Kendini öyle güzel gözden saklıyordu ki, kimse'nin fotoğraflarının çekildiğinden haberi olmuyordu. Kalabalığın arasında rastgele kareler seçip çekerek, fark edilmeden ilerliyordu. Kamerayı eğik tutuyor, portları havadan yakalıyordu. Araya mesafe koymamanı kendisini psikolojik açıdan rahatlatıyor olabileceğini düşündüm. İnsanları âdeta önce kendi vizöründe filtrliyordu.

"Hazır ışık varken çekip bitireyim, dedim." dedi ona yettiğinde.

"Sana bir kadeh daha şampanya getireyim mi?"

"Evet, lütfen."

En yakın garsona doğru ilerlerken Nigel'i bonsai sevi-ci arkadaşlarıyla bir okaliptrüs ağacını hayranlıkla izlerken buldum.

"Yirmi beş santim olsaydı ne güzel olurdu."

"Hı hı. Ama okaliptrüs bakmak kolay değildir."

"Sıkıntısına değer."

"İkiyüzmencesi için toğuk nırtman gerekir."

David için şampanya alırken Nigel'in kendisinininkini kafaına diktiğini gördüm. Normalde çok içki içmediği için bu günün hatırına olduğunu düşündümü. Daisy ise biraz gergin görünüyordu.

"Harika bir parti." diye fısıldadım. "Sen de eğleniyor musun?"

"Ah, evet... Çok başarılı oldu." Uzaktan yaylı çalgılar dörtlüsünün hafif ezgileri kulağımıza çalındı. "Diğer partiden geliyor olmalı," dedi. "Bizim de müziğimiz olabilirdi ama olmasın dedik."

"Yarın ne yapıyorsun?"

"İli. Microlighting yapmaya gidiyorum ben."

"Gene mi?"

"Evet. Geçen haftaki derse bayıldım. Tek kelimayle bayıldım."

"Nigel ile bir şeyler yapmak istemiyor musun?"

Omuzlarına sülkti. "Eh, bana kalsa yapardık ama çalışmanın gerekliymiş. Nigel'i bilirsin." Nigel'a bir bakış attım. "Hiç durmuyor. Özellikle de şu aralar çok yoğun."

"En azından bu gece eğleniyor."

"Doğru ama çok içiyor."

Bu sefer Nigel'a iyice baktım. Yüzü al al olmuştu. "Eh, kırkıncı yaş gününde de kafayı bulmayacak da ne zaman bulacak?"

"Bu arada malum konuda ses etmeyeceğim," diye mırıldandı.

"Öyle mi?"

"Evet."

"Neden?"

Omuzlarına sülkti. "Bilmem. Öyle karar verdim işte. *Que sera, sera*."

David tekrar yanımda belirdi. "Sanırım herkesi çıktım. Daisy, Miranda'ya e-postayla yollarım, o da sana yollar. Bu arada, bayyana bahçesini gezmemize izin var mı?"

* (İsp.) Her şey olacağına inan. Ç. N.

"Çok uzaklaşabileceğimizi sanmıyorum. Alan sadece bu bölgede kalmamız gerektiğini söyledi. Hayvanları huzursuz etmemizi istemiyorlarmış. Ah, garsonla konuşmam gereken bir şey vardı da. Müsaadenizle."

Böylece, David ile kısa bir yürüyüşe çıktık. Ayı Dağı'ndaki tembel ayılara bakıyorduk ki arkamızdan gelen telaşlı ayak sesleri duyduk.

"Nerede bu kahrolasıcı çıkış?" diye bayırdı tanıdık bir ses. Arkamı döndüm ve karşımda olanca zarafeti ve öfkesiyle Lily'yi buldum. "Nasıl çıkılıyor bu adı batasınca yerden?"

"Lily?"

"Miranda!"

"Selam. Sen de mi bu partidesin?"

"Hayır, Aslan Terası'nda. Nancy de Nobrega'nın partisindeydim. Çıkış yolunu ararken kayboldum."

"Aslanlar iyi miydi bari?"

"Hayır, tembel şeyler uyuyorlardı ama vahşak gördük." O sırada David'i fark etti ve bir anda kim olduğunu kavradı. "D.J. White? Yüce Tanrım!"

"Merhaba, Lily."

"Ne işin var burada?"

"Şey, ben onunla beraberim." Başyris beni itaret etti ve Lily'nin zarifçe alınmış kaşları bombeli alının ortasına kadar kalktı.

"Anlıyorum," dedi imalı imalı bıyık altından gülerken. "Demek siz de çıkıyordunuz, öyle mi?"

"Öyle de denebilir," dedi David gülümseyerek.

"Amma kurnaz çıktın. Miranda," dedi burnundan soluyarak. "Hiç aklına gelmezdi. Birbirinizi daha önceden tanıyor muydunuz?"

"Hayır," diye yanıtladım. "Tanımıyorduk."

"Aslında senin sayende tanıştık," dedi David.

"Öyle mi?"

"Evet," Nabzım gitgide hızlanıyordu. "Miranda'nın fotoğrafını çekme işini bana vermeseydin onunla asla tanışamazdım."

"Tabii ya. Şimdi hatırladım."

Tüylerim diken diken oldu.

"O iş için neden beni düşündüğünü bilmiyorum ama iyi ki de düşünmüştün."

"Benim fikrim değildi ki!" diye haykırdı.

"Ne demek istiyorsun?"

"Miranda'mın fikriydi."

Sanki bir maden kuyusuna düşmüştüm.

"Miranda'nın mı?" diye tekrarladı David. Şaşkın bir ifadeyle yüzüme baktı.

"Evet," dedi Lily. "Seni o önermişti, değil mi Miranda? İtiraf etmeliyim ki çok parlak bir fikirdi. Her neyse burada durup daha fazla dedikodu yapamayacağım. Gitmem gerekken daha iki parti var ve şoförüm bekliyor. Buradan nasıl çıkılacağını söyler misiniz bana lütfen?" David ona doğru yolu işaret etti, sonra Lily eliyle ikimize bıpırcık göndererek gitti.

"Lily'den işi bana vermesini sen mi istedin?" diye sordu David. Yapıdığı şaşkınlıkla kollarını çattı.

"Evet," dedim. "Doğru."

"Ama neden? Beni tanıımıyordun ki, Miranda." Ah, evet, tanııyordum. "Anlıyorum."

"Çünkü... Çektiğin bir fotoğrafı görmüştüm. *Guardian* GZ'dekini." David'in alınındaki çizgiler kaybolmaya başla-

dı. "Çok beğenmiştım. O sırada Lily ile beraberdim ve o da fotoğrafları kim çekebilir diye merak ediyordu ve böylece," omuzlarımı silktilim, "seni öneriyordım."

David hayret içinde başına iki yana sallıyordu. Sonra gülümsedi. "Yani aslında benimle tanışmak istedin?"

Evet. "Evet, istedim."

"Çünkü yaptığın işi beğenmiştin?"

"Evet, öyle."

"Yani sen planladın bu işi?" Başımı salladım. Önce gülümsedi sonra dolu dolu bir kahkaha attı. "Sen de az numaracı değilmişsin. Ama niye daha önceden söylemedin ki?"

Gözlerimi kaçırdım. "Sahiden bilmiyorum."

"Şey, gururum okşandı. Demek ki fotoğrafını çekmenin ben olmanı özellikle istedin?"

Başımı salladım. "Lily de bunun güzel bir fikir olduğunu düşünüp seni aradı, sen de ertesi gün evime geldin ve fotoğrafımı çektin."

David bir anlığına nefesini tuttu sonra aniden bir kahkaha patladı. "Çok komiksınız, Bayan Davranış." Belli ki bana inanmıştı. Tüm endişem kayboldu. "O gece bira içmeyi de bu yüzden mi teklif ettin?"

Hayır, nedeni o değildi. "Evet," diye yanıtladım kısık sesle. "Bu yüzden."

"Gerçekten de ilgi çekici bir kadımsın, Miranda Sweet." Evet ama bu kendini korkunç hissetmeme neden oluyor. "Bazen seni nereye koyacağımı bilemiyorum." dedi. "Ben... Ne oluyor?"

Alan ellerini çırpıyordu. "Bayanlar ve baylar! Dikkatinizi bana verin misiniz lütfen... Lütfen herkesi dikkatini bana versin." Uğultulu konuşmalar kesildi, sonra çöken karanlığın

arısından garson bir kız elinde, üstünde mumlar yanan koca-
man bir pasu ile çıkageldi.

"Mutlu yıllar sana," diye şarkı söylemeye başladı Alan.

"Mutlu yıllar sana," diyerek biz de katıldık.

"Mutlu yıllar Nigel."

"Mutlu yıllar sana!!!"

Nigel pastaya doğru gitti, daha doğrusu tökezleyerek iler-
ledi ve mumları yüksek sesle üflediği anda bir alkış koptu.

"Dikkatli ol, Nigel!"

"Bir kerede üçe!"

"Birisi yangın söndürücüyle yanında dursun!"

"Aferin sana!"

Hepimiz alkışladık.

"Konuşma isteriz!"

"Konuşma isteriz!!!"

"Hadi Nigel, bir şeyler söyle."

Nigel çakırkeyif olduğunu belli edecek bir şekilde içini
çekti, sonra sol elini saçında gezdirdi ve "Şey..." diye söze
girdi. "Ne diyebilirim ki? Ne diyebilirim? Yoğun duygular
içindeyim."

"Ve alkol içindesin!" diye seslendi Jon.

"Evet," dedi Nigel kıkırdayarak. Yamuk duran gözükleleri-
ni düzeltti. "Muhtemelen öyleyim. Ama acayip bir gece yaşı-
dım. Ve... Şey," diye konuşurken abartılı bir şekilde gözlerini
aheste aheste kurpu. "Alan'a, Jon'a ve Daisy'ye... partiyi ayarla-
dıkları için çok teşekkür ederim. Süper bir parti oldu. Ve siz-
lerle de, yaş günümü benimle kutladığınız için teşekkür ede-
rim. Geceyi böyle geçireceğime dair hiçbir fikrim yoktu," diye
devam etti. "Hem de hiç. Daisy ile önce konsere, ardından da
yemeğe gideceğiz sanıyordum. Dürüst olmak gerekirse Daisy

için bir sürpriz hazırlamıştı. Daisy, neredesin?" Gözlerini odaklamakta zorlanıyormuş gibi kalabalığa saradı.

"Şurada işte ya, seni moran!" dedi Jon.

"Ah, evet. İşte oradamsın." Yanımda duran Daisy'ye bakı ve tam bir sarhoş gibi içini geçirdi. "Sana bir şey vermek istiyordum. İşte." Sol elini cebine sokmaya çalıştı; iki kere iskaladı; üçüncüsünde küçük kırmızı bir kutu çıkardı. "Daisy, acaba..." Nigel artık yerinde sallanmaya başlamıştı. "Acaba, bana eşim olma oturunu bahçeder misin?"

"Ne?" dedi Daisy fısıldayarak.

Nigel, Daisy'ye doğru birkaç adım attı, sonra kutuyu açtı. Büyük bir çabayla açtığı kutunun içinden altından ve parlayan bir şey havaya fırladı ve metalik bir ses çıkararak yere düştü.

"Hay canına yandığım."

Nigel tek dizinin üstüne çöktü, sol eliyle düşen şeyi yakaladı ve başparmağıyla işaret parmağı arasında tutarak Daisy'ye uzattı. Elindeki, iki yanında birer pırlanta olan mavi safirden bir yüzüktü. Daisy büyülenmiş gibi yüzüğe bakakaldı.

"Eşim olma oturunu bahçeder misin?" diye sordu Nigel tekrar.

"Seninle evlenmemi mi istiyorsun?" dedi Daisy kuşkuyla. Sanki bu fikir aklından hiç geçmemiş gibi hakiki bir hayret ve aynı zamanda azıcık da dehşet içindeydi. Daisy'nin etrafımızda toplanan kalabalığa göz attığını fark ettim. Hepimiz hareketsiz duruyorduk. Sonra tekrar Nigel'a baktı.

"Evet," dedi Nigel. "Benimle evlenmeni istiyorum."

"Aman Tanrım," dedi Daisy sessizce. Nigel, Daisy'nin elini tuttu -bana daha çok devrilmemeye çalışıyormuş gibi geldi- ve yüzüğü Daisy'nin parmağına geçirdi. Sonra biri alkışlama-

ya başladı, ona birisi daha katıldı ve derken hepimiz alkışlı-
yorduk.

"Yaptı!" diye haykırdı Alan. Nigel beceriksizce ayağa kalktı
ve dizindeki toru silkeleydi. "Sonunda resmen yaptı! Millet,
kadeh kaldıralım. Sadece Nigel'in kırkıncı yaş gününe değil,
Daisy ile nişanlanmasına da içelim. Sizlere Nigel ve Daisy'yi
takdim ediyorum."

"Nigel ve Daisy'ye!"

Daisy'ye baktım. Gözlerinden sicim gibi yaşlar akıyordu.

On Birinci Bölüm

"Ertesi sabah beni arayan Daisy'ye, "Şoklandı herhâlde," dedim.

"Evet," dedi çatallanmış sesiyle. "Şoklandı."

"Hiç beklemiyordun, değil mi?"

"Hem de hiç. İşin garibi, onunla konuşmadan önce biraz daha beklemeye karar vermiş olmalıydı. Sana da söyledim ya. Nedense eskisi gibi rahatsızlık duymuyordum."

"E, bu yüzden oldu ya işte. Bir şeyi çok istediğimiz zaman genellikle elde edemeyiz. Ne zaman ki işin ucunu bırakırız, o zaman olacağı tutar."

"Ne kadar da ironik."

"Efendim?"

"Zamanlaması."

"Ne demek istiyorsun."

Kısa bir sessizlik oldu. "Yani, tam kendimi daha rahat hissettiğim anda teklif etti." Sesi bezgin, neredeyse sinikli çıkıyordu.

"Ama çok iyi bir şey bu," dedim. Yine bir sessizlik oldu. "Öyle değil mi?"

"Evet," dedi zayıf bir sesle. "Öyle herhâlde."

"Mutlusun ama değil mi?"

Derin bir nefes aldı.

"Sanırım. Yani, evet elbette mutluyum. Tanrım, sonunda istediğimi aldım ya da istediğimi... Ama... Aynı zamanda..." Sesi kesildi. "Bilemiyorum. Ne hissedeceğimi bilemiyorum," dedi sıkıntılı bir sesle.

"Şimdi duyguların karman çormandır da ondan. Şaşırtıcı bir şey değil. Nişanlanmak çok büyük bir olay."

"Hayır, sadece ondan değil."

"O hâlde, bekleye bekleye hevesin kaçtı sonunda."

"Hayır, o da değil."

"Nedir o zaman sorunun? Sevinçten havalara uçman gerekirdi."

"Biliyorum."

"Niye mutlu değilsin peki?"

Nefesini içine çekti. "Çünkü..." diye söze başladı. "Çünkü..." Uğuldayan ve titreyen, nelere gebe olduğunu bilmediğim bir sessizliğe gömüldü. "Çünkü..."

"Teklif etme şekli yüzünden mi?" diye sordum. Azıcık durakladıktan sonra, "Sebebi bu mu?" dedim.

"Evet," diye yanıtladı.

"Sarhoş olduğu için mi?"

"Evet, o yüzden. Çünkü sarhoştı. O yüzden böyle hissediyorum. Hevesimi kırdı. Tüm o insanların önünde dut gibi sarhoş bir hâlde bana evlenme teklif etti. Daha özel, daha mahrem bir ortamda etmeliydi."

"Eh, yüzük yanında olduğuna göre demek ki restoranda teklif edecekmiş. Böylesi daha özel ve mahrem olurdu ama planlar değişti."

"Evet," dedi içini çekerek. "O da aynen böyle dedi."

"Muhtemelen sarhoş olmasının nedeni de bu," diye devam ettim. "Stresten dolayı içkiyi kaçırdı."

"Kuşkusuz öyle. Eve dönene kadar iki kere kustu. Yani tatsızlığımın nedeni, evlilik teklifinin beklediğim kadar romantik olmamasından."

"En azından teklif etti, Daisy. Önemli olan da bu. Çünkü senin istediğin Nigel."

"Öyle sanırım," dedi soğuk bir sesle. "Yani... evet. Evet, tabii ki istediğim o."

"Üstelik yüzük de çok güzel."

"Evet."

"Aldığın gelinliği de giyebileceksin."

Bunu duyunca bir anlığına da olsa kendine gelir gibi oldu. "Evet, gelinliğimi giyebileceğim. Gerçi.. Nigel düğünü aralıkta yapmaktan bahsediyor. Bugün ofise gitmeden önce ajan-dasına baktı ve aralığın yirmisini önerdi."

"Boş ver, ne olacak. Üstüne bir şal falan alırsın. Hatta aynı kumaştan küçük bir ceket bile diktirebilirsin."

"Onu demek istemedim."

"Sorun ne o zaman, Daisy? Anlamadım."

"Sence de aralık biraz erken değil mi?"

O gün ilerleyen saatlerde, David'le partinin muhasebesini yaparken "Asabı bozuk işte," dedim. Öğle yemeği için bizim mahalledeki vejetaryen restoranı Manna'ya girmiştik. "Son üç yıldır -sanki tüm mutluluğu buna bağlýmış gibi- Nigel ona evlenme teklif etsin diye kıvranıp duruyordu. Şimdiyse adam nihayet teklif etti ama Daisy çok mutsuz görünüyor. Büyük sorumluluk ne de olsa," dedim balkabaklı gnocchi'ni

yerken. "İşin ciddiyetini ancak şimdi anladı. Birkaç güne düzeliir."

"Fakar, Miranda, dikkatini çekmedi mi?"

"Ne dikkatimi çekmedi mi?"

"Nigel teklif ettiğinde Daisy'nin ne dediği?"

"Nigel teklif ettiğinde Daisy'nin ne dediği mi?" diye tekrarladım. "Şey, bir şey dediğini hatırlamıyorum."

David çatalını bıraktı. "Kesinlikle."

"Ne söylemeye çalışıyorsun?"

"Cevap olarak *evet* demediğini söylemeye çalışıyorum."

Yüzüne baktım. "Demedi mi?"

Başını iki yana salladı. "Hayır."

"Şöyle bir düşündüm. "Ah, haklısın... Şoktandır herhâlde. Hem, öyle bir durumda formalitelere uymak zor gelmiş olmalı."

David omuzlarını silkti. "Belki."

"Artı, Nigel sarhoş olduğu için Daisy çok mahcup oldu. Nigel'i daha önce hiç böyle görmemiştım."

"Eee, bugün ne yapıyorlarmış?" diye sordu garson tabaklarımı kaldırırken.

"Daisy microlighting yapmaya gitti."

"Nigel'la mı?"

"Şaka yapıyor olmalısın. Nigel hayatta kalkışmaz öyle bir işe. Ofise gitmiş o."

"Taze nişanlı bir çiftin pazar gününü geçirmeleri için epey garip bir yol."

"Biliyorum ama onlar için normal bu. İlgili alanları hep ayrı oldu."

"Bu arada Daisy'ye göndermen için fotoğrafları sana e-posta ile yolladım."

"Sağ ol. Çok sevinecek bu işe."

Ben hesabı isterken, David, "Lily ile karşılaşmamız ne komikti, değil mi?" diye devam etti sırtarak.

Başını iki yana salladı. "Aklımdan atamadım bir türlü. Dün gece eve gittikten sonra düşünüp durdum. Demek ki ilk tanıştığımızdaki o tuhaflığın bundanmış. Benimle tanışmayı başından beri istediğin için..." *Seninle tanışmayı on altı yıldır istiyordum.*

"Evet," dedim dikkatlice. "Doğru. Eğer ne kadar sevimli biri olduğunu bilseydim, David, tanışmayı daha da çok isterdim. *Guardian*'daki fotoğrafını çok beğenmiştim, o yüzden seni Lily'ye önerdim."

"İyi ki de önermişsin. Yoksa şimdi burada birlikte oturuyor olamazdık, değil mi?" Çıplak ayağını ayak bileğimde gezdirdi.

"Olamazdık herhâlde."

"Ve bu hafta sonu birlikte şehir dışına çıkamazdık."

"Doğru."

Sandalyelerimizi itip kalkarken, "Mükemmel olacak," dedi. "En güzel iş seyahatlerimden biri."

Elimi tutunca, "İple çekiyorum," dedim. Aynı zamanda çok korkuyordum. Çünkü nihayet David gerçekleri öğrenecekti. Bunun daha fazla devam edemeyeceğini biliyordum. Kalbim hızla atmaya başladı. Haftaya bu zamanlar gerçekleri bilecekti...

Dışarı çıktığımızda, "Artık gitsem iyi olur," dedi.

"Uçağın kaçta?"

"Üç buçukta. Waterloo'ya gitmek için kırk beş dakikam var." Beni öptü ve karnımda kelebeklerden bir bulut uçtu. "Yarına seni ararım. Görüşürüz. Bayan Davranış." Metroya doğru yürümeye başladı. Sonra arkasını döndü ve el salladı.

“Görüşürüz,” dedim.

Regents Park Caddesi’nden yürürken Natalie’nin bir kafenin dışında oturmuş, cep telefonuyla konuştuğunu gördüm. Demek ki bugün Marcus ile birlikte değildi. Nedenise bu işe sevindim. Marcus’un aşk hayatı beni ilgilendirmezdi tabii, ancak bu kız tam bir muhallebi çocuğuydu. Muhtemelen mikrop bulaşmasını diye Marcus’la öpüşmüyordu da.

“Gitti mi bana çilek getirmiş, anneciğim,” dedi yumuşak ama bir şekilde ortama hâkim olan sesiyle. “Evet, feci alerjim var çileğe. Biliyorum. Cahil işte... Bu gece. Beni sekizde almak istedi ama ben yedi diye üsteledim. Ondan önce yatakta olmazsam vücudumun iyi çalışmadığını söyledim ona. Evet, sanırım kronik yorgunluk sendromu bu.” Çok mızmız olduğundan, içimden Natalie’ye *Nazlı Natalie* ismini taktım. Mews’a dönerken, *Zavallı Marcus*, diye düşünüyordum.

Eve gider gitmez David’in fotoğraflarını bilgisayarıma indirdim ve Daisy’ye vermek üzere yazdırmaya başladım. İlk ikisi Daisy’nin çektiği David ile benim fotoğraflarımızdı. Ne kadar mutlu göründüğümüzü fark edince çok etkilendim. Resmen bir çift gibi duruyorduk. Eğer ağzımı açmazsam belki gerçek bir çift olabilirdik. Sonuçta kimse beni gerçeği söyleyeyim diye zorlamıyordu.

“Söylememek o kadar cazip duruyor ki şu anda,” diye içimi döktüm Herman’a. Kaşlarını aşağı yukarı oynatarak o küçük endişeli yüzünü bana çevirdi. “Ama o zaman kendimle yaşamaya katlanamam.” Herman trajik bir teslimiyet görünüşüyle armut minderine tırmandı.

Fotoğrafların yazarıdan çıkmasını beklerken *Sunday Telegraph*’ın sayfalarını çevirdim. Arka sayfadaki gündem bö-

lümünde *Hollywood Ahoy!* başlığıyla Alexander'ın bir fotoğrafı vardı. Midem allak bullak bir hâlde haberi okudum.

Daha Land Ahoy! dizisinin birinci bölümünün jeneriği akarken, Alexander Darke, Tinseltown'in en büyük casting ajanslarının dikkatini çekti bile. Önümüzdeki ay ekran tesslerine katılmak üzere Los Angeles'a uçuyor... Reese Witherspoon'un yeni filminde kendisiyle oynamayı çok istediği söyleniyor... Darke ise Archway'deki evini Beverly Hills'de bir yenisiyle değiştirmekten fazlasıyla mutlu olacağını ifade etti.

"Bol şans kendisine," dedi Daisy. Akşam altı gibi beklenmedik bir şekilde çıkageldi ve birlikte microlighting yaptığı arkadaşını bu civarda oturduğunu ve onu Chalk Farm'da bıraktığını söyledi. "Birkaç dakikalığına uğrayayım dedim," diye açıklamaya girişti gergin bir gülümsemeyle. Bu tavrını nişan sonrası stresine bağladım. "Hazır yakınlarındayken." Tekrar göz attığı gazeteyi bir kenara fırlattı. "Alexander'a bol şans," diye yinelledi küçümser bir sesle. "Hollywood'da kalsın o. Zaten, senin umurunda bile değil."

"Hayır, değil. Ya da en azından o kadar değil. Onu bir daha göreceğimi sanmıyorum. Çok garip, değil mi?" dedim. "Bir gün nişanlısınız, ertesi gün bir de bakıyorsun iki yabancı olmuşsunuz. Her neyse, microlighting nasıldı?" Yüzünden, tuhaf bir şekilde suçluluk hissi ile gölgelenmiş aşırı bir sevinç ifadesi geçti.

"Ah, şahaneydi," dedi neredeyse hüzünlü bir sesle. "Yaptığımız en iyi şeylerden biri. İnsanı acayip yükseklerle çıkarıyor, Miranda. Espri olsun diye demiyorum. Öyle bir coşkuyla doluyorsun ki. Üç yüz metre yukarıdasın. Altında tarlalar, tepeler kıvrılarak akıyor. Bir yandan co-pilotunla ko-

nuşuyorsun. Çok heyecan verici. Aynı zamanda da komik bir şekilde... samimi bir ortam."

"Nelerden konuşuyorsunuz?"

"Eee, her şeyden." diye yanıtladı. "Hayattan, aşktan, evrenden, kaya inişinden, kaya tırmanışından," diye devam etti rüyadaymış gibi. "Yelken kanattan, hava dalışından, yamaç paraşütünden," dedi içini çekerek. "Tüplü dalıştan..." Birden kendini toplar gibi oldu. "Her şeyden işte."

"Kimle konuşuyorsun bunları?"

"Ah..." Kulaklarına kadar kızardı. "Bir genç işte. İsmi... Mar-sin. Ortaklaşa bir microlighting uçağı almış. Kız arkadaşının ilgisini hiç çekmiyormuş. İki kişi daha eğlenceli olduğu için benden katılmamı istedi. Nigel da yine tüm gün ofiste olduğundan, evet dedim." O sırada sol elini fark ettim.

"Eyvah! Nişan yüzüğünü mü kaybettin yoksa?"

"Ne? Ah, yok, hayır. Sabah takmadım yüzüğü. Eee, kaybetmek istemedim de. Zaten biraz büyük geliyor," dedi. "Daralttırmam lazım."

"Peki, nasıl hissediyorsun kendini?"

"İyiym," dedi dalgın dalgın.

"Dün gece olanları tamamen hazmedebildin mi?"

"Evet," dedi içini çekerek. "İyiym," diye üsteledi. "Nişanlandım," diye devam etti, hafiften keyifsiz bir sesle. "Sonunda nişanlandım, Miranda."

"Tanrıya şükür. Sen üstelemeden, kendiliğinden teklif etmesi işe çok daha iyi oldu."

Bilgisayarımdan gelen uğultu dışında bir süre sessizlik oldu. "Çok komik, değil mi?" dedi Daisy sessizce. "Onu karar vermeye zorlamaktan çok korkuyordum. Şimdiyse hep istediğim şeyi aldım ama bu sefer de nasıl hissettiğimden emin de-

ğilim." Mavi renkli sweatshirt'ünün üstünde kısa beyaz tüyler olduğu dikkatimi çekti. "Neden teklif etti acaba?" diye sordu daldığı düşüncelerin arasından. Gözlerini pencereden dışarı dikti.

"Neden mi? Seni seviyor da, ondan."

"Öyle mi dersin?"

"Evet. Nigel hislerini çok belli eden biri değil..." diye devam ettim.

"Kesinlikle doğru."

"Ama samimi olduğundan eminim." Daisy omuzlarını silktilti. "Hem nihayet kendi düğününü organize etmek ne kadar eğlenceli olacaktır, düşünsene. Yani, başka kadınlar için kaç tane düğün yaptın?"

"Bilmem ki. Elli, altmış, belki de daha çoktur."

"Eh, artık sıra sende."

Bir anlığına yüzü aydınlandı. "Evet, evet artık benim sıram."

"Gazeteye ilan verecek misin?"

Bu sefer paniğe kapıldı. "Ah. Eee... Henüz değil, hayır. Yani, ne acelesi var ki?"

"Peki ya nişan partisi?"

"Pek emin değilim. Aslına bakarsan, Miranda..."

"Evet?" O sırada telefon çaldı. Muhtemel bir müşteri arıyordu. Kısacık konuştuk.

"Kusura bakma, Daisy. Nerede kalmıştık? Hah, hangi kiliseyi istediğine karar verdin mi?"

"Ay, hayır. Hayır, vermedim." Bunu duymak beni şaşırttı. Daha evlenme teklifi almadan gelinliğini alabilen birinin o Büyük Gün ile ilgili her türlü detayı önceden planlayacağını beklerdim.

"Neresi olursa olsun, cumartesi evlenecekseniz önceden rezervasyon yaptırman şart. Gerçi, diğer yandan da aralık ayında pek sorun olmaz herhâlde."

"Aralık mı?" dedi. "Bence çok erken. Öncesinde nişanlı olma fikrine alışmak istiyorum. Yani son adımı atmadan önce. Ölüm bizi ayırana kadar falan," diye ekledi gergin bir sesle.

"Yakında yanına da taşınırsın."

"Ha, evet. Hiç düşünmemiştim onu..." Bu fikir canını sık-mış gibi göründü. "Yanına taşınmak ha? Emin değilim. Of Tanrım..."

"İşte bu yüzden sen böylesin, Daisy. Duygusal olarak ne kadar istesen de, mantıksal açıdan evliliğin beraberinde birçok kısıtlama getireceğini biliyorsun. Çelişkili hislerinin sebebi de bu. Al bak." Bir gece önceki fotoğrafları uzattım. Kaşlarını çatarak fotoğraflara hızla göz attı.

"David ile ne kadar mutlu görünüyorsun," dedi etkârlı bir sesle. "Benim Nigel ile görüldüğümünden daha mutlu görünüyorsun."

"O kadar olduğunu zannetmem."

Onun bıraktığı fotoğraflara ben de tekrar baktım. Daisy ziyadesiyle gergin ve akli başka bir yerde, sanki bir şey kafasını meşgul ediyormuş gibi görünüyordu. Gülümsemesi gözlerinden okunmuyordu.

"Miranda," dedi.

"Efendim?"

"Miranda..." Gözlerinde öyle bir yoğunluk vardı ki afalladım.

"Ne oldu, Daisy?"

"Şey, sana bir şey sormak istemiştin de. Ben, eee..."

Tekrar telefon çaldı. Arayan Paris'e vardığını haber vermek isteyen David idi. "Kusura bakma, Daisy. Ne diyordun?"

"Şey, merak ettim de..." Gözlerini yüzüne dikti. "Şeyi merak ettim..."

"Bir sorun mu var? Eğer öyleyse bana söyleyebilirsin, Daisy. Sen de biliyorsun."

Tedirgin görünüyordu. Sonra başını iki yana salladı. "Hayır, sorun falan yok." Sıkıntıyla içini geçirdi. "David'e ne zaman söyleyeceğini merak etmişim, o kadar."

"Ah." Böyle deyince kulağa ne kadar da basit bir şeymiş gibi geliyordu. "Bu hafta sonu. Kesinlikle. Kararımı verdim ama sana söylediğimi sanıyordum."

"Söyledin fakat hangi gün? Cumartesi mi, pazar mı?" Ne tuhaf bir soruydu bu böyle.

"Pazar günü," diye yanırladım. "Cumartesi günü çalışacakmış. Pazar günü daha kolay olur."

Başını salladı. "Bana kalırsa sorun etmeyecek. Onunla tanıştım ve seninleyken nasıl olduğunu gördüm. Senin de endişe etmen gereksiz. Böyle zorlu bir durum öncesi yaşanan evham, durumun kendisinden daha vahim olabiliyor. Ne dersin?"

"Doğru diyorsun."

"Geçmen gereken zor bir sınav gibi. Eee, konuyu nasıl açacaksın?"

"Kahvaltıdan sonra ona sakince tüm hikâyeyi anlatmayı planlıyorum."

"Jimmy'yi de söyleyecek misin?"

"Bilmem. Bu kısmından kaçınabileceğimi umuyorum."

"Ama David bilmek isteyecektir. Üstelik bilemeye hakkı da var, Miranda."

"Sanırım öyle. Ama kindarlık ediyormuş gibi görünmek istemem. Caroline'ı incitmek de istemiyorum. Her hâlükârda konu Jimmy ile ilgili değil; benimle ilgili. Amacım şu yükü omuzlarımdan aıp kurtulmak. Elimde daha büyük bir problem var. David Jimmy'nin bunu neden yaptığını bilmek isteyecek ama ona cevap veremeyeceğim. Zira en ufak bir fikrim dahi yok."

Perşembe günü. David Dimbleby, "*Soru Zamanı*'na hoş geldiniz," diyordu. "Bu hafta Leeds'deki West Yorkshire Playhouse'dan canlı yayın yapıyoruz ve seçkin konuklarımız arasında muhalefet bacağının iktidara karşı atadığı Sağlık Bakanı Liam Fox; bağımsız milletvekili Martin Bell; Londra piskoposu Richard Chartoris; komedyen Jenny Eclair; ve son olarak Eğitim Bakanı Yardımcısı ve milletvekili James Mulholland var. Hepinize içtenlikle hoş geldiniz diyoruz." Kulaklarında kulaklık olan bir stüdyo görevlisi ellerini çırpıp gibi havza kaldırıncı itaatkârca bir alkış tutturduk.

"İlk sorumuz, emekli bir biyoloji öğretmeni olan Bayan Kay Spring'den geliyor." Mikrofonun uzun kolu başlarımızın üzerinden sarkıtılarak ilerletildi ve Bayan Spring'in tepesinde durdu.

"Konuşmacılar, kamuoyunun genetiğiyle oynanmış gıdalarla ilgili düşüncelerinin, hükümet tarafından yanlış değerlendirildiğine inanıyorlar mı?"

"Konuşmacılar, kamuoyunun genetiğiyle oynanmış gıdalarla ilgili düşüncelerinin, hükümet tarafından yanlış değerlendirildiğine inanıyorlar mı?" diye tekrar etti Dimbleby. Yarım ay şeklinde gözlüklerinin üzerinden Liam Fox'a baktı. "Dr. Fox? Sizin görüşlerinizi alabilir miyiz?"

Liam Fox söylevine başlarken masanın sağ tarafında, ellerini önünde kenetlemiş hâlde oturan Jimmy'ye baktım. Tam üstüne oturan kusursuz bir takım elbise giymiş ve sarı ipekten bir kravat takmıştı. Arada bir önündeki kâğıda not alıyor, bardağından bir yudum su içiyor ya da Fox'un görüşleri üzerine düşünürken bilgiç bir edayla gözlerini kısıyordu. Beni görmediğini biliyordum. Özellikle uzun birinin arkasına oturmuştum. Titreyen ellerimin arasındaki soru kartına bakarken araştırmacı arkadaşı Jo'yu arayıp şova çıkmamı sağlayan Daisy'ye içimden bir kez daha teşekkür ettim.

"Aşırı ihtimam gösterilmeli..." diyordu Liam Fox. "İlmi heyet hâlâ konu üstünde çalışıyor... Olası riskler henüz belirlenmedi..." Jimmy'nin başını iki yana salladığını gördüm. Liam Fox'u alkışladık ve sıra *Frankenstein* gıdalar ve kurumsal açgözlülük üzerine kaygılarını ifade eden piskoposa geldi. Neredeyse tüm konuşmacılar aynı fikirleri savunuyordu. Ve en son sıra Jimmy'deydi.

"James," dedi David Dimbleby: "Üniversitede fen bilimleri okudun. Öyle değil mi?" Jimmy başıyla onayladı. "Hatta önündeki notlara bakılırsa onur listesinde mezun olmuştun." Jimmy mütevazı bir edayla kızardı. "Peki senin görüşlerin nedir?"

"Genetiğiyle oynanmış gıdaların zararlı olduğuna dair fikirleri destekleyecek en ufak bir kanıt bile yoktur." diye başladı son derece özgüvenli bir sesle. "Aslına bakarsanız, refah seviyesi yüksek Batı ülkelerinde yaşayan GDO karşıları GDO'nun geliştirmekte olan dünyaya sağlayacağı katkıları görmezden geliyorlar. Tuzlu suda yetiştirilmesine olanak veren bir gen eklenmiş pirinç; daha tarladayken bozulmasını engellemek için ayrı bir gen eklenen patates; nehir körlüğünü engelleyen bir gen eklenmiş buğday..." Jimmy tüm sadakatini-

le hükümetin cümlelerini tekrarlarlarken *Guardian* gazetesinin, hakkında yazdığı *Sahibinin Sesi* ifadesini hatırladım. Âdeta söylediklerine kendisi de inanıyormuş gibi bir tutkuyla ve haksızlığa uğramış gibi bir öfkeyle konuşuyordu. Belki de dediklerine kendi de inanıyordu. Ancak şundan emindim ki, hükümet karşıt olduğunu bildirmiş olsaydı, bu sefer de aynı ateşli tavırla GDO'yu yerin dibine batıracaktı.

Jimmy izleyicilerden saygılı bir alkış alınca, yüzünde, bu kadar basit ancak su götürmez gerçeklere rağmen hâlâ bu ahmaklara laf anlatmaya çalışmak kendisine acı veriyormuş gibi hüznünlü bir gülümseme oluştu. Konuşmacılar trafik yoğunluğu cezasının diğer şehirlerde de uygulanmasına dair soruyu cevaplarlarken ağzım kurumaya başladı. Sonra hapishaneler, tımarhaneler ve suç oranlarına dair sorular geldi. Terör tehdidi altında temel hak ve özgürlüklere dair bir soru bile soruldu. Ve nihayet sıranın bana geldiğini anladığımda kalbim güm güm atıyordu.

David Dimbleby, gözlerini seyircilerin arasında gezdirerek, "Son sorumuz hayvan davranış bilimcisi Miranda Sweet'ten. Neredesin Miranda?" diye sordu. "Hah, mavi kazaklı uzun beyefendinin arkasındasın." Ses mühendisinin elinde mikrofonla bana doğru geldiğini gördüm. Onun arkasında Jimmy'nin sıkıntıyla yakasını gevşettiğinin farkındaydım. Derin bir nefes aldım.

"Sorunuz canlı hayvan ihracatı ile ilgiliydi sanırım, doğru mu?" dedi elindeki metne göz atan Dimbleby. Kamera gitgide bana yaklaşıyordu.

"Hayır," dedim. "Onu soracaktım ama sorun değilse başka bir şey sormak istiyorum." Dimbleby kaşlarını çatı fakat fikrimi değiştiremezdi.

"Eh, pekâlâ, buyurun."

"James Mulholland'a sormak istiyorum. 1987'nin mart ayında, daha yeni mezun olduğu dönemde, neden Profesör David White'a, oğlu David'in ağır derecede yaralanmasına neden olan bir bombalı mektup gönderdi?"

Stüdyoda Meksika dalgası gibi bir nefes alma sesi duyuldu. Diğer konuşmacıların hepsi afallamış bir hâlde Jimmy'ye bakakalmışlardı. Jimmy ise bembeyaz kesilmişti.

"Eh, bu tamamen nizama aykırı oldu. Ancak, madem daha üç dakikamız var, belki de soruyu yanıtlamayı deneyebilirsin, James."

"Evet, yanıtla," diye araya girdi Jenny Eckair.

"Evet," dedi piskopos da. "Neden böyle korkunç bir şey yaptığını biz de bilmek istiyoruz. Eğer sahiden yaptıysan."

"Evet, yaptım!" diye seslendim olduğum yerden. "Kuşkunuz olmasın."

Önümdeki sıralardan biri sordu: "O hâlde nasıl oldu da millervekili oldu?"

"Evet, nasıl milletvekili oldu?"

"Şok oldum!" dedi arkamdan biri.

"Dehşet verici!"

"Yüzüne bakınca da hayatta beklemezsin."

"Çok iyi biriymiş gibi görünüyor."

"Sessizlik, lütfen," dedi Dimbleby. "Bırakalım da James cevap versin."

"Şey..." dedi Jimmy. Alnında boncuk boncuk terler birikmişti. "Şey, ben, ecc, Bayan Sweet'in haddini aşan suçlamasını reddediyorum."

"Reddetmenin bir anlamı yok!" diye bağırdım. "Zira yaptığına dair yeminli ifade vermeye hazırım. Çünkü hatırlayacağın üzere ben de oradaydım, Jimmy."

"Adım *James*," dedi. "Asılsız bir suçlama bu. Sana bu iftiran yüzünden dava açacağım, Miranda!"

"Aç o zaman. Kazanamazsın."

"Doğru mu değil mi bilmek istiyoruz," dedi Jimmy'ye gözlerini dikmiş bakan Liam Fox.

"Evet, istiyoruz," diye üsteledi Martin Bell. "Eğer doğrusa korkunç bir suç işlemişsin."

"Evet, korkunç bir suç işledim!" diye bağırdım. "On altı yıl boyunca bu suç yanına kâr kalmıştı. Ama artık yakasını sıyıramayacak. Hadi, Jimmy, cevap ver ve neden yaptığını söyle." Arkadan bir zil sesi geliyordu.

"Maalesef bu zil sesi haftanın *Soru Zamanı* programının sonuna geldiğimizi hatırlatıyor," dedi David Dimbleby yumuşak bir sesle. Tuhaf bir şekilde zil hâlâ çalıyordu. Sonradan anladım ki zil sesi değildi bu; telefon sesiydi. Neden kimse açmıyordu ki? "Haftaya aynı gün aynı saatte, Swansea'den yaptığımız yayında bizimle olun lütfen. O güne dek hoşça kalın!"

Telefon hâlâ çalıyordu; karlanılacak gibi değildi. Rüya âleminden gerçek âleme geçerken sol elimi uzattım. Çok rahatsız olmuştum ancak garip bir biçimde muttuydum da. Keşke Jimmy'yi gerçek hayatta da böyle ifşa edebilseydim.

"Alo," dedim çatallı bir sesle ahizeye doğru. Ağzım zımpara kâğıdı gibi kurumuştı.

"Bayan Sweet'le mi görüşüyorum?"

"Evet."

"Dedektif Cooper ben. Böyle erken aradığım için özür dilerim." Saate baktım; sekizi otuz beş geçiyordu. "Davanızla ilgili bir gelişme oldu."

Yorganı üstümden ittim. "Ne oldu? Yakaladınız mı onları?"

"Maalesef hayır ancak nişan yüzüğünüzü bulduk."

"Öyle mi?" Bacaklarımı yataktan aşağı sarkıttım. "Nerede?"

"Kilburn'de bir rehincide."

"Benimki olduğuna emin misiniz?"

"Fazlasıyla. On sekiz karat altın yüzük üstünde tek taş pırlanta. İç yüzeyinde *Hayran Olunası Miranda* yazıyor."

"Ah, ever o," dedim nefes nefese. "Benim yüzüğüm o."

"Yüzüğünüze geri kavuşacağınız için çok mudusunuzdur, eminim," dedi. "Dilediğiniz zaman gelip alabilirsiniz. Bugün uğrayabilir misiniz?"

Storları kaldırıp pencereden dışarı baktım. "Hayır."

"Peki yarın?"

"Hayır, yarın da olmaz. Aslına bakarsanız hiçbir gün gelemem."

"Efendim?"

"Yüzüğü geri istemiyorum."

"Geri istemiyor musunuz?"

"Evet."

"Emin misiniz?"

"Eminim."

"Ama çok değerli bir yüzük bu, Bayan Sweet."

Benim için değil. "Öyledir eminim."

"Ne yapacağız peki bunu?"

"Eski nişanlım Alexander Darke'a göndermenizi rica ediyorum. Size bu konuda yetki veren bir mektup ve eski nişanlımın ismiyle adresini göndereceğim. Eminim ifadesinde bu detaylar vardır."

"Eh, pekâlâ, Bayan Sweet. Madem eminsiniz."

"Eminim. Yine de haber verdiğiniz için teşekkür ederim."

Yüzüğü tekrar görmeyi hiç istemiyordum. Ne yüzüğü ne de barındırdığı anımları.

Alexander içindeki yazıyı sildirip satabilir ya da başkasına verebilirdi. *Hayran Olunası Miranda* diye düşündüm kederle. David'in de öğrenmek üzere olduğu gibi hayran olunmaktan fazlasıyla uzaktım.

Sonraki iki gün çok yavaş geçti. David çekimlerden fırsat buldukça telefon etti. Çarşamba günü ise beşinci ve son yavru köpek partisini düzenledim. Sandalyeleri dizerken grubu özleyeceğimi düşündüm. Şimdiye kadarki en iyi grubumdu. Genellikle yaptığım gibi ön kapıyı aralık bıraktım ki çalmak zorunda kalmadan direkt içeri girebilsinler.

Derken annem aradı. Sesi her zamankinden daha neşeli çıkıyordu.

"Tatlım, Daisy'nin nişanını duyunca sevinçten havalara uçtum. Benim için ona bir mesaj iletir misin? Lama Yürüyüşü eşliğinde bekârlığa veda partisi düzenlemek isteyebilir belki. Sence de çok eğlenceli olmaz mı? Şimdi aklıma geldi."

"Kulağa çok orijinal bir fikir gibi geliyor."

"Bedava olacak tabii ki. Pikniği ben düzenliyorum. Onun tek getirmesi gereken şampanya. Ama bu işi ticarete dökmeyi düşünüyorum. Bir sorsana test sürüşünü o yapar mıymış?"

"Olur."

"Belki *Brides* dergisine haber veririm," dedi düşünceli bir sesle. "Hatta *Harpers and Queen* bile olabilir. Bu arada, senin şu *Independent on Sunday* gazetesinde yazdığını söylediğin delikanlının ismi neydi?"

"Tim... Bir saniye bekle." Masamın çekmecesinden kartviziti aldım. "Tim Charlton. Gündem bölümünde yazıyor ama tanırım için seni ilgili kişiye yönlendirecektir." Annemin kalemle yazdığını duydum.

"Bir şey daha geldi aklıma. Düğün günü belki Daisy, Carlos'u kiralamak isteyebilir. Ondan iyi mübaşir mi olur, düşünsene. Nikâhtan önce ve sonra kilisenin kapısında bekler. Boynunda çiçeklerle çok sevimli görünüyor. Tam da düğünlük bir manzara. Ne dersin?"

Çok sevimli olabilir sahiden. Özellikle de beyaz olduğu için ama..." Bacaklarımın arkasından, kapı açılmış gibi rüzgâr estti, "Daisy muhtemelen aralık ayında evlenecek, anne." Arkamı döndüm ve Marcus'un Twiglet ile dikildiğini görünce el salladım. "Evet, doğru. Yani hava yağmurlu olursa Carlos'un pek saf ve temiz görüneceğini sanmıyorum. Yine de önerini ona söylerim, tamam mı? Her neyse, şimdi konuşamayacağım. Partim başlamak üzere... Evet, tamam. Hımmmm... Sonra görüşürüz."

"Kusura bakma," dedim Marcus'a. Yüzünde tuhaf bir ifadeyle bana bakıyordu. "İyi misin?" diye sordum.

"Eee, evet. İyiyim... Ben... Pardon... Kulak misafiri olmak istemezdim ama duymamak imkânsızdı. Daisy evleniyor mu dedin sen?"

"Evet, daha yeni nişanlandı."

Haberdan nedense rahatsız olmuş gibi yavaşça başını salladı.

"Geçen perşembe onun da haberi yoktu," diye açıkladım.

"Cumartesi günü nişanladı. Sana söyleme fırsatı bulamamıştır."

"Cumartesi mi?" diye tekrarladı.

"Evet." Yüzünde kafa karışıklığıyla hüsrân karışımı bir ifade oluştu.

"Evet, cumartesi gecesi."

"Şeyle, Nigel'la mı?"

"Doğru. Anlaşılan sana ondan bahsetmiş."

"Evet, bahsetmişti."

"Her neyse, eminim sana bir sonraki derste kendisi de söyleyecektir. Ders denmişken, yarın gene kaulamıyorum. Kusura bakma. İlk üçüne katılmamışken sonuncusuna gelmeyi sağma buldum. Belki başka bir kurs daha düzenlersin," diye devam ettirmiş su kâsesini yere koyarken,

"Evet," dedi ilgisizce. "Belki. Yani, muhtemelen."

"Bir dahakine gelirim o hâlde. Daisy derslerin muhtesem olduğunu söylüyor."

"Sahiden mi?" diye sordu.

"Evet. Tek kelimeyle bayılmış."

Bunu duyunca bir an için neşesi yerine geldi. "Haber verisin hana o zaman."

Sonra Lily, ardından da Sue ve Lola içeri girdi ve yediyi on genç köpekleri elden ele gezdirmeye başlamıştı bile.

"Eskisi gibi kolay olmuyor, değil mi?"

"Hayır, çok büyüdüler baksana,"

"Bentley resmen iki kauna çıktı."

"Rory de tam bir domuzcuk oldu, değil mi tatlım?"

"Özülme, yavruyken şişman olurlar böyle."

Derin sonunda, "Harika bir gruptunuz," dedim.

"Çarpambalan gözlemlerim sizi arayacak burada."

"Eh, biz de buraya gelmeyi özeleyeceğiz," dedi Phyllis.

"Maisie'nin çok üzüleceğini biliyorum ama onun artık büyütler okuluna gitmesi gerekirdi. Öyle değil mi, Maisie?"

"Evet, hepsinin büyükler okuluna gitmesi gerekli," dedi herkes bir ağızdan.

"Doğru. Primrose Hill'de Noel'den sonra Yavru Köpek Olimpiyatları düzenlenecek. O zaman görüşürüz. Ama buraya gelerseniz de kapımı çalın lütfen."

Twiglet'in tasmaını takan Marcus'a, "Görüşmek üzere Marcus," dedim. "Seninle görüşürüz herhâlde, değil mi?"

Anlayamayarak suratına baktı, "Görüşür müyüz?"

"Evet. Kız arkadaşından dolayı. Herhâlde karşılaşmaz bularda."

"Ah, evet..." dedi belli belirsiz bir sesle.

O gece ilerleyen saatlerde Daisy'yi aradım ve ona annemin lamalı bekârlığa veda partisiyle ilgili mesajını ilettim.

"Marcus bu akşam biraz tuhafı," diye ekledim.

"Ne açıdan?"

"Şey, annemle düğünün hakkındaki konuşmalarını duyunca komik tepkiler verdi."

Garip bir sessizlik oldu. "Öyle mi?" diye fısıldadı.

"Marcus'u severim ama o hâli bana çok garip geldi."

"Miranda?"

"Efendim."

"Miranda, şu anda aklının tamamen başka yerlerde olduğunu biliyorum ancak bir ay kadar önce bahçerindeyken konuştuğumuz zamanı hatırlıyor musun?"

"Evet."

"Son zamanlarda sıklıkla o gün bana dediğin bir şeyi düşünüyorum. Aslına bakarsan hiç aklından çıkmıyor.. Ah, pardon, Nigel geldi. Şimdi konuşamayacağım. Seni yarın ararım."

Ama aramadı. Savunma sanatları dersinden sonra da aramadı. Cuma günü hâlâ ses seda yoktu. Ona bir mesaj bırakıldıktan sonra, çamaşır makinesi gibi çalkalanan bir mideyle bavulumu hazırladım.

David henî altıda alacaktı. Altıyı on gece önce gerilmiştim. Altıyı on beş gece telefon etti.

"Feci bir aksilik oldu." dedi. Kalbim ukipırken kendimden körüsüne hazırladım. Hafta sonu planımız iptal olmuştu. "Arabamı çalıştıramıyorum. Elektrik aksamında bir sorun var sanırım. Seninle gidemeyiz, değil mi?"

Güldüm. "Elbette gidebiliriz."

"Süper. Yedi gibi orada olurum."

Yediyl on geçte, ağız kulaklarına vararak geldi ve bana kocaman sarıldı. "Mi-ran-da," dedi hecelerin üstünde durarak. "Bu isme bayılıyorum. Mi-ran-da." Beni öptü, sonra da kollarının arasında salladı. "Benimle geldiğin için çok mutluyum. Süper bir hafta sonu geçireceğiz." *Evet, son kısmını saymazsak.* Yüzlümü süzdü. "O kadar üzgün durma."

"Üzgün değilim, David." *Sadece çok endişeliyim.*

Çantamı eline aldı. "Hadi o zaman."

Arabayı David kullandı. Güneye doğru yola koyulduk. Önce Vauxhall, Battersea ve Putney'yi geçtik; ardından A3 karayolundan ilerledik ve bir süre sonra Petworth ve Pulborough tabelalarını gördük.

"Tam akşam yemeği saatinde orada olacağız."

"Otel nasıl bir yer?" diye sordum Amberley tabelasını gördüğümüz anda.

"Şey... Biraz eski moda bir yer."

"Bana uyar," dedim. Gözümün önünde, yüksek bölmeli pencerele ve soluk renkli hasma perdeleri olan Lutyens tarzında bir kasaba evi canlandı.

"Güzel, çünkü hakikaten çok eski moda bir otel."

"Öyle mi?"

"Hımm. Açın bemi de."

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Eh, kendin gör."

Düarı bakıım. Önümünde mazgallarla donatılmış iki kule tarafından iki yandan desteklenen devasa bir kale kapısı görünüyordu. "Otel bir kale mi?"

"Evet, Amberley Kalesi. Aslına bakarsan burası zamanında istihkâm olarak kullanılmış bir malikâne. Mazgalı elperleri kocaman yapımışlar.

Kapılardan içeri doğru ilerledik. "Muztım bir yer."

"Kale kapılarını hâlâ her gece indiriyorlar."

"Kaç yıllıkmış bu kale?"

"Dokuz yüz yıllık." Kapıya kadar ırtırlar hâlinde biçilmiş geniş bir çimenlik uzanıyordu. Sağ taraftaki gölde yüzmekte olan bir çift siyah kuguyu iyice bastırın akşam karanlığına rağmen seçebiliyorduk.

Arabayı park edip Herman'ı kısa bir yürüyüşe çıkardıktan sonra daire pekiindeki avludan, içinde ayaklı zırların ve gayet ölümcül görünen mızrakların olduğu bir virrinin bulunduğu otel resepsiyonuna geçtik.

"Sizin odanız Arundel, Bay White," dedi görevli anah-tarı uzattıken, "Bayan Sweet, sizinki de hemen yanındaki Amberley Odası. Akşam yemeğini kaçta almayı arzu edersiniz?"

David bana baktı; omuzlarını silkirdi. "Yarım saat içinde!"

"Dokuz buçuk mu? Hay hay."

Görevlinin peşinden geniş ahşap merdivenleri tırmanarak iki piriñ topun durduğu kare çıktıık. Yatak odalarının kapıları kilise kapıları gibiydi. Görevli benim odamın kapısını açtığı anda gözlerim üç fal taşı gibi açıldı. İçeride kocaman, maun ağacından sayvanlı bir karyola vardı. Karyolanın üstünden vişne çürüğü renginde, kadifeden ve şakalı perdeler sallanıyordu.

David hafif bir ısıık çaldı. "Çok güzelmiş." dedi çantamı yere bırakırken. Banyoya şöyle bir göz attı. "Vay, jakuzin de varmış. Bir eli yağda, bir eli balda," diye ekledi. "Tabii ki sen bundan daha iyisine layıksın."

Hemen yanınıda David'in benimkine benzer bir odası vardı. Yine benimki gibi kocaman olan yatağın burgulu dökme-leri ve cam göbeği mavisi örtüleri vardı. "Maderu masum bir hafta sonu geçireceğiz; ben hızlıca bir duş alayım. Yirmi dakika sonra kapıda olurum."

Çantamı boşaltırken en şık kıyafetlerimi getirdiğim için içime su serpildi. Saçımı hemencecik fırçaladım, beyaz kerem elbisemi giyip üstüme elistan rengi kaşmir hırkamı aldım ve bileklerime de *Femme* parfümünden sürdüm.

Saat dokuzu yirmi beş geçe David kapımı tıkladı. Saçları hâlâ ıslaktı ve yeşil keten takımıyla beyaz tişörtü içinde müt-hiş görünüyordu. Bannuma buram buram köpüklü banyo kokusu geldi.

Yemekten sonra tıka basa doymuş ve hafiften de çalukkeyif olmuş bir hâlde Herman'ı da yanımıza alıp arazide dolaşık. Ay öyle parlaktı ki gölgelerimizi dahi görebiliyorduk.

"İşte mutluluk budur," dedim lacivert göğü ardına almış siyerli margalların silüetini izlerken. Göle kadar yürüdük ve ay ışığının suyun üstünde kıpırdanışını izledik. Sonrayta benim odama dönüp satranç oynadık.

"Ben beyazlarla oynayacağım," dedi David.

"Elbette."

"İyi oynar mısın?" diye sordu piyonunu iki kart ilezi sürerken.

"Hayır, beş hareketle filan yenersin beni. Stratejik düşünmek güçlü yanlarımdan biri olmamıştır hiç."

"Hımmmm, anlıyorum. Yerinde olsun aynı henüz oynamazdım, Miranda."

"Öyle mi? Peki, o zaman... şunu oynayayım."

"Evet, daha iyi oldu. Hımmmm..." Birkaç hamle sonra, "Dediğinden daha iyi oynuyorsun. Yarın bitirmek olur mu?" dedi. Ayağa kalktı. "Artık yatağa gitmeliyim. Sabah erken kalkacağım."

"Seninle gelebilir miyim?"

"Yatağa mı?" dedi gülümseyerek.

Yüzüm yanmaya başladı. "Hayır. Hayır, ben..."

"Elbette gelebilirsin. Hatta, keşke gelseydin."

"Demek istediğim, seninle çekime gelebilir miyim? Yarın sabah?"

"İstersen gelebilirsin tabii ama beşer çıkacağın."

"Bana uyar."

"Şahiden mi? Eh, bu harika olur. Belki bana yardım bile edebilirsin."

"Tabii ederim."

Eğilip henü öpürü. Bir süre yüzünü benimkinin cam karpısında tuttu. Ondan öyle hoşlanıyordum ki boynunu sarılıp kendime çekmemek için kendimi zor tutuyordum. "İyi uyu, Bayan Davranış."

"Deneyim."

Sabah beş olmadan David kapımı çaldı. Odasında beyaz bir bornoz, elinde çay kupasıyla eşikte dikilmişti.

"Eğer gelmek istiyorsan on dakikaya kadar çıkıyorum."

"Tamam," diye fısıldadım. Dişlerimi fırçaladım, üstümü giydim ve Herman'a tasmalarını taktım. Sonra David'in aletlerini arabaya yükledik ve süratle Petworth'e doğru yola ko-

yılduk. Kısa bir süre içinde arazinin surlarının yanında geçiyorduk bile.

"Saar beşı çeyrek geçe yan kapıdan içeri alacaktı," dedi.

"Ne fotoğrafı çekeceksin?"

"Evin ve parkın bir adet geçekten iyi bir resmini istiyorlar. Fakat birinci sınıf bir i istiyorlar. İngiliz Turist Bülteni'ndeki bir reklam kampanyası için kullanılacakmış."

"Bu i nasıl aldı? Manzara sevmiyorsun sanıyordum."

"Normalde sevmem. Geçi zamanım olduğundan çekmek hoşuma gidet. İlk olarak Arnie'ye sormuşlardı. Ama o burada olmayacağı için kibarlık edip beni önermiş. I iştir sonuçta," dedi. "İlginç bir yer. Epey de iyi ödeme yapıyorlar. Ben de seve seve evet dedim." İlk ışıklar obsidiyene benzeyen gökyüzünde kendilerine buldukları aralıklardan süzülürken doğu kapısının önüne park ettik. Sonra da giregide zlen karanlığın içinde arazinin içinde yürüdük. Önümüzde, söğütlerin dallarını üzerine sarkıttığı ve alan yüzeyini hafifçe örttüğü bir gl vardı. David gln kenarından gildip açıları kontrol etti; ellerini vizör gibi tutup kontrol etti; sonra tripodunu kurdu.

"İşte burası," dedi kamerasını tripodda yerleştirirken. Geniş ve kare biçimli bir kameraydı.

"Leica'nu kullanmıyor musun?"

"Hayır, bu i için Hasselblad kullanacağım. Negatif daha büyük, dolayısıyla daha çok detay ve renk tonu kalitesi sağlayacaktır. antadaki polaroidi uzatır mısın? Ara gözde olacaktır."

"Bu mu?" dedim elimi kaldırıp.

"Evet, o." Yardımcı olabildiğim için sevinç duyarak polaroidi uzattım. "Güzel," diyerek kameranın arkasına geedi.

"Sazimin yelkovanı var mı?"

"Evet."

"O hâlde benim için zaman tutar mıın?" Deklanşörden derin bir klik sesi geldi. Sonra polaroidi çıkartıp bana uzattı. "Şunu kolcuk altına süstürver, olur mu?"

"Neden?"

"İstirmek için. Geliştirme işlemini kolaylaştırır. Tam iki dakika sonra da arka yüzeyini soy." Saatime baktım. "Alkalidir yalnız," diye uyardı, "Dikkat et de elini yakma."

Aynen David'in dediği gibi yaptıktan sonra polaroidi tekrar ona uzattım. "Hımmmm," diye takdirle dolu bir mırıltı sesi çıkardı inceledi. "Evet... Bu iş görür." Gökyüzüne önce çıplak gözle, sonra da ışıkölçerden gözünü kosarak baktı. "Yaklaşık on dakikta sonra, sihirli saat başladığında biz de çekime başlayacağız."

"Sihirli saat mı?"

"Güneş tam doğduktan sonraki saat ya da güneş batmadan hemen öncesinde ışık en iyi seviyesindedir. Güneşin çok tepede olmasını istemeyiz. Alçak ve eğimli olmasını isteriz ki fotoğrafa derinlik ve doku kalsın. Renkler de daha sıcak ve yumuşak olur." David gökyüzünü izler, ara ara ışık ölçerini okur ya da farklı lensleri denerken içine nasıl bir türküsü sardığını; diğer her şeyi yok sayacak ölçüde önüne odaklandığını fark ettim.

"Çok seviyorsun, değil mi?" dedim sessizce.

"Evet," diye yanıtladı yüzüne bakmadan. "Seviyorum. Sırf bunun uğruna yaşıyorum. Sen de yanımda olup paylaştığın için çok mutluyum," dedi vızörden tekrar bakarken.

"Ben de çok mutluyum." Öyleydim de. Onu çalırken izlemek çok hoşuma gitimişti. Öyle yoğun bir hışırtı ki, Türküsü âdeta bana da hulaşmıştı. Nedense, evet, neden-

se romanrik bulmuştum. Çok kararlı. Hatta seksi. Şimdi, gökyüzünün rengi ay taşından açık turkuza dönüyordu ve David'in SİRTİ o en ideal an yaklaşırken beklenti hissiyle kasılmıştı. Işığın kusursuzlaşmasını beklerken kendimi Stonehenge'deki kemerin arasından güneşin doğmasını bekleyen Tunç Çağı insanı gibi hissettim. Yosun tutmuş kayaların üstünde kıpırtısız oturup, göldeki kazları ve su tavuklarının ötüşlerini dinledik ve sonra tepenin üstünden inen bir geyik sürüsü gördük.

"İşte bu," diye fısıldadı David. Işık açık altın sarısı rengini almıştı ve hava öyle berraktı ki neredeyse parıltılar saçacak gibiydi. "Eğer geyikleri de çekebilirsem şahane olacak." Sağ elini kaldırdı. "Sakın kıpırdama," dedi ağız hareketleriyle, hiç ses çıkarmadan. "Bize doğru geliyorlar." Gerçekten de kırk beş metre kadar yakınımıza gelip başlarını eğip gölden su içtiler. Birden ayağımın altında bir dal çıtırdadı ve geyiklerin en büyüğü başını kaldırıp beş saniye kadar bizden yana baktı. Deklanşörden arda ardına klik sesleri geliyordu. Sonra geyik yavaşça uzaklaştı.

David sol elinin baş parmağıyla işaret parmağını yuvarlak hâle getirdi. "Mükemmel," diye fısıldadı. "Tek kelimeyle mükemmel."

"Havlamadığın için teşekkürler," dedim Herman'a.

David sonraki yarım saati aynı açıdan fotoğraf çekerek geçirdi. Bazen kamerayı ileri geri oynatıyordu. Sonra tripodu eve daha yakın bir yere kurdu. Film rulolarını bitirdikçe bana uzatıyor, ben de kapanıp etiketleniyor ve çantasının özel gözüne koyuyordum. Sekiz çeyrek gece işinin bittiğine karar verdi.

"İşte bu kadar," dedi. "Ne kadar da hüyleyleli bir sabah."

Son rulosunu da çantasına koydu. "En azından dört beş tane

çok iyi poz yakaladım. Kahvaltı için otele döndüm. Arundel'e çekim için öğleden sonra giderim."

Güne erken başlamanın David'i harap düşüreceğini ve benim gibi her an devrilmek üzere olacağını sanmıştım. Oysa ki David enerjiyle dolmuş gibi görünüyordu. Arabayla geri dönerken hiç durmadan işi hakkında konuştu. Cennette gibiydi.

"İyi bir resmi oluşturacak tüm etkenlerin bir arada olduğunu bildiğinde hissettiğin o sathırlık hissi var ya?" dedi Amberley'ye yaklaşıpken. "İşte onun gibi bir şey yok. Amerikalı bir fotoğrafçı olan Edward Weston fotoğraf sanatına *histerin doruğu* diyor. Çünkü tüm olay arkan, senin vizörde gördüğünün ve kendi sanatsal içgüdülerinin saniiyenin onda biri gibi bir zamanda bir araya gelmesi ve zamanın içindeki o tek bir anı, tekrarı olmayan o tek bir anı ebediyete tasamandan ibaret. Fotoğrafçılığın özü budur işte. O geyik sabah gözlerini lense dikip bakıldığında hissettiğim o tılsız hâli buydu."

Otele dönünce kahvaltımızı ettik ve çok yorulduğumuzdan odalarımıza çıkıp iki saat uyuduk. Uykuyla dalarken, *çok seviyorum*, diye düşündüm. *David'le olmaya çok seviyorum. Lütfen, lütfen sonsa ermesin.*

Öğle vakti Amberley'ye doğru yürüdük ve kasabanın kilisesini ziyaret ettik. Mezarlığın içinde, taşların üzerini okuyarak gezindik. Sarah Hunt'ın anısına... Richard Memory'nin kutsal anısına... O sırada belirli bir mezar taşı görülmeye rakıldı. *Bu dünyadan 10 Mayıs 1873'te göçen çok sevgili William Culpin'in ve 19 Ekim 1875'te ölen sevgili eşi Alice'in anıtına. Hayatta kırk beş yıl beraber geçindiler. Şimdiye sarmıştı sonuna kadar birliklerler.* Aklıma son derece ürkütücü -ancak bir o kadar da teselli edici- bir fikir üşüldü. Ben de David ile

gömölmeğe istiyordum. Ancak onu daha sadece altı haftadır tanıyordum.

Otele dönüp sarranç oyunumuzu bitirdik. Sonra dört buçuk gibi Arundel'e gittik. David hemen kalenin aşağısında bir yere konuşlandı.

"Geniş açılı lens kullanacağım," diye açıklamaya girişti, "ki perspektifi tam yakalayabileyim. Işık şu an gayet güzel," diye ekledi gözlerini kısmış göğe bakarken. "Pembemsi altın rengi bir ışık var. Görebiliyor musun?"

"Evet, görebiliyorum. Sihirli saat geldi mi yoksa?"

"Neredeyse." Vizöründen baktı. "Acele etmeyeceğim. İhlmi sağlama almak istiyorum." Tekrar göğe baktıktan sonra başını bir kez daha kamerasına doğru eğdi.

"Evet, başlıyoruz." Tam o sırada bir karga sürüsü havalandı ve aynı anda deklanşörün sesini duydum.

"Evet," diyordu tekrar deklanşöre basarken. "Evet... Evet. Tanrım, harika oldu bu," diye haykırdı yumuşak bir sesle. "Kuşların havalanması, taşların o sabırlığının üstündeki ani hareketlenme. Altın rengi üstüne cam gibi vuran siyah." Aynı noktada bir koca rulo film harcadı. Sonra kamerayı söktü ve birlikte başka bir nokta bulmak için tepeden aşağı indik. Onu polaroidi uzattım.

"Çok iyi bir asistansın."

"Keyif aldım çok."

"Neden?"

"İlgimi çekti. Normalde görmeyeceğim şeyleri görmemi sağlıyorsun. Işığın rengi gibi mesela. Ya da bulutların şekli veya rüzgârın hangi yöne estiği."

"Ama fotoğraflılık olayınmayı gerektiriyor çok fazla," dedi vizöründen bakarken. "Sıkıcı gelmedi mi sana?"

"Hayır. Çünkü seninle oyalanıyorum."

Yüzüme bakmadı ama gülümsediğini gördüm.

Saar yedi buçuk olmuştu ve David çektiği pozlardan gayet hoşnuttu.

"Üç farklı noktadan toplamda dört rulo fotoğraf çektim. Eh, artık gidebiliriz. Kaçta yemek yemek istersin?"

"Bilmem ki. Sekiz buçuk olur mu? Önce bir banyo yapmak istiyorum."

"Tabii."

Geri döner dönmez jakuziyi doldurdum. İçine girdim ve suya banyo köpüğü döküp düşmeye bastım. Elektronik bir panel olduğu için birazcık karmaşık. Bir sürü fonksiyonu işaret eden ikonlar vardı ama sonunda doğru olanı bulabilmiştim. Tam arkama uzanmış, hızla akan suyun masajına omuzlarıma bırakmıştım ki telefonumun çaldığını duydum.

"Lanet olsun." Muslukları kapadım ve zeminde şap şap yürüyerek telefonumu alıp açtım.

"Miranda!" Arayan annemdi. "Lamalarla ilgili arıyorum."

"Daisy'ye bekarlığa veda partisi fikrini söyledim. anne. Düşünüp sana birkaç gün içinde haber vereceğim."

"Hayır, onun için aramadım. Oğlanların problemini uzun vadeli olarak çözmüş olabilirim. Öyle bir şey ki, eğer işe yarsa hafta içlerinde sürekli çalışıp para kazanacaklar."

"Neymiş bakalım o iş?"

Anlatınca gözlerimi devirdim. "Tam deli işymiş. Sahiden ama, anne. Kim duymuş ki böyle şey? Lamalı bekarlığa veda partisi tamam ama bu dediğin tam anlamıyla saçmalık!"

"Hayır, bence şahane bir fikir. Şunu da söyleyeyim, haban ve... Arkadan gelen o acayip ses de oryın nerisi?"

"Ha, o jakuzinin sesl."

"Ama senin jakuzin yok ki."

"Otelde kalıyorum."

"Öyle mi? Nerde?"

"Amberley'de."

"Ne? Amberley Kalesi mi? Ne güzel, tatlım. Ama niye haber vermedin? Bana da gelebilirdin. Uzak değilim oraya."

"Ya işte ben..." Açıklamak istemedim. "Bir müşteriye gelecektim de ondan sonra..." Banyoya baktım. "Ah... sıkılır..."

"Miranda? *Miranda?*"

Beyaz, ıslıklı köpükten bir dalga, zeminde gitgide büyüyordu. Derhâl banyoya koştum. Jakuzinin motorları kükre-yerek çalışırken, baloncuklar büyüyor ve fazla doldurulmuş bir şampanya kadehinin üstündeki köpük gibi kendilerini hiç sakınmadan yere taşıyorlardı. Çaresizce düğmeye uzandım ama suyun altına kalmıştı. Nihayet elim panele ulaştığındaysa hangisine basacağımı bilemedim. Motorlar hâlâ çalışıyordu. Küvetin kenarından çıkan köpükler banyo zeminini kaplayıp yatak odasının halısına tsunami gibi çarpı-lırlar.

"Hassiktir!" Panik içinde düğmeye tekrar tekrar bastım ama motorlar köpükleri iyice çırparak kükre-meye devam ediyordu. Hemen bir havlu kapıyı, üstüme doladım ve David'in kapısını çaldım.

"Ne oldu?"

"Jakuzi," dedim nefes nefese. "Kapatamıyorum."

Banyoya geldi. "Eyvah eyvah. Düğme nerede?"

"Şurada. Şu tarafında," dedim.

Ben beyhude bir çabayla köpüklerin yatak odasına gitme-sini engellemeye çalışırken David de birkaç saniye boyunca düğmelerle uğraştı.

"Nasıl yapılır, anlayamadım. Benim banyomdakine ben-
zemiyor bu. Of, kahretsin, herhar bir şey bu. Ah!" Aniden
bir sessizlik oldu. Büyük bir rahatlamayla elimi göğsüme
götürdüm.

"Tanrıya şükür!"

"Of," dedi yerdeki köpüklere bakarak. "Feci dağıldı burası."

"Azıcık banyo köpüğü koymuştum, o kadar." dedim sük-
lüm püklüm bir şekilde.

"O kadarı yetiyor zaten. Başında durmadın mı?"

"Annem aradı da. Özür dilerim, çok uzandım."

"Dert etme." Diğer banyo havlusunu kapı ve yerleri sil-
meye başladı. Bende küvetin içine uzanıp ıpaşımı çektim.

"Özür dilerim," dedim yine. "Normalde otellerde nasıl
davranılması gerektiğini biliyorum."

Yüzüme bakıp gülümseyince birden orada üstümde sadece
banyo havlusuyla durduğumun ayırına vardım.

"Düğmeler elektronikti de o yüzden. Mekanik olmadı-
ğundan kapatması zor oldu. Ama Tanrım..." Yerdeki beyaz
bataklığa göz gezdirdi. "Fena dağıldı burası..." Sonra birden
kahkahalara boğuldu. Ben de onunla birlikte gülmeye baş-
ladım. Fazla havluları ve banyo halısını kullanarak köpükle-
ri elimizden geldiğince kuruladık ve havluları kütveye attık.
İkimiz de gülüyorduk. Kahkahaların sarsıntısıyla omuzları-
mız sallanıyordu. Sonra aniden birbirimize baktık ve gülmeyi
kestik. David'ın eli yüzüme uzandı. Beni kendine çekti ve du-
daklarını benimkilerin üstüne kapadı. Bormozunun altından
sertliğini hissedebiliyordum. Havluyu çekip yere attı. Ben
de onun kuşağını çözdüm ve bormozunu omuzlarımdan aşağı
kaydırıdım. Yalpalayarak yatağa doğru gidip ıslak ve köpükler
içinde devrildik. David yanımla çıplıplak yatıyor, yüzümü,

göğüslerimi okşuyor, bir yandan da beni öpüp lamimi sayıklıyordu.

"Ah, Miranda," dedi inleyerek. "Miranda." Üstüme tırmanırken kollarındaki düzelmiş yara izlerini gördüm. Elleri için kullandıkları deriyi oradan almış olmalıydı. Kendime David gerçekleri öğrenene kadar bunu yapmayacağıma dair söz vermişim. Ama şu anda durdurmamanın imkânı yoktu. Artık içime alıyordu. Kâh titreyerek kâh kasılarak gelirken sonuna kadar açık gözlerini benimkilere kitlemişti.

"Miranda, Mi-ran-da!" diye inledi.

On İkinci Bölüm

Pazar günü David'in beni sımsıkı saran sağ kolunun arasında uyandım. Perdelerin arasından incecik bir ışığın sızdığı pencereye bakarken kendimi hem mutlu hem de perişan hissediyordum. Kesinlikle yapmayacağıma söz verdiğim şeyi yapmıştım. David bugün kim olduğumu öğrenecekti. Uyurkenki yüz ifadesini izler ve nazik, düzenli nefes alıverişlerini dinlerken içim büyük bir korku kapladı. Sonra gözlerimin kırışıarak açıldığını gördüm.

"Miranda Sweet," dedi gülümseyerek. Beni kendine doğru iyice çekti ve kollarını etrafıma öyle bir sardı ki güçlükle nefes alabildim. "Sahiden de çok tatlısın," diye mırıldandı beni süzerken. "Sanırım sana âşık oldum. Tam olarak emin değilim." dedi yüzümü okşarken. "Ama yüzde doksan sekiz eminim."

"Sadece yüzde doksan sekiz mi?" dedim. Başını salladı. "Oysa ben sana âşık olduğuma yüzde yüz yirmi eminim."

"İmkânsuz ki bu."

"Aşk matematik kurallarına uymaz."

"Doğru."

* Sweet. İngilizce tonda, pekter anlamlarına gelmektedir. Ç. N.

Elini yüzünden sol göğsüne düşürdü ve anında ifadesi değişti. "Çok ruhaf," dedi kısık sesle.

"Ne o?"

"Kalbin. Güm güm atıyor. Heyecanlı mısın yoksa?" *Evet, heyecanlıyım.*

"Hayır... Üstümde böyle bir etkin var işte."

Sağ elimi kendi göğsüne götürdü. "Bir de benimkini dinle." Nabızı yavaş, sabit ve güçlüydü. "Kendimi yenilmez hissediyorum," dedi bir güzel gerinip ellerini başının arkasında bağlarken. "Bana hiçbir şey dokunamaz gibi hissediyorum. Bugünü uzun bir süre boyunca hatırlayacağım." *Evet, evet sonsuza dek hatırlayacaksın.* Kalbim hâlâ güm güm atarken yarıktan kalktım.

Bornozumu giyip pencereyi açtım. Aşağıdaki avluya, küt kesilmiş porsuk ağaçlarının sabah ışığı altında oluşan uzun baklava şekilli gölgeleri düşüyordu. İki beyaz tavus kuşu çimenlik boyunca yürüyor: hemen yan çanda ise bir kumru sürüsü güneşin altında kendilerini ısıyorlardı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu David. "Geri gel, Miranda. Buzya gel. Seninle tekrar sevişmek istiyorum."

Bornozu yere bıraktım.

Sonrasında birlikte banyo yaptık. David tıraş olurken ben de giyinip Herman'ı dışarı çıkardım.

Kurumuş benedikten geçip göle doğru yürürken, "Bugün olacak," diye fısıldadım bitkin bir sesle. "Bugün."

Herman kanlıkarz bir kaygı ifadesiyle yüzüne baktı. İçeri girdiğimizde David resepsiyonda durmuş bir broşür inceliyordu.

"Ne yapmak istersin?" diye sordu yukarı çıkarken.

"Broşüre göre Goodwood, Parham Evi'ne gidebiliriz ya da

aynen okuyorum *son derece keyifli sahil kasabaları Chichester, Worthing ve... Brighton. Brighton'a.*" dedi buruk bir gülümsemeyle. Odanın kapısını açtı. "Brighton'a on beş senedir girmedim. Hiç istememiştim gitmeyi," dedi. Herman'ı battaniyesine koydum. "Olanlardan sonra. Ama sanırım şu anda gitmek istiyorum. Seninle tanışım ve senin de orasıyla bir bağlantının olduğunu biliyorum. Nedense başa çıkabilirmişim gibi geliyor. Hadi bu sabah Brighton'a gidelim," dedi kahvaltı salonuna inerken. "Tekrar görmek için. içinde tarif edilemez bir arzu var. Sana da uyar mı?"

Hayır. Hayır, uymaz. Güçlükle gülümseyerek, "Evet..." dedim. "Uyar tabii."

Kahvaltıdan sonra siperlerin oraya ormanıp ufka kadar uzanan South Downs tepelerine baktık. Sonra üst kata çıkup eşyalarımızı topladık. Kıyafetlerimizi çantama koyup yatağa oturmuş bir hâlde David'in gelmesini bekliyordum ki -David, sana söylemem gereken bir şey var- telefonum çaldı. Arayan Daisy idi.

"İyi misin?" diye sordum.

"İyiyim işte." Sesi öyle çıkmıyordu.

"Ne oldu?"

"Bugün yine microlighting yapmaya gidecektik. Ama arkadaşım arayıp iptal etti. Ben de hayal kırıklığına uğradım biraz."

"Ah, canım. Ne zaman aradıkça?"

"Geçen hafta."

"Neden iptal ettiğini söyledi mi?"

"Hayır. Uygun olmadığını söyledi. o kadar."

"Özgünüm. Daisy. Ama zaten senin boş vakitlerini Nigel ile geçirmen gerekiyor."

"Geçiriyorum," diye yanıtladı. "Bugün çalışmamaya karar verdim. Öğlen arkadaşlarının birkaçıyla beraber yemeğe gideceğiz. O şımarık Mary de geliyor."

"Çok şımarık sahiden de. Seni gayet iyi anlıyorum."

"Neyse, otel nasıl?"

"Cennet gibi bir yer. Eski bir kaleymiş burası."

"Eski bir kale demek?" dedi acı çekmesine. "Ne kadar romantik." Sesinden somut bir özelem duygusu okunuyordu. "David'le konuşma şansı buldun mu?"

Nabızım hızlandı. "Hayır, bugün konuşacağım. Gerçi burada konuşup da bu güzel otelin hatırasını bozmak istemiyorum. Öğle yemeği için Brighton'a gitmek istiyot. Orada sessiz sakin bir yer bulup söyleyeceğim."

"Aklında olacaksın. İyi şanslar. Özülme, Miranda. Belli ki sana çok bağlanmış. İyi olacağından eminim."

O sırada David kapıya geldi. "Ne söyleyecekmisin bana?" diye sordu. Telefonumu çantama koydum. Kalbim reamen takla atıyordu. "Beni karşı konulmaz bulduğunu mu söyleyecektin?"

Başımı salladım. "Evet, seni karşı konulmaz buluyorum. Senin..." Ona doğru atıldım ve kollarımı boynuna doladım. "Senin çok hoş biri olduğunu düşünüyorum, David. Ve müthiş. Seni bulduğum için çok mutluyum." *Ve sana söyleyeceğim korkunç bir şey var. Tüm ilişkimizi mahvedebilecek bir şey.* Gözlerim yaşlarla doldu.

"Hey," dedi yanırtırmak istercesine. "Ağlamıyorsun, değil mi?" Yüzüme haklı. "Gözyaşlarına hiç gerek yok." *Oyle de var ki.* "Sakin bana sevinçten ağlıyorsun deme."

"Evet," dedim burnumu çekerek. "Sevinçten." *Sevinçten ve aşırı endişeden.*

Elime bir mendil tutuşturdu. "Ağlama. Al bakalım. Miranda. Lütfen ağlama. Hadi," dedi bir an sonra. "Direkt basıp gidelim de deniz kenarında yürüyüş yapalım. Sonra da öğle yemeği yeriz güzel bir yerde. Beachy Head'e ne dersin?" dedi. Başımı salladım. "Ben kullanırım. Olur mu?" *Neden şimdi söyleyemiyorsun ki? Hemen şu saniyede. Söyle ve bısın artık.*

"David, ben..."

Telefonu çaldı. "Ah, merhaba anne." Odasına gitti ve birkaç dakika annesiyle konuştu, sonra elinde çantalarıyla tekrar kapıda belirdi.

"Kusura bakma. Genelde pazar sabahları telefonlaşıyoruz da. Seninle tanışmayı çok istiyormuş." *İstemeyecek. Öğrenince ütemeyecek.*

Sussex kasabalarının arasında, kâh kayın ağaçlarının kâh eğrelti otlarının dizildiği yollardan kıvrılarak ilerlerken David'in nasıl tepki vereceğini düşünüp durdum. Brighton'a yirmi beş kilometre kalmıştı. Yani bir saatten az bir sürede cevabımı alacaktım. Arnk Brighton'ın eteklerine varmıştık. Önce Hove'dan sonra Promenade'den ve otellerin önünden geçtik. Denize doğru baktım. Beyaz yelkenler, parlak suyun üstünde dalgılmıştı ve çakıllı plajda insanlar güneşleniyorlardı.

"Ne yapmak istediğimi biliyorsun, değil mi?" diye sordu David. Yüzüne baktım. "Yemekten önce."

"Hayır, neymiş?"

"Sana nerede yaşadığımı göstermek istiyorum." İhtikarına kadar ürperdim. "Bakalım evime giden yolu bulabilecek miyim?" West Pier'i, sonra Palace Pier'i geçtik ve Marine Parade'e gelince sola döndük. Brighton'ın arka sokaklarında, açık pembe, yeşil ve mavi villalarının arasında dolanıyorduk.

Sonra tepelere nırmanmaya başladık. Şehir yukarıdan bakıyorduk. "Egremont Place," dedi. "Sanırım burası olacak."

"Evet," dedim kendime engel olamadan. David'in meraklı bakışları üstümden geçip gitti.

"Haklım," dedi. "İşte bu da anıt kemeri. Tanrım, hatırlıyorum bunu." Kemerin altından geçtik ve işte West Yolu'na gelmiştik bile. Sağ tarafınızda Queen's Park vardı. Sahıncıklarda sallanan çocukların çığlıklarıyla, tenis toplarından çıkan tok çarpma sesleri kulaklarınıza kadar ulaşıyordu. David arabayı yolun sonuna kadar sürdü. Eski evinin önünde durduğunda elyık direksiyonu sımsıkı kavramış olduğunu gördüm.

"Vay canına, Miranda," dedi nefes nefese. Kalbim göğüs kafesimden fırlayacak gibiydi. "Nedense çok tuhaf hissediyorum. Çok duygusal bir an. Hafızamda bir yolculuğa çıkmış gibiyim." *Ben de öyle, ben de.* Başını iki yana salladı. Gözlerinin yanındaki kasların seğirdiğini fark ettim. Dönüp yüzüme baktı. "Ah, sen de altüst olmuş görünüyorsun." Elini benimkinin üstüne koydu. "Çok tatlısın, Miranda ama on altı yıl önceydi. Arlatalı çok oldu. Sadece," dedi omuzlarını silkerek. "tekrar görmek, bizzat burada olmak hatıraları canlandırdı. O kadar. Burada gayet mutlu bir hayat sürüyorduk. Ta ki..." Üzüntüyle içini çekti. "Yaşanması bir yetdi burası. İyi komşularımız vardı," diye ekledi. "McNaught'lar mesela. Acaba hâlâ burada mıdırlar?" Karnıma bir ağrı saplandı. "Onları tekrar görmeyi çok istedim. Hatta..." *Hayır! Hayır! Hayır! Lütfen yapma!* Eli kapının kolundaydı. "Zillerini bir çalayım. Senin için sorun olmaz, değil mi?"

SORUN OLUR!!!

"Hayır, elbette olmaz," dediğimi duydum.

"İstersen benimle gelebilirsin."

"Hayır!" David tuhafça bir ifadeyle yüzüme baktı. "Yanlış... hayır," diye tekrarladım. "İncimem."

"Neden?"

"Şey... Çünkü, artık burada oturmuyorlarsa ve kapıda iki-
miz birden dikilirsek şimdiki ev sahiplerini korkutabiliriz."

David başını salladı. "Doğru diyorsun. Feki, sen burada
kal. Ben kapılarını bir çalayım. Eğer hâlâ burada oturuyorlar-
sa el sallarım, sen de gelir merhaba dersin."

Yüce Tanrım, lütfen dışarıda olunlar.

David'in kaptıdan karşıya geçmesini izledim. Kalbim ocak-
raki çaydanlığın kapağı gibi hopluyordu. David'in kırk dört
numaralı kapeya baktığını gördüm. Sonra kırk altı numara-
lı bahçe kapısını açtı, kısa giriş yolunu yürüdü ve zili çaldı.
Dışarıda olsunlar. Lütfen, lütfen dışarıda olsunlar. Zili bir kez
daha çaldı. Sonra da üçüncü kez. Kalbim yarılmaya başladı.
David üst kat penceresine bakıyordu. Zili bir kez daha çaldık-
tan sonra arkasını dönüp arabaya geri geldi.

"Anlaşılan evde yoklar." *Tanrım sana çok şükür.* "Belki de
tatildelerdir. Sen iyi misin, Miranda?"

"Evet."

"Heyecanlı görünüyorsun."

Oyleyim. "Hayır, değilim."

"Senin eski evinin oradan da geçelim ister misin? Buradan
çok uzak değildi galiba?"

"Hayır, Sandown Caddesi'nde ama pek içimden gelmedi."

"Feki, o hâlde gitmeyiz."

Sahil yoluna gidip biraz yürüdükten sonra üstündeki eğ-
lencelik bir sürü tır arvir yer olan mendireğe çıktık.

"Buraya bavılırdık," dedi David atari takınınun oradan ge-
çerken, "Çocukken Michael ile burada takılırdık. Burada ta-

nıştığım bir kız vardı. Deli oluyordum ona," dedi bir kahkaha attı. "Dil öğrenmek için gelmiş Chantal'e isimli bir Fransız'dı. Bekâretimi onunla 1982'de kaybettim. Seninki kiminleydi?" *Jimmy Jimmy Mart, 1987'de.* "Of, özür dilerim. Miranda. Utandırdım seni. Son derece kaba bir soruydu. Duymazdan gel lütfen." Ketten ceketini çıkardı. "Ne kadar sıcak, değil mi? Hadi biraz deniz kenarında yürüyelim."

Marina boyunca el ele doguya dogru yürüdük. Meltem hafif hafif saçlarımızı uçuşturuyordu. Saatine baktı. "Bir olmuş. Yarım saate kadar yemek yesek mi? Yoksa acıktın bile mi?"

Zerre kadar acıkmadım. Yemek yiyemeyecek kadar stresliyim.

"İyiymi ben," diye yanıtladım. Çakıl taşlarını gıcırtarak epeyce yürüdüktan sonra plajın sessiz sakin bir köşesinde boş bir banka rast geldik. "David," dedim nabzum bızlanırken. "Biraz oturabilir miyiz?"

"Elbette." Yan yana oturduk. Kalçalarımız birişik. parmaklarımız kenedenmiş hâlde çocukların çığlıklarını, tepemizde uçan martıların bağırışlarını ve kayalıkları çarpan dalgaların çıkardığı telaşlı sesleri dinledik. Gözlerimi kapadım. Dalgalar bir vurup bir çekiliyorlardı. Sanki bir dev nefes alıp veriyor gibiydi. Sakinleşmek için kendi nefesimi de dalgalarla senkronize ettim.

Şimdi tam sırası. Şimdi.

"David," dedim. "Sana söylemem gereken bir şey var."

Kahkaha attı. "Yine mi bu oyun? Vazgeçtin sanıyordum."

Ayağımın yanındaki kurumuş deniz yosunlarına baktım. Kararmış ve gevrek bir hâl almıştı.

"Oyun değil bu. Sana gerçekten de söylemem gereken bir şey var. İlk tanıştığımızda sana söylemiş olmam gereken, ken-

dîmle ilgili çok ciddi bir şey." Uzun bir gecikmeden sonra nihayet şaka yapmadığını anladı ve yüzü ciddileşti. "Daha önce söyleyemememin nedeni, tamamen beklenmedik bir şeyin gerçekleşmesi. Sana aşık oldum ve aşık olunca da sana söylemem sadece zorlaşmakla kalmadı, imkânsız bir hâl aldı. Sürekli bununla boğuşup duruyorum."

David şaşkınlıkla başını iki yana salladı. "Çok ciddi görünüyorsun. Miranda."

"Ciddi bir şey de ondan."

Gözünü kırptı. "Nedir?" Cevap vermedim. "Çocuğun mu var?"

"Hayır." *Keşke o kadar kolay olsaydı.* Yerdeki çakıl taşlarına baktım. Bej renklerin arasında mavili pırıltılar göze çarpıyordu.

"Çocuğun mu olmuyor? Bu mu yoksa? Eğer öyleyse önemli değil. Başka yolları da var..."

Başımı iki yana salladım. "Bu da değil." *Keşke öyle olsaydı; çok daha kolay olurdu.* Arkamızdan, aynı anda hem neşeli hem de melankolik müziğini çalarak bir dandurma kamyonu geçti.

"Hastasın..." dedi David. "Sakin bana hasta olduğunu söyleme, Miranda."

"Hayır, değilim."

Yüzü bir anda rahatladı. "Nedir o zaman bu ciddi şey?"

"Yaptığım bir şey," dedim kısıp sesle. "Gençken çok kötü bir şey yaptım."

"Ah," dedi dümdüz bir sesle. "Anlıyorum." Bir süre başka bir şey demeden öylece oturduk. Plaja vuran sonra çakıl taşlarını oynatarak çekilen dalga sesi kulaklarımızdaydı. "Uyuşturucu mu?"

"Hayır." Denize doğru bakırım. Uzaklarda bir bot arkasında iki taraflı su püskürtürek ilerliyordu.

"Banka mı soydun? Bu mu yoksa? Bir suç mu işledin? Hapse mi girdin?"

"Yaldayıyorsun," dedim sıkıntılı bir sesle. Gözlerimi ufuktan alamıyordum. "Gerçi hapse girmedim ama girebilirdim. Belki de girmeliydim."

"Ne demek istiyorsun?" Derin bir nefes alıp ciğerlerimdeki tüm havayı boşaltarak verdim. "Ne demek istiyorsun. Miranda? Ne yaptın?"

Zamanı gelmişti. İşte başlıyordum.

"Birini yaraladım," diye fısıldadım. Kalbim güm güm atıyordu.

"Birini mi yaraladın? Tanrım. Kimi?"

"Şey, korkunç olan kısmı da bu..."

O sırada birinin, "David?" diye seslendiğini duyduk. "David White?" David başını kaldırdı, dik dik baktı ve yüzüne, tanıdığını ima eden bir şaşkınlık ifadesiyle gülümseme yayıldı.

"İnanmıyorum!" diye haykırdı. "Bay McNaught ve Bayan McNaught. Merhaba."

"Bir yerlerden tanıyorum, diyordum," dedi Bill McNaught. Siyah renkli Cocker Spaniel köpekleriyle Herman burun buruna durmuşlarken, Köpeklerin kuyrukları heyecanla sallanıyordu. "Shirley'ye şu genç adam yan komşumuz David, dedim. Hiç değişmemişsin, delikanlı." Ellini uzattı. "Seni tekrar gördüğüme sevindim."

"Sizi görmek de çok güzel. Aslında daha demin West Yolu'ndaydım," diye açıklamaya girişti David. "Kapınızı bile çaldım ama açan olmadı."

"Pazar sabahları hep böyle sahilde yürürüz," dedi Bay McNaught. "İster yağsın, ister açsın."

"İster yağsın, ister açsın," diye tekrarladı eşi.

"İster yağsın, ister açsın," dedi Bay McNaught tekrar. "Sonra öğle yemeği için eve gideriz." Şimdiye bana bakıyordun. Dehşet içindeydin.

Sakın söyleme! Sakın söyleme.

"Demek genç adamınızı buldunuz?" David dentlani anılatana kadar kısacık bir süre geçti. Sonra başının yavaş çekimle bana döndüğünü fark ettim. "Ne hoş değil mi, Shirley?" diye devam etti Bill McNaught neşeyle. "Miranda bu. Birkaç hafta önce David'i arayan genç hanım."

"Yaz?" dedi Shirley McNaught hoş bir sürprizmiş gibi. "Merhaba, tanıştığınıza memnun oldum."

"Merhaba," dedim belli belirsiz.

"Demek Shirley'nin verdiği bilgi işe yaradı," diye devam etti Bay McNaught cana yakın bir şekilde. "David'in izini bulmanız çok sürmemiş. Ona senin bir fotoğrafçı olduğumu söylemiştim." diye açıkladı afallamış bir hâlde bana bakan David'e. "Yardım edebildiğimize çok memnun olduk. Seni bulmak için yarıp duruyordu, değil mi? Ama insanın eski üniversite arkadaşlarıyla buluşması da ne hoştur. Annen nasıl, David? Norfolk'a taşındı diye duymuştuk."

"Evet," dedi zayıf bir sesle.

"Michael ve ailesine yakın olmak içti mi?"

"Evet, aynen."

"Eh, siz ikinizin tekrar bir araya gelmenize çok memnun oldum," dedi donane bir tavırla. "Arkadaşlar tekrar birleşiyor lütfen. Neyse, bizim yemek hazırlanmadan yola koyulalım. Seni tekrar gördüğümüze çok sevindik, David. Annene ve

Michael'a selamlarımızı ilet, lütfen. İkkinizin tekrar kavuşmasına da memnun oldum. Hoşça kalın."

Zayıfça gülümsedim. "Güle güle."

Taşınasını çekiştiren köpeklerinin peşinden plaj boyunca yürümelerini ve merdivenleri çıkmalarını izledik. David'in fal taşı gibi açılan gözlerini büyük bir dikkatle üstüme diktiğini hissedebiliyordum. Ağzı hafif aralık kalmıştı.

"Neydi bu böyle?" diye sordu kısık bir sesle. Cevap vermedim. "Anlamıyorum," diye devam etti. "Kimdin sen, Miranda?" *Kimim ben? İy tioru.* "McNaught'ları nereden tanıyorsun? Ve neden onlara üniversitede beraber okuduğumuzu söyledin?"

Banka yığıldım ve başımı kaldırıp ona baktım. "Çünkü seni bulmaya çalışıyordum. Yıllardır seni bulmak istiyordum ama korkuyordum. Sonra, birkaç hafta önce cesaretim topladım. West Yolu'na gittim ve Bay McNaught'a senin şu anda nerede yaşadığını sordum. Bilmiyordu ama o sırada tatilde olan çine soracağını söyledi. Sonra bana seni nereden tanıdığımı sorunca ben de ona üniversitede beraber okuduğumuzu söyledim. Çünkü ona asıl sebebi söylememin ihtimali bile yoktu."

"Neydi peki asıl sebep? Benim bir zamanlar West Yolu'nda yaşadığını nereden biliyordun?" Ona bakarken yüz hatları gözümün önünde bulanıklaşmaya başladı. "Lütfen söyler misin, Miranda? Anlamıyorum."

"Biliyordum," dedim çatallanmış bir sesle. "Çünkü daha önce gelmiştim."

Boş boş yüzüme baktı. "Daha önce evime mi gelmiştin?" dedi cıltlı bir sesle. "Ama nasıl?" Cevap vermedim. Bir şekilde gerçek kendiliğinden ortaya çıkıyordu, "Michael'ı mı tanıyor-

„lun?” diye sordu. “Sorun bu mu? Michael’la ilişkin vardı ve bana söylemek mi istemedin?”

Başımı iki yana salladım. “Hayır. Hayır, onunla hiç tanışmadım.”

“O zaman beni nereden tanıyordun?”

“Çünkü... Çünkü... Son on altı senedir seninle benim korkunç bir bağlantımız var. Sen bunu farkında değildin ama şimdi sana ne olduğunu söyleyeceğim.”

Ve nihayet, uzun bir süreden sonra ona gerçekleri söyledim.

Sözümü bitirdiğimde, David konuşamayacak kadar afallamıştı. Yüzünün rengi kaçmış, ayaklarımızın altındaki beyaz çakıllara dönmüştü.

“Bendim,” dedim sesizce hıçkırarak. “Bendim. Ama ne olduğunu bilmiyordum. Hakikaten de içinde video kaset olduğunu inanıyordum. Jimmy böyle demişti. Ama değilmiş; bombalı mektupmuş. Sonra sen kutuyu açtın ve yaralandın ve ben çok, çok üzgünüm.”

“Ben...”

David söyleyecek tek kelime bulamıyordu. Acı yüzüne işlemişti.

“Bilmeni isterim ki, sen ne kadar ezizet çektiysen ben de o kadar çektim. On altı yıldır da çekiyorum. Bu acı hiç peşimi bırakmadı. Omuzlarımda kocaman bir kaya gibi taşındım. Üstüne çöktü, beni ezip geçti.”

“Ama birilerine söylemeliydin.”

“Biliyorum ama söylesem hapse girerim diye korktum. Jimmy öyle demişti. On altı yaşındaydım daha ve beni parmağında oynatıyordu. Otelik öyle korkuyordum ki, çarşına sardım. Ancak birkaç hafta önce polis eseri onunla tekrar kar-

şılaştı. Bunca zamandır beni felç eden bu ahlaki ikilemi kıran da bu karşılaşma oldu."

David'in suskun bakışları altında kendimi âdeta son derece biçimsiz bir mahlûka dönüşmüşüm gibi hissettirdi. Kadın başlı yılanla, şahin gövdeli kadını alıp bir araya getirmişsin gibi.

"Demek sendin?" diye fısıldadı yavaşça. Başını inkâr hissi içinde, aynı zamanda sersemlemiş gibi ild yana salladı. "Sendin ha?" Başını salladım. "O gün olanlardan sen sorumlusun demek?"

Sorumlu mu?

"Dolaylı yoldan," dedim ağlayarak. "Evet. Öğrendiğimde deliyece düştüm. Otobüs durağında kadınları konuşurken duydum. İlk o zaman haberim oldu. Jimmy'nin evine koştum ve onunla yüzleştim ama eğer herhangi birine bir şey söylersem Holloway işahnevine gideceğimi söyledi. Ben de ona inandım ve sessiz kaldım."

"Bunca yıl boyunca sessiz kaldın?"

"Evet. Cesaretsizlikten ve korkudan dolayı. Sonra, altı hafta önce nihayet yürekli davranmaya karar verdim. Seni bulacak ve gerçekleri söyleyecektim. Ama çok zor oldu, David."

Sıcak bir damla gözyaşı yanağımdan yılan gibi süzülerek indi ve dudakımın köşesinden tuzlu bir tat bırakarak ağzımdan içeri girdi.

"Hâlâ korktuğun için mi?"

"Evet ama daha da önemlisi sana karşı hissettiklerim yüzünden. Olduğumdan da beter bir hâle düştüm. Sana söylemeye çalıştığım her sefer, kelimeler dudaklarımda takıldı kaldı."

David artık yüzüme bakmıyordu. Denize döküldü gözlerini, sanki söylediklerim etkisini yeni gösteriyormuş gibi yavaşça kırıştıyordu. "Demek ki oyun değildi," dedi kısıp bir sesle.

"Hayır."

"Gerçekten de bana itiraf etmek istediğin korkunç bir şey varmış."

Başımı salladım. "Sana kaç sefer söylemeye çalıştım ama cesaretimi yitirdim hep. Sen de ipi yakaya vurdukça iyice zorlaştı."

Bir süre sessiz kaldı. Sonra bana döndü ve yüzünde tarifsiz mümkün olmayan bir hüzünle gözlerime baktı.

"Kim olduğunu bilmiyorum," dedi. "Bildiğimi sanıyordum ama bilmiyorum. Seni tanıyamıyorum. Şu anda benim için bir yabancı gibisin." Kalbim sıkıştı. "Söylediğin yalanlar," diye devam etti. "McNaughton'ları beni nasıl tanıdığına dair attuğun yalanlar, benimle tanışmak için altı hafta önce kurduğun tertibah... Ama Lily seni ele verdi, değil mi? Geçen hafta sonu. Hayvanat bahçesinde karşına çıkınca fena zorlanmışımdır. Fotoğraflarımı çekmemin onun değil senin fikrin olduğunu ağızından kaçırıldı." Başımı salladım. "Hâlbuki *Guardian*'da gürdüğüün fotoğrafımı çok beğendiğin için olduğunu söylemiştin. Fakar doğru değildi bu. Değil mi?"

"Doğruydı," diye karşı çıktım. "Fotoğraflarımı çok beğeniyorum. Ama Lily'den ipi sana vermesini istememin sebebi, Bill McNaughton'un senin fotoğrafçı olduğunu öğrenmemdi. Fotoğrafçılar Birliği'nden seni araştırıp tanımak için bir yol aradım. Derken Lily bana bir senar mındı."

Başımı tekrar iki yana salladı.

"Vay canına. Sanki sinsice takip edilmiş gibi hissediyorum! Adeta, evet, adeta avlanmış gibiyim. Avlanıp ele geçi-

rilmiş gibi." Midem bulanıyordu. "İlk tanıştığımızda öyle tuhaf davranmana şaşmamalı," diye devam etti. "Şimdi anlıyorum. Yapıkların yüzünden öyleydin. Nerede büyüdüğüme, babamın nerede çalıştığına dair o saçma soruları o yüzden sordun."

"Telefonda sen olduğundan emin olamadım. Akşamın yüzünden aradığımı David White olmadığını düşündüm. Sonra çıkageldin ve anında sen olduğunu anladım."

"Yara izlerim sayesinde."

"Evet," diye cevapladım sefil bir hâlde. Dizlerinin üstüne sırtıki yerleştirdiği ellerine baktım. Sanki kendini acıya karşı korumaya çalışıyor gibiydi. "Öyle büyük bir şok geçirdim ki. Ama öyle saçma davranmamın bir sebebi de, daha o ilk dakikalarda dahi senden çok hoşlanmış olmamdı. Sanki bir girdaba kapılmış gidiyordum."

"Bira davetin de o yüzden miydi?"

"Evet. Çünkü hemen o anda ve orada söylemek istedim. Ama sonrasında böyle bir konuşmaya nasıl girişeceğimi bilemediğimden seni görmek için bir bahane yaratarak tekrar aramaya karar verdim. Fakat beni sen aradın. Sonra da yemeğe çıktık."

"Yemeğe çıktık," diye tekrarladı. Gözlerinin yaşla dolduğunu görüp yok oldum. "Yemeğe çıktık ve öyle güzel bir gece geçirdik ki."

"Evet," dedim. Boğazım çok acıyordu. "Öyle oldu."

"Ancak kim olduğunu bilmiyordum..." dedi çatallanmış bir sesle. Dudakları titriyordu.

"Hayır, bilmiyordun. Sana o gece söylemeye niyetlenmişim ama restoranda imkânsızdı. Sonra karanlık odada denedim ama yapamadım işte. Hem istiyordum, hem de is-

remiyordum. Çünkü senden çok hoşlanıyordum. Cesaretimi toplayamadım. Yine."

"Çok komik," diye mırıldandı ve yutkundu. "Başıma gelenlere gösterdiğin alaka beni derinden sarmıştı. Gösterdiğin şefkat içime işlemişti. Sanki bizzat etkilenmiş gibiydin. Şimdi anlıyorum ki aynen öyle olmuş. Ama sandığım sebeplerle değil. Ne kadar da ironik," diye ekledi acı dolu bir sesle. "Böyle merhametli biri olmanı bana çok sevimli gelmişti. Meğerse pişmanlıktanmış."

"Evet, pişmanlıktandı. Başına gelenleri gözleriyle görmek benim için korkunç oldu. Hele de oynadığım rolü düşününce."

"Ah," dedi başını sallayarak. "Yapan kişiye karşı ne tavır takınacağıma dair sorduğun soruları şimdi anlıyorum. Ne garip," dedi sevilimsiz bir ifadeyle. "O kişiyle tanışmak isteyeceğini söylemiştim sana. Yüz yüze gelmek isteyeceğimi." Bana döndü. "Meğerse en başından beri yüz yüzeymişiz." Tekrar ufka baktı. "Bir de o kişiyi affedip affedemeyeceğini öğrenmek istemiştin. Çünkü, şimdi anlıyorum ki, cevabı seni bizzat ilgilendiriyormuş."

"Evet, doğru. İstedim. Beni affedebileceğini duymak istedim. Çünkü sana aşık olduğumu biliyordum."

"Biliyor muydun. Miranda?"

"Evet."

"Emin misin?"

"Elbette eminim."

"Fakat ben doğru olduğunu inanmıyorum."

"Doğru!"

"Hayır, sen pişmanlık hissiyle aklı birbirine karıştırmıyorsun. Birkaç haftadır bana karşı hissettiklerin in sebebi bu. Bana

verdiğin zarar karşılamak istedin. Bunun aşk olmadığına gayet eminim."

"Hayır, aşk bu."

"Nereden biliyorsun?"

"Biliyorum işte."

"Ama nereden?"

"Çünkü, dün Amberley kilisesindeki mezarlığı dolayırken birdenbire seninle beraber gömülmek istediğimi anladım. İşte buradan biliyorum! Bana inanmalısın. David."

"Hayır," dedi içini çekerek. "İşte burada yanılıyorsun. Sana *inanmamın* falan gerekmiyor."

"Ama söylediğim *doğru*."

"Nasıl bilebilirim ki bunu? Belli ki aldatmaca konusunda tam bir uzmansın."

"Aslına bakarsan *değilim*."

"Evet, öylesin. Çevirdiğin dolaplara bak!"

"Yapmam gerektiği için yaptım. Seni bulabilmek, seni tanıyabilmek için. Ama aslında öyle biri *değilim*. Ama, evet, dışarıdan *iyi görünümediğini biliyorum*. Seni yanlış yönlendirdim."

"Kesinlikle. Şu noktaya gelene kadar bir dizel yalan söyledin, Miranda. Neredeyse sana acıyacağım. Devam ettirmek zorunda kalmak, açığa çıkmasını önlemeye uğraşmak... Ne kadar da yorulmuşsundur. Fakat bu da beni başka bir yere getiriyor -ki bu hepteninden daha önemli- o da şu. Videonun hakikaten video olmadığına bilmediğinden nasıl emin olacağız?"

Bir anda bur. kesim. "Çünkü *doğru* söylüyorum. Kesinlikle hiçbir fikrim yoktu. Eğer olsaydı, ne kadar abayı yakmış olursam olayım, hayatta teslim etmezdim onu."

"Belki de kendi kendini böyle ikna etmişsiniz."

"Hayır, gerçek bu. Jimmy'nin söylediklerine inandım. Aksi için bir sebep yoktu. Daha önce şiddete başvurduğu hiç olmamıştı."

"Ama aynen de bunu söyleyecektin zaten," dedi. "Öyle değil mi?" Çaresizce yüzüne baktım. "Nasıl emin olacağımı? Senin ve şu... Jimmy'nin kendi saçma nedenleriniz için babamı birlikte hedef almış olmanız gayet olası. Şimdi on altı yıl geçtikten sonra kendini saf bir esayi gibi göstermek için yanıp tutuşuyorsun."

"Ama aynen de öyleydimi Jimmy'nin paketi benim teslim etmemi istemesinin nedeni de o. Çünkü kendisi teslim edemeyecek kadar korkaktı."

David yüzüme bakıp sonra tekrar denize döndü ve düşünceli bir edayla gözlerini karpıştırdı. "Kapıya sabah erken saatlerde bırakılmıştı. Demek ki görülmekten korkmuşsun."

"Tabii ki. Hayvan hakları propagandası içeren bir kaset tesliminden dolayı mahkemeye çıkmak istemiyordum. İçinde de bu var sanıyordum işte. Bunun bir nevi taciz olduğunun farkındaydım. Ancak laboratuvar hayvanlarına yapılanlardan dolayı bu kadarını mazur görmüştüm ve Jimmy'nin babam hakkındaki yalanlarına inanmıştım."

"Yani suif kaseti getirmek için erken kalktın, öyle mi?"

"Hayır, ben... Hayır." İçimi çektim. "Öyle olmadı. Ben... Jimmy'ye aşıkım. Sana söylemişim bunu. O gece, mart ayının o gecesinde, Jimmy'nin Doğu Sokağı'ndaki evindeydim ve biz o gece ilk defa..."

"Bu deraya girmesen," diye homurdandı.

"Benim için büyük bir olaydı," diye mırıldandım. "Daha önce kimseyle birlikte olmamıştım ve Jimmy'ye sızıldık"

derecede aşkıttım. Bana aşkını ispatladığını düşünüyordum. O gece onda kaldım ama annem odamda olmadığını fark eder diye içim içimi yiyordu. O kalkmadan eve gitmeliydim. Kardeşlerimi uyandırmak için kendisi de erken kalkıyordu. Jimmy'nin evinden beşe çeyrek kala ayrıldım. Tam çıkarken antredeki komodinden bu paketi verdi bana. Şimdi düşününce, o paketin bir süredir orada öylece durduğunu hatırlıyorum. Neyse, paketi verdi ve Profesör White'in kapısına bırakmamı söyledi. Neden benden yapmamı istediğini sordüğumdayta, West Yolu'nun yolumun üstünde olduğunu söyledi. Doğruydı, ben de kabul ettim."

"İçinde ne olduğunu sormadın mı?"

"Sordum. Maymunların deney için canlı kesilmesine karşı bir video olduğunu söyledi. Çünkü baban nörolojik deneyler yapıyormuş."

David ses çıkarmadan inleyerek başını iki yana salladı. "Ben de ona inandım. Üstelik Jimmy daha önce asla şiddete başvurmamıştı. Barışçıl biriydi. Hayvan hakları savunucusu bir kahramandı. Şiddet eylemlerini yerden yete vuruyordu. O yüzden kimse onun azılı bir aktivist olduğunu düşünmüyordu. Ondan şüphelenmemi gerektirecek bir neden yoktu. Hem onu etkilemek de istiyordum o yüzden kabul ettim ve paketi kapınıza bıraktım. Babana *sağlam bir sok* yaşatacağını söylemişti gerçi. Gerçi, sokla neyi kastettiğini, ancak ertesi gün öğrendim."

"Bisikletin vardı, değil mi?"

"Evet."

"Sütçünün gördüğü zayıf kuz sendin yanı?" Başını salladım. "Aman Tanrım," dedi. "Sendin. Sendin." Elini saçta gezdirdi. "Bana gerçeği sonunda söylediğin için teşekkür"

cederim. Ne kadar sürdü, Miranda? Altı hafta mı? Şimdi bir şey daha söylemeni istiyorum." Kalbini sıkıştı. "Jimmy kim?" Yüzüne baktı. "Kim o? Tam ismini ve ne iş yaptığını öğrenmek istiyorum. Yakınlarda karıştığını söylemişsin, dolayısıyla biliyor olmalısın."

"Söyleyemem," dedim sefil bir hâlde.

"Söyleyebilirsin."

"Evet, söyleyebilirim. Söyleyebilirdim. Ancak söylemek istemiyorum."

"Bilmeye hakkım var."

"Doğru ama benim de söylememe hakkım var. Bu konuda çok üzgünüm, David. Keşke söyleyebilseydim ama bu konu asla Jimmy hakkında değildi: benim hakkımdaydı. Jimmy'yi ispiyonlamak -ne kadar rezil biri olursa olsun- kendimi sinisi ve hatalı hissetmemi neden olacak. Ayrıca epini de taşıyorum ve böyle bir olay evliliğini sonlandırabiliriz. O günden beri kötü bir şey yapmadığına eminim. Kimseye karşı bir tehdit oluşturmuyor."

"Peki neden bunu yapı?"

"Keşke bilseydüm! Ama bilmiyorum işte. Asla sebebini açıklamadı. Sonrasında onu bir kere gördüm. Olayın ertesi günü. Kısa bir süre sonra Beethoven'dan ayrıldığı haberini aldım. Bir daha da temas geçmedik."

Havada asılı duran marnların keskin çılgınlığını dinleyerek bir süre öylece oturduk.

"Çok acayip," dedi David kısa bir süre sonra. "Sen ve ben aynı korkunç olayın iki farklı acımlayız."

"Evet," diye mırıldandım. "Öyleyiz. On altı yıldır seni çok düşündüm. Başına neler geldiğini, yaralanma ne kadar ciddi olduğunu hayal etmeye çalıştım. Tek bildiğim ertesi gün paze-

tede okuduklarımdan ibaretti. Berbat bir hâldeydim, David. Tüm olanlar korkunç bir çok etkisi yarattı üstümdede."

"Demek öyle diyorsun."

"Öyle diyorum çünkü doğru. Eskiden sana tüm hikâyeyi anlatıp özür dilediğim mektuplar yazardım. Ama sonrasında hep yıttardım çünkü polise gitmenden ve hayatımın mahvolmasından korkuyordum."

"Zavallı Miranda," dedi. "Zavallı Miranda..." Yüreğimde bir umut kıpırması oluştu. "Senin için çok üzülüyorum. Sahiden. Beiki dediklerin doğrudur." Omuzlarını silkeli. "Bilmiyorum. Tek bildiğim," ayağa kalktı, "yemek yemeyeceğimiz. Arabana gidebilir miyiz?"

"Neden?"

"Eşyalarımı almak istiyorum. Londra'ya trenle döneceğim."

"Ah, David, lütfen gitme. Dilediğin kadar konuşabilirsiniz. Lütfen böyle gitme. Şimdi olmaz."

"Söyleyecek bir şey kalmadı. Bana gerçeği anlatın. Seninle olmak istemiyorum, Miranda. Sorun yazarım değil. Hayatımda yarattığın etki bile değil. Gayet basit bir gerçek var ki o bomba babamı öldürmek içindi. Dolayısıyla, bombayı kapama birağan kadınıla ahbablık etmek istemediğim için beni affet." Çekertini aldı. "Şu anda senin hakkında çok farklı hissediyorum. Sana hiç güvenmiyorum. Satranç oynarken, stratejik düşünmenin güçlü yanlarından biri olmadığını söylemiştin ama bana öyle geliyor ki gayet de güçlü yanlarından biriymiş. Seni affedeyim diye beni kendine aşık etmek için oyun oynadığından bile şüpheleniyorum. Ama affetmiyorum. Her ne kadar sana aşık olmuş olsam da o hisler bir başkasına karşıydı. Sen olduğunu sandığım kişiye. Cildip çantalarımı alabilir miyiz?" dedi sakın bir sesle.

Arabaya kadar sessizce yürüdük. Bagajı açtım, kamera çantasını, valizini ve tripodunu aldı. Sonra arkasını dönüp uzaklaştı. Gözden uzaklaşana, bir noktaya dönüşene kadar orada durdum ve izledim. Sonunda tamamen kayboldu.



On Üçüncü Bölüm

Londra'ya döndüğümde, Daisy'ye, "Keşke kuzaydı," dedim ağlayarak. "Ama kızamayacak kadar şaşırmıştım."

"Zavallı Miranda," dedi. "Daha iyi karşılayacağını sanmıştım."

"Of, Tanrım. Öyle büyük bir şey ki bu. Nasıl tepki vereceğini hiç hayal edememişim. Başa çıkabileceğini umuyordum ama çıkamadı işte."

"O gidince ne yaptın?"

"Bir saat kadar arabada oturup ağladım. Sonra annemi görmeye gittim."

"Ona söylemedin, değil mi?"

"Hayır. Üzgün olduğumu gördü ama Alexander yüzünden olduğunu sandı; ben de horradım. Babam da oradaydı."

"Gerçekten mi?"

"Yemek yiyorlardı."

"Yüce Tanrım!"

"Sorma," dedim hıçkırıklarım dinirken. "Gayet medenilerdi. Yalnız lamalarla ilgili çalın bir fikre kapıldılar. Saçma sapkın bir şey."

"Neymiş o?"

Gözlerini sildim. "Sahiden çok çılgın. Anlatmaya bile utanıyorsun. Her neyse, ikisi bu fikri tartışmakta meşgullerdi. Bir saat kadar kaldıktan sonra Londra'ya döndüm."

"David'den mesaj falan yok muydu?"

"Hayır ama olmayacağını biliyordum zaten."

"Eee, ne yapacaksın şimdi?"

Ne yapacağımı?

"Keşke bilseydim, Daisy. Berbar hissediyorum."

"Ne yapmak istiyorsun?"

"David'i doğruya söylediğime dair ikna etmek istiyorum. Fakat bu imkânsız. Zira insanları kandıran ve aldatan biri olduğumu düşünüyor. Eh, ikisini de yaptım."

"Yapman gerektiği için."

"Biliyorum ama normalde de böyle olduğunu düşündüğün çok açık."

"Seni iyi tanııyordı öyle olmadığını biliirdi."

"Sorun da o ya işte. Tanışah daha iki ay olmadı. Gerçekleri ona daha önce söyleyemezdim, Daisy. Denedim ama yapamadım. Şimdiyse her şey allak bullak oldu. Ona karşı hissettiklerimi de saklı tutmadığını söyledi. Ona göre benimki aşk değil, pişmanlıkmuş."

Daisy tereddütte kaldı.

"İçinde doğruluk payı var mı?"

"Hayır. Ona aşık oldum çünkü aşık oldum işte. Videdan azabından aşk doğmaz. Dargınlık doğar."

"Doğru. Muhtemelen Jimmy'nin kim olduğunu öğrenmek istemiştir."

"Evet ama söylemedim. Jimmy ne kadar alçak biri olursa olsun, kim olduğunu söylemek bana doğru gelmedi. Her

hâlikârda. tüm bunların arasında benim için Jimmy tamamen ilgisiz kalıyor."

"Ama David için ilgisiz değil."

İçimi çektim. "Biliyorum ama başka bir yolu yok. Tabii David, Jimmy'nin neden bunu yaptığını da bilmek istedi. Cevap verebilmeyi çok istedim ama veremedim. Çünkü kendim de bilmiyorum."

"O zaman öğrenmelisin. Çünkü David'e en azından o kadının söyleyebilirden ona yardımı dokunacaktır. Şu anda kendini berbat hissediyor olmalı, Miranda."

"Hissediyor. Korkunç hissediyor. Hatta ağladı, Daisy. Ağladı." Boğazım yanıyordu.

"Eh, şaşırmadım. Olanlar tekrar önüne çıktı ama yine elinde bir şey yok. Yani bir sonuca ulaşmadığı hâlde aynı acıları tekrar yaşıyor. Artı, senin de dâhil olduğunu bilmenin ızdırabı. Jimmy'nin neden bunu yaptığını öğrenmelisin," diye üretti.

"Nasıl yapacağım bunu?"

"Eer, sor."

"Ne? Jimmy'ye mi sorayım? Bu kadar mı yani?"

"Evet."

"Söylemez ki. Onun için çok tehlikeli."

"Söylememesi de aynı derocede tehlikeli."

"Ne demek bu?"

"Yani, onu tehdit edebilirsin diyorum. Edemez misin?"

Yüzüne baktıkaldım.

"Ne?"

"Dinle, Miranda, Jimmy kötü bir adam olabilir de olmayabilir de. Ancak on altı yıl önce çok kötü bir şey yaptı ve seni de bu işe buluşturdı. Sana en azından bir açıklama borçlu.

Sana tavsiyem, onunla görüşmeyi talep et ve sonra da ona David'e itiraf ettiğini anlar."

"Kesinlikle küplere biter."

"Evet, binecektir. Bunca zaman boyunca sessiz kalacağına bel bağladım. Şimdiyse haşını kıldın. David'e ismini vermediğini söyle. Sonra da, eğer neden yapıpını açıklarsa ismini ada vermeyeceğini söyle."

"Ama buna şantaj denir, Daisy."

"Evet!"

O gece oturup David'e Brighton'da söylediğim her şeyi tekrar eden bir mektup yazdım. Mektubu gönderdikten sonra da Daisy'nin tavsiyesine uymaya karar verdim. Gidip Jimmy'yi görecektim. Hemen ertesi gün. Önceden aramayacaktım. Direkt Avazı Kamarası'na gidecektim. Sonuçta kamuya açık bir yerdi. Ne kadar sürense sürsün, lobide oturup bekleyecektim. Parlamento yaz dönemi için ara vermiş olsa da milletvekilleri hâlâ çalışıyorlardı. Hem Jimmy lüksüydü; aylıklık etmezdi. Peki ya burada değilse? İnternet sitesine bakarsın. Ağustosun on altısından itibaren İskoçya'da tatilde olacağı yazıyordu. O hâlde ofisinde kalan işleriyle uğraşıyor olmalıydı. Peki ya Herman? Onu yanında götüremedim. Saarlence yalnız da bırakamazdım. O yüzden Daisy'yi aradım, o da yanında işe götürmeyi kabul etti.

"Yarın erkenden ofise olacağım. Dolunda getir. Bu iş yapışın için çok mutluyum. Miranda," dedi. "Sadece David'in değil, senin de bilmeğe ihtiyacın var."

Evet, diye düşündüm acınacak bir hâlde. *Bilmeğe ihtiyacım var.*

Ertesi sabah erkenden kalktım. Şık bir şeyler giyindim ve sonra Herman ile köprü'nün üstünden yürüyüp 'Tottenham Court Caddesi'ne giden metroya bindim.

Daisy beni resepsiyonda karşıladı.

"Tanrım, çok solgun görünüyorsun. Hile uyumadın mı?" Başımı iki yana salladım. Herman'ın tuşmasını uzatım, o da elime bir şey tutuşturdu.

"Şunu çantana koy," dedi sessizce. "Çok işine yarayacak. Kullanması çok kolay. Hem ne olduğu da anlaşılmıyor."

Ağzım açık kaldı. "Yasa dışı değil mi bu?"

"Tam olarak emin değilim," diye fısıldadı. "Ama insanlara bombalı mektup göndermek kesinlikle yasa dışı! Jimmy seninde görüşmeyi reddedebilir," diye devam etti. "Ama eğer kabul ederse, konuşmanızı kaydetmenin işine yarayabileceğini düşündüm. Şöylemeye ikna etmek için, onu karşında dize getirmen gereken koca bir köpekmiş gibi hayal et. Gerekirse yanına bir gazete rufosu da al. Bol şans!" Sonra bana sarıklı ve ben de oradan ayrıldım.

"Charing Cross'a kadar metroyla gittikten sonra Westminster'a doğru Whitehall'dan aşağı yürüdüm. Big Ben'i gördüğüm anda saatin dokuz buçuğu vurduğunu da duydum. Kalbim hızla zızmaya başladı. Korkudan karnıma ağrılar geliyordu ve David'i düşündükçe kendimi berbar hissediyordum. Ama bunu yapmalıydım. Onun için yapmalıydım. St Stephen's Katedrali'nin önündeki turist kalabalığının arasından titreyen dizlerimle kendime yol açarak ilerledim.

"Kimi ziyaret edecektiniz?" diye sordu kapıdaki güvenlik görevlisi.

"James Mulholland."

"Sizi bekliyor muydu?"

"Evet," diye yalan söyledim.

"Lütfen ceplerinizi boşaltın ve çantanızı yürüyen banda koyun."

Metal dedektöründen geçerken minik kayıt cihazını et-
randa gayet net görebiliyordum ama kimse rahatsız olmaya
benzemiyordu. Çantamı aldım ve arın, yahu tızlı yoldan
Westminster Salonu'nu geçerek merkez binaya doğru yürü-
meye koyuldum.

"James Mulholland'la görüşmek istiyordum," dedim clau-
den geldiğince özgüvenli durmaya çalışarak. Gerçi dizlerim
tir tir titriyordu.

"Randevunuz var mıydı?" diye sordu görevli.

"Evet."

"İsminiz nedir?" Söyledim. "Lütfen bekleyin." Dâhili na-
maradan aradı ama açan olmadı. "Telesekretere dönün. Lütfen
biraz bekleyin. Birkaç dakika sonra tekrar deneyeceğim."

On beş dakika sonra görevli tekrar ararken yanıma girim.
Bu sefer telefon açıldı.

"Sekreterinin dediğine göre randevunuza dair bir kayıt
yokmuş."

"Kendisiyle görüşebilir miyim lütfen?" Telefonu ızarttı.

"Bay Mulholland on buçuğa kadar yerinde olmayacak,"
dedi kadın. "Zaten ajandada isminizi göremodim. Neyle ilgili
olduğunu sorabilir miyim?"

"Sussex Üniversitesi ile ilgili," dedim. "Bay Mulholland
size söylemeyi unumuş olmalı. Miranda Sweet'in, Sussex
Üniversitesi biyokimya bölümü ile ilgili acilen görüşmek iste-
diği söylerseniz hatırlayacaktır."

"Olur, öyle yaparım. Ancak bugün çok meşgul. Sizi gör-
meye karar verince ararım."

"Teşekkür ederim," diyerek rahat bir nefes verdim.

Beklerken sekizgen şeklinde lobiye ve süslemeli tavanına göz gezdirdim. Yabancı öğrenci gruplarıyla beraber, mozaik zeminleri cilalayan işçiler de vardı. Saat onu kırk beş geçe hâlâ ses çıkmamıştı. On birli on geçe isminin söylendiğini duydum.

"Bayan Sweet," dedi görevli tekrar. Yanına koşturdum. "Lütfen isminizi ve gerekli bilgileri şuraya yazın. Sonra size Bay Mulholland'ın ofisine kadar eşlik edecekler." Hafiften ürten cümle ismiimi yazdım. Sonra başka bir görevlinin peşinden yeşil halılı uzun bir koridor boyunca yürüdüm. Oç kat merdiven çıktuktan sonra üstünde Jimmy'nin isminin yazıldığı olduğu ağır, meşe ağacından bir kapının önünde duruyordum. Kapıyı tıklayıp içeri girdim.

Ellili yaşlarında, hoş görünümülü bir kadın olan sekreteri karşımda bir masada oturuyordu. İçerideki ofiste ise telefonun başında olan Jimmy vardı.

"Evet," dediğini duydum içeriden. "Resmi müfredata eklenmesi gerektiğine kanlıyorum. Elbette." Odada olduğunu görünce kibarcı konuşmasını bağladı. Bana doğru kasıla kasıla yürürken sakın ve kendine hakim görünüyordu. Yine de daha önceden de fark ettiğim o huzursuz kıpırtıların farkındaydım.

"Merhaba, Miranda," dedi keyifli bir sesle. "Seni görmek ne güzel. Bir fincan kahve ister misin?"

"Evet, lütfen." Odaya şöyle bir göz attım. Üstlerinde "Seviye A", "Orta Öğretim Sertifikasyonu", "Tefiş Kurulu", ve "Standartlar" yazan dosyalar vardı. Duvarda bir iki adet güzel manzara resmi asılıydı; masanın üstündeyse zarif bir saate evlerinde gördüğümle aynı düğün fotoğrafı duruyordu.

"Ben de bir kahve alabilir miyim, Sarah?" diye seslendi sekreterine. "Hatta," dedi kadın kahveyi koyarken. "bir iyilik yapıp bir yerlerden sandviç de bulabilir misin? Sabah kahvaltısını atladım da."

"Elbette," dedi kadın benim fincanımı uzatırken. "Neli olsun?"

"Ne olursa. Fark etmez." On sterlinlik bir banknot uzattıktan sonra beni içeri, masasının tam karşısındaki kırmızı, deri koltuğa oturmam üzere davet etti. Kapı kapanana kadar bekledi. Sonra ifadesi sertleşti. "Pekâlâ," dedi. "Ne hâl etmeye geldin?" Fincanı elimden bırakım. Kahve içmek istemiyordum.

"David White'a söyledim." Jimmy'nin gri gözleri bir anlığına kocaman açıldı, sonra ağzı ince bir çizgi hâlini aldı. "Ona söyledim," diye tekrarladım. "Biliyor."

"Seni küçük aptal sürüttük," dedi kısık sesle. Başını şaşkınlık ve öfke içinde iki yana salladı. "Ne bok yemeye yaptın bunu?"

"Gayet basit bir nedenden dolayı. On alı senedit kendimi berbat hissediyorum."

"Bu işin peşini bırakmalıydım. Sana şölende söylemiştim."

"Biliyorum ama senden emir almıyorum. Hatamı düzeltmek istedim. Bunu hep istemişim. O yüzden David'i arayıp bulmaya karar verdim."

"Gidip adamı aradın mı bir de?" dedi afallamış bir hâlde.

"Evet."

"Yani, bitip kapanmış bir konuyu kasten ve bilerek mi karıştırdın?"

"Benim için bitip kapanmadı."

"Bu iş ortaya çıkarsa kendine ve bana vereceği zararın farkında mısın?"

"Başımı salladım. "Evet, gayet iyi farkındayım."

Ayağa kalktı ve pencereye doğru yürüdü. Jaluzinin aralıklarından dışarı bakarken çenesinin kaşılıp gevşediğini görebiliyordum. "Para mı istiyorsun, Miranda? Bu mudur?" diye sordu.

"Terbiyesizlik etme."

Dönüp gözlerini üstüme dikti. "Ne istiyorsun o zaman? Böyle gereksiz yere geçmişi karıştırmamanın manası ne? Yoksa beni mahvetmeyi mi amaçlıyorsun?"

"Nedeni bu değil. Tek istediğim David için adalet. O gün senin yüzünden hayatı altüst oldu. Ellerine her baktığında o günü anımsıyor."

Bir anlık bir sessizlik sırasında Jimmy yutkundu. "Ona ismimi verdin mi?" Yüzüne bakmakla yetindim. Onu bekletirken yaşadığı gerilimin tadını çıkardım. "Verdin mi?" diye sordu tekrar. Küstah ve kızgın bir bakış artı ancak bir yandan da yerinde huzursuzca kıpırdanıyordu.

"Hayır." İçine su serpildiği suratından belliydi. "Sordu. elbette ama şimdilik söylememeye karar verdim."

"Söyleme! Dediğim gibi, çenesi sıkı tut!"

"Ona söyledim şu," diye devam ettim sakin bir sesle, "videoyu kendim teslim ettiğim hâlde, aslen ne olduğuna dair en ufak bir fikrim dahi olmadığı. Ve bu kesinlikle doğru, değil mi?" Yine bir sessizlik oldu.

"Evet," diye kabul etti. "Doğru." Minik kayıt cihazının titreşimlerinin farkındaydım ve doğru düzgün çalışması için dua ediyordum.

"Beni kandırıp adli bir suça ortak ettin. David veya babası veya annesi veya ağabeyi ölebilirdi. Şimdi sana nedenini soruyorum. Eğer sebebi söylemezsen o zaman sana yemin ederim.

David'e gerçek ismini vereceğim ve kim olduğunu söyleyeceğim. Sekreterin dönene kadar üç dakikan var, Jimmy. Derhâl söze başlamanı öneririm."

"Bana Jimmy demeyi keser misin? Adım James!" diye patladı. "Şimdi güvenliği çağırıp seni atacağım."

"Eğer bunu yaparsan ben de basına giderim."

"Böyle bir haberi basamazlar."

"Niyeymiş o?"

"Hakaret davası açarım da ondan. Gücüm de yeter. Miranda ve kazanırım."

"Ama adın lekelenir, Jimmy. Ömrünün sonuna dek yakını bırakmazlar."

"Senin sözüne karşılık benimki. Bana sınırkları çok bir kadın. Ki bu kadın hayvan hakları cephesindeki maceraları yüzünden polis tarafından biliniyordu da. Kimse bana inanmaz, Miranda," diye ekledi yumuşak bir sesle. "Ama kendini mahvedersin. Bu arada, tüm mektuplarını sakladım."

Kalbim sıkıştı. "Saklamış olabileceğini tahmin etmişim."

"Bir gün başıma bela açabileceğini düşünmüştüm. Tahminim de tuttu. O mektuplar bana karşı saplantının olduğunu ispatlar."

"Evet, öyleydi, maalesef."

"Benimle tekrar karışlaştın, çok başarılı olduğumu ve mutlu bir evliliğim olduğunu gördün, o yüzden intikam almaya karar verdin. Avukatım seninle ilgili bittirdiğinde seni aynen böyle görecekler. Kendini uygun bir adamı mahvetmeye adanmış yaralı ve reddedilmiş bir kadın."

"Nasil görüneceğim umurumda değil. Umurumda olan tek şey David'in gerçeği bilmesi. O yüzden bana söylemeni istiyorum. Söylemezsen hemen şimdi onu cep telefonumla arar

ve ismini veririm." Telefonu çantamdan çıkardım. "Kimliğini öğrendiği anda polise gidecektir. O zaman da kendini muazzam bir kamu davasının içinde bulursun. David yaralanan elleri için senden tazminat alma hakkına sahip ve bu hakkını arayabilir."

Jimmy'nin yüzü griye döndü. "Senin de itibarın kalmayacak," diye mırıldandı. "Televizyon kariyerin bitecek."

"Biliyorum ama bu riski göze aldım."

"Anlamıyorum," diye sızlandı. "Ne diye gidip aradın ki bu herifi?"

"Açıkladım ya. Daha fazla bu pişmanlık hissiyle yaşamak istemiyorum. İki dakika içinde Derek White'ı neden hedef aldığını söylemezsen, Jimmy, hemen şimdi David'i arayacağım."

"Sana adım James dedim," dedi ıslayarak. "James Mulholland. Anladın mı?"

"Kusura bakma. Seni tanıdığım zaman sadece Jimmy Smith'ün, o yüzden yeni adını hatırlamam güç. Daha da önemlisi, şiddet eylemlerini kınayan bir hayvan hakları aktivistiydin sen. Gerçi, şimdi düşünüyorum da... Ne söylediğini hatırlıyorum. Şiddetin kabul edilemeyeceğini çünkü *hayvan hakları hareketini kamuoyuna kötü tanıttığını*, söyledin. İlginçtir ki, hatalı bulduğum için değildi. Yine de, o gün yaptığın gibi bir şeyi senden hiç beklemezdim. Belki daha önceden de yapmıştın."

"Hayır," dedi azık suratla. Tekrar oturdu. "Yapmamıştım."

"Niye o zaman?" Yanak kasları seğirdi. "Neden Derek White'ı öldürmeye çalıştın?"

"Onu öldürmeye çalışmamıştım," diye inledi. Kafası yavaşça omuzlarının arasına çöküyordu. "Ben sadece," omuzla-

rını salktı, "ona bir şok yaşatmak istemişim. Bok gibi davranıyordu bana."

"Öyle mi?"

"Evet," dedi kızgınlıkla. "Öyle."

Gerçekleri duymak üzere olduğumu sezince kollarındaki bütün tüyler diken diken oldu. "Ne yaptın sana?" diye sordum, yumuşak neredeyse anlayışlı bir sesle.

"Of, bir sürü şey," diye yanıtladı. "Bir sürü," diye tekrarladı sıkı sıkı dişlerinin arasından. Başını iki yana salladı. "O olmasaydı ben..." Kendini durdurdu ve burnundan derin bir nefes aldı.

"O olmasaydı ne?" Sastırık taktiklerinin fena hâlde ayırdına vardığım kısa bir süre boyunca sessiz kaldık.

"Bana takınıştı," diye devam etti Jimmy yüzünü ekşiterek. "Resmen bana takınıştı." Cam acı acı bantlara gömülükten benim orada olduğumu unutmış gibiydi. "White beni hiç sevmeydi. Hatta benden nefret ediydi. Bunu en baştan belli etmişti."

"Onun öğrencisi miydin yoksa?" diye sordum. "Hiç bilmiyordum."

Başını salladı. "Mikrobiyoloji dersindeydim. Ne yaparsam yapayım onun için yeterince iyi değildi," dedi rükürür gibi. "Ne kadar çok çalışırsan çalışırsan notların hep düşüktü. Son senemde beni resmen bıraktı. Resmen. Neden biliyor musun? Çünkü beni sevmiyordu. Şikâyetçi olmalıydım. Çünkü o olmasaydı her şey çok güzel olacaktı. Hatta şey bile olacaktım." Aniden kendini toplar gibi oldu.

"Ne bile?"

"Of, buş ver," diye mırıldandı. "Amacım ona ciddi bir zarar vermek değildi. Sadece şöyle bir havaya sıçratayım istemiş-

tim. Kuruda haval fişek vardı sadece. "Haval fişekle birazcık sodyum nitrat. Anlaşılan şiddetini hesaplayamamışım. Sonra olanları duydum ve evet..." omuzlarını silkti, "sonuçları üzücüydü."

Güldüm. "Gerry Adams' gibi konuştun."

"Dinle. amacım kimseyi incitmek değildi."

"David White'in elleri için toplamda on üç ayrı ameliyat geçirmesi gerekli. Sol eli için beş, sağ eli için sekiz. Tıp okuduğu Cambridge Üniversite'sinden ayrılmak zorunda kaldı. Yıllarca bu olayın anısıyla yaşadı. Ona yaptıklarının fiziksel ve duygusal yaralarını ömür boyu taşıyacak."

Jimmy irkildi. "Ona ismini verme. Miranda. Lütfen, yapma. Buna gerek yok."

Yüzüne baktım. "Tamam, vermeyeceğim. Ancak beni dava etmeye karar verirse -ki böyle bir ihtimal mevcut- o zaman yeminli ifade verirken seni de söylemek zorunda kalırım. Bunu bilmelisin."

Jimmy küçük bir çocuk gibi yalnız ve kayıp göründü bir anda.

"Hep korkmuştum bundan," dedi sessizce. "Yıllardır."

"Korkuğuna eminim. Yine de nihayet bana gerçeği söylediğin için teşekkürler."

O sırada kapı açıldı ve Jimmy'nin sekreteri elinde bir kese kâğıdıyla içeri girdi.

"Yumurtalı aldım, olur mu? Olur mu?" diye sordu. "Yumurtalı?"

Kadın kese kâğıdını uzarırken Jimmy ümitsizce başını salladı. "Evet," diye fısıldadı. "Olur."

* İrlanda'daki Sino Filin partisinin lideri. Bir dönem BBC televizyonunda Gerry Adams'ın aidi demagoguunu yayınlamasına yasaklanmıştı. Ç. N

"Vakit ayırdığın için teşekkür ederim," dedim ayağa kalkarken. "Çok faydalı bir görüşme oldu. Merak etme -James-, yolu kendim bulabilirim."

Lobiye geri yürürken içimde tarifsiz bir coşku vardı. Nihayet gerçeği biliyordum. David'e anlatabilecektim ve bana geri dönmesini sağlayamazsam bile en azından anlamasını sağlayabilirdim.

Çıkışımda saat on biri kırk geçiyordu bile. Daisy'nin ofisine geldiğimdeyse yarım olmuştu. Çabucak bir öğle yemeği yemeye karar verdik. Odasının kapısını kapadı. Sandviçlerimizi yerken ona kayıt cihazından parça parça konuştuklarımızı dinlettim. Alet sadece kaydetmekle kalmamıştı. Sesler gayet net çıkıyordu.

Daisy, "Öğrenci intikamıymış olay ya!," dedi bana bir şişe su uzatırken. Üstünde ruhaf etiketleri olan dosyalarına göz attım: *Kınalık Dete*, *Düğün Helikopterleri*, *Alplerde Harikalar Diyarı* ve *Moulin Rouge*.

"Öğrenci intikamı; ama ne için?"

"Mikrobiyolojiden kaldığı için belli ki."

"İşte orasını anlamıyorum. Jimmy derslerinden kalmadı ki."

"Ne demek o?" Elini peçetesine sildi.

"Birinci oldu."

"Öyle mi?"

"Evet, biyokimya bölümünün birinciydi. Ne diye David'in babasının peşine düştü ki?" Daisy en az benim kadar şaşkın yüzüme bakıyordu. Sonra birden gülümseyiverdi.

"Neden olduğunu biliyorum," dedi.

"Neden?"

"Doğru değil de ondan."

Yüzüne baktım. Hiç aklıma gelmemişti. "Ama doğru olduğuna çok eminim. İnternet sitesinde yazıyor. Yalan olsaydı böyle bir iddiada bulunamazdı."

"Öyle mi dersin? Ben pek emin değilim. Politikacıların çoğu yalan söyler."

"Ama birinci olmadığına hâlde birinci olduğunu söyleyerek büyük bir risk almaz mısın?"

Daisy omuzlarını silkeli. "Politikacılar her daim risk alırlar. Jeffrey Archer'ın gizlediklerini düşünsene. Zaten kimse okuldan ne derecede mezun olduğuna bakmıyor. Şüphesiz bu işten yıtacağını düşünmüştür."

"Galiba haklısın," dedim. "Evet... Jimmy de tam onu söylemek üzereydi galiba. Profesör White olmasaydı bir şey olacağını söyleyecekti ama kendini tuttu. Birinci olacaktı demek. Sanırım tam bunu söylemek üzereyken kendini durdurdu. Vay canına," dedim kahkaha atarak. Şu olaylara bakal! Şimdi rûm taşlar yerine oturdu."

"Acaba kaçınıcı oldu?" dedi Daisy düşünceli bir edayla.

"Bilmem ki."

"Omuma tanıştığın zaman ne demişti?"

"Bir şey dediğini hatırlamıyorum. Tek bildiğim bir önceki yaz mezun olduğuydu ve iş ararken bir süre daha Brighton'da kaldığıydı."

"O aralar ne iş yapmak istiyordu?"

* 1987 yılında *Daily Star* gazetesinde İngiliz milliyetçisi partinin önde gelenlerinden Lord Jeffrey Archer'ın bu edayıyla şüpheli olduğunu yazmış ve bu yüzden açılan uzmur davasında Archer'ın 500 bin sterlin ödemek zorunda bırakılmıştı. 2001 yılında, Jeffrey Archer'ın tahli ediliş yarak açılan uzmur işi bitmişti ve Lord Archer "Maddetmeyi reddetmek ve yalan ifade vermek" suçuyla hapis girdi. Aynı zamanda bir yazar olan Archer'ın edebiyat çevresinde kitapları da mevcuttur. Ç. N.

"Her işe baş vuruyordu. Yönetim danışmanlığı, BBC'nin stajyer programı. Dışişlerinin sınavına bile girmişti."

"Birinci sınıf kariyer hırslı varmış yani?"

"Evet, gerçi mülakatların yansıma çağrılmadı bile."

"Hayvan hakları mücadelesi yüzünden olmasın?"

"Sanımam, o her zaman kanunlara uyardı. Yerel gazetelere şiddetin doğru yol olmadığını dair demeçler verirdi. Hareketin kabul edilebilir yüzü gibiydi. Kendini iyi ifade eden ve çekici bir adamdı; salâş ve saldırgan biri değildi."

"O zaman notları düşük olduğundandır."

"Muhtemelen öyle, evet. İş bulması güçleştikçe bu konuda gergide içerenmiş ve profesörü suçlamak olmalı. Sonra da... bom! Derek White cezasını çeker. Daha doğrusu David çeker."

"Jimmy başlarda ne iş yapmış?"

"İnternetteki profilinde York'taki yerel bir radyodaki gazetecilik yaptığı yazıyordu. En azından beş sene yaptığını gibi görünüyor."

"Politikaya girmeyi planlamıyordu o hâlede?"

"Hayır, politikayı girmeyi planlasaydı, Derek White'ın ne kadar tiksiniirse tiksinsin, asla öyle bir işe kalkışmazdı. Zira çok riskli bir şeydi. Politik kariyeri Jack Straw'la röportaj yaptıktan sonra başladı sanırım. Parlamento araştırmacısı olarak iş teklifi almış, sonra da işler gelişmiş."

"Yani böyle korkunç bir ucu olmasına rağmen politikaya girmiş, ha? Vay canına," dedi nefes nefese. "Bir gün açığa çıkar diye hep dehşet içinde yazmıştı kesin."

"Evet, kendisi de itiraf etti bunu."

"Seni bir daha görmek için çok dua etmiş olmalı."

"Öldüğümü bile ummuştur."

Kaseti kayıt cihazından çıkardım, üstünü etiketledim ve dikkatlice çantama koydum.

"Sakın kaybetme," dedi Daisy.

"Kaybetmem."

"David'e dinletecek mısın?"

"Emin değilim."

"Ama doğruyu söylediğini ispatlar bu."

"Ama Jimmy ismini açık açık söyledi kasette. O yüzden dinletmek istemiyorum. Biraz düşünmeliyim." Cihazı geri verdim. "Teşekkürler, Daisy. Her şey için, teşekkürler."

"Benim için zevkti." Sandviç kâğıdını tortop edip çöp kurasına fırlattı.

"Jimmy'nin rezil olduğunu görmeyi çok isterdim."

"Sanırım ben de öyle. Ama orasının bana kalmadığını düşünüyorum. David'e bağlı her şey, Bakalım ne yapacak."

"Hâlâ ses yok değil mi ondan?"

Kalbim sıladı. "Hayır. Feki ses nasılsın?" diye sordum. Daisy bana bir tane Mars çikolatası uzattı, sonra da kendi çikolatasının kâğıdını açmaya başladı. "Lamalı bekârlığa veda partisinden ne haber? Annem çok hevesli."

"Heveslidir kesin ama ben emin değilim..."

"Parti yapmayacak mısın?"

"Sanırım," dedi kayıtsızca. Nişan yüzüğünü hâlâ takmıyordu.

"Kiliseye karar verdiniz mi?"

"Ah, hayır. Yani şimdilik," dedi güç duyulur bir sesle. "Nigel benim seçmemi istiyor ama ben... Bilemiyorum işte." Sesi gerginde kısıldı.

"Sorun ne, Daisy?" Cevap vermedi. "Nişan sonrası stresli değil bu sadece, değil mi?" diye sordum yumuşak bir sesle.

"Şey, hen..." İç geçirdi. Herman yüzündeki anlayışlı bir ifade ile Daisy'ye koşturdu. "Biraz kafam dağınık, o kadar." Herman'ı kucaklayıp sarıktı. "O yüzden düğünü planlamak zor geliyor."

"Çok tuhaf. Başkalarınınkini gayet güzel planlıyorsun."

"Biliyorum ama dediğin gibi, daha nişanlandığım şikrile bile alışamadım. Kendimi acayip yavan hissediyorum. Ayrıca..."

"Ayrıca ne?"

"Dün bir şey oldu, Miranda. Hiç hoşuma gitmeyen bir şey. Sana dün gece söyleyecektim ama David konusunda çok üzgündün."

"Ne oldu?"

"Öğlen yemekte Mary de vardı."

"Evet, geleceğini söylemiştin. Eee?"

"Birisel düğünün konusunu açtı o da Nigel'a dönüp dedi ki, *eh, şirket ortaklığını alırsın artık*. Böyle şaka yaparmış, kurmak istemezmiş gibi bir havada söyledi ama altındaki anlam gayet açıktı. Nigel'ın evlenmesi sayesinde profesyonel açıdan kazanımları olacağını söylüyordu."

"Saçmalık bu! Artık kimse böyle şeyleri takmıyor."

"Ama Bloomfield's geleneksel bir şirket. Onlar takıyor olabilir."

"İyi de, yaşam tarzını onaylamıyorlar diye birisini terfi ettirmeyecek değiller ya?"

"Yeni departman müdürü çok eski kafalı. Nigel da ne zamandır ortaklık almak istiyordu. Bu kadar çok çalışması o yüzden. Eğer Nigel'la evli çocuklu biri arasında seçim yapması gerekseydi, evli olan kazanırdı. Nigel çok hırslı, seni de biliyorsun. Mary işte bunu ima ediyordu."

"Yerinde olsam o kadının dediklerine kulak asmam. Nigel onunla hiç ilgilenmediği için senin mutluluğunu bozmaya çalışıyor."

"Ama Mary öyle söyleyince Nigel kızardı ve anında konuyu değiştirdi."

"Bak, Nigel seni seviyor, Daisy ve seninle evlenmek istemesinin nedeni de bu. Bence bunun altında başka bir şey aramaya gerek yok."

"Hımmmm," dedi. "Belki de haklısındır. Bilmiyorum. Yine de sırf bu değil. Aslında çok daha büyük bir şey var." Öyle derinden ve acıklı bir iç geçirdi ki, Herman merhametli bir sesle inleyiverdi. "Of, Tanrım. Kendimi aptal gibi hissediyorum ama..."

"Ne oldu?"

"Hani bahçemde seninle konuşuyorduk da, sana her şeyimi anlatabilirmişim gibi hissettiğimi söylemiştim ya? Ne olursa olsun beni yargılamayacağını düşündüğümü?"

"Evet, elbette yazgılamana seni."

"Aslında bakarsan beni çok rahatlatıcı eden bir durum var ve sana anlatmak istiyorum. Kulağa çok saçma gelebilir ve keçi-leri kaçırdığımı sanabilirsin..." Sesi gitgide kısıldı.

"Bana anlatabilirsin, Daisy. Ne oldu?"

"O gün dedüklerini düşünüp duruyordum." Masasındaki kalemlikle oynamaya başladı. "Son zamanlarda aklımdan çıkarmaz oldum."

"Öyle mi? Ne demiştin ki?"

"Demiştin ki, eğer Nigel ile ilipkümüz yürümezse belki de bunun nedeni..." O sırada cep telefonum çalmaya başladı.

"Pardon, Daisy, yanı bir açayım. Hemen kaparım." Çantamı talan ederek telefonu buldum. "Alo?"

"Miranda Sweet'le mi görüşüyorum?" dedi tanımadığım bir kadın sesi.

"Evet."

"Ben Karen Hall." *Kim?* "Evcil Hayvan Zayıflama Yarışması'ndan arıyorum."

"Kahsetsin!" Ayağa fırladım. "Bugündü, değil mi?"

"Evet, bugündü. Neredesiniz?"

"Çok özür dilerim," dedim otedeyse fuçkurarak. Öyle bir paniğe kapılmıştım ki kalp krizi geçireceğimi sandım.

"On bir buçuktan beri sizi bekliyoruz. Öğle yemeği bitmek üzere." Arka plandan çatal bıçak sesleriyle konuşmalar geliyordu.

"Çok özür dilerim," dedim tekrar. "Aklımдан çıkmış."

"Biz de öyle olduğunu tahmin ettik ancak cep telefonunuzun numarasını bulamadık. Sonra biri internet sitenize baktı. Rica etsem hemen buraya gelebilir misiniz? Sonuçları ilkiyi çeyrek geçe açıklamamız gerekiyor. Gazeteciler çoktan geldi bile." Saatime baktım. Biri yirmi geçiyordu.

"Hemen taksiye atlanın. Neredeydiniz?"

"Piccadilly'deki Meridien Oteli'ndeyiz," dedi ve haklı bir şekilde çileden çıkmışçasına bir nefes verdi.

"Yola çıktım bile." Telefonu kapadım ve Herman'ı kolunu altına alıptırdım. "Daisy, kafam feci dağılmış. Yarışmayı tamamen unuttum, birinciyi ben anons edecektim. Şu aralar kendi problemlerim dışında hiçbir şeye odaklanamıyorum."

"Fark ettim," dedi gözlerini devirerek.

"Özgünüm, gerçekten zor zamanlar geçiriyorum. Of Tanrım, bu konuşmayı sonra bitirelim tamam mı! Şimdi son sürat gitmem lazım."

Neyse ki üstümdelikler çıktı. Dışarı çıkıp hemen bir taksi çağırdım. Soho'dan hızla ilerlerken yarışmayla ilgili bildiklerimi hatırlamaya çalıştım. Dalmaçyalı köpeklerle ve şişman kedilere diyet uygulamakla ilgili sürüyle zıvalık yollamışlardı ama okumamıştım. Doğaçlama yapmam gerekecekti. Charing Cross Caddesi'ne vardığımızda konuşmam için hızla bir şeyler karalıyordum. "Şişman bir hayvan mutlu bir hayvan değildir. Etili olacağına canlı olsun... düzenli egzersiz... sağlıklı beslenmenin önemi... aşırı kilonun sağlık açısından riskleri." Nihayet varmışık. Kalbim güm güm atıyordu. Taksiye borcumu ödeyip içeri koştum. Beni, yukarı, Edwardian süitine yönlendirdiler. Saçlarımı parmaklarımla taradım, birkaç derin nefes aldım, yüzüme bir gülücük kondurdum ve içeri girdim.

Karen Hall geldiğini görüp ayağa kalktı. Onun oturduğu masaya doğru gittim. Kahve ikram ediliyordu.

Otururken, "Çok özür dilerim," diye fısıldadım. Yüzüm alev alev yanıyordu. Daha önce gönderdikleri ama ihmal edip kapığını bile açmadığım banyo kitini elime tutuşturdu.

"Beş bölge finalisti var burada," diye açıkladı. "Siz yokken ben kazananı seçtim. Ama gazeteciler sizden beklediği için siz anons eder misiniz?"

"Elbette." Kitapçıyı çabucak inceleyen hangisinin birinci olduğu umurunda bile değildi. Stratford'dan Dixie isimli bir Dachshund on dokuz kilodan on iki kiloya düşmüştü. "Öncesi" ve "Sonrası" fotoğraflarına baktım. Önceden öyle şiymişti ki göbeği yere sürülüyordu ama şimdi gayet ince ve narin görünüyordu. Sonra Delilah isimli bir Labrador -ya da lapa- vardı. Devasa otuz sekiz kiloluk bir köpekken dokuz buçuk kilo vermişti. Sonra İran kedisine Sweetie on iki kilodan

altı kiloya düşmüştü. Dördüncüsü Fluffy isimli bir tavşandı. Bahçede el arabasıyla gezdirilmesi gereken tavşan, inanmaz güç ama tam dokuz kiloyken beş buçuk kilo vermişti. Son olarak Maurice isimli bir fare vardı. Yüz yetmiş gramken zayıflayıp atmış grama düşmüştü.

Kitapçıkta hayvanların zayıflamak uğruna çektikleri sıkıntılar da belirtiliyordu. Labrador Delilah gayet güzel ilerlerken zayıf bir anında mutfak masasından bir kuzu bacağı çalmış ve tek başıladı mideye indirmişti. *Çok kötü bir andı*, diyordu sahibi Brenda. *Bir anda bir kilo alırdı ve tabii azarı işitti!* Tombul İran kedisi Sweetie sahibinin beş yaşındaki kızı kendisine gizli gizli sandalye verince kilo almıştı. *Hedefine zamanında ulaşip ulaşmayacağı belirsizdi*, diyordu sahibi Julia. *Ama şu andaki bakiyle tüm aile gurur duyuyoruz.*

Yarışmacılarımızın azmini ve iradesini yürekleten kutuyoruz, diye bitiyordu basın kiti. *Denediğimiz zaman neleri başarabileceklerimizin mükemmel birer örneği hep!*

Kartın ayaga kalkarken kahveni katama dikip bıraktım.

"Bayanlar ve baylar, heyecanla beklediğiniz an geldi." Odanın arkasında bir yerlerden heyecanlı havlama sesleri duyuldu. "2003 yılının PetWise Evcil Hayvan Zayıflatma Yarışması'nın kazananını anons etmek üzere *Hayvanları Çözenler* programından Miranda Sweet'i davet ediyorum."

Ayaga kalktığımda dizlerim titriyordu. Toplum önünde konuşmaktan nefret ederim.

"Hepinize geldiğiniz için teşekkür ederim," diye başladım. "Zarfı açmadan önce şunu demek isterim ki, aslında bugün burada bütün hayvanlar kazandı. Diyet yapmak gösterdikleri kararlılık çok etkileyici. Hepinize iradenin neyi yapabileceğini gösterdiler. Tabii ki dikkatli beslenmeye beraber."

Şimdi daha fazla uzatmacları..." Başparmağımla zarfın kapağını açtım, "2003 yılının PetWise Evcil Hayvan Zayıflatma Yarışması'nın kazananı açıklamaktan büyük mutluluk duyuyorum: Tavşan Fluffy!"

Fluffy sahibinin kollarında podyuma taşınırken alkış sesleri duyuldu. Arkamdaki ekranda Fluffy'nin eski hâlinin fotoğrafı belirdi. Oyle şişmandı ki gözlerini seçmiyordunuz. Yeşil Dev Hulk'a benziyordu.

Fluffy'yle sahibine ödülleri -PetWise'dan bir senelik ücretsiz sigorta ve bir senelik kuru mama- uzatırken flaşlar patladı.

"Buraya lütfen, Fluffy!" diye bağırdı bir fotoğrafçı.

"Ona bakma, bana bak."

"Gülümse, Fluffy. Dişlerini göster."

"Miranda, Fluffy'yi öp."

Bu kadar ilgi olacağını beklemiyordum. Paparazziler deli gibi yığılmıştı. Ancak şimdi uzaklaşıyorlardı. Diğer yarışmacılar arasında bir tanışma yaşandığını duyabiliyordum.

"Tavşan şişmandı, kabul," dedi kedinin sahibi. "Ama Sweetie öyle şişmandı ki kedi kapısını tam yirmi beş santim genişletmek zorunda kaldı!"

"Delilah tam bir yağ tulumuydu. Bir de şimdi bakın. Aynı Kate Moss!"

"Bence yarışmayı farklı türler arasında yapmak hiç de adil değil."

"Maurice 110 gram verdi. Ağırbaşınan neredeyse yüzde atmış eder."

"Sahi mi? O zaman belki de Maurice kazanmalıydı..."

Çakırmadan gözlerimi devindim. Böyle yarışmalardan nefret etme nedenim baydu içi. Hoşnutsuz kaybedenlet.

Gösterimi odada gerçekleştirirken *Camden New Journal* adına benimle röportaj yapan gazeteci Tim Charlton'ı gördüm. Anlaşılan *Independent on Sunday* için bir makale yazacaktı. Gösterimiz buluşunca gülümsedim.

"Merhaba," dedi ben podyumdan inerken.

"Merhaba, Tlm. Gazetede işler nasıl?"

"İyi gidiyor, sağ ol. Senden bir iki yorum alabilir miyim acaba?"

"Elbette." Birlikte Britanya'da ev hayvanlarının kürkü şiş-kolara dönüşmeleriyle ilgili bir hikâye uydurduk.

"Fluffy fitness videosu falan hazırlayabilir," diye ekledim sonunda. "Vanessa Feltz yapabiliyorsa Fluffy neden yapamaz?"

"Gayet makul," dedi ciddi bir ifadeyle ve not aldı. "Aslında sana sormak istediğim başka bir şey vardı."

"Nedir?"

"Politika habetlerine geçmek istediğimi biliyorun?"

"Evet, demiştin."

"Bir iki tane anonim profil yazısı yazdım son zamanlarda. Geçen gün de seni fotoğraf galerisinde gördüm. Arnie Noble'in sergisinde."

"Öyle mi? Hiç fark etmedim seni."

"Eh, içerisi epey kalabalıktı ama oradaydım. James Mulholland'ın eşi Caroline Horbury ile konuştuğun dikkatimi çekti."

"E-vet," dedim yavaşça. "Doğru."

"Bu sabah da editörüm benden James Mulholland ile ilgili bir yazı yazmanı istedi. Önümüzdeki dönemde kabineye girecekler arasında adı anılıyor."

"Gerçekten mi?" dedim zayıf bir sesle.

"Acaba bana verebileceğin şöyle ilginç bir iki dedikodu var mıdır diye merak etmiştim? Ne kadar ıvır zıvır olsa da önemli değil. Yeter ki makaleyi biraz canlandırayım."

"İlginc bir iki dedikodu demek?" diye tekrarladım. Kısacak bir an vicdanımla cebelleştikten sonra, "Evet," dedim. "Aslına bakarsan var."



On Dördüncü Bölüm

O gece Daisy'yi aradım ama Nigel'in evinde olduğu için konuşamadık. Ciddi problemleri olduğu çok açıktı ama kendi derdime düştüğünden onunla ilgilenememişim. Bunu fark edince kendimi çok ihmalcâ hissettim. Özellikle de o, bana bu kadar destek çıkmışken. Ne demişti bana? Birkaç hafta önce, bahçesinde, benim ona söylediğim bir şeydi. Başımda onca sıkıntı varken hatırlayamıyordum. Teleskrutörüne mesaj bırakıp yatağa gittim. Gece uyumakta çok zorlandım ancak şafağa doğru dalmışım.

Uç saat sonra uyandığımda David'in bugün mektubu alacağını düşündüm. Belki de postacı çoktan gelmişti ve David mektubu çoktan okumuştı.

Nabızım bu düşünceyle hızla atmaya başladı. Ancak onu hiçbir koşulda aramayacağımı biliyordum. Benimle iletişime geçmek tamamen ona bağlıydı. Saat on olduğunda aramamıştı ve aramayacağını biliyordum. Yazdığım mektubun lime lime edilmiş hâlde çöp kutusunda durduğu canlandı görüşümün önünde. Kaseti tekrar dinledim. Her şey oradaydı.

Kasten ve bilerek mi karıstırdın?... On altı yıldır kendimi berbat hissediyorum... Bu işin peşini bırakmalıydın... Para mı istiyorsun, bu mudur? Ona ismini verdin mi? Ne olduğuna dair en ufak bir fikrim dahi olmadığını söyledim... Doğru... Ne diye gidip aradın ki bu herifi?... Hemen şimdi David'i arayacağım... Havai fişek vardı sadece... Sonuçları üzücüydü.

İşte bomba budur, diye düşündüm. Resmen dinamit etkisi yaratacak; tüm hayatımı altüst edebilir. Ne kadar da aptalmış. Önce çıkarılışına rağmen konuşmamızı kaydediyor olabileceğim aklının ucundan bile geçmedi. Kaseti çekmecemin arkalarına doğru koydum ve gazete almak için dışarı çıktım. Guardian mı alayım yoksa Independent mı diye düşünürken Moi! dergisinin eylül sayısının çıktığını gördüm. Hemen bir tane aldım ve uykusuz geçen gecenin yorgunluğunu atmamak için pastanede kendime bir tane latte sipariş edip dışarda güneşin altında oturarak dergiyi okumaya başladım.

Derginin ortalarına doğru yer alan "Bayan Davranış" başlıklı makaleye iki tam sayfa yer ayrılmıştı. En büyük fotoğraf David'in ilk sab ettiğiydi. Resme bakınca David'in fotoğrafı çektiği anı hatırladım ve içimi bir hüznü kapladı. *Gülme. Gülmemek yüzünü gizler. Sonra kırmızı odada resmin oluşmasını izlerken Sakıntılı duruyorsun. Sanki kafanda çözemediğin sorunlar varmış gibi, demişti. Vardı da. Ne olduğunu artık David de biliyordu.*

Makale oldukça eğlenceliydi ve iyi koranılmıştı. India Carr her ne kadar sinir bozucu şekilde burnunu özel hayatına soksa da yazısında bunlara pek değinmemişti. Tedbiri elden bırakmayıp ağzını sıkı tutmam iyi olmuştu. Dergideki yazının benim için bir sürü yeni müşteri yaratacağına emindim. O yüzden Lily'ye küçük göndermeye karar verdim. Lactemi bitir-

dikten sonra yolun karşısındaki çiçekçiye geçtim. Kayısı rengi güllerden bir buket hazırlıyordum ki Nazi Natalie'nin her zamanki gibi cep telefonuyla konuşarak bana doğru geldiğini gördüm.

"Hayır, anneciğim," diyordu yanımdan geçerken. "Beni kesinlikle anlamıyor. Dondurma diyor, bakana. Eh, aynen. Laktoza duyarlı olduğumu biliyor... Evet... Bence de çok bencil... Hımmmm... Ama bir yandan da çekici ve eğlenceli... Elbette bana deli oluyor... Evet, bu gece görüşeceğiz."

Güllerin yanına birkaç tane beyaz gerbera seçerken, neden, diye düşündüm. *Neden bu gece onunla görüşüyorsunuz? Veya herhangi bir gece? Hatta niye onunla çıkıyorsunuz, sen gidi mızma sürük? Ve ne kadar da vefasızın sen öyle. Hem onuz dışarıda vakit geçiriyor hem de annene onu şikâyet edip duruyorsun. Eve dönerken, öfkeyle, birinin glutenniz pirinç pastağına salıp yemekle aynı şey bu,* diye geçirdim aklımdan.

"Marcus iyi bir adam," dedim Herman'a. "Daha iyisini hak ediyor. Sen ne dersin?" Herman anlayışlı bir şekilde iç geçirdi.

Saat on üç de Islington'da bir randevum vardı. Sonrasında belki David'den mesaj falan vardır diye koşturarak eve geldim; ama yoktu. Saat üç olduğunda hâlâ sesi çıkmamıştı. Dört buçukta bugünün ikinci müşterisi geldi. İstasız bir Collie kuması. Sahibinin sözünü asla dinlemiyordu.

"Çok yaramaz," diyordu kadın Primrose Hill'den yukan tırmanırken. Köpek tasmayı sağa sola çektiyordu. "Yanmış ol! Çok yaramaz," dedi kadın tekrar. "Ne yapmasına istediği mi gayet iyi biliyor ama yapmıyor işte."

"Köpekler yaramaz değildir," dedim. "Yaramaz olduklarını söylemek, onlara, sahip olmaları mümkün olmayan in-

zani vasıfları yüklemektir. Köpeklerin iyi veya kötü diye bir anlayışları yoktur," diye açıkladım. "Doğruyu veya yanlış da anlamazlar. Vicdanları veya herhangi bir pişmanlık duyguları yoktur." -aklıma Jimmy geldi- "sadece onlara faydası dokunan şeyleri yaparlar."

Kadınla temel prensiplerin üstünden geçtim. Kötü veya istenmeyen davranışları görmezden gelmek ve güzel veya istenen davranışları teşvik etmek. Sonra eve döndük ve kadın için onaylı bir eğitim yeri aradım. Masama oturunca iki mesajın beklediğini gördüm. Bir an önce dinlemek için yanıp tutuşuyordum. Stresten karnuma ağrılar girdi.

Kadın yazdığı çeki uzatınca, "Teşekkür ederim," dedim. "Sizce bol şans dilerim. İyi olacağına eminim."

Kadını uğurladım ve tam teleshrekteri dinleyecektim ki telefonum çaldı. Arayan annemdi. Şu saçma safak lama projesiyle ilgili aşırı heyecanlıydı. Nihayet telefonu kapadıktan sonra mesajlarımı dinleyebilecektim ki kapının tıklandığını duydum. Elim havada kaldı. Sonra bir tıklama daha. Bu sefer biraz daha yüksek sesli. Alexander gelmişti! Kapıya koştum.

"Ah!" Göğsüme bir kurşun yemiştim adeta.

"Merhaba Miranda."

"Alexander," dedim otomatik olarak. Bayılacak gibi oldum. Aynı zamanda kızgındım. Özür diler gibi gülümseyince bu sefer de çok üzüldüm.

"Böyle çarkapı geldiğim için özür dilerim," dedi çekingence. "Mesaj bırakmışım ama belki de özellikle görmezden gelmişindir diye uğrayayım dedim."

"Ah, şey... Görmezden gelmiyordum. Daha mesajlarımı dinlemeye vakit bulamadım. Çok meşgulüm." Yüzüne bak-

ım. Ne kadar yakışıklı olduğunu unutmuş, hayır, beynimin bir köşesine bastırmıştım.

"Girebilir miyim?"

"Ah, tabii," dedim cılız bir sesle. "Gir."

Alexander eşikten geçerken Herman kusruğunu sallayarak ona doğru bir koşu tuttu. "Selam, Herman." Eğilip köpeği okşadı. "Selam, ufaklık." Sonra kucığına aldı, Herman da onun kulağını yaladı. "Seni çok özledim."

"Eec, bir fincan çay ister misin?" diye sordum. Diyecek başka bir şey bulamamıştım. Kulakların zınlıyor, yüzüm yanıyordu.

"İyi olurdu. Ya da biran var mı?"

"Evet." *Niye geldin?* Buzdolabını açtım. *Niye?* "Budweiser olur mu?"

"Sağ ol, Sen de içceksindir umarım."

"Pekî." *Asıl ihtiyacım olan şey, valium.*

"Sigara içmemin mahsuru var mı?" diye sordum.

"Hayır," dedim yine cılız bir sesle. "Mahsuru yok."

Mutfak kapısına gellip durdu. Öyle uzundu ki neredeyse pervaza değecekti. Çeketinin cebinden bir paket Gitanes çıkardı. İçinden bir sigara aldı ve yaktı. Parmakları göze görülür bir biçimde ürriyordu. O tanıdık aroma burun deliklerime dolunca geçmişin özleminin yarattığı ürünsüyle yere yığılacak gibi oldum.

Ona küllük uzatırken, "Evi muhtemem yapmışsın," dedi. "Burası tam bir viraneydi, biz ilk..." derken durakladı. "Bia ilk baktığımızda."

Biz olduğumuz günlerde.

"İşler iyi gidiyor herhâlde," dedi dumandanı sükunetle üflerken. "Afor' dergisindeki yazıyı gördüm. Fotoğraf çok güzeldi,"

dedi. Birasını uzattım. *Nasıl bir hikâyesinin olduğunu bilseydin.* "Bugünkü *The Times*'da da bir resmin vardı."

"Öyle mi?"

"Yanında bir tavşanla."

"Ha o mu? Evcil hayvan zayıflama yarışması."

Başını salladı. *Ağır sıklet hayvanlar* diye başlık atmışlar."

"İyiymiş. Ben de senin hakkında bir sürü haber gördüm." Gülümsedi, sonra gözlerini yere çevirdi. *"Land Ahoy"*ın ilk bölümünü izledim."

"Sahiden mi?" Şaşırmış görünüyordu. "İzlemek istemeyiş diye düşünmüştüm."

"Yo... hayır," diye karşı çıktım. *Aslında, baklısın. İstemedim ama kendimi zorladım.* "Çok iyiydi. Sen de harika görünüyordun. Şahane eleştiriler aldınız, değil mi?"

Kanepeye oturdu. Ben de aramıza kâharea mesafe koymaya çalışarak bir buçuk metre ötede bir sandalyeye yerleştim. "Evet," diye yanıtladı sigarasından derin bir nefes çekerek. "Evet, iyi haberler yaptık hakkında. Çok iyi gitti. Şana..." ağzından gümüşümsü renkli bir duman saldı. "yüzüme güldü." Başımıla onayladım. Sonra birbirimize bakıştık tuhaf tuhaf. Biralarımızı yudumlarken, ilk defa bir partiye gitmiş ergenler gibiydik. "Son görüşüğümüzden beri iyi misin, Miranda?" diye sordu.

"Son görüşüğümüzden beri iyi miyim?" *Hayır, değilim. Hayatımı allak bullak oldu.* "Eee... Evet, teşekkürler. İyiydim, iyiyim."

"Feki ya ailen? Daisy?" Dilinin ucuna yapışan bir parça etirünü nazikçe aldı.

"İyller." Ona babamın İngiltere'ye döndüğünü söyledim. Annemin tamalarla ilgili kapıldığı çılgın hayali anlattım.

Kahkaha atarken mavi gözleri parladı.

"İnanılır şey değil!"

"Gerçekten öyle. Bu konuda çok ciddi. Bence çok çılgın bir fikir." Ortam iyice rahatlamıştı; gülmeyi bile başarmışım.

"Sen de Hollywood'a gidiyorsun demek!"

"Doğru."

"Ne zaman?"

"Yarın." *Yarın mı?* Boğazım düğümlendi. "Uçağım öğlen kalkıyor. Aslına bakarsan, geliş nedenim de bu," dedi kısık sesle. "Merak etmiş olmalısın."

"Şey, evet... Erdim, tabii."

"Seni görmeden gitmek istemedim."

"Ya?" Gözüm yere vuran güneşe rakıldı.

"İyi olduğundan emin olmak istedim."

"İyiyim ben," diye mırıldandım. "İyiyim."

Hayır, değilim. Sefil hâldeyim. Şimdikiye olduğumdan da sefil hâlde düğtüm. Neden geldin ki, Alexander?

"Hoşça kal demek istedim." *Hoşça kal mı?*

"Vedaymış gibi söyledin."

"Muhtemelen öyle. Orada kalmayı planlıyorum."

"Ciddin mi?"

"Güzel bir hayat var orada. Bir sürü İngiliz ve güneş ışığı."

"Bir sürü iş de var tabii. Şaman yaver giderse."

Otmuzlarını silktili. "Birkaç tane ekran testine gireceğim. *Land Ahoy!* sayesinde bir miktar ilgi oluştu. Amerika'da daha yeni gösterime girdi."

"Reese Witherspoon," dedim. "Onunla çalışma ihtimalin olduğunu okumuştum."

"Evet, bir ihtimal. Muhtemelen bir aktris olduğunu düşünüyorum onun."

"Sweet Home Alabama'daki performansına bayılmışım."

"Ben de."

"Eh... Belki sen de büyük bir yıldız olursun."

Yine omuzlarını silkeli. "Bilmem ki. Başarılı olurum umarım. Belki de," diye ekledi zorlama bir canlılıkla, "ayrılmamız iyi bir şey olmuştur. Ne dersin?" Onayımı beklemiş gibi çekingence gülümsedi. "Los Angeles'ta yaşamayı seveceğini pek sanmıyorum."

"Hayır, sevmezdim. Babam oradayken sevmeyeceğimi anlayacak kadar kaldım."

"Gerçi, diğer yandan da işlerin çok yoğun olurdu," dedi. "Bir sürü sınır hastası hayvan dolu orası."

Gülümsedim. "Daha ziyade, sahipleri sınır hastası. Ama haklısın; Los Angeles benlik bir yer değil. Dolayısıyla da, uzun vadede ilişkimiz yürümezdi zaten. O yüzden iyi olmuş..." *Beni böyle terk ettiğin. Pencereden dışarı baktım. Tarkenton'un önümüzdeki ay evlenmiş olacağını. Kısa bir süre sessizlik oldu.*

Sonra birden, "Özür dilerim," dediğini duydum. Yüzüne baktım ve gözlerinin kenarlarında birikmiş yaşları görünce hayrete düştüm. "Özür dilerim, Miranda," diye tekrar etti. "Asıl bunu demek için gelmiştim."

Cevap veremeyecek kadar afallamış durumdaydım. Oyle yoğun bir suskunluk oldu ki kendi nefes alışverişlerimi duyabiliyordum. Derken Alexander pat diye ayağa kalktı. Gideceğini sandım ama beni ayaklarına doğru çekip acayip bir şekilde sarıdı. "Sana çok... kötü davrandım," dedi. Sesli duygu yüklüydü. "Senden özür dilemeden Londra'dan ayrılmaya yüreğim dayanmadı. İnanmayabilirsin ancak şu son birkaç haftadır... kendimi berbat hissediyorum."

"Sorun yok." Kendi gözlerim de yanınca dayanamayıp ağlamaya başladım. "Geçti artık, Alex."

"O gece ne oldu bilmiyorum. Panikledim herhâlde. Sonra bir de baktım ki..." Sesi gıgıde kısıldı. *Hastaneye düşmüştüm.* "Umarım beni affedebiliyorsın."

"Elbette, affedebilirim ve affediyorum. Seni... affediyorum." Bunları derken sanki karanlık, gölgemsi bir şey ruhumu terk etti. "Niyetinin beni..." derken durdum. *Terk etmek olmadığını biliyorum.*

"Her şey çok hızlı gelişti."

"Biliyorum." Yan yana kanepeye çöktük ve sımsıkı birbirimizin ellerine sarıldık.

"İnan bana düşündükçe çok ezizet çektim. Miranda. Yaralandığını bilmek beni kahtırttı. Üstelik seni korumam gerekirken korumamıştım. Seni yüzüstü bıraktım."

"Bak, artık tamamen iyileştim. Uzun sürmedi. Atlattım. İnsanların başına her gün çok daha kötü şeyler geliyor."

"Nişan yüzüğü elime ulaştınca kendimi öyle kötü hissettirdi. Benden nefret ediyormuşsun gibi geldi."

Başımı iki yana salladım. "Doğru değil bu. Seni cezalandırmak için yollamadım yüzüğü. Bende kalması yanlış olurmuş gibi geldi, o kadar."

"Yüzüğü satın." diye mırıldandı.

"Sahiden mi?"

"Parayı da bir hayır kuruluşuna verdim."

"İyi yapmışsın."

"Amerika'ya gideceğim kesinleştiğinden beri seni aramak için cesaretimi toplamaya çalışıyordum. Ancak beni görmeyi kabul etmeyeceğini düşündüm ve kendimi çok daha kötü hissettirdi. Sonra yüzük elime geçti ve o zaman senile görüş-

memin şart olduğunu anladım. Benden tiksindiğini bile bile bu ülkeden ayrılamazdım."

"Tiksinmiyorum." *En azından artık tiksinmiyorum.*

"Aklımın bir köşesinde sürekli bunlar varken hayatıma devam edemeyeceğimin farkındaydım. Gelip sana bunları söylemeliydim işte."

"Sorun değil." diye mırıldandım. Boğazım acıyordu. "Unutuldu biriki. Hem, komik gelebilir ama," diye devam ettim, "belki de olanlar güzel sonuçlara vesile olmuştur." David'i ve kendi affedilme arayışımı düşündüm.

"Ne gibi sonuçlara?"

"Söylemesi güç. Belki bir gün anlattırım sana."

Aslında hiçbir zaman anlatmayacağımı şu anda bile biliyordum.

İçini çekti ve koltukta doğruldu. "Şey, artık gitsem iyi olur. Daha toplanmam bitmedi."

"Evini ne yapacaksın?"

"Kiralayacağım."

"Geldiğin için teşekkür ederim, Alexander. Gerçekten çok sevindim. Bana işlerinin nasıl gittiğini bildir, olur mu?"

"Tabii," dedi. "Elbette bildiririm. Büyük bir proje olursa hemen e-posta atarım."

Ona kartvizitimi uzattım. "Umarım her şey çok güzel olur."

"Teşekkürler. Senin için de öyle. Seni gördüğüme çok sevindim." Mavi gözleri yine ıslı ıslıldı. Uzanıp yanığından öptü.

"Bir şey sorabilir miyim?" dedim Alexander kapı koluna uzanırken.

"Tabii."

"Parayı hangi hayır kuruluşuna verdin?" Bir an durakladı ve yüzü kıpkırmızı oldu.

"The Samaritans". Yaptıklarının çok faydalı olduğunu düşünüyorum."

Alexander gittikten sonra kanepeye oturdum ve gözlerimi yere dikerek olanları sahne sahne gözümde canlandırdım. Sonra Herman'a rısmasını taktım ve gün kararırken birlikte Primrose Hill'den yukarı urmanıp Regent's Park'a girdik. Inner Circle üzerinden tiyatro tarafına girik. Bu gece bir performans yoktu. Gökyüzündeki pembe tortular sırasıyla loylak rengine ve çini mavisine döndü. Gül bahçesindeki bir banka oturdum ve Alexander'ı ilk gördüğüm anın hatıraları beynime üşürü.

- *Pisca ediyorum, söyle. Sırf dualarında anmak için soruyorum. Adın ne senin?*

- *Senin hatırıma odunculuk dahi yaparım.*

- *Hayran olunası Miranda! Harika, hayran olmanının da ötesinde.*

Ayağa kalktım ve geri yürümeye başladım.

- *Bağışlamak öğ almaktan daha erdemli bir davranıştır...*

Ne kadar da doğrudu. Alexander'a kin güdüyor, onu cezalandırmak istiyordum. Ama belli ki o da bunca zamandır acı içindeydi. Özelikle onu affetmek, hiç mümkün olamayacağını düşündüğüm hâlde, öyle kolay gelmişti ki bana.

* 1953 yılında kurulan The Samaritans, özellikle meyilli ve çaresizlik içindeki insanlara telefon yardım hattı üzerinden yardım elini uzatır. Ç. N.

– Kendi kabahatelerinizin bağışlanmasını umduğunuz gibi
hoş görün siz de, salıverin beni!

Eve döndüğümde teleskreterin yanıp söndüğünü görünce mesajları daha dinlemediğim aklıma geldi. Alexander'ın ziyareti beni öyle sarsmıştı ki aklımdan çıkıvermişti. İlk mesaj Alexander'dandı. Çekingen bir sesle onu geri aramamı rica ediyordu. İkincisi ise Daisy'dendi. Sesi çok üzgün geliyordu. Hemen aradım ama telefonu kapalıydı. Belki de Nigel ile dışarı çıkmışlardı ya da partilerinden birindeydi. Alexander'ı anlatmak için ve bir yandan da ona neler olduğunu öğrenmek için yanıp tutuşuyordum. Ne demişti geçen gün? Bahçesinde otururken benim ona dediğim bir şeyden bahsetmişti. Şimdi hayatta aklıma gelmiyordu.

Saat onda arayıp beni gündüz gece dilediği zaman geri aramasını söyleyen bir mesaj bıraktım. Fakat aramadı. Ertesi gün de sesi çıkmadı. Ve daha ertesi gün de. İçe de gitmemişti. Resepsiyondaki kadın ne zaman işe döneceğini bilmediklerini söyledi. Kimse nerede olduğunu bilmiyor gibiydi. Artık endişelenmeye başlamıştım. Ya Nigel'ı ya da annesini arayacağım ki cuma günü nihayet ondan haber aldım. Telefon sabah yedide çalmaya başladı. Arayan oydu.

"Miranda," Sesi çatlıyordu. "Benim. Bütün gece uyumadım. Kahvaltıya sana gelebilir miyim?"

"Elbette. Gidip çıkılabilir kruvasan alayım."

Bir saat sonra geldiğinde son derece sızgun ve gergin görünüyordu.

"Seni görmek istedim sadece. Üç gündür cehennemde gibiyim."

Sol eline baktım, o da baktığını gördü. "Geri verdim."

"Ne?"

"Onunla evlenmeyeceğim, Miranda. Salı günü kararımı verdim."

"Vay canına," dedim sessizce. "Neden? Teklif ediş şekli yüzünden mi?"

"Evet," diye içini çekti. "Kısmen. Öyle berbattı ki, Kendimi küçük düşünölmüş hissettim. Ayrıca Mary'nin dediklerinin doğru olduğunu keşfettim. Pazartesi gecesi üsteleyerek sordum, haskıyı görünce itiraf eder gibi oldu. Ama Nigel ile evlenmek istemememin asıl sebebi düpedüz bir... hatı olması ve bunu uzun zamandır biliyordum."

"O zaman ne diye..."

Ellerini havada salladı. "Pıstırlıklıktan işte. Tek çıkar yolumun o olduğunu sandığım için yapıştım kaldım. Bir başkasıyla en baştan bir ilişkiye başlamaya korktum. Onunla olmaya alışmıştım aslında. O da çok uygun ve emin geliyordu gözöme. Ama Miranda, bizim Nigel ile kaç tane ortak yönümüz var ki?" Cevap vermeme kalmadan, "Sıfır" diye devam etti. "Hatta sıfırdan da az." Sesi kısıldı. "Asıl olay şu ki..."

Gözleri yaşla dolmuş, çenesi titriyordu. Kâğıt mendil korusuna uzanırken ona bahçesinde birkaç hafta önce söylediklerimi hatırladım.

Nigel ile yürürüzse belki bunun nedeni kaderinde başka biriyle tanışmak olmasıdır.

"Asıl olay şu ki..." diye konuşmayı denedi tekrar ve kendini sandalyeye bıraktı. "Şu ki..."

"Biriyle tanıştın... Değil mi? Tüm bunların gerçek nedeni bu." Başını salladı ve çenesini göğsüne kadar indirdi. "Ah, Dalay."

"Önceden tahmin edersin sanmıştım," dedi ağlayarak. "Gün gibi ortadaydı ama sen bu ara öylesine kendinle meşguldün ki."

"Biliyorum, öyleydin," dedim mendil uzatırken. "Özür dilerim. Tamamen kendi sorunlarına dalmıştım. Peki bu adamla bir ilişkiniz olabilir mi?"

"Hayır! Hayır, hiç sanmam," dedi hıçkırarak.

"Neden?"

"Çünkü başkasıyla birlikte. Ama mesele o değil. Mesele daha onu bir aydır tanımama rağmen Nigel ile altı senedir olduğundan on kat fazla eğlenmem. Nihayet Nigel ile evlenmemin yanlış olduğu gerçeğiyle yüzleşmemi sağlayan da bu. Başına bunlar gelene kadar Nigel ile mutlu olacağım yanlışıyla yaşamakta bir sorunum yoktu. Benim için uygun olduğunu düşünüyordum ama değildi. Söz vermek için bu kadar uzun beklemesi gerektri, sonra da gidip tamamen yanlış nedenlerle evlenme teklif etti. Benim için yeterince iyi değil bu. Miranda. Ben daha fazlasını istiyorum."

"Birlikte microlighting yapuğun adam, değil mi?"

Yurkundu. "Evet, o. Önceden anlarsın sanmıştım,"

"Senelerdir bu işlerle uğraşıyorsun. Daisy. Üstelik her tür insanla. O yüzden bu adamın farklı bir özelliği olacağını düşünemedim. Özellikle de daha yeni nişanlanmışken. Ona hislerini açamaz mısın?"

"Hayır!" diye haykırdı ağlayarak. "Çok utanç verici olur. Dedim ya sana, başkasıyla birlikte."

"Ne zamandır?"

"Üç aydır ama kıza abayı yakışığı çok bariz. Yine de biriyle tanışıp böyle güçlü duygular içine girmek Nigel ile evlenemeyeceğimi anlamamı sağladı." Gözlerini sildi. "Bu arada

gelinliği geri verdim. Parasını iade ettiler. Sadece yüzde onunu kestiler."

"Gene de iyilik etmişler."

"Ever, belli ki hâlime acıldılar. İç gitmeme nedenim buydu. Yapacak işlerim vardı. Yüzüğü al, Nigel'a iade et, gelinliği geri götür, birkaç kişiyle görüş... Ayrıca Nigel'ın evinden eşyalarımı almam gerekti. Orası da ayrı bir konu. Evinde ne kadar az eşyam vardı, bilsen."

"Biliyorum, hep dikkatimi çekmişti."

"Nelerim vardı sadece, biliyor musun? Gereliğim, hanyo mahkemelerimin olduğu çanta, tenis raketim ve birkaç da yemek tarifi kitabı. Beş buçuk yılın üstüne sadece bu kadar eşya. Aslında hayatını benimle paylaşmak istediği falan yoktu. Sırf bir çıkarı olduğunu akıl edene kadar. Ama nasıl hissettiğimi başından beri biliyor olmalı."

"Kesin biliyordur ama onu söz vermesi için asla zorlamadın."

"Yapmadım, ever. Ne büyük aptallık! Resmen cinayet işleyip elini kolunu sallayarak dolaşmasına izin verdim! Ama ilişkinizin bittimesinden öyle korkuyordum ki. Bu diğer adamlarla tanışmak beni cesaretlendirdi. Yani Nigel'la yetinmeyeceğim. Çocuk meselesine gelince, bekleyebilir. Daha otuz üç yaşındayım ve hâlâ vaktim var. Tek bildiğim, kendimi..." durakladı. "höyle bir mutluluğa layık hissetmemi sağlamayacak biriyle evlenmeyeceğim. Yanında olmadığında beni gerçekten özelemeyecek biriyle -ki Nigel'ın özeleceğini hiç sanmıyordum. Fakat bu diğer adam... O, onunla öyle eğlendik ki. Miranda. Bir sürü ortak noktamız var. Çok canlı, hayat dolu biri."

Daisy'nin sweatshirt'ündeki kusa, beyaz tüyler dikkatimi çekti tekrar. Büyük bir şaşkınlıkla bu tüylerin Twigler'in ol-

duğunu fark ettim. Nasıl bu kadar kör olabiliyordum? "Diğer adam Marcus," dedim sessizce.

Daisy gözlerini devirdi. "Bravo, Sherlock."

"Özür dilerim ama hiç düşünmemiştim. Son zamanlarda kendimde değildim. Hem sen de söylemedin, Daisy."

"Kendimi salak gibi hissettim de ondan. Onca zamandır Nigel'in peşinde koşturup nihayet nişanlanmışım ve olanlara bak. Gidip başka birine gönlümü kaptırıyorum. Hem de boşa olmayan birine. En iyi arkadaşım olduğunu biliyorum, Miranda ama kendimi bir rürlü anlatmaya ikna edemedim: çünkü tam bir aptal gibi hissediyordum. Östelik büyük bir çıkmazdaydım. Çünkü bir süre Marcus'un da benden hoşlandığını düşünmüştüm. Şu savunma dersleri sırasında."

"Dersler konusundaki heyecanın bundandı demek."

"Eh, evet. Çok da eğleniyordum. Sen gelmediğin için ve diğer herkes çift olduğu için Marcus ile çalışmak zorunda kaldım. İşte o zamanlar o da benden hoşlanıyormuş gibi hissetmiştim. Ama sonra şaşırtıcı bir şekilde Nigel evlenme teklif etti. Benim istemediğim anda adam evlenme teklif etti. Her şey birbirine girdi bir anda. Ama şimdi zaten hiçbir önemi kalmadı. Sakın Marcus'u görürsen ona bir şey deme, olur mu?" Başını ellerinin arasına aldı. "Kendimi çok gülünç hissediyorum."

"Hayır, elbette söylemem. Peki kız arkadaş hakkında o ne dedi sana?"

Daisy içini geçirdi.

"Çok bir şey değil. Sadece ismini biliyorum. Bir de mücevher tasarlıyormuş ve çok başarılıymış ve çok güzelmiş. Oturup dışında bahsini açmadı pek."

"Hakkında olumsuz hiçbir şey demedi o hâlde?"

"Tanırım, hayır." Daisy çok içindeydi.

"Ne kadar kibar bir adam. Çok sadık. Yerinde olsam Natalie hakkında endişelenmezdim, Daisy."

"Ne demek istiyorsun?"

"O kadar işte. Unut onu ve Marcus ile görüşmeye devam et."

"Ama sorun da o ya," dedi huçkatarak. "Görüşmem. Çünkü dersler bitti ve aruk beni microlighting uçuşlarına da götürmeyeceğini söyledi."

Aklıma, Marcus'un Daisy'nin nişanını duyduğu anda gösterdiği ruhaf tepki geldi. Ondan hoşlanıyordu. O da kendi kendince bir çıkmaza düşmüştü.

"Bence Marcus'a artık nişanlı olmadığını söylemen seninle görüşmek isteycektir." Daisy merak içinde suratını baktı. "O kadar diyorum, Daisy. Sen Natalie'yi unut. Marcus'la eskisi gibi arkadaşlık et. Sonuçta aruk istediğini yapmaktaki özgürsün -ve istediğin kişiyle."

"Evet," dedi rahat nefes vererek. "Özgürüm."

Cumartesi günü tüm sabahımı e-postalarımı adadım. Lily e-postasında bana çiçekler için teşekkür etmiş, ekinde de Jennifer ile Gwyneth'in poture fotoğraflarını yollamıştı. Sonra muhabbet kuşu olan adam, eş almanın Tweetie'nin moralini yerine getirdiğini bildirmişti. Sonra bir de haziranın sonunda gördüğüm İrlanda sezerinin sahibi Green'den bir e-posta vardı.

"İki hafta önce Sinead'i güzel bir İrlanda sezeri olan Fergus ile tanıştırdığımı haber vermek istedim. Sinead şu anda çok mutlu bir anne adayı." Güldürmedim. "Ve ben de öyle! Siz gör-

meye geldiğimizde dört haftalık hamile olduğuma dair hiçbir fikrimiz yoktu. Doğal yollardan gebe kalmışım ve daha yeni üç aylık tomografimi çektiirdim."

Onlar adına ne kadar mutlu olduğumu yazan bir e-posta gönderdim. Geri kalan e-postaları okurken, *hayat yolunu her türlü buluyor ama bu yol bazen çok dolambaçlı olabiliyor*, diye düşündüm.

"Kız arkadaşımı her öpmek istediğimde köpeği bana saldırıyor. Lütfen yardım edin!"

"Sizce Pekince köpeğim sapık mı? Kediyle sevişmeye çalışıp duruyor."

Tavşanı üremeyen adamdan bir e-posta gelmişti. "Çok tatlı, küçük bir Ankara tavşanımız var. Şimdiye kadar birce son derece münasip üç talihli bulduk; lakin hiçbir şey olmadı. Sizce tavşanımız çok mu müşkülpeşent yoksa biz mi yanlış bir şey yapıyoruz?"

Adama sabırlı olmasını tavsiye eden bir e-posta yazdım. "Tavşanlar da birer bireydirlers..."

Tam dışı tavşanların cinsel psikolojileri ile ilgili detaya giriyordum ki telefon çaldı. Annem cep telefonundan arıyordu.

"Tatlım, bu akşamüstü haberleri izle kesin. Televizyona çıkıyoruz!"

"Anneciğim, bir golf kulübü açılışının ulusal kanal haberlerinde dikkat çekeceğini hiç sanmıyorum."

"Sen izle, Miranda. Bütün sabah boyunca bizimle röportaj yapılır. Pardon, konuşamayacağım şimdi. London Tenisleri'ndeki adam bana el sallıyor."

Saat beşte televizyonu açtım. Güncel haberler bittikten sonra "Ve son olarak" kısmı başladı.

"Ve son olarak," diye söze girdi Trevor McDonald. "Doğu Sussex'te bugün yeni bir golf kulübü açıldı. Bunun nesi ügünç diye düşünebilirsiniz. Ancak muhabirimiz Lucy Bowles'un öğrendiğine göre Doğu Sussex'teki Alfriston yakınlığında açılan Lower Chalvington Golf Kulübü, üyelerine kelimenin tam anlamıyla *çatır* bir hizmeti sunuyor."

Film yeşil alanın geniş açı çekimiyle başladı ve ekrana lokalizasyon görüntüsü geldi -çok gösterişli bir yendi- sonra kamera da bir oyuncu belirdi.

"Lower Chalvington'ın kurucu üyelerinden Tom Williams sopa vurmak üzere..." diyordu muhabir. Kamera geriye çekilip geniş açı yapınca ağzım hayretle açık kaldı. "Ve yardımcısı da sevimli ve tüylü bir dost."

Oyuncunun arkasında, tüyleri meleremde hafifçe dalgalanan ve adamın golf sopalarını taşıyarak sabırla bekleyen Pedro duruyordu.

"Tom Williams'ın golf takımı yardımcısı ile ranişın: Lama Pedro." Resmen yapmışlardı. Ciddi olduklarını hiç düşünmemiştim. Bana hepse bir şaka gibi gelmişti.

Tom Williams, Pedro'yu bir anaraki deliğe doğru götürürken, Lucy Bowles, "Lamalar And Dağları'nda binlerce yıldır yük hayvanları olarak kullanılıyorlar," diye açıklamaya başladı. "Ancak son on beş yıldır İngiltere'de de kendilerine tutkuyla bağlı küçük bir tarafsız grubu buldular. Lamalar çoğunlukla evcil hayvan olarak besleniyorlar ancak Pedro ve arkadaşları çalışmayı seviyor. Yürüyüş severleri hafta sonları South Downs'da trekkinge götürüyorlar. hastaneleri ziyaret ediyorlar ve ara sıra da reklamlarda boy gösteriyorlar. Ancak bugünden itibaren hafta içlerini Lower Chalvington'ın üyeleri için tımarlılık yaparak geçirecekler. Lamaların sahibi Alice

Ingram, lamaların bu iş için biçilmiş kaftan olduklarını ifade ediyor."

Kamera sevinçten havalara uçmuşa benzeyen anneme döndü.

"Gerçekten mükemmel hayvanlar," dedi annem. "Ayakları hafiftir. Çifti toynaklı olmadıkları için çimlerde iz bırakmazlar. Ayrıca tizlik derecesinde temizdirler. Sadece umumi tuvaletleri kullandıkları için etraflı pisletmezler. Ayrıca çok sabırlı, hassas ve yumuşak başlı hayvanlardır. Atış yaptığınız sürece orada öylece mutlulukla beklerler. Manzaranın tadını çıkarırken hoş düşüncelere dalarlar."

Şimdi ekranda Tom Williams üçüncü arışı yapıyordu.

"Pedro'nun taşımacılığı hakkında ne düşünüyorsunuz?" diye sordu muhabir yüzünde bir gülümsemeyle.

"Şey, gayet iyiymiş," diye yanıtladı Tom Williams. "Sabahın beri oynuyoruz. Daha önce beraber oynadığım insan taşıyıcılardan çok daha iyi olduğu kesin. Öncelikli olarak sopaları taşıdığı için şikâyet etmiyor ve arışı tutamazsan olumsuz yorumlarda bulunmuyor. Ayrıca beni enteresan bir şekilde sakinleştiriyor; bu da oyunuma iyi şekilde yansıyor. Gerçi sopa seçiminde çok iyi olduğunu söyleyemem," diye anladı Williams. Pedro'ya bir havuç verip bir sonraki deliğe doğru yöneldi. Sonra kamera tekrar Lucy'ye döndü.

"Lama taşıyıcılar kulübünün genel müdürü Ted Sweet'in parlak fikri," diye söze başladı. Şimdi de ekranda otuz iki dış biriken gülümseyen babam vardı. "Bu fikri nasıl buldunuz acaba?"

"Amerika'da yirmi yılı aşkın bir süre farklı golf kulüpleri işlettim. North Carolina'da lama çalıştıran bir kulüp biliyor-

dım ve söz arasında Bayan Ingram'a da bundan bahsettım. Kendisi burada da denemeyi teklif etti. Sonra planımı harekete geçirdik. Hem de son derece kısa bir sürede. Lamalara giydirmek üzere özel tasarlanmış golf sopası çantaları yaptık. Çantalar bugünkü açılışa anca yetiştcek şekilde dün elimize ulaştı. Lamalar da çantalara gayet güzel alıştırıldı. Aynı anda iki çanta taşıyorlar. Biri bir yanda; öbürü diğer yanda. Böylece dengelenmiş de oluyor."

"Sonuçta bu da bir nevi reklam değil mi?" diye sordu muhabir nezaketle.

"Olabilir tabii. Yeni bir kulüp olduğumuz için rol çalacak bir şey ihtiyacımız vardı ve lamalar da bunu yapıyor işte. Rol çalışıyorlar. İşe yaradıkları bir şey daha var. Arazideki engabele-ri düzeltiyorlar."

"İngiltere'deki ilk lama taşıyıcılar sizde mi şimdi?"

"Evet. Hatta tüm Avrupa'daki tek örnek olduklarına inanıyoruz." Kamera geriye çekilip çimenliğin üstünde sakince yürüyen ya da deliklerin yanında bekleyen lamaları geniş açıyla ekrana getirdi. Sonra kamera tekrar Trevor McDonald'a döndü.

"Sırada ne var bakalım?" dedi gülümseyerek. "Futbol hakemleri de lama mı olacak dersiniz? Akşamüserü haberleri eklin-den bugünlük bu kadar. Hoşça kalın."

"Şahane," dedim nefes verirken. "Tain anlamıyla şahane." Demek annemin babama karının kaynamasının nedeni buydu. Lamalar için iyi bir iş fırsatı görmüştü. Kulübün işleri açılışa annemde iyi para kazanacaktı. Annemi arayıp duruyordum •telefonu sürekli meşguldü- kl kapı çalındı.

"Bayan Sweet?"

"Evet."

Kapıda, elinde devasa bir çiçek demeti olan bir adam duruyordu. "Bunlar sizin için. İmzalar mısınız lütfen?"

Güllerden ve kaplan zambaklarından oluşan koca demete bakakaldım. Kim göndermişti ki bunları bana? Titreyen ellerimle küçük, beyaz zarfı açarken tüm kalbimde David'den olmasını umdum. Ama tabii çiçek göndermesi gereken birisi varsa o da bendim. Aklıma yarınki doğum günümü kutlamak üzere Alexander'ın göndermiş olabileceği de geldi. Sonra çiçeklerin Tim'den olduğunu görmek benim için büyük bir sürpriz oldu. Kartı okudum: *Dedikodu dediğin böyle olur. Miranda. Ne kadar teşekkür etsem az!*

Pazar günü sabahın yedisinde annem beni uyandırdı.

"İyi ki doğdun tatlım."

"Sağ ol," dedim. "Biraz erken değil mi?"

"Kusura bakma. Alından beri ayakta'yım. Dün akşam babamla beni gördün mü?"

"Gördüm, harikaydınız." Yorgana sıyrıp esnedim. "Senden şüphelendiğim için özür dilerim."

"Gazetelerde de harika haberler çıkmış. *Sunday Independent*'i al. Dördüncü sayfadayız. Uzun bir haber yapmışlar."

Hemen giyindim ve köyedeki gazeteciye gittim. Ama *Independent*'in baş sayfasını gördüğüm anda ağzım açık kaldı. Manşette büyük harflerle MULHOLLAND'IN BİRİNCİ SINIF YALANI! hemen altında da EĞİTİM BAKANİ YARDIMCISININ MEZUNİYET KANDIRMASI yazıyordu. Ön sayfaya "Özel Haber" ibaresi konmuş olsa da diğer gazeteler de hemen haberi almışlardı. *Sunday Telegraph* Jimmy'nin kocaman bir resminin üstüne, EĞİTİM BAKAN

YARDIMCISI KOPYACI ÇIKTI! diye yazmıştı. *Mail* gazetesi, **İŞİNİN ADAMI DEĞİLMİŞ!** diye paylıyordu. Tim Charlton'ın imzasının yer aldığı *Independent*'in baş sayfasını okurken kendimi öyle kaptırmıştım ki az daha parasını ödemeden çıkıp gidiyordum. Gözlerimi gazeteden ayıramadan parayı ödedim ve hikâyeye dalmış bir çekilde, lamba direklerine çarpmamaya çalışarak eve doğru yürüdüm. Sonra ellerim titreyerek masama oturdum.

Şimdiye kadar hep yüksekleri hedefleyen Eğitim Bakanı Yardımcısı James Mulholland kariyerinde ani bir düşüşe geçmek üzere. Gazetemizin yaptığı araştırma sonucunda Mulholland'ın 1986 yılında Sussex Üniversitesi Biyokimya Bölümünü iddia ettiği gibi birincilikle değil üçüncülükle bitirdiğini öğrenmiş bulunuyoruz. İnternet sitesinde bile yer alan bu asılsız bilgiyi yıllardır kimse sorgulamamış. Şu anda İskoçya'da tasilde olan Bakan Yardımcısı, kendisine telefonla ulaştığımızda olayın bir 'yanlış anlaşılma' ibaret olduğunu iddia ettikten sonra bir 'hatı' olarak düzeltti. Meslektaşları çok içinde olduklarını ifade ederken seçim bölgesi olan Billington'da yoğun bir 'hayal kırıklığı' oluyuşu söyleniyor. Başbakan'dan henüz bir açıklama gelmedi. Son derece ibtinuslu biri olan Bay Mulholland'ın sonbahardaki düzenlemede terfi almak yerine sınıfın arkasına gönderilmesi bekleniyor.

Gazetenin içinde tam sayfa haber yapılmış ve James Mulholland'ın **Yükselişi ve Çöküşü** diye başlık atılmıştı. Haberde imnini değiştirdiğine de değinilmişti. Ayrıca son derece ciddi eleştiriler içeren bir makale yer alıyordu.

"Ömrü Boyu Öğrenim" gibi özel bir sorumluluk taşıyan bir bakan yardımcısı olarak Bay Mulholland kendisi de iki önemli ders aldı: a) Dürüstlük en iyi politikadır ve b) yalancının mumu yanına kadar yanar. Mulholland'ın bakanlık hayalleri tuzla buz oldu. diye sonuca bağlanmıştı. Gazeteyi elimden bırakırken yüzüme kocaman bir gülümseme yayıldı. Jimmay'nin politik kariyeri yerle bir olmuştu ve ben bayram ediyordum.

"Teşekkürler, Daisy," diye fısıldadım. "Nasıl da anladın yalanını, seni gördü zeki kız seni." Telefon ettim ama açmadı, cep telefonunu da kapalıydı. Belki de anneliyleydi. Sonra gazetenin dördüncü sayfasını çevirdim ve bir de baktım ki tüm sayfa oğlanlara adanmıştı:

Sussex'teki bir golf kulübünde saygıncı olarak bir lama sürüsü kiralandı... Ted Sweet ve eski eşi Alice Ingram'ın parlak fikri... Sekiz lama... Özel tasarımı golf çantaları... Bayan Sweet'e göre hassasiyetleri ve zekâları bu iş için lamaları ideal kılıyor. Yeni üye bulmaksa zorlanan kulüp geçen hafta haberlerin duyulmasından sonra yüzlerce üyelik başvurusu aldı.

Sayfanın üst yarısında, sırunda golf çantalarıyla Henry'nin bir resmi vardı. Resme Henry Kissinger diye dipnot geçilmişti.

Oyculardan biri olan Sarah Penrose şöyle diyordu: "Henry'nin en iyi yanı, her aşıpırda ondan bir öpücük almanız. Aşıpırız ister iyi olsun, ister kötü!"

"Ama lamalar tükürmüyor mu?" diye sormuştu muhabir. "Hayır," diye yanıtlamıştı annem. "Ama ona birbirlerine heliki. O da kavgı ederlerse."

"Peki neden humırlıyorlar?"

"Çok basit," diye yanıtlamıştı babam. "*Lamalar kelime bilmedikleri için hımlarlar.*"

"Haberler güzel, Herman," dedim. "Hem de çok güzel. En azından iki cephede birden." Herman mutlu görünmek için elinden geleni yaptı. "Ve bugün otuz üç yaşına bastım." Kimseyle görüşmeyeceğime göre garip bir doğum günü olacaktı. Daisy bugünü benimle geçirmeyi teklif etmişti ama içinden nedense yalnız olmak gelmişti. London F.M.'i açtım ve çalışırken arka plandan radyoyu dinledim. Yazacak sekiz tane raporum vardı.

"Bay Mulholland üstünde gittikçe artan baskı..." diye duydum bilgisayarın başındayken. "Bay Mulholland hâlâ bir beyanatta bulunmadı. Bakanlıktaki meslektaşlarından destek görmemesi dikkat çekici... Mezuniyet derecesi konusundaki yalanını kabul etmiş olması Eğitim Bakanı pozisyonu için adaylığını zora düşürdü. Mesele artık gidip gitmemesi değil, bunun ne zaman olacağı... Eğitim Bakanı Yardımcısı Bay Mulholland, hükümetteki görevinden istifa etti," diye dinledim saat 4 haberlerinde.

İçimi acık bir his kapladı. Jimmy de aynı Trigger gibi etrafına hükmeden birinci sıradaki bir köpekti ve nihayet konumu düşürülmüştü.

Herman'a raamasını taktım ve Primrose Hill boyunca urmandık. Güneş yakında batacak olmasına rağmen hâlâ tepedeydi. Dışarıyı spor yapanlar ve uçurtma uçuranlarla doluydu. Tepedeki banka oturdum. Manzarayı seyre dalarken geçen seneki doğum günümü düşündüm. Alexander ile beraber geçirmiştim o günü. Beni Paris'e götürmüştü. Şimdiyse burada yalnızdım. Gözlerimi kapayarak, *başına bundan daha kötüsü de gelmişti* diye düşündüm. *Çok daha kötüsü.*

Daisy'yi ve onun Nigel'i terk ederek ne kadar da yürekli davrandığını düşündüm. Öyle bir boşluğa dalmıştı ki elli kez paraşütle atlamaktan daha büyük cesaret isterdi. Çocukların uzaktan gelen çığlıklarını ve arabaların tekdüze homurtularını dinlemeye koyuldum. Sonra aşağı doğru yürümeye başladım. Gözlerimi yere dikmiş, düşüncelere dalmış hâle ilerlerken Herman birden havlamaya başladı.

Başımı kaldırdım ve olduğum yerde durdum. Kalbim göğsümden fırlayacakmışçasına atmaya başladı. Bana doğru teppeyi çıkıyordu. Gerçek miydi yoksa bitkin düşen zihninin bir oyunu muydu? Aramızda elli metre vardı. Şimdiyse yirmi. Ve yanına varmıştı.

"Seni burada bulabileceğimi düşünmüştüm." Yorgun görünüyordu ve ırsaş olmamıştı. "Eee, selam vermeyecek misin?"

"Merhaba..." diye mırıldandım.

Gülümsemedi. "Merhaba, Miranda."

"Ama... Neden geldin ki?"

"Hiçbir rahminin yok mu?"

"Hayır, pek yok."

"Şey, çünkü bugün doğum günün. Unuttun mu? Seni aklam yemeğine görürürüm demıştın."

"Ah... Evet, hatırladım. Ama gerçek yoktu..." Sesim kısık.

"Verdiğim sözleri tutmayı severim. Tabii meşgul değilsen."

"Hayır. Hayır, meşgul değilim."

"Nasılın bakalım?"

"İdare ederim," dedim kük sesle. "Ya sen?"

"İyi işte. Ne var biliyor musun? Bütün günümü karanlık odada geçirdim ve bir şeyler içmeye ihtiyacım var."

"Bira ister misin?"

Gülünisedi. "Evet, bira çok iyi olur." Tepeden aşağı asfalt yolda mükemmel bir uyum içinde adım atarak indik. "Söyle bakalım, doğum günün nasıl geçiyor?"

"Aslına bakarsan harika. Günde daha da güzelleşiyor." Mews'a döndük. Ben kapıyı açarken David şezlongun üstündeki gazeteyi eline aldı.

"Ne acayip hikâye, değil mi?"

"Evet," dedim duygusallaşarak. "Çok acayip bir hikâye."

"Böyle bir şeyi gizlediğini düşünsene."

Ama çok daha fazlasını gizliyor o.

"Bira istediğinden emin misin?" diye sordum. "Cin tonik de içebilirsiniz. Ya da bir kadeh şarap ya da..."

Buzdolabını açtum ve Jimmy'nin şampanyasını gördüm. "Bunu içebilirsiniz." Şişeyi elimde kaldırınca David ne olduğuna baktı.

"Pol Roger 1987 mi? Özel bir güne saklamak istemez misin?"

"Bugün özel bir gün. Ne kadar özel olduğunu hayal dahi edemezsiniz." İki kadeh alıp yanında da biraz şeytin çıkardım. Bu sırada David de şişenin mantarını açtı. Şampanya köpükleri şişenin ağzından yavaş yavaş taşarken aklıma jakuzi geldi ve David'e kamp öyle muazzam bir arzu duyduğum ki içim sızladı.

Kadehini kaldırdı. "Sana içiyorum, Miranda. İyi ki doğdun. Seni tekrar görmek çok güzel."

"Seni de öyle. Bir daha görmek istemezsin sanmıştım."

"Başlarda ben de öyle sanmıştım. Biraz..." Durdu ve omuzlarını silkti. "Biraz zamana ihtiyacım vardı, o kadar. Her şeyi emine boyuna düşünmek için. En hafif deyimle çok okudum."

"Biliyorum."

"Olanları bir süzgeçten geçirmem gerekiyordu. Karanlık odama girip her şeyi net bir şekilde görene kadar geliştirmeliydim. Ve bu konuda bana iki şeyin yardımı oldu. Ne olduklarını bilmek ister misin?"

"Söylemek istersen."

"Mektubunu aldım ve bu da düşünmemi sağladı. Birkaç gün sonraysa Daisy beni ziyaret etti."

"Öyle mi? Hiç haberim yoktu."

"Biliyorum. Telefon numaranı internet sitemden bulmuş. Beni aradı ve beraber bir şeyler içtik. Bana söylediğin her şeyin kelimesi kelimesine, yüzde yüz doğru olduğunu söyledi. Bana ne kadar acı çektiğini anlattı."

"Evet, çektim."

"Ve bana, benden ne kadar çok hoşlandığını söyledi."

"Evet, hoşlanıyordum."

"Hoşlanıyordun?"

Gülümsedim. "Hoşlanıyorum."

"Özellikle bir şey söyledi ki sonrasında da aklımdan çıkaramadım. Beni arayıp bulmak zorunda olmadığını ve önemli olanın da bu olduğunu söyledi. Kimse seni zorlamamıştı. Onca zaman geçtikten sonra bu işin peşine düşmeyebilirdim. Sonra bunun doğruluğunun farkına vardım. Ve senin için ne kadar korkunç olduğunun. Ve tüm olanların altında sana nekre mal olduğunun. Sonra da yaklaşımım değişti." Pencereden dışarı baktım. "Ne kadar acı çekmiş olabileceğini düşündüm."

Gözlerim doldu. "Evet, David. Çok acı çektim. Daisy sana kumin sorundu olduğunu da söyledi mi?"

"Hayır. Sordum ama senin iznin olmadan söyleyemeyeceğini ifade etti."

Gazeteye baktım, "Hâlâ bilmek istiyor musun?"

"Elbette istiyorum. On altı yıl boyunca hep istodim."

"Peki öğrenince ne yapacaksın? Sana söyledigim zaman?"

"Ne mi yapacağım? Eh, ne yapabilirim ki? Kanunlar gidip adamı dövmeine müsaade etmiyor."

"Hayır ama istersen şu saatte bile dava açabilirsin. Genç çok yakın bir zamanda farklı yollarla cezalandırıldı."

"Öyle mi?"

"Ah, evet."

"Sahiden mi? Kirodi peki bu adam?"

"Peki, sana söyleyeceğim."

Ve söyledim.

"James Mulholland mı?" dedi David şaşkın bir şekilde gazeteye bakarken. "Bu adam mı? Şaka mı yapıyorsun?"

"Hayır, yapmıyorum."

Gözleriyle tüm sayfayı taradı. "Sence'ne Biyokimya okumuş."

"Evet, o zamanlar adı Jimmy Smith idi."

"Demek babamı tanıyordu ha?"

"Mikrobiyoloji dersine giriyormuş. Konu da buymuş zaten. Baban onu iki sınavdan bıcağını. Bunun sonucunda da... beklediği kadar başarılı olamamış. O yüzden de intikam almaya kalkmış. Babana ciddi bir rızası vermeyi amaçlamadığını söyledi. Sadece bir şok yaratmak istemiş. Ama merzuniyet derecesi konusunda yalan söylemiş. Zira onun başarılı biri olarak görülmeğe istiyormuş ve insanların onun vasfı biri olduğunu öğrenmesinde katlanamıyormuş. Şu anda partiden sepetlenmesinin nedeni de bu."

"İpliği pazara mı çıktı?"

"Evet, aslına bakarsan benim yardımımıla."

David sorgular bir bakış attı. "Muhabiri tanıyordum." diye açıkladım. "Birkaç gün önce ona Jimmy'nin nitelikleri ile ilgili küçük bir rüya verdim, o da biraz altını kazanmış." Çekmeceyi açtım ve kaseri çıkardım. "Burada geçen hafta Jimmy ile Avam Kamarası'nda yaptığım bir konuşmanın kaydı var. Bilmeden her şeyi itiraf etti. Dilersen alabilirsin." Kaseri uzattım.

David omuzlarını silkip kaseri cebine koydu. "Dinlemek istemiyor musun?"

"Şimdi değil, belki sonra. Sorun değil, hadi hunun üstüne şampanya içelim," dedi.

"Evet," diye gülümsedim. "Bugün bu şampanyayı içmek için en uygun gün. Çünkü bugün sen de ben de özgürüz. İkimiz de özgürlüğümüze kavuştuk."

Kendimi öyle bağımsız hissediyordum ki başımı geriye atıp kahkaha atsam geldi.

"Nereye gidelim peki?" diye sordu David. "Özgürlüğümüzü ve doğum gününü kutlamak için?"

"Hiç bilmiyorum."

"Odettes'e ne dersin? Ya da Lemonile? Yoksa bana yakın bir yerlere mi gitmek istersin? St John'a değil tabii. Eğer domuz testisi seviyorsan, başka."

Tekrar gülümsedim. "Sevdiğimi söyleyemem."

"Veya benim terasına bir şeyler yiyebiliriz. Buzdolabında Rimme somon vardı. Biraz da salatayla ekmek alırsın." Ayaga kalktı. "İster misin bana gitmek?"

"The Engineer'a gidelim. Yürüyüş mesafesinde. Şu semtiyele istisnaları olan harika bir bahçeleri var. Çok romantik bir yer."

"Bana uyar."

Herman'ı armut minderime oturtuktan sonra evden çıktık. Mews'dan dışarı doğru yürürken telefonum çaldı.

"Miranda! Mutlu yıllar!" Arayan Daisy idi. "Önceden aramadım, özür dilerim. Bugün çok yoğunum. Telefon da çekmiyordu."

"Sesin gidip geliyor. Çok zor duyuyorum seni."

"Üç yüz atmış metre havadayım da ondan!" Arka plandan microlighting uçağının motor sesi geliyordu. "Süzülüyorum. Resmen havada uçuyorum! Güne batımı müthiş görünüyor. Şuraya bak!" Kafamı kaldırıp baktım. Sahiden de müthiş görünüyordu. Alev alev bir kızılık yarım yine güneşli bir gün olacağının müjdesini veriyordu. Arkadan kesik kesik bir havlama sesi duydum.

"Düşündüğüm kişi mi o?"

"Ever. Twiglet de yanımızda. Ceketimin içine sıkıstırdım onu. Marcus da pilotluk yapıyor. Bayılıyor uçmaya. Değil mi, Twiggers?"

"Hay, hay!"

"Kendi gözlüklerle bile var. Çok ıztılı görünüyor. Tavsiyen için teşekkürler, Miranda." dedi kükürdüyarak. "Çok haklıymışsın. Natalie. Marcus'u terk etmiş."

"Sahiden mi?" Çok mutlu olmuştum ama hiç de şaşırma-mıştım.

"Ama Marcus'un umurunda değilmiş çünkü kızın ona alerjisi varmış. Ne demek istediğini anlayamadım."

"Ben anladım. Bir ara anlatırmı sana. Ben de sana tavsiyen için teşekkür ederim," dedim kahkaha atarak.

"David'e selam söyle."

"Söylerim. Hey, yanımızda olduğunu nereden biliyorsun."

"Çünkü, eh, bir şekilde biliyorum işte."

David elimi tuttu ve Gloucester Meydanı'ndan apağı yürüdük. Tren köprüsünden geçtik. Yolum sonunda sarı ışıkları yanıp sönen bir çöp arabası yavaş yavaş ilerliyordu. David anksiyon kamyonu doğru girmeye başladı.

"Ne yapıyorsun David?" Cevap vermedi. Onun yerine elini cebine soktu, ona verdiğim kaseti çıkardı, kolunu geriye uzatıp kaseti kamyonun arkasına doğru fırlattı.

"Emin misin?" diye sordum.

Bağışlamak öz almaktan daha erdemli bir davranıştır.

"Adamı cezalandırmaya çalışmanın manası ne ki? Her hâlükârda, onun sayesinde esaslı bir hayaum oldu. O şeyi yapmazaydı asla bir fotoğrafçı olamazdım. Tüm dünyayı gözip inanılmaz şeylere tanık olmak yerine sıradan bir hekim olurdum. O olay hayaumı değiştirdi, Miranda. Başlangıçta kötüyü doğru ve sonrasında muhtemelen daha iyiye doğru."

Aldına Alexander geldi yine. Belki de onu affedebildiğim için David bana geri dönmüştü. Sanki bir uzlaşma, bir diğeri ni doğurmuştu. *Kendi kabahatlerinizin bağışlanmasını umduğunuz gibi...* David elimi ıttı. *Hoş görün siz de, salıverin beni.*

"Güzel şeyler yapmalıyız," dedi. "Artık eskial kadar sık seyahatlerim olmayacak."

"Güzel."

"Hafta sonları kaçamak yapabilirsiniz."

"Humm."

"Tenis oynayabilirsiniz. Güzel olur, değil mi?"

"Evet. Gerçi pek iyi değilimdir."

"Buz patenine de gidebilirsiniz yine. İçer bunu istersen kesin."

"İçerim ama..."

"Ama ne?"

"Düyerim."

"Hayır, düşmezsin," dedi David. "Düşmezsin çünkü seni tutarım, Miranda. Seni sıkı sıkı tutarım."

Yüzüne baktım. Sonra uzanıp yanağından öptüm.

"Evet," dedim sessizce. "Bence de tutarsın."